

REPUBLIKA SLOVENIJA
OKROŽNO SODIŠČE V KOPRU

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Okrožno sodišče v Kopru je v senatu pod predsedstvom višjega sodnika Julijana Glavine, ob sodelovanju sodnikov porotnikov Dina Božiča in Zvonka Števanca kot članov senata ter Majde Mečulj kot zapisnikarice, v kazenski zadevi zoper obtoženega Braneta Goršeta, ki ga zagovarjata odv. Emil Zakonjšek in odv. Mitja Jelenič Novak, oba iz Ljubljane, zaradi kaznivega dejanja poslovne goljufije po II. in I. odst. 234.a čl. KZ, nadaljevanega kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja po III. in V. odst. 257. čl. KZ-1 in kaznivega dejanja pranja denarja po I., II. in III. odst. 245. čl. KZ-1, obtoženo Barbaro Gorše, ki jo zagovarja odv. Gorazd Fišer iz Ljubljane, zaradi kaznivega dejanja pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega položaja po III. in V. odst. 257. čl. KZ-1 in kaznivega dejanja pranja denarja po I., II. in III. odst. 245. čl. KZ-1, obtoženega Vlada Petka, ki ga zagovarja odv. Blaž Kovačič Mlinar iz Ljubljane, zaradi kaznivega dejanja pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega položaja po III. in V. odst. 257. čl. KZ-1 in kaznivega dejanja pranja denarja po I., II. in III. odst. 245. čl. KZ-1 in obtoženega Rudolfa Trčka, ki ga zagovarja odv. Jurij Klešnik iz Ljubljane, zaradi kaznivega dejanja pranja denarja po I. in III. odst. 245. čl. KZ-1, na podlagi obtožbe Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije opr. št. KT-S 7/13 z dne 7.5.2013, ki je bila modificirana na glavni obravnavi dne 10.4.2014, po dne 17.12.2013, 19.12.2013, 7.1., 14.1., 16.1., 6.2., 13.2., 25.2., 27.2., 6.3., 14.3., 21.3., 28.3. in 10.4.2014 opravljeni javni glavni obravnavi, v navzočnosti vseh štirih obtožencev, njihovih zagovornikov in substitutov ter višje državne tožilke Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije Barbare Milič Rožman, dne 15.4.2014

r a z s o d i l o :

Obtoženi Brane GORŠE,

sin Franca in Marije, rojene Janko, rojen 24.4.1960 v Ljubljani, stanujoč v Ljubljani, Rožna dolina, Cesta XVII. št. 19, Slovenec, državljan RS, univ.dipl.pravnik, samostojni odvetnik, poročen, oče dveh otrok v starosti 19 in 22 let, oba nepreskrbljena, s končano Pravno fakulteto v Ljubljani, sedaj brez prejemkov, ker se nahaja v priporu, do sedaj še neobsojen, nahaja se v kazenskem postopku pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani, v kazenski zadevi opr. št. X K 10615/2010, ki se nahaja v pritožbenem postopku pred Višjim sodiščem v Ljubljani, zaradi kaznivega dejanja zlorabe položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti po II. in I. odst. 240. čl. KZ-1, pri čemer mu je bila nepravnomočno izrečena kazen 4 leta zopora in stranska denarna kazen v višini 1.500 dnevnik zneskov, to je 49.905,00 Eur, v priporu od 13.2.2013 od 6.20 ure dalje,

obtožena Barbara GORŠE,

hči Matjaža in Marije, rojene Šepec, rojena 2.5.1960, stanujoča v Ljubljani, Rožna dolina, Cesta XVII. št. 19, Slovenka, državljanica RS, po poklicu univ.dipl. ekonomistka, zaposlena v družbi EOS Gradnje, poročena, mati dveh otrok v starosti 19 in 22 let, prejema plačo v višini približno 900,00 Eur netto mesečno, lastnica stanovanjske hiše na domačem naslovu bivanja, lastnica osebnih vozil znamke Mercedes A in znamke Renault Megane, po lastni izjavi do sedaj še neobsojena in ni v drugem kazenskem postopku, na prostosti,

obtoženi Vlado PETEK,

sin Blaža in Marije, rojene Mlakar, rojen 30.10.1966 v Ljubljani, stanujoč na Vrhniki, Ob igrišču 9, Slovenec, državljan RS, univ.dipl.ekonomist, zaposlen v družbi Svet Najem d.o.o. kot direktor, poročen, oče dveh otrok v starosti 19 in 22 let, oba nepreskrbljena, mesečno zasluži 1.000,00 Eur netto, žena je zaposlena, lastnik polovice stanovanjske hiše v izmeri približno 280 m² na naslovu bivanja, lastnik stanovanja v Logatcu v izmeri približno 25 m², lastnik zemljišča na Bledu v izmeri približno 1.000 m², lastnik vozila znamke Mercedes Tip Viano, letnik 2010, lastnik družbe Svet Re d.o.o., Kamniška 47, Ljubljana, solastnik družbe Investicijske nepremičnine d.o.o. na naslovu Kamniška 47, Ljubljana, solastnik družbe Tri granit d.o.o. v Logatcu na Tržaški cesti, po lastni izjavi do sedaj še neobsojen in ni v drugem kazenskem postopku, na prostosti in

obtoženi Rudolf TRČEK,

sin Alojzija in Emilije, rojene Janko, rojen 14.3.1977, stanujoč v Ljubljani, Pot čez gmajno 38, Slovenec, državljan RS, po poklicu varnostni inženir, s končano Fakulteto za kemijo-Oddelek za tehnično varnost, zaposlen v družbi Agil d.o.o. s sedežem Brnčičeva 11, Ljubljana-Črnuče kot varnostni inženir, poročen, oče dveh otrok v starosti 5 let in pol in 2 leti in 3 mesece, mesečno zasluži netto 1.100,00 Eur mesečno, lastnik 3/4 stanovanjske hiše na naslovu bivanja, hiša meri približno 160 m², lastnik zidanice pri Dolenjskih toplicah na naslovu Gorenje Sušice 118, lastnik vozila Peugeot 406, lastnik Mercedesa 250 diesel, osebne avtomobila Peugeot 204, solastnik družbe Finesto usluge d.o.o., po lastni izjavi do sedaj še neobsojen in ni v drugem kazenskem postopku, na prostosti,

A.

s o k r i v i,

I.

ker je Brane Gorše kot stečajni upravitelj družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, imenovan z odločbo Okrožnega sodišča v Kopru, opr. št. St 28/2002 z dne 19.4.2005:

1.

pri opravljanju gospodarske dejavnosti, pri sklenitvi pogodbe o prodaji pravne osebe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, pooblaščenca kupca RB Nekretnine d.o.o. iz BiH dne 15.2.2008 v Kopru prikazoval, da je sprožil vse ustrezne postopke s predlogi za realizacijo vpisov lastništva družbe Hidro Koper d.o.o. na prodajanih nepremičninah skupaj s pravno osebo, da so vsa ta zemljišča „čista“ in zamolčal in s tem prikri, da so nepremičnine, vpisane v zemljiškoknjižni vložek št. 804 k.o. Bertoki, ki so bile ocenjene in prodane s pravno osebo kot njeno premoženje, na podlagi cenitve le-teh pa je bila določena tudi prodajna cena, dejansko javno dobro, v zvezi s čimer pa ni sprožil nobenega postopka za ukinitve tega statusa in ne poseduje listine, na podlagi katere bi bil status javnega dobra lahko ukinjen ter, da jih kupec z nakupom dejansko ne bo pridobil, zaradi česar je preslepil pooblaščenca družbe RB Nekretnine d.o.o., da je sklenil omenjeno kupoprodajno pogodbo za skupno ceno 4.169.000,00 EUR, ker pa je bila v ceni upoštevana tudi vrednost omenjenih nepremičnin v vrednosti 2.485.738,00 EUR, ki jih z nakupom ni pridobila, je družbi RB Nekretnine d.o.o. nastala škoda v znesku 2.485.738,00 EUR, za kolikor je bilo stečajni masi Hidro Koper d.o.o. pridobljene premoženjske koristi, kar je velika premoženjska škoda oz. velika premoženjska korist;

2.

zlorabil svoj uradni položaj t.j. kot uradna oseba na podlagi določil ZPPSL z namenom, da bi:

a)

družbi Hidro Koper d.d. - v stečaju prizadejal škodo, družbi Marketing Galeb d.o.o. pa pridobil protipravno premoženjsko korist s tem, da je dne 4.11.2006 in 22.11.2006 v Kopru kršil dolžnost iz 6. tč. 80. čl. ZPPSL, da mora poskrbeti za izterjavo terjatev stečajnega dolžnika tako, da je podal upniškemu odboru predlog, naj da soglasje k prodaji priznane terjatve za ceno 8 mio SIT družbi Marketing Galeb d.o.o. Izola, ki je bila priznana v postopku prisilne poravnave opr. št. St 59/2002 Okrožnega sodišča v Kopru do družbe Tonicity Pacific Investicije d.o.o. v znesku 16.225.887,43 SIT (t.j. 67.709,43 EUR), terjatev pa je bila zavarovana s hipoteko na nepremičninah Tonicity Pacific Investicije d.o.o. parc. št. 1459/5 in 1570/11 k.o. Koper, pri tem pa lažnivo prikazoval, da so nepremičnine na prvem mestu obremenjene s hipoteko banke, ki je po glavnici višja od vrednosti nepremičnine, zaradi česar Hidro Koper d.d. ob prodaji le-te ne bo poplačana, čeprav je vedel, da je vrednost teh nepremičnin nekajkrat višja od zavarovane terjatve in je na prvem mestu vknjižena zastavna pravica Hypo Leasing d.o.o. v tolarški protivrednosti le 200.299.400,00 SIT (t.j. 835.834,59 EUR), s čimer je upniški odbor in stečajni senat zavedel, da sta mu verjela in dala soglasje oz. je bila dne 6.12.2006 izdana odredba za prodajo terjatve po ceni 8 mio SIT (t.j. 33.383,41 EUR) in, ker je bila terjatev dne 20.12.2006 za omenjeno ceno tudi prodana, Marketing Galeb d.o.o. pa v nadaljevanju v celoti poplačan, je družbi Marketing Galeb d.o.o. na škodo Hidro Koper d.o.o. - v stečaju pridobil za najmanj 8.225.887,43 SIT (t.j. 34.326,02 EUR) protipravne

premoženjske koristi;

si pridobil veliko premoženjsko korist, zlorabil svoj uradni položaj in dano zaupanje in opustil dolžnosti, ki jih je imel na podlagi Zakona o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji (v nadaljevanju: ZPPSL veljavnem do 30.9.2008) s tem, da je ob pomoči Stajke Skrbinšek, Polone Kuhar, Barbare Gorše in Vlada Petka kot je to opisano pod tč. II/1-6 te sodbe začel v drugi polovici leta 2006 v Kopru in Ljubljani zlorabljeni svojo funkcijo, zaradi katere je bil zaradi svojih dolžnosti na podlagi 80. čl. ZPPSL seznanjen z obsegom stečajne mase in možnostmi plačil terjatev iz unovčenja stečajne mase družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju in užival zaupanje stečajnih upnikov in stečajnega senata Okrožnega sodišča v Kopru v poštenost in nepristranost tako, da se je:

b)

najprej v decembru 2006 se s Stajko SKRBINŠEK dogovoril, da bo zagotovil denar za odkup terjatev iz stečajnega postopka, zaradi česar mu bo pomagala pri prikrievanju njega kot novega upnika stečajnega postopka in odkupovanju terjatev tako, da se je najprej dogovorila s predstavnikom Universe service d.o.o., da je bil ta pripravljen prodati svojo terjatev kot navedeno pod tč. II/6a sodbe in je pridobila Polono KUHAR z dogovorom zato, da bo družba Ofis d.o.o. dejansko zanj – formalno pa zase odkupila za najmanj 1 mio EUR terjatev stečajnih upnikov z njegovim denarjem po povprečno 14,70 % njihove vrednosti kot navedeno pod tč. II/1-6 sodbe zato, da bo na ta način pridobljene pravice do teh terjatev, na podlagi katerih bo lahko s prodajo premoženja stečajnega dolžnika in s poplačilom iz stečajne mase dosegel višje poplačilo od cene tako dogovorjenega odkupa, pri tem pa bo prava identiteta dejanskega kupca t.j. njega in s tem novega upnika ostala prikrita, zaradi česar je GORŠE

c)

v obdobju od decembra 2006 do konec leta 2007, čeprav je vedel, da bo v stečajno maso vključeno tudi nepremično premoženje v vl. št. 804 k.o. Bertoki precejšnje vrednosti, pri ponujanju odkupa izkoristil splošno znano dejstvo, da upniki iz stečajnih postopkov prejmejo izredno majhna poplačila svojih terjatev in zaupanje, da so mu verjeli ter določenim stečajnim upnikom lažnivo prikazoval, da bodo do konca stečajnega postopka po unovčitvi stečajne mase poplačani za svoje terjatve le v nekaj procentih priznanih terjatev, na kar pa lahko vpliva le izkupiček iz stečaja Gradisa, katerega lastnik je bil Hidro Koper d.o.o., kar je manj, kakor pa jim je skladno z dogovorom iz prejšnje točke v ponudbi za odkup ponujal Ofis d.o.o. zato, da so se odločali za sprejem ponudbe in je tako Ofis d.o.o., kot navedeno pod točko II/6 sodbe v obdobju od decembra 2006 do konca novembra 2007 odkupila za 2.076.652,11 EUR terjatev stečajnih upnikov za skupno ceno 305.240,72 EUR, s čimer je pridobil sebi, formalno pa OFIS d.o.o. pravico do teh terjatev ter tako za najmanj **2.076.652,11 EUR protipravne premoženjske koristi**, ki si jo je pridobil in je to tudi hotel,

d)

v obdobju od decembra 2006 do konca stečajnega postopka t.j. do dne 10.8.2010 v Kopru stečajnemu senatu zamolčal, da je z odkupi terjatev stečajnih upnikov kot opisano pod tč. I/2b ter tč. II sodbe, postal upnik stečajnega dolžnika, da ga ta že takoj konec decembra 2006 ob nastopu prepovednega oz. izločitvenega razloga, navedenega v nadaljevanju ni razrešil z namenom, da bi si z opravljanjem funkcije stečajnega upravitelja pridobil tudi pravico do nagrade v zadevi, pač pa mu je bila s sklepom Okrožnega sodišča v Kopru opr. št. St 1866/2008 z dne 15.5.2009 v Kopru določena nagrada za vodenje stečajnega postopka tudi zaradi zaslug pri povečanju stečajne mase, povišana za skupno 15 % na podlagi 1., 3. in 4. odst. 3. čl. in 5. čl. odredbe o merilih za določanje nagrad stečajnim upraviteljem v skupnem znesku **119.317,75 EUR, ki je bila tudi izplačana, kar vse je protipravna premoženjska korist,**

njegovo ravnanje pod b, c in d te točke pa je protipravno, saj je vedel, da zaradi prepovednega razloga iz 1. tč. II. odst. 78. čl. ZPPSL kot stečajni upravitelj ne bi smel odkupovati terjatev stečajnih upnikov, ker je s tem postal tudi upnik stečajnega dolžnika, zaradi česar ne bi smel hkrati opravljati funkcije stečajnega upravitelja ter se je zavedal, da je njegov predlog za izplačilo nagrade iz naslova opravljanja funkcije in zaslug pri povečanju stečajne mase protipraven, z vsemi dejanji pod tč. I/2 pa tudi kršil svojo dolžnost in izjavo predsednici stečajnega senata iz IV. odst. 77. čl. ZPPSL dano ob imenovanju, da bo vestno opravljal svojo dolžnost stečajnega upravitelja v stečajnem postopku zoper Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, zaradi česar je užival zaupanje stečajnega senata in upnikov;

II.

Polona KUHAR v imenu Ofis d.o.o. in v imenu Kuhar in Bergant Co. d.n.o., Barbara GORŠE v imenu GAGAT d.o.o., Vlado PETEK v imenu Svet najem d.o.o. in Stajka SKRBINŠEK so pomagali Branetu GORŠETU pri storitvi kaznivega dejanja pod tč. I/2b in c in ga s tem prikrili kot novega upnika družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju in sicer:

a)

najprej Stajka SKRBINŠEK in Polona KUHAR z dogovorom in dejanji kot opisano pod tč. I/2b,

b)

s tem, da bodo prenašali zneske njegovega denarja, namenjenega za odkup terjatev iz bančnega računa na račun, ki ga bodo prikazovali kot posojila med temi družbami, zaradi česar bo Ofis d.o.o. v razmerju do stečajnih upnikov nastopal kot kupec terjatev kot opisano pod tč. I/2 b-c sodbe in so v Ljubljani:

1.

Brane GORŠE dne 21.12.2006 „posodil“ 60 mio SIT (t.j. 250.375,00 EUR) in dne 10.1.2007 še 50.000,00 EUR družbi Gagat d.o.o. zaradi česar je ta denar

2.

Barbara GORŠE v imenu Gagat d.o.o. dne 26.12.2006 „posodila“ najprej 40 mio SIT (t.j. 166.917,00 EUR), dne 17.1.2007 „posodila“ še 65.082,96 EUR in dne 19.11.2007 še 62.000,00 EUR družbi Svet najem d.o.o. zaradi česar je ta denar

3.

Vlado PETEK v imenu Svet najem d.o.o. dne 27.12.2006 „posodil“ najprej v znesku 40 mio SIT (t.j. 166.917,00 EUR), dne 18.1.2007 še znesek 65.082,96 EUR in dne 20.11.2007 še znesek 62.000,00 EUR, vse družbi Kuhar in Bergant Co. d.n.o.,

4.

Stajka SKRBINŠEK dne 18.9.2007 „posodila“ 12.000,00 EUR, dne 27.9.2007 pa še 4.000,00 EUR družbi Kuhar in Bergant Co. d.n.o.

5.

Polona KUHAR v imenu Kuhar in Bergant Co. d.n.o. pa je vse navedene prejete zneske iz tč. II/b 3 in 4 še istega ali naslednjega dne, posojilo v znesku 62.000,00 EUR pa dne 27.11.2007 kot jih je prejela, „posodila“ družbi Ofis d.o.o. in

6.

v imenu Ofis d.o.o. s prejetim denarjem iz tč. II/5 v obdobju od druge polovice decembra 2006 do

konca novembra 2007 v Ljubljani, Kopru, Portorožu, Anhovem, v Izoli in Hočah skladno z dogovorom pod tč. II/a odkupovala terjatve stečajnih upnikov Hidro Koper d.o.o. - v stečaju in sicer od:

- a) Universe service d.o.o. terjatev v znesku 1.337.332,59 EUR za ceno 147.106,58 EUR
- b) Fonda Ugo s.p. terjatev v znesku 15.708,20 EUR za ceno 3.612,89 EUR
- c) VTS d.o.o. terjatev v znesku 10.853,72 EUR za ceno 3.988,49 EUR
- d) Grakom d.o.o. terjatev v znesku 4.465,03 EUR za ceno 1.383,85 EUR
- e) Stavbar IGM d.d. terjatev v znesku 10.013,95 EUR za ceno 1.902,65 EUR
- f) Varinger d.o.o. terjatev v znesku 20.504,79 EUR za ceno 4.511,05 EUR
- g) Isan 12 d.o.o. terjatev v znesku 21.463,28 EUR za ceno 4.078,02 EUR
- h) Biro Log d.o.o. terjatev v znesku 10.505,60 EUR za ceno 2.101,12 EUR
- i) Ernst & Young d.o.o. terjatev v znesku 9.797,09 EUR za ceno 1.959,56 EUR
- j) Petrol d.d. terjatev v znesku 29.548,00 EUR za ceno 5.909,60 EUR
- k) Dume Trade d.o.o. terjatev v znesku 39.624,80 EUR za ceno 7.924,96 EUR
- l) Droga d.d. terjatev v znesku 6.676,68 EUR za ceno 1.335,34 EUR
- m) Merkur d.d. terjatev v znesku 101.280,23 EUR za ceno 24.307,26 EUR
- n) ELTV terjatev v znesku 16.265,06 EUR za ceno 3.253,02 EUR
- o) GGS Koper terjatev v znesku 13.719,94 EUR za ceno 2.606,79 EUR
- p) AD d.o.o. terjatev v znesku 26.906,68 EUR za ceno 6.995,74 EUR
- q) Mercator Degro d.d. terjatev v znesku 9.770,37 EUR za ceno 1.856,37 EUR
- r) Telekom Slovenije d.d. terjatev v znesku 5.345,11 EUR za ceno 1.460,52 EUR
- s) Delloite & Touche d.o.o. terjatev v znesku 12.449,95 EUR za ceno 2.489,99 EUR
- t) Salonit Anhovo d.d. terjatev v znesku 17.471,06 EUR za ceno 4.172,93 EUR
- u) Adriatic Slovenica d.d. terjatev v znesku 41.135,98 EUR za ceno 10.283,99 EUR
- v) DU RS terjatev v znesku 315.813,99 EUR za ceno 62.000 EUR.

III.

Brane GORŠE, Barbara GORŠE v imenu Gagat d.o.o. in Vlado PETEK v imenu Svet najem d.o.o., so skupaj s Polono KUHAR v imenu Ofis d.o.o. in Kuhar in Bergant Co. d.n.o., Stajko SKRBINŠEK, ki se je dogovorila v imenu družbe BS Factor LLC in v imenu družbe LAFINO TRADE LLC ter Rudolfom TRČKOM v imenu Finesto d.o.o.,

s premoženjem, za katerega so vedeli oz. bi Barbara Gorše in Vlado Petek morala in mogla vedeti, da je pridobljeno s kaznivim dejanjem, pri čemer je bil Brane Gorše njegov storilec, kot opisano pod točko I/1 in I/2b in c sodbe, Kuharjeva in Skrbinškova kot pomočnici pri kaznivem dejanju I/2b in c kot opisano pod točko II ter Barbara GORŠE in Vlado PETEK pa z dejanji kot opisano pod točko II sodbe sta po predhodnem dogovoru sodelovala pri prenašanju zneskov „posojil“ v verigi računov družb kot opisano pod točko II/1 do 6 sodbe, čeprav Gagat d.o.o. in Svet najem d.o.o. prejetih zneskov domnevnih posojil za svojo dejavnost nista potrebovala in sta jih prenakazovala na dogovorjen račun po navodilu Braneta Goršeta in s tem prikrili stečajnega upravitelja Braneta Goršeta kot novega upnika stečajnega postopka družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, vračila teh „posojil“, pa bodo povrnjena z izkupičkom iz tako odkupljenih terjatev iz stečajne mase in torej s tem kot udeleženci pri njegovi storitvi razpolagali tako, da so s pranjem na način, ki tudi po 1. in 2. točki I. odstavka 2. člena Zakona o preprečevanju pranja denarja in financiranju terorizma (ZPPDFT) pomeni pranje denarja prikrili njegov nezakoniti izvor s tem, da so v Ljubljani in Kopru:

po predhodnem medsebojnem dogovoru, da bodo s kaznivim dejanjem pridobljeno premoženje sprejeli in z njim razpolagali pri svoji gospodarski dejavnosti na način, ki pomeni prikrivanje prave narave njegovega gibanja in razpolaganja:

1.

v času od začetka leta 2007 do 6.7.2010 Brane GORŠE in KUHARJEVA v imenu Ofis d.o.o. najprej prenesla terjatve, ki so bile pridobljene s kaznivim dejanjem pod tč. I/2 b in c v zv. s tč. II/6 a-v sodbe družbam BS Factor LLC iz ZDA, LAFINO Trade LLC iz ZDA in Finesto d.o.o., zaradi česar je na tej podlagi Brane GORŠE kot stečajni upravitelj Hidro d.o.o. - v stečaju iz unovčene stečajne mase, tem družbam nakazoval iz razdelitve stečajne mase zneske, kjer so jih Stajka SKRBINŠEK v imenu BS FACTOR LLC, družba LAFINO TRADE LLC ter Rudolf TRČEK v imenu FINESTO d.o.o. skladno z dogovorom sprejeli in sicer:

- dne 18.6.2007 znesek 15.785,97 EUR družbi BS FACTOR LLC v Avstrijo,
- v obdobju v več manjših zneskih dne 1.10.2007 na dva bančna računa skupno znesek 175.423,53 EUR družbi BS FACTOR LLC v Avstrijo,
- dne 22.1.2008 znesek 31.581,40 EUR družbi BS FACTOR LLC v Avstrijo,

po prejemu kupnine za nepremičnine iz kaznivega dejanja pod tč. I/1 pa tudi denar, ki je bil pridobljen s tam opisanim kaznivim dejanjem in sicer:

- dne 14.5.2008 skupno 8 nakazil v skupni vrednosti 1.855.280,18 EUR na dva bančna računa družbi BS FACTOR LLC v Avstrijo
- dne 23.12.2008 znesek 252.961,56 EUR družbi LAFINO TRADE LLC v Avstrijo
- dne 6.7.2010 dve nakazili v skupni vrednosti 62.228,24 EUR družbi FINESTO d.o.o.

2.

delno poplačilo kupljenih terjatev iz tč. I/2b in c v zv. z II/6 a-v družbam v Avstriji pa bosta Ofis d.o.o. in Brane GORŠE skladno z dogovorom prejela v več manjših, razdrobljenih zneskih od družbe BS Factor LLC po obratnem vrstnem redu nakazil preko bančnih računov družb, kot to

izhaja iz tč. II/1-6 kot „plačilo računov“ oz. „vračilo posojila“, Finesto d.o.o. pa bo denar za to nakazal na enak način GORŠETU kot „vračilo gotovine“, zaradi česar so s premoženjem iz tč. III/1, 1-6. alineja razpolagali skladno z dogovorom in sicer:

a)

SKRBINŠKOVA prejeti denar naveden pod tč. III/1, 1-4 alineje te sodbe na računu BS FACTOR LLC v Avstriji uporabila tako, da ga je posredovala iz prejetih sredstev v obdobju od 12.10.2007 do 6.3.2008 kot „plačilo računov“ v več manjših zneskih in v skupnem znesku 320.014,18 EUR na račun družbe OFIS d.o.o., s preostankom denarja pa v dogovoru z GORŠETOM razpolagala tako, da ga je porabila za prenakazila v zvezi s poslovanjem družbe,

b)

Polona KUHAR je zneske od BS FACTOR LLC pod prejšnjo točko sprejela na bančnem računu OFIS d.o.o. in jih nato kot „vračilo KK“, „vračilo posojila“ s štirimi nakazili v obdobju od 18.10.2007 do 6.3.2008 v Ljubljani v skupnem znesku 317.037,31 EUR prenakazala na bančni račun **Kuhar in Bergant Co. d.n.o.**, od tam dalje pa še v znesku 16.350,00 EUR na bančni račun Stajke SKRBINŠEK, s štirimi nakazili v skupni višini 300.692,64 EUR pa na bančni račun družbe Svet najem d.o.o.,

c)

kjer jih je Vlado PETEK v imenu te družbe sprejel in jih v obdobju od 19.10.2007 do 20.3.2008 v Ljubljani s petimi nakazili v skupnem znesku 299.625,44 EUR prenakazal kot „vračilo KK“, „vračilo posojila“ na bančni račun družbe Gagat d.o.o.,

d)

kjer jih je Barbara GORŠE sprejela in jih v imenu družbe v obdobju od 3.7.2007 do 20.3.2008 s petimi nakazili v skupnem znesku 300.375,90 EUR prenakazala kot „vračilo posojila“ na bančni račun Braneta GORŠETA;

e)

Rudolf TRČEK v imenu FINESTO d.o.o. sprejel denar iz razdelitve stečajne mase družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju pod tč. III/1, 6. alineja te sodbe in ga s petimi nakazili v dneh 7.7., 8.7., 13.7. in 24.8.2010 v skupnem znesku **56.231,66 EUR** prenakazal na osebni račun Braneta GORŠETA kot „vračilo gotovine“ in „plačila računov“, kjer si ga je ta prilastil, preostanek v znesku 5.996,58 EUR pa je FINESTO d.o.o. porabila za plačila pri poslovanju družbe in je vedel, da je bil denar pridobljen s kaznivim dejanjem, ker do razdelitve iz omenjene stečajne mase Finesto d.o.o. ni bil upravičen, ker ni bil stečajni upnik, pa zneskov kljub temu ni vrnil;

f)

po že navedenem predhodnem dogovoru s Stajko SKRBINŠEK je bil denar naveden pod tč. III/1, 5. alineja te sodbe sprejet na računu LAFINO TRADE LLC, da ga je ta uporabil pri svoji gospodarski dejavnosti, za plačila pri poslovanju družbe,

s čimer so oprali skupno za najmanj 2.386.079,11 EUR pridobljenega premoženja oz. denarja velike vrednosti iz kaznivega dejanja in na opisan način prikrili njegov izvor.

S tem so storili:

1.

Brane GORŠE:

- pod tč. I/1 kaznivo dejanje poslovne goljufije po II. in I. odst. 234.a čl. KZ
- pod tč. I/2 nadaljevano kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja po III. in V. odst. 257. čl. Kazenskega zakonika (KZ-1)
- pod tč. III/1 in 2 kaznivo dejanje pranja denarja po I., II. in III. odst. 245. čl. KZ-1

2.

Barbara GORŠE:

- pod tč. III/1 in 2 kaznivo dejanje pranja denarja po I., III. in V. odst. 245. čl. KZ-1

3.

Vlado PETEK:

- pod tč. III/1 in 2 kaznivo dejanje pranja denarja po I., III. in V. odst. 245. čl. KZ-1

4.

Rudolf TRČEK:

- pod tč. III/1 in 2 kaznivo dejanje pranja denarja po I. in III. odst. 245. čl. KZ-1

in se jim določijo oziroma izrečejo:

1.

Obtoženemu Branetu Goršetu

- za kaznivo dejanje poslovne goljufije po točko I/1 izreka sodbe, na podlagi II. odst. 234.a člena KZ

kazen 4 (štiri) leta zavora

- za nadaljevano kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja pod točko I/2 izreka sodbe, na podlagi V. odst. 257. člena KZ-1

kazen 4 (štiri) leta zavora

in

na podlagi II. odst. 45. člena in 47. člena KZ-1

stranska denarna kazen

v višini 800 dnevnik zneskov, to je 26.820,00 Eur,

- za kaznivo dejanje pranja denarja pod točko III/1 in 2 izreka sodbe na podlagi III. odst. 245. čl. KZ-1

kazen 3 (tri) leta zavora

in

denarna kazen

v višini 800 dnevni zneskov, to je 26.820,00 Eur,

nakar se mu na podlagi 2. in 4. točke II. odst. 53. člena KZ-1 izrečeta

e n o t n a

kazen 10 (deset) let zavora

in

enotna denarna kazen

v višini 1491 dnevni zneskov, to je 49.985,77 Eur.

Na podlagi 71. čl. KZ-1 se obtoženemu Branetu Gorsetu izreče

varnostni ukrep

„prepoved opravljanja dolžnosti stečajnega upravitelja“

za dobo 5 (petih) let,

šteto od pravnomočnosti sodbe dalje, pri čemer se čas prestan v zaporu, ne všteva v čas trajanja tega ukrepa.

2.

Obtoženi Barbari GORŠE,

- za kaznivo dejanje pranje denarja pod točko III/1 in 2 izreka sodbe, na podlagi V. odst. 245. čl. KZ-1

kazen 1 (eno) leto zavora.

3.

Obtoženemu Vladu PETKU,

- za kaznivo dejanje pranje denarja pod točko III/1 in 2 izreka sodbe na podlagi V. odst. 245. čl. KZ-1

kazen 1 (eno) leto zapora.

4.

Obtoženemu Rudolfu TRČKU,

- za kaznivo dejanje pranja denarja pod točko III/1 in 2 izreka sodbe po III. odst. 245. čl. KZ-1

kazen 1 (eno) leto in 6 (šest) mesecev zapora

ter

denarna kazen

v višini 300 dnevni zneskov, to je v znesku 10.057,00 Eur.

Na podlagi IV. odst. 47. čl. KZ-1 morata obt. Brane Gorše in obt. Rudolf Trček izrečeni denarni kazni plačati v roku 1 (enega) meseca po pravnomočnosti sodbe. Če se ne bo dalo denarne kazni niti prisilno izterjati, jo bo sodišče izvršilo tako, da se za vsaka dva začeta dnevna zneska denarne kazni določi 1 (en) dan zapora.

Po I. odst. 56. čl. KZ-1 se obtoženemu Branetu Goršetu v izrečeno zaporno kazen všteje čas, ki ga je prebil v priporu in sicer od 13.2.2013 od 6.20 ure dalje.

Na podlagi 74., 75. in 77. člena KZ-1 v zvezi s 503. čl. ZKP se obtoženemu Branetu Goršetu odvzame premoženjska korist v skupni višini 2.252.201,52 Eur, kar ustreza s kaznivim dejanjem pridobljeni premoženjski koristi in sicer tako, da se mu na podlagi I. odst. 75. čl. KZ-1 vzame premoženje, ki je zavarovano z odredbama za začasno zavarovanje odvzema premoženjske koristi in sicer:

a)

vozila s ključi, ki so njegova last

a) reg. št. LJDD-193 znamke Mercedes Benz, tip 190/SL, št. šasijske: 121042109500824

b) reg. št. LJRE-514 znamke Mercedes Benz, tip 220S/CONVERTIBLE, št. šasijske: 8502694

c) reg. št. LJHR-198 znamke Mercedes Benz, tip 190/SL, št. šasijske: 1210428502364 ter

b)

na podlagi IV. odst. 75. in 77. čl. KZ-1 se odvzame naslednje premoženje:

- DRUŽBI FINIS D.O.O., Lavra 116, Savudrija, matična številka 040186395, Republika Hrvaška,

se odzamejo vse nepremičnine s številko parcele 460/22 in 460/73, vpisane v vl. št. 1634 k.o. Savudrija, vpisane v zemljiški knjigi pri Občinskem sodišču v Bujah, Republika Hrvaška,

- **MATJAŽU BIZJAKU, stanujoč Golnik 146, Kranj**, z identifikacijsko številko OIB, 53252941942, številka osebne izkaznice 003424421 se vzame terjatev v višini 3.967.300,00 HRK z dogovorjenimi obrestmi in za zavarovanje te terjatve ustanovljena zastavna pravica, na parceli št. 460/22, št. vložka 1634 k.o. Savudrija, s pogodbo z dne 4.7.2013, ki se po pravnomočnosti sodbe izbriše iz zemljiške knjige.

- **MATJAŽU BIZJAKU, stanujoč Golnik 146, Kranj**, z identifikacijsko številko OIB, 53252941942, številka osebne izkaznice 003424421 in **FRANCU GORŠETU, stanujoč Pot čez Gmajno 36, Ljubljana**, z identifikacijsko številko OIB 80134783939, številka potnega lista P00874049 SVN se odzame osnovni kapitalski delež v skupni višini 860.200 HRK, ki ga imata v družbi Finis d.o.o., Lavra 116, Savudrija,

v presežku pa se premoženjska korist v delu, v katerem ne bo poplačana s prodajo odveztega premoženja, na podlagi II. odst. 75. čl. KZ-1 naloži v plačilo obt. Branetu Goršetu, ki jo je dolžan plačati v roku dveh let po pravnomočnosti sodbe, pod izvršbo.

Obt. Brane Gorše, obt. Barbara Gorše, obt. Vlado Petek in obt. Rudolf Trček **so dolžni plačati stroške kazenskega postopka iz 1. do 6. točke II. odst. 92. čl. ZKP**, kar vse bo naknadno odmerjeno s posebnim sklepom.

B.

Obtoženo Barbaro GORŠE in

obtoženega Vlada PETKA

se iz razlogov po 3. točki 358. člena ZKP

OPROSTI OBTOŽBE,

da sta naklepoma pomagala Branetu Goršetu pri storitvi kaznivega dejanja pod tč. I/2 izreka obtožbe s tem, da so se v decembru 2006 v Ljubljani dogovorili, da ga bodo prikriili kot novega upnika družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečajju in sicer:

a)
najprej Stajka SKRBINŠEK in Polona KUHAR z dogovorom in dejanji kot opisano pod tč. I/2b,

b)
s tem, da bodo prenašali zneske njegovega denarja, namenjenega za odkup terjatev iz bančnega računa na račun, ki ga bodo prikazovali kot posojila med temi družbami, zaradi česar bo Ofis d.o.o. v razmerju do stečajnih upnikov nastopal kot kupec terjatev kot opisano pod tč. I/2 b-d obtožbe in so v Ljubljani:

1.

Brane GORŠE dne 21.12.2006 „posodil“ 60 mio SIT (t.j. 250.375,00 EUR) in dne 10.1.2007 še 50.000,00 EUR družbi Gagat d.o.o. zaradi česar je ta denar

2.

Barbara GORŠE v imenu Gagat d.o.o. dne 26.12.2006 „posodila“ najprej 40 mio SIT (t.j. 166.917,00 EUR), dne 17.1.2007 „posodila“ še 65.082,96 EUR in dne 17.11.2007 še 62.000,00 EUR družbi Svet najem d.o.o. zaradi česar je ta denar

3.

Vlado PETEK v imenu Svet najem d.o.o. dne 27.12.2006 „posodil“ najprej v znesku 40 mio SIT (t.j. 166.917,00 EUR), dne 18.1.2007 še znesek 65.082,96 EUR in dne 20.11.2007 še znesek 62.000,00 EUR, vse družbi Kuhar in Bergant Co. d.n.o.,

4.

Stajka SKRBINŠEK dne 18.9.2007 „posodila“ 12.000,00 EUR, dne 27.9.2007 pa še 4.000,00 EUR družbi Kuhar in Bergant Co. d.n.o.

5.

Polona KUHAR v imenu Kuhar in Bergant Co. d.n.o. pa je vse navedene prejete zneske iz tč. II/b 3 in 4 še istega ali naslednjega dne, posojilo v znesku 62.000,00 EUR pa dne 27.11.2007 kot jih je prejela, „posodila“ družbi Ofis d.o.o. in

6.

v imenu Ofis d.o.o. s prejetim denarjem iz tč. II/5 v obdobju od druge polovice decembra 2006 do konca novembra 2007 v Ljubljani, Kopru, Portorožu, Anhovem, v Izoli in Hočah skladno z dogovorom pod tč. II/a odkupovala terjatve stečajnih upnikov Hidro Koper d.o.o. - v stečaju in sicer od:

a)

Universe service d.o.o. terjatev v znesku 1.337.332,59 EUR za ceno 147.106,58 EUR

b)

Fonda Ugo s.p. terjatev v znesku 15.708,20 EUR za ceno 3.612,89 EUR

c)

VTS d.o.o. terjatev v znesku 10.853,72 EUR za ceno 3.988,49 EUR

d)

Grakom d.o.o. terjatev v znesku 4.465,03 EUR za ceno 1.383,85 EUR

e)

Stavbar IGM d.d. terjatev v znesku 10.013,95 EUR za ceno 1.902,65 EUR

f)

Varinger d.o.o. terjatev v znesku 20.504,79 EUR za ceno 4.511,05 EUR

g)

Isan 12 d.o.o. terjatev v znesku 21.463,28 EUR za ceno 4.078,02 EUR

h)

Biro Log d.o.o. terjatev v znesku 10.505,60 EUR za ceno 2.101,12 EUR

i)

Ernst & Young d.o.o. terjatev v znesku 9.797,09 EUR za ceno 1.959,56 EUR

j)

Petrol d.d. terjatev v znesku 29.548,00 EUR za ceno 5.909,60 EUR

- k)
Dume Trade d.o.o. terjatev v znesku 39.624,80 EUR za ceno 7.924,96 EUR
- l)
Droga d.d. terjatev v znesku 6.676,68 EUR za ceno 1.335,34 EUR
- m)
Merkur d.d. terjatev v znesku 101.280,23 EUR za ceno 24.307,26 EUR
- n)
ELTV terjatev v znesku 16.265,06 EUR za ceno 3.253,02 EUR
- o)
GGK Koper terjatev v znesku 13.719,94 EUR za ceno 2.606,79 EUR
- p)
AD d.o.o. terjatev v znesku 26.906,68 EUR za ceno 6.995,74 EUR
- q)
Mercator Degro d.d. terjatev v znesku 9.770,37 EUR za ceno 1.856,37 EUR
- r)
Telekom Slovenije d.d. terjatev v znesku 5.345,11 EUR za ceno 1.460,52 EUR
- s)
Deloitte & Touche d.o.o. terjatev v znesku 12.449,95 EUR za ceno 2.489,99 EUR
- t)
Salonit Anhovo d.d. terjatev v znesku 17.471,06 EUR za ceno 4.172,93 EUR
- u)
Adriatic Slovenica d.d. terjatev v znesku 41.135,98 EUR za ceno 10.283,99 EUR
- v)
DU RS terjatev v znesku 315.813,99 EUR za ceno 62.000 EUR,

s čimer naj bi storila pod točko II/b obtožbe vsak kaznivo dejanje pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega položaja po III. in V. odst. 257. čl. KZ-1.

Po I. odst. 96. čl. ZKP bremenijo stroški tega dela kazenskega postopka iz 1. do 5. točke II. odst. 92. čl. ZKP, potrebni izdatki obtožencev in potrebni izdatki in nagrada zagovornikov, proračun.

O b r a z l o ž i t e v

Obtoženi Brane Gorše je tako v preiskavi kot na glavni obravnavi zanikal storitev očitanih mu kaznivih dejanj.

Glede očitane mu kaznivega dejanja poslovne goljufije po II. in I. odst. 234.a čl. KZ se je zagovarjal, da je bila predmet prodaje pravna oseba. Nikoli namreč ni šlo za prodajo posameznega premoženja pravne osebe, torej posameznih nepremičnin, terjatev ali česa drugega. Družba Hidro Koper je bila v vložku 804 k.o. Bertoki vpisana kot imetnica pravice uporabe, tako pred dnevom prodaje pravne osebe kot po dnevu prodaje in se je s samo prodajo kot edina sprememba izvedla z vpisom spremembe lastnika poslovnega deleža pri tej družbi. Glede premoženja, ki je bilo zajeto s prodano pravno osebo, so bili na razpolago vsi podatki, s katerimi je razpolagal tudi kupec. Iz elektronske pošte odv. Simonittija izhaja, da si je v celoti pogledal in pregledal stanje zemljiške knjige, prav tako je kupec pravne osebe družba RB Nekretnine pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani vložil odškodninsko tožbo zoper Republiko Slovenijo in obt. Goršeta, v kateri je kupec zatrjeval, da je bil zaveden, vendar je sodišče tožbeni zahtevek v celoti zavrnilo in v obrazložitvi jasno navedlo, da iz vseh navedb kupca, kakor tudi iz listinskih dokazov izhaja, da je bil pred nakupom pravne osebe v celoti seznanjen s stanjem in vpisi v zemljiški knjigi. Nadalje se je obtoženi Gorše

zagovarjal, da je do prodaje pravne osebe prišlo zato, ker so bili med premoženjem stečajnega dolžnika tudi terjatve, ki so bile predmet neuspešnih izvršilnih postopkov ter drugo premoženje, ki se v predhodnih postopkih prodaje ni uspelo prodati ali vnovčiti in se je zato poskušalo s prodajo pravne osebe vnovčiti celotno stečajno maso. Nadalje je obtoženec v zvezi z obravnavanim kaznivim dejanjem na vprašanje državne tožilke odgovoril, da ko je prejel odločbo iz zemljiške knjige, da mora dostaviti listino o ukinitvi javnega dobra, tega ni storil, saj za to ni bilo nobene potrebe. Na vprašanje zakaj ne, pa je odgovoril, da zato, ker ni prišlo do nobene spremembe v premoženju Hidra Koper. Na vprašanje iste zakaj je hotel vpisati družbo Hidro Koper kot lastnika, pa je odgovoril, da ko je videl, da ima družba Hidro d.o.o. pravico uporabe, je na podlagi Zakona o lastninjenju nepremičnin v družbeni lastnini hotel vpisati lastništvo. Sodišče je ta vpis zavrnilo z dodatno zahtevo, da je potrebno priložiti še odločbo, meni, da od Mestne občine Koper, v roku 8 dni in ker v tako kratkem roku takšne odločbe ni mogel pridobiti, je predlog umaknil. Prav tako je obtoženec odgovoril, da glede na to, da je tak odgovor zemljiške knjige Okrajnega sodišča v Kopru prejel sredi leta 2007 in je nato do prodaje pravne osebe prišlo v začetku leta 2008, ni na Mestni občini Koper preverjal možnost pridobitve takšne odločbe, pri čemer je navajal, da je iz splošno znanih podatkov znano, da takšen postopek traja približno leto dni, ker ga je potrebno uvrstiti na sejo Občinskega sveta, spričo česar se za začetek takega postopka obtoženec ni odločil. Na vprašanje zakaj je bila potem cena za pravno osebo oblikovana tako, da je bila nepremičnina vpisana v vložek 804 k.o. Bertoki vključena v premoženje družbe Hidro d.o.o., ki je bilo upoštevano kot vrednost pravne osebe je odgovoril, da je bila vrednost nepremičnine ocenjena po pristojnem cenilcu oziroma izvedencu, ki je na podlagi lokacijske informacije, kjer je bilo zapisano, da gre za stavbna zemljišča, ocenil vrednost teh zemljišč, to pa je bila podlaga za izdelavo ocene vrednosti pravne osebe. Na vprašanje ali je obtožencu znano, če je cenilec vedel, da gre za javno dobro, je obtoženi Gorše odgovoril, da saj je cenilec imel vse listine. Poleg tega je vpis v zemljiško knjigo glavni podatek, ki je dostopen vsakomur. Obtoženec je še dodal, da pred tem ni sodeloval s cenilcem in se z njim tudi nikoli ni pogovarjal o tem, kako bo cenitev opravil.

V zagovoru na glavni obravnavi v zvezi s kaznivim dejanjem poslovne goljufije je obtoženi Gorše še bolj podrobno pojasnjeval očitke pod to točko sodbe, kjer se mu očita, da je prikazoval, da je sprožil vse ustrezne postopke s predlogi za realizacijo vpisov lastništva na družbo Hidro d.o.o. ter da dejansko kupec ne bo pridobil z nakupom nepremičnin. V tej zvezi je obt. Gorše navajal, da je prodaja stečajnega dolžnika kot pravne osebe urejena v členu 146. Zakona o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji (v nadaljevanju ZPPSL). S prodajo stečajnega dolžnika kupec ne pridobi lastništva na posameznem premoženju stečajnega dolžnika, ampak postane lastnik pravne osebe, torej vseh poslovnih deležev (pri nakupu družbe z omejeno odgovornostjo). Kupec pravna oseba RB Nekretnine je torej kupila pravno osebo in tako postala edini družbenik pravne osebe Hidro Koper d.o.o. Kupec RB Nekretnine d.o.o. je kot edini družbenik vpisan v sodnem registru še danes, torej so pridobili tisto, kar so kupili in v tem pogledu se stanje od leta 2008 dalje ni v ničemer spremenilo. Pri sklenitvi pogodbe o prodaji pravne osebe pooblaščenca kupca ni mogel obt. Gorše ničesar prikazovati, kajti pri sklenitvi pogodbe ni šlo za prikazovanje nobenih dejstev, ampak zapis prodaje, ki je temeljila na sklepu stečajnega senata o prodaji stečajnega dolžnika kot pravne osebe. Način prodaje oz. potek prodaje je določen v členu 146. ZPPSL. Stečajni senat je odločil, da se stečajni dolžnik proda kot pravna oseba, potem ko je pridobil mnenje upniškega odbora in stečajnega upravitelja (določba člena 146/I ZPPSL). Stečajni senat je odredil prodajo na javni dražbi in v razpisu javne dražbe določil vse pogoje. Ti pogoji so bili torej znani že z izdajo sklepa o prodaji in predno je katerikoli kupec sploh vplačal varščino kot pogoj za sodelovanje na javni dražbi. Obt. Gorše se je v tej zvezi skliceval na sklep Višjega sodišča v Mariboru opr.št. Cpg 451/1996, iz katerega izhaja, da stečajni senat ni pristojen za izbiro kupca po prodaji z zbiranjem ponudb, kjer je ta naloga zaupana stečajnemu upravitelju, pristojnosti stečajnega senata pri vnovčevanju dolžnikovega premoženja pa so le, da odloči ali se bo stečajni dolžnik prodal kot pravna oseba ali pa se bo prodajalo samo njegovo premoženje (146. člen ZPPSL), da se odredi

način prodaje (149. člen ZPPSL) in določi najnižjo ceno ter ostale prodajne pogoje (152. člen ZPPSL). Pri prodaji stečajnega dolžnika kot pravne osebe pa stečajni senat odredi še izročitev kupcu (147. člen ZPPSL), med tem ko je za izvedbo sklepov zadolžen stečajni upravitelj, ki dela po navodilih in nadzorstvu predsednika stečajnega senata. Stečajni upravitelj je tisti, ki ugotovi najboljšega ponudnika in ki po zaključenem postopku za zbiranje ponudb sklene v imenu stečajnega dolžnika pogodbo s ponudnikom, ki je ponudil najvišjo ceno oz. druge najugodnejše pogoje (V. odstavek 154. člena ZPPSL).

Tako obtoženi Gorše meni, da sklenitev prodajne pogodbe predstavlja izvajanje sklepa stečajnega senata. Nadalje navaja, da je netočna trditev, da je pooblaščenec kupca nekaj neresnično prikazoval. Vsaka komunikacija med obtožencem in pooblaščenecem kupca izhaja iz elektronskih pisem, ki se nahajajo v spisu, druge komunikacije med njima pa ni bilo. Vse od leta 2004 dalje, ko so se začele težave v stečajnem postopku HKS Sicura v zvezi z vprašanji o stečajih z upniki ali morebitnimi kupci premoženja, ni komuniciral drugače kot pisno, to je preko pošte ali preko elektronske pošte. Tudi iz vse ostale elektronske komunikacije med pooblaščenecem kupca in obtožencem ne izhaja trditev tožilstva, da je prikazoval, da je sprožil vse ustrezne postopke v zvezi z vpisi lastništva.

Iz te komunikacije izhaja, da so se vprašanja nanašala na hipoteke in da so bili sproženi vsi postopki v zvezi z izbrisi vknjiženih hipotek. Tudi trditev, da bi kupec z nakupom pravne osebe pridobil lastništvo na nepremičninah (tistih vpisanih v vložku 804 k.o.o. Bertoki, kjer je bila vpisana pravica uporabe), je v nasprotju z zakonodajo Republike Slovenije, ne glede na jasnost o tem, da predmet prodaje niso bila zemljišča. Po veljavni zakonodaji Republike Slovenije lahko lastninsko pravico na nepremičninah, ki ležijo na ozemlju Republike Slovenije, pridobijo samo rezidenti Evropske unije (EU). Družba RB Nekretnine d.o.o. ni bila rezident Evropske unije, saj ima sedež v Banja Luki, ki je del Republike Srbske, ki ni članica EU. Tako ta pravna oseba ni mogla in ne more nikoli biti lastnik nepremičnin v Republiki Sloveniji, tako ne tistih iz vložka 804 k.o. Bertoki, kot ne drugih. Na podlagi člena 68 Ustave Republike Slovenije pravna oseba RB Nekretnine d.o.o. ne more pridobiti na nepremičninah, ki se nahajajo v Republiki Sloveniji, nobene lastninske pravice. Ob tem se postavlja vprašanje ali je javno dobro bilo kakršnakoli ovira za prodajo pravne osebe. Obtoženi Gorše meni, da po veljavni zakonodaji ne. Res je, da je javno dobro izven prostega pravnega prometa, vendar v konkretnem primeru ni bil opravljen noben promet z zemljišči, kar izhaja iz preprostega dejstva, da se pri prometu z nepremičninami na ta promet odmerja davek na promet nepremičnin, kar je podlaga za overitev podpisa prodajalca na prodajni pogodbi pri notarju ter je podlaga, da je listina o prodaji sposobna za vknjižbo spremembe lastništva v zemljiški knjigi. V konkretnem primeru ni bil odmerjen ne davek, ne overjen podpis prodajalca pri notarju.

Pojem javnega dobra ne pomeni, da gre za premoženje, ki ni moglo postati last Hidra Koper d.o.o., saj je bil ta pravni subjekt vpisan kot imetnik pravice uporabe v zemljiški knjigi. Last je postalo že na podlagi samega zakona. Kakšna odločba sodišča, ki vodi zemljiško knjigo, nima nobene posledice za pridobitev lastninske pravice, saj odločba zemljiške knjige ne pomeni podlage za pridobitev lastninske pravice. Za pridobitev lastninske pravice je podlaga ali zakon ali pravni posel, dedovanje ali odločba državnega organa. Zato obstoj odločbe zemljiške knjige, ki je zavrnila vknjižbo lastninske pravice v korist Hidra Koper - v stečaju, nima nobenih pravnih posledic, ker je bila lastninska pravica pridobljena na podlagi zakonskih določb in sicer ZLNDL ter Zakona o graditvi objektov.

V letu 2008 je veljal Zakon o graditvi objektov (ZGO-1), ki je določal v 2. členu pomen izrazov: grajeno javno dobro lokalnega pomena je grajeno javno dobro, ki sodi v omrežje gospodarske javne infrastrukture lokalnega pomena in javna površina na njih, kakor tudi objekti in deli objektov, katerih uporaba je pod enakimi pogoji namenjena vsem kot so ceste, ulica, trg, pasaža in druga javna prometna površina lokalnega pomena, tržnica, igrišče, parkirišče, pokopališče, park, zelenica,

športna oziroma rekreacijska površina in podobno. V zvezi s prodajo stečajnega dolžnika kot pravne osebe in opisom premoženja, ki ga ima ta pravna oseba (lastninska pravica ali pravica uporabe), je bilo pridobljeno potrjeno o namenski rabi zemljišča, katerega je izdal Urad za okolje in prostor Mestne občine Koper. V tem potrdilu so zajeta vsa zemljišča v k.o. Bertoki, med njimi tudi parcelne številke 667, 1760, 5578/3, 5578/4, 5578/6, 5578/7, 5578/8, 5579/3, 5579/5, 5579/6, 5579/8 in 5579/9. To potrdilo je bilo priloga k cenitvi premoženja stečajnega dolžnika kot pravne osebe. Iz tega potrdila ne izhaja, da so posamezne parcele opredeljene kot javno dobro, niti kot grajeno javno dobro lokalnega pomena. Za njih ni prikazanih nobenih omejitev. Tako v letu 2007, ko se je začel postopek prodaje stečajnega dolžnika kot pravne osebe, niti v letu 2008, ko se je prodaja izvršila, navedena zemljišča v potrdilu, ki je sicer podlaga za pravni promet in obvezna priloga k prodajni pogodbi za promet z nepremičninami, niso bila opredeljena kot grajeno javno dobro.

Torej pet let po začetku veljavnosti zakona, ki je urejal tovrstno vprašanje, zemljišča tega statusa niso imela, dobila so ga šele leta 2010 z odločbo Mestne občine Koper. Iz te odločbe izhaja, da je Mestna občina Koper izvedla postopek na podlagi člena 212 ZGO-1. Prvi odstavek tega člena namreč določa, da se šteje, da ima zemljišče, na katerem je zgrajen objekt, ki se po določbah prejšnjega člena lahko šteje za grajeno javno dobro državnega pomena, pridobljen status grajenega javnega dobra državnega pomena, če je z dnem uveljavitve Zakona o lastninjenju nepremičnin v družbeni lastnini (ZLN DL) imela na njem pravico uporabe država ali če je z dnem uveljavitve tega zakona za takšno nepremičnino v zemljiški knjigi vpisano, da je splošno ljudsko premoženje ali družbena lastnina.

Obtoženi Gorše se je v svojem zagovoru skliceval na okoliščino, da so v obravnavanem primeru pravne posledice začetka stečajnega postopka nastopile dne 29.11.2002. Na ta dan pa je bila v zemljiški knjigi na spornih parcelah vpisana pravica uporabe v korist družbe Hidro Koper d.o.o. Zato bi morala Mestna občina Koper svojo odločbo izdati tudi upoštevaje določbo člena 213 ZGO-1 in bi morala nepremičnine odkupiti ali začeti postopek razlastitve in jih na drug način ne bi smela odvzeti Hidru Koper. Kdaj se oblikuje stečajna masa določa 104. člen ZPPSL in sicer se oblikuje z dnem začetka stečajnega postopka na podlagi samega zakona. V stečajno maso pa spada vse premoženje stečajnega dolžnika. Sam status grajenega javnega dobra namreč ne pomeni avtomatičnega nastanka lastninske pravice v korist države ali lokalne skupnosti, javno dobro pomeni le, da je tovrstna nepremičnina dostopna vsem. Konkretno to pomeni, da Mestna občina Koper ni imela nobene pravice pridobiti lastninsko pravico brezplačno, saj na dan uveljavitve ZLN DL oziroma na dan začetka stečajnega postopka v zemljiški knjigi ni bila vpisana kot imetnica pravice uporabe pri nepremičninah vpisanih v vložku št. 804 k.o. Bertoki. Do posledic iz sporne upravne odločbe tudi ne bi prišlo, če v postopku izdaje navedene odločbe ne bi bil zlorabljen zakon, ki ureja upravni postopek, po katerem je potekal postopek. Tako iz odločbe Mestne občine Koper izhaja, da je bila odločba samo nabita na oglasno desko in ni bila vročena družbi Hidro Koper kot prizadeti stranki, o kateri prenehanju pravice uporabe se je odločalo z navedeno odločbo, pri čemer tej družbi tudi ni bil podan status stranke. Tako ni dvoma, da je navedena odločba vplivala na pravice in pravne koristi družbe Hidra Koper d.o.o., saj je bila na njeni podlagi v zemljiški knjigi izbrisana vknjižena pravica uporabe in je zato tako odločba Mestne občine Koper nična.

Prav tako se obtoženi Gorše sprašuje zakaj Hidro Koper, ko je bil seznanjen z odločbo z dne 18.5.2010 ni začel ali postopka obnove upravnega postopka ali postopka za plačilo odškodnine. Da je Mestna občina Koper dolžna plačati odškodnino, če odvzame zemljišče, jasno izhaja iz postopka, ki ga je Mestna občina Koper vodila zoper državo, ko je ta odvzela Mesni občini Koper zemljišča za navezovalno cesto od Luke Koper preko Sermina. Prav tako ista odločba skoraj za vse sporne parcele v vložku 804 k.o. Bertoki (razen dveh), navaja, da gre za površine na območju Luke Koper.

Obtoženi Gorše v nadaljevanju zagovora navaja, da je bilo javno dobro vpisano v zemljiški knjigi v

času, ko je veljal sistem družbene lastnine. Ta družbena lastnina pa je prenehala s trenutkom, ko je bil zaključen postopek lastninskega preoblikovanja podjetij v družbeni lastnini in s trenutkom, ko je začel veljati ZLNDL. Ob spoštovanju določb Zakona o vodah, ki je začel veljati pred začetkom stečajnega postopka, je bilo potrebno zemljišča, ki predstavljajo vodotoke, izločiti v korist države.

Obtoženi Gorše je ugovarjal trditvi v obrazložitvi obtožbe Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije, da sodi prodaja pravne osebe med posle, katere vodi stečajni upravitelj. Navedena trditev pa naj bi bila v direktnem nasprotju z zakonsko ureditvijo, ki določa, da prodajo odredi stečajni senat, da določi vse pogoje in način prodaje ter da stečajni upravitelj le izvaja tako odločitve stečajnega senata, zato pri prodaji pravne osebe ne gre za nobeno voljno ravnanje stečajnega upravitelja, ampak dolžnost, da izvede pravnomočni sklep stečajnega senata. Zato prodaja pravne osebe ne spada med posle, katere opravlja stečajni upravitelj, ampak je to le izvajanje sodnih sklepov sodišča (izvedba javne dražbe). Trditev, da je stečajni senat sledil predlogu stečajnega upravitelja za prodajo pravne osebe, je v nasprotju z določilom člena 146/I ZPPSL. Stečajni upravitelj v obliki predloga poda svoje soglasje k takemu predlogu prodaje, pri čemer v skladu s sistemsko zakonsko ureditvijo ZPPSL stečajni senat na mnenje stečajnega upravitelja ni vezan. Prav tako je v nasprotju z listinskimi dokazi trditev, da se je kupec v pogodbi zavezal, da bo plačal kupnino v roku 15 dni. Rok plačila kupnine je bil namreč določen v sklepu o prodaji in ga je dražitelj dolžan spoštovati v sklenjeni pogodbi. Trditev, da je pooblaščenec kupca kasneje ugotovil, da se družba RB Nekretnine d.o.o. ne more vpisati kot novi lastnik na nepremičninah v vložku št. 804 k.o. Bertoki, je v direktnem nasprotju z predmetom prodaje (torej pravna oseba in ne zemljišča) in v direktnem nasprotju z ustavno pravno ureditvijo, po kateri so subjekti, nerezidenti Evropske unije, sploh ne morejo postati lastniki nepremičnin. Zato je trditev, da pooblaščenec kupca obt. Gorše ni povedal, da z nakupom na javni dražbi kupec ne more pridobiti lastninske pravice neresnična, saj je kupec kupoval pravno osebo in ne zemljišča. Kupil je pravno osebo in se tudi kot edini ustanovitelj vpisal v sodnem registru, kar je skladno zakonski ureditvi in sodni praksi.

Trditev „o čistosti“ nepremičnin se nanaša na zastavne pravice oziroma hipoteke. To izhaja iz elektronske korespondence med pooblaščenecem kupca in Aleksandrom Kovačevičem, katero je ta vložil v spis (elektronsko sporočilo z dne 1.2.2008, v katerem pooblaščenec kupca sporoča Kovačeviču, da so od zemljiške knjige Okrajnega sodišča v Kopru prejeli še dodatno dokumentacijo in ugotovili, da je dal odvetnik Gorše točne informacije, da so nepremičnine proste od hipotek). Tako je trditev obtoženega Goršeta, da je vedel, da se kupec ne bo mogel vpisati v zemljiško knjigo točna, saj je šlo za pravno osebo nerezidenta Evropske unije, kar pa bi moralo biti znano vsakemu pravniku in ne samo obtožencu. Status javnega dobra v konkretnem primeru ni pomenil nezmožnost pridobitve lastninske pravice, saj bi jo družba Hidro Koper d.o.o. lahko pridobila na podlagi določb Zakona o graditvi objektov - 1, pa takega postopka ni nikoli začela.

Pravica uporabe, ki je bila vknjižena v zemljiški knjigi, je v skladu s pravnimi normami del premoženjske sfere subjekta. Zato je ta pravica tudi predmet ovrednotenja in predstavlja neko vrednost. Kar se tiče urejanja vprašanj vodotokov, slednje izhaja iz elektronske komunikacije z Urško Ilič Vidregar. Iz elektronske pošte z dne 24.4.2006 izhaja, da je državna štela, da je Hidro Koper lastnik na zemljiščih na vložku 804 k.o. Bertoki, da pa želi država na podlagi zakona, ki je začel veljati pred začetkom stečaja, urediti svojo lastninsko pravico. Katere nepremičnine bodo prešle v last države, je bila odločitev državnega organa. Urejanje vprašanja vodotokov je tako trajalo vse do poletja 2007. Potem, ko je bilo jasno, da je država kot svojo lastnino opredelila vsa zemljišča, katera je želela pridobiti v svojo last, se je začel postopek, ki je pripeljal do prodaje stečajnega dolžnika kot pravne osebe.

Nesporno je, da je javno dobro izvzeto iz pravnega prometa, vendar to ne pomeni, da ni v prometu pravna oseba, ki ima upravičenja na takem premoženju. Nesporno je tudi, da s prenosom lastništva

na pravni osebi ne pride do nobene spremembe v lastništvu na samem premoženju pravne osebe, vsa upravičenja ostanejo nespremenjena, spremeni se le lastnik poslovnega deleža.

Zato je neutemeljeno zatrjevanje, da je v primeru nepremičnin v vl. 804 k.o. Bertoki šlo za tuje premoženje. Po presoji obtoženega Goršeta je šlo za premoženje, ki je bilo vključeno v premoženjsko sfero stečajnega dolžnika, saj so za to obstajale jasne zakonske podlage v določbah ZGO-1.

Tako obtoženi Gorše zaključuje, da je sklicevanje na sklep zemljiškega sodišča neutemeljen. Edini pravno veljavni dokument je potrdilo o namenski rabi zemljišč, ki nepremičnin v vl. 804 k.o. Bertoki ni opredeljeval kot javno dobro oziroma grajeno javno dobro in pa določbe ZGO-1, ki so določale, kdaj se lahko opredeli nepremičnina kot grajeno javno dobro in pa dejstvo o pravnih posledicah začetka stečajnega postopka.

Vse te okoliščine nedvomno kažejo na to, da ne gre za nobeno zavajanje, goljufanje ali kaj drugega, ampak za rizično premoženje, za katerega je potrebno urediti njihov status. Obt. Gorše se sklicuje na dejstvo, da je Mestna občina Koper olastnila zemljišča v nasprotju z določili ZGO-1, pri tem pa ni priznala pravice pravne osebe Hidro Koper d.o.o. kot stranke v postopku, ter gre za nično odločbo Mestne občine Koper. Tako je tudi nični vpis lastninske pravice v korist Mestne občine Koper v Zemljiški knjigi. To pa pomeni, da je Hidro Koper še vedno imetnik pravice uporabe in da njegovo premoženje ni v ničemer zmanjšano. Poleg tega pa še obt. Gorše opozarja, da iz odločbe Mestne občine Koper izhaja, da so vse nepremičnine razen dveh, na območju Luke Koper, ki je zaprto območje, do katerega ni prostega dostopa. To izhaja že iz dejstva, da ima Luka Koper v septembru vsakega leta „dan odprtih vrat“, ko je možen dostop javnosti v Luko. To pa pomeni, da ni možen vedno prost dostop komurkoli, zato ni omogočena uporaba teh površin vsem pod enakimi pogoji. To pa je bistven pogoj za opredelitev neke nepremičnine za grajeno javno dobro. Tako za izdajo odločbe o grajenem javnem dobru za vse te nepremičnine razen dveh, sploh niso bili izpolnjeni zakonski pogoji, s tem pa ni bilo podlage za izdajo tistega dela odločbe Mestne občine Koper, ki je določila nastanek lastninske pravice v korist Mestne občine Koper.

Sodišče je v dokazne namene zaslišalo priče: Miloša Budisavljevića, Timoteja Lapajne, Aleksandra Kovačević, Nado Škerjanc Milotič, Gregorja Simoniti, Andrejo Toni, Francija Matoza, Polono Kuhar, Ksenijo Pečnik, Franca Goršeta, Matjaža Bizjaka, Dunjo Jeršin Tomassini, Tadejo Maznik, Ireno Grabnar, Stajko Skrbinešek ter v soglasju s strankami prebralo zapisnike o zaslišanju prič: Enrica Galassi, Gregorja Velkaverha, Špele Bauman, Irene Fonda, Vojka Erzetiča, Branislava Kitiča, Viktorja Pirca, Tonka Sladiča, Vladimirja Baričevića, Vaclava Loviščka, Petre Jereb, Stanislave Češenj, Ilijane Parovel, Branislave Zlatkovič, Mita Georgievski, Saše Maly, Franca Kolenca, Marice Babič, Igorja Bončine, Danija Flego, Marjana Jovanoviča, Slobodana Resimiča ter prebralo izvedenska mnenja grafologov Bojana Regvarja in Boruta Pogačnika.

Kljub temu, da so obtoženci zanikali storitev očitanih jim kaznivih dejanj, pa zbrani podatki in izvedeni dokazi v dokaznem postopku dajejo dovolj podlage za utemeljen zaključek, da so obtoženci storili kazniva dejanja kot je to opisano pod točko A izreka sodbe, oziroma sta bila obt. Barbara Gorše in obt. Vlado Petek oproščena obtožbe kot je to opisano pod točko B izreka sodbe.

Sodišče je v dokaznem postopku prebralo listinske dokaze kot je to razvidno iz zapisnikov o glavni obravnavi.

Sodišče ugotavlja, da je za stečajne postopke in s tem za stečajne upravitelje do 30.9.2008 veljal Zakon o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji (ZPPSL), od 1.10.2008 dalje pa Zakon o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju (ZFPPIPP). Stečaj

družbe Hidro Koper d.o.o. je bil začet v letu 2002. Iz sklepa Okrožnega sodišča v Kopru opr. št. St 28/2002 v stečajnem postopku nad dolžnikom Hidro Koper d.o.o. - v stečaju je bil po razrešitvi stečajne upraviteljice Majde Šantelj, s sklepom z dne 19.4.2005 postavljen za stečajnega upravitelja obtoženi Brane Gorše iz Ljubljane (sklep na list. št. 1234 stečajnega spisa in redni izpis iz sodnega registra na list. št. 229 spisa). Na podlagi IV. odst. 77. člena ZPPSL je stečajni upravitelj Brane Gorše ob prevzemu dolžnosti pred predsednico stečajnega senata podal izjavo, da bo vestno opravljal dolžnost stečajnega upravitelja v stečajnem postopku nad dolžnikom Hidro Koper d.o.o. - v stečaju (list. št. 1241 stečajnega spisa). Vestno opravljanje pa pomeni predvsem spoštovanje zakona, dobro gospodarjenje in vestnost ter poštenje.

Stečajni upravitelj v skladu z 79. členom ZPPSL izvršuje pravice organov upravljanja in lastnika v skladu s potrebami stečajnega postopka, če ni z zakonom drugače določeno. Na podlagi II. odstavka istega člena, kakor tudi po II. odstavku 97. člena ZFPPIPP stečajni upravitelj vodi posle dolžnika in ga zastopa, med drugim tudi pri pravnih poslih in drugih dejanjih, potrebnih za vnovčitev stečajne mase. To tudi pomeni, da stečajni dolžnik ne more pridobiti več pravic, kakor jih je imel dolžnik. Zato mora stečajni upravitelj spoštovati pravila o bremenih in omejevanjih, ki zadevajo stvari in pravice dolžnika. Stečajni dolžnik namreč, ki je pravna oseba, z začetkom stečajnega postopka ne izgubi pravne osebnosti in s tem pravne sposobnosti. Vendar z dnem začetka stečajnega postopka prenehajo pooblastila dotodanjih organov dolžnika in preidejo na stečajnega upravitelja. Po II. odstavku 79. člena ZPPSL pridobi stečajni upravitelj pooblastilo za zastopanje stečajnega dolžnika, torej pooblastilo, da v imenu in za račun stečajnega dolžnika (namesto prejšnjih statutarnih zastopnikov) oblikuje njegovo poslovno voljo. Funkcijo zastopanja stečajnega dolžnika pa opravlja stečajni upravitelj samo v pravnih razmerjih z osebami, ki niso procesni subjekti stečajnega postopka. Pooblastila, ki preidejo na stečajnega upravitelja pa so omejene v skladu s potrebami stečajnega postopka. Povedano drugače, z začetkom stečajnega postopka se pravna in poslovna sposobnost stečajnega dolžnika omeji. Pooblastila stečajnega upravitelja za zastopanje stečajnega dolžnika se zato ne presojajo po določbah matičnega zakona, ki ureja pravno organizacijsko obliko stečajnega dolžnika, o pristojnostih poslovnega organa, temveč po določbah ZPPSL.

Prodaja pravne osebe zato sodi med te posle, kjer stečajni upravitelj nastopa do kupca kot zastopnik stečajnega dolžnika.

V zvezi s spornimi parcelami v vložku 804 k.o. Bertoki je ugotoviti, da je stečajni upravitelj Brane Gorše z dopisom „obvestilo - vodotoki“ z dne 8.5.2006 prvič sodišču omenil „najdeno premoženje“ v tem svojem obvestilu (list. št. 1688 stečajnega spisa). Sodišču je poročal, da ob usklajevanju podatkov je ugotovil, da je Hidro Koper d.o.o. vpisan kot lastnik več nepremičnin vpisanih v vl. 804 in 2948 k.o. Bertoki. Za tiste nepremičnine, ki so vpisane kot vodotoki, naj bi ARSO izdala odločbo o prenosu na državo, za ostale nepremičnine pa obtoženi Gorše izvaja pridobivanje podatkov o tem, za kakšno vrsto gre v naravi ter lokacijsko informacijo zaradi ustrezne odločitve o morebitni prodaji. O spornih parcelah v vl. 804 k.o. Bertoki pa ni več poročal vse do poročila z dne 2.10.2007 (list. št. 2236 stečajnega spisa), ko je sodišču poročal, da se je pojavilo še dodatno nepremično premoženje, ki bo predmet posebnega poročila. V tem poročilu z dne 2.10.2007 stečajni upravitelj Gorše zaključuje, da kot izhaja iz gornjih navedb ima stečajni dolžnik različno premoženje, ki je težko unovčljivo. Na sejo upniškega odbora bo tako podan predlog za prodajo pravne osebe s celotnim premoženjem. Čez natanko dva dni kasneje, to je 4.10.2007 pa je obtoženi Gorše sodišču podal izredno poročilo (list. št. 2240 do 2242), v katerem opisuje premoženje, ki trenutno sestavlja stečajno maso ter je pod točko 2.9. tega poročila med drugim premoženjem navajal, da v stečajno maso spadajo tudi nepremičnine vpisane v vložek 804 in 2984, vse k.o. Bertoki. Ob tem je še poročal, da ob urejanju prenosa vodotokov na Republiko Slovenijo se je kazalo, da ima stečajni dolžnik morda še neke nepremičnine, vsaj tako je izhajalo iz nekonkretiziranih navedb RS, MOP, ARSO, s katerimi je urejal zadeve. Poleti 2007 je obtoženi Gorše naročil posestni list pri Geodetski

upravi v Kopru, iz katerega pa je izhajalo lastništvo precejšnjega števila parcel v k.o. Bertoki. Po pridobitvi zemljiškoknjižnega izpiska je bilo razvidno, da gre za znaten del nepremičnin, ki so vodotoki in del nepremičnin, ki tega statusa niso imele. Zaprošena je bila izdaja potrdila o namenski rabi zemljišč, iz katerega je izhajalo, da tudi nekatera zemljišča, ki kot vodotoki niso bila vpisana v zemljiško knjigo, imajo status vodotokov, javnega dobra. Zato je obtoženi Gorše ponovno začel postopek vsklajevanja z ARSO tako, da se je izčistilo katere parcele so dejansko javno dobro oz. imajo status vodotokov ali njim služečih objektov in naprav in katere ne. Že pred ureditvijo tega vprašanja z ARSO in po pridobitvi zemljiškoknjižnih podatkov in potrdila o namenski rabi pa je obtoženi Gorše zaprosil cenilca, da izvrši cenitev zemljišč, da bi se po vskladitvi sploh videlo kaj oziroma koliko vrednosti še „imamo“ v obliki tako najdenih zemljišč. Za ta zemljišča se je izkazalo, da gre za zemljišča v prostoru Luke Koper in predvidenega tretjega pomola in da je njihova vrednost precejšnja. Po vskladitvi statusa vseh zemljišč z ARSO je obtoženi Gorše naročil še cenitev pravne osebe, v katero je zajeto vse premoženje stečajnega dolžnika, razen stanovanja v Kopru, kjer lastništvo še ni urejeno in ene terjatev, kjer dolжник dolguje plačilo še po zadnjem obroku, kar pa bo plačano preje kot bo izvedena prodaja premoženja stečajnega dolžnika. Na podlagi težav pri prodaji premoženja, ki so ga imeli do tedaj v stečajni masi in glede na verjetno zanimivost pri prodaji sedaj najdenih zemljišč obtoženi Gorše ocenjuje, da je smiselno celotno premoženje prodati skupaj s stečajnim dolžnikom kot pravno osebo, saj bi na tak način prišli do pogojev za zaključek stečajnega postopka, ki se že kar dolgo vleče. Cenitev premoženja stečajnega dolžnika je pokazala, da je ocenjena vrednost 4.169.000,00 Eur, kar bo tudi predlagana izklicna cena. Da bi do prodaje lahko prišlo, bo tako treba urediti še nekaj formalnosti in sicer prenos ene parcele, ki je vodotok na Republiko Slovenijo, izbris vseh zastavnih pravic, saj so bile ločitvene pravice poplačane v celoti ali v tem stečajnem postopku ali pa v stečajnem postopku nad stečajno maso Gradis Koper. Cenitev bo priložena posebnemu predlogu za prodajo stečajnega dolžnika kot pravne osebe.

Istega dne, to je 4.10.2007 je obt. Gorše podal sodišču predlog, ki se nahaja na list. št. 2243 do 2245 stečajnega spisa, v katerem sodišču poroča, da v zvezi s potekom stečajnega postopka in izrednim poročilom izhaja, da imajo v stečajni masi dodatna zemljišča ter ločenim predlogom za prodajo stečajnega dolžnika kot pravne osebe, v nadaljevanju podaja predloge za ureditev določenih vprašanj, ki bodo pomenili dokončno ureditev možnosti prodaje stečajnega dolžnika kot pravne osebe. Hipoteke so bile namreč poplačane, zato njihov prenos pri prodaji stečajnega dolžnika kot pravne osebe ni dopusten. Nadalje se obtoženi Gorše v tem predlogu sklicuje na predhodno poročilo, v katerem obvešča, da je že naročil cenitev stečajnega dolžnika kot pravne osebe. Glede na premoženje, ki je bilo do „najdbe“ dodatnih nepremičnin po njegovi oceni težje unovčljivo, je mnenja, da je potrebno vse to premoženje prodati v paketu. V takem primeru pa je najlažja prodaja pravne osebe. Za izdelavo cenitve pravne osebe so že nastali stroški v višini 16.000,00 Eur netto oziroma 19.200,00 Eur brutto. Ob pripravi predračuna stroškov za leto 2007 ni bilo še nikjer znakov, da se bo stečajna masa povečala, zato tovrstnega stroška ni bilo predvidenega. Zato predlaga, da se predračun za leto 2007 dopolni s tem zneskom in odobri izplačilo tega stroška. Prav tako je v nadaljevanju predloga stečajni upravitelj Gorše podal predlog za izbris zastavnih pravic in realnih bremen na določenih nepremičninah.

Istega dne, to je 4.10.2007 je obt. Gorše sodišču podal tudi predlog za prodajo stečajnega dolžnika kot pravne osebe (list. št. 2273 do 2274 stečajnega spisa). V tem predlogu je sodišču navajal, da ima stečajni dolжник med premoženjem nepremičnine, ki bodo verjetno zanimive za kupce in del premoženja, ki je nezanimiv, del pa bi ga bilo možno prodati, vendar bi bili stroški skoraj enaki izkupičku, zato je ločena prodaja ekonomsko nesmiselna. Edino premoženje, ki ga nima smisla prodati, v okviru prodaje pravne osebe, je terjatev do Stipana Forkiča, kjer se čaka plačilo zadnjega obroka in polovice stanovanja v Kopru, kjer stečajni dolжник še ne izkazuje lastništva.

Prednosti prodaje premoženja v obliki pravne osebe so v enostavnejšem postopku, davčno enostavnejšem postopku (ni potrebno plačati DDV ali drugih davkov), hitrejšem postopku in s tem pridobitev položaja, ko bo možno stečajni postopek zaključiti. Obseg premoženja pa je razviden iz rednih in izrednih poročil stečajnega upravitelja, kjer je pojasnjena tudi situacija o „najdbi dodatnega nepremičnega premoženja“. Za potrebe navedene oblike prodaje je bila naročena izdelava cenitve, ki pokaže vrednost pravne osebe v znesku 4.169.000,00 Eur, kar je tudi predlagana izklicna cena s strani stečajnega upravitelja. Upniški odbor bo o tem predlogu zavzel stališče na seji dne 10.10.2007. Tako je stečajni upravitelj predlagal, da sodišče odredi prodajo stečajnega dolžnika kot pravne osebe pod naslednjimi pogoji: prodaja na javni dražbi, predmet prodaje je stečajni dolžnik Hidro Koper d.o.o. - v stečaju kot pravna oseba vpisana v vložku 1/00401/00 Okrožnega sodišča v Kopru z vsem premoženjem, kot izhaja iz cenitve družbe Valuta na dan 2.10.2007. Iz prodaje je izvzet solastniški delež na stanovanju v Kopru in terjatev do dolžnika Stipana Forkiča ter denarna sredstva na transakcijskem računu stečajnega dolžnika, izklicna cena je 4.169.000,00 Eur, rok plačila kupnine 8 dni po podpisu pogodbe, znesek varščine v višini 833.800,00 Eur, vračilo varščine na transakcijski račun stečajnega dolžnika, pravna oseba preide na kupca po plačilu celotne kupnine in vseh stroškov povezanih s prodajo in sicer v roku 8 dni po pravnomočnosti sklepa stečajnega senata, ki bo odredil izročitev prodane pravne osebe kupcu, ostali pogoji pa so razvidni iz priloženega osnutka oglasa za zbiranje ponudb (list. št. 2275 stečajnega spisa).

Dne 10.10.2007 je potekala seja upniškega odbora v stečajnem postopku nad stečajnim dolžnikom Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. Kot člani upniškega odbora so bili prisotni: družba Ofis d.o.o.o. iz Ljubljane, ki jo je zastopal odv. Dino Bauk, družba Elektroinvest in Mestna občina Koper, kasneje je pristopil še pooblaščenec za družbo Primorje d.d. Vsi prisotni upniki so soglasno izvolili predsednika upniškega odbora odv. Dina Bauka, pooblaščenca upnika družbe Ofis d.o.o. (kar bo v nadaljevanju obrazložitve sodbe še posebej obrazloženo) ter nato je upniški odbor dal soglasje za prodajo stečajnega dolžnika kot pravne osebe in sicer na javni dražbi po izklicni ceni 4.169.000,00 Eur. Stečajni senat je nato dne 17.10.2007 sprejel sklep, da se odreje prodaja stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju kot pravne osebe z vsem premoženjem kot izhaja iz cenitve pooblaščenega revizorja družbe za revizijo Valuta d.o.o. iz Maribora na dan 2.10.2007, ki je sestavni del sklepa.

Pod točko II citiranega sklepa je stečajni senat določil pogoje, pod katerimi se mora opraviti prodaja pravne osebe, ki so se od predloga stečajnega upravitelja razlikovali le v tem, da mora kupec plačati kupnino v roku 15 dni od sklenitve prodajne pogodbe, pri čemer je rok plačila bistvena sestavina prodajne pogodbe. Tako je stečajni senat v skladu s 4. odstavkom 146. člena ZPPSL odredil prodajo stečajnega dolžnika kot pravne osebe samo pod pogojem, da se s tem dosežejo ugodnejši pogoji za poplačilo upnikov. Pri tem se je stečajni senat skliceval na predlog stečajnega upravitelja, iz katerega izhaja utemeljitev razlogov, zaradi katerih je predlagal prodajo pravne osebe. Stečajni senat je s tem predlogom soglašal, saj se bo s takšno prodajo, ko se bo skupaj prodajalo za trg zanimivo nepremično premoženje, s tistim premoženjem, ki se ga v dotedanjem trajanju stečajnega postopka navkljub več poskusom ni uspelo prodati in ki se ga ni uspelo prodati niti v stečajnem postopku nad stečajno maso dolžnika Gradis Koper, lahko pridobilo večja sredstva v stečajno maso, kot bi jih pridobili s posamičnimi prodajami premoženja. S takšnim načinom prodaje bi tudi poenostavili in skrajšali stečajni postopek, s čimer bi racionalizirali nadaljnje stečajne stroške in s tem omogočili višje in hitreje poplačilo upnikov. Zato je stečajni senat odločil, da se stečajni dolžnik proda kot pravna oseba, pri čemer se proda pravna oseba z obsegom premoženja kot je določeno razviden iz cenitve, ki jo je dne 2.10.2007 opravil pooblaščen revizor Franc Kolenc iz družbe Valuta d.o.o. iz Maribora. Ta cenitev je tudi sestavni del sklepa o prodaji pravne osebe (list. št. 2303 do 2322 stečajnega spisa).

Ker je bila prva prodaja stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju dne 20.11.2007 neuspešna, je stečajni upravitelj sodišču dne 9.1.2008 podal nov predlog za prodajo stečajnega

dolžnika kot pravne osebe (list. št. 2344 do 2345 stečajnega spisa) s tem, da se izklicna cena ne spreminja in ker je upniški odbor že dal soglasje za prodajo pravne osebe, novega soglasja stečajni upravitelj ni pridobival, prav tako ostane tudi nespremenjen obseg premoženja pravne osebe, ki se prodaja, saj do dneva tega predloga se ni v ničemer spremenilo. Izvzeta je le prodaja deleža na stanovanju, medtem ko je bila terjatev do dolžnika Stipana Forkiča izterjana v celoti. Stečajni senat je nato dne 10.1.2008 ponovno sprejel sklep, da se odredi prodaja pravne osebe pod istimi pogoji in v skladu s predlogom stečajnega upravitelja odločil, da se prodaja opravi z javno dražbo, kar je sicer praviloma določeno kot način prodaje za pravno osebo (3. odstavek 146. čl. ZPPSL). Tudi izklicna cena je ostala nespremenjena. Kot že navedeno je torej sodišče predlogu stečajnega upravitelja obt. Braneta Goršeta za prodajo pravne osebe sledilo in dne 10.1.2008 je bilo s sklepom že drugič odločeno o tej prodaji.

Dne 15.2.2008 je bila nato izvedena javna dražba za prodajo premoženja stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, kar izhaja iz zapisnika (na list. št. 2386 do 2387 stečajnega spisa). Na javno dražbo je pristopil le pooblaščenec družbe RB Nekretnine d.o.o. iz Banja Luke odv. Gregor Simonitti, ki je ponudil za predmet prodaje stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju kot pravne osebe s premoženjem, ki je opisano v sklepu o odobritvi prodaje z dne 10.1.2008 izklicno ceno v višini 4.169.000,00 Eur, s čimer je bila dražba uspešno zaključena ter nato še istega dne 15.2.008 sklenjena pogodba o prodaji pravne osebe edinemu dražitelju RB Nekretnine d.o.o. iz Banja Luke (list. št. 2437 do 2440 stečajnega spisa). Pogodbo o prodaji pravne osebe sta podpisala stečajni upravitelj Brane Gorše in pooblaščenec kupca odv. Gregor Simonitti. V 1. členu pogodbe je določeno, da je predmet pogodbe prodaja in nakup Hidra Koper d.o.o. - v stečaju iz Kopra kot pravne osebe, ki obsega poleg ostalega naštetega premoženja nepremičnine (12 parcel), ki so vse vpisane v zemljiškoknjižnem vložku št. 804 k.o. Bertoki. Iz 3. člena iste pogodbe o prodaji pravne osebe izhaja struktura kupnine, po kateri so nepremičnine v vl. 804 k.o. Bertoki vredne 2.485.738,80 Eur. Kupec družba RB Nekretnine iz Banja Luke je, kakor se je zavezala v pogodbi, v roku 15 dni nakazala v celoti kupnino v znesku 4.169.000,00 Eur, sodišče pa je nato odredilo izročitev kupljenega kupcu (list. št. 2431 stečajnega spisa). Sodišče je tudi odločilo, da se v sodnem registru naslovnega sodišča izbrišejo vsi vpisi v zvezi s stečajnim postopkom, kupec pa da se vpiše kot ustanovitelj prodane pravne osebe (člen 171/III ZPPSL).

Pooblaščenec kupljene pravne osebe Hidro Koper d.o.o. odv. Gregor Simonitti (pooblastilo na list. št. 2586 stečajnega spisa) je po nakupu te pravne osebe vložil dne 30.7.2008 pri Okrajnem sodišču v Kopru zemljiškoknjižni predlog, s katerim so predlagali, da se pri nepremičninah vpisanih v vl. 804 k.o. Bertoki vknjiži lastninska pravica v korist imetnika Hidro Koper d.o.o. Na njihovo presenečenje pa je Okrajno sodišče v Kopru s sklepom Dn št. 4176/2008 z dne 2.10.2008 vknjižbo lastninske pravice na predlagatelja pri vseh 12 parcelah vpisanih v vl. 804 k.o. Bertoki, zavrnila z obrazložitvijo, da predlogu ni bila priložena nobena listina, s katero bi se uknilo javno dobro oziroma splošna raba ter se dovolila vknjižba lastninske pravice na Hidro Koper d.o.o. Koper. Iz dopisa „zahteva za izročitev listine“ z dne 3.11.2008 na list. št. 2576 do 2579 spisa, nadalje izhaja, da so z vpogledom v zbirko listin Zemljiške knjige v Kopru ugotovili, da je stečajni upravitelj obt. Brane Gorše kot zastopnik stečajnega dolžnika že dne 22.5.2007 vložil pri Okrajnem sodišču v Kopru zemljiškoknjižni predlog, s katerim je predlagal, da se pri spornih nepremičninah vpisanih v vložek 804 k.o. Bertoki vknjiži lastninska pravica v korist imetnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. Okrajno sodišče v Kopru pa je dne 23.5.2007 izdalo sklep Dn št. 2750/2007, s katerim je predlagatelja (obt. Braneta Goršeta) pozvalo naj v roku 8 dni predloži sodišču listino oz. odločbo o ukinitvi javnega dobra za nepremičnine, ki jih je predlagal, sicer bo sodišče predlog zavrglo. V sklepu je zapisano tudi „v zemljiški knjigi je vknjižena lastninska pravica kot družbena lastnina v splošni rabi in upravi Hidra Koper p.o. Koper“. Stečajni upravitelj obt. Brane Gorše je nato v svoji pisni vlogi z dne 7.6.2007 zapisal: „Glede na rok, ki je postavljen v sklepu z dne 23.5.2007 in kateremu ne morem zadostiti“, predlagatelj v celoti umika svoj predlog z dne 21.5.2007. Ponovni

predlog pa bo vložen, ko bodo pridobljene citirane listine. Pooblaščenec odv. Gregor Simonitti je z vpogledom v zbirko listin zemljiške knjige tudi ugotovil, da je Ministrstvo za okolje in prostor, Agencija RS za okolje (ARSO) že dne 27.2.2006 po uradni dolžnosti izdala odločbo o lastninjenju vodnega zemljišča vpisanega v vl. 804 k.o. Bertoki. V tej odločbi sporna zemljišča niso navedena med zemljišči, ki jim je bil podeljen status naravnega vodnega javnega dobra in ki so zato postala last Republike Slovenije. Glede na opisano stanje zadeve je pooblaščenec družbe Hidro Koper d.o.o. odv. Simonitti od sodišča zahteval, da mu izda ustrezno listino oz. v skladu s 7. točko I. odstavka 40. člena ZZK-1 izda ustrezen sklep, ki bo Hidru Koper d.o.o. omogočil tudi vpis lastninske pravice na nepremičninah vpisanih v zemljiško knjigo pod vložkom št. 804 k.o. Bertoki, za katere je kupec družba RB Nekretnine d.o.o. plačala 2.485.738,00 Eur. Tudi iz cenitve pooblaščenega revizorja družbe Valuta d.o.o. iz Maribora izhaja, da gre za nepremičnine v vrednosti 2.485.738,00 Eur. To je tudi znesek, za katerega se očita oškodovanje družbe RB Nekretnine d.o.o. iz Banja Luke, saj z nakupom stečajnega dolžnika in njegovega premoženja, kupec družba RB Nekretnine d.o.o. v okviru premoženja stečajnega dolžnika ni pridobila teh nepremičnin, oziroma za kolikor je bilo stečajni masi Hidro Koper d.o.o. pridobljene premoženjske koristi, kar je velika premoženjska škoda oz. velika premoženjska korist (3. točka 13. odstavka 126. člena KZ).

Enako kot zgoraj povzeto iz dopisa Odvetniške družbe odvetniki Šelih in partnerji iz Ljubljane na list. št. 2578 do 2579 izhaja tudi iz izpovedi zaslišane priče Gregorja Simonittija. Le-ta je zaslišan kot priča izpovedal, da nakup pravne osebe v stečajnem postopku pomeni, da se kupuje celotno premoženje stečajnega dolžnika, ki je že organizirano v določeno pravno organizacijsko obliko. Tako je priča Simonitti šele po nakupu pravne osebe oz. konec oktobra 2008 pridobil historični izpisek iz zemljiške knjige za sporne parcele vpisane v vl. 804 k.o. Bertoki ter na tej podlagi ugotovil, da gre pri teh nepremičninah za javno dobro že od leta 1961-tega dalje. Četudi bi morda pridobila priča historični izpisek za navedene nepremičnine že pred nakupom pravne osebe Hidro Koper d.o.o. ne bi bila prav nič pametnejša, saj ta odločba za izvzetje javnega dobra itak ni bila vknjižena v zemljiški knjigi. Tudi v tem historičnem izpisku piše natančno to, kar je zemljiška knjiga že maja 2007 sporočila stečajnemu upravitelju Goršetu, ko je poskušal vknjižiti lastninsko pravico na teh nepremičninah na stečajnega dolžnika. Takrat mu je zemljiška knjiga sporočila, da je na teh nepremičninah vknjiženo javno dobro oz. je vpisana družbena lastnina v splošni rabi in upravljanju, ne pa pravica uporabe. Nadalje je priča Simonitti prepričljivo navajal, da je bil prodajalec stečajni upravitelj ter da je v pogodbo o prodaji zapisal, da ima ta pravna oseba posebno lastnost. Ta posebna lastnost pa so natančno specificirane parcele. Stečajni upravitelj je torej moral zagotoviti, da to kar prodaja, se res nahaja v stečajni masi. V kolikor pa bi priča Simonitti pred prodajo pravne osebe opravila skrben pregled, bi v okviru tega odšla na Zemljiško knjigo vpogledati v zbirko listin. Tako bi mogoče odkrila, da je bil stečajni upravitelj že maja 2007 opozorjen, da so te sporne parcele vpisane v vložek 804 k.o. Bertoki javno dobro in ne spadajo v stečajno maso. Tudi iz zemljiškooknjžnega predloga, ki ga je vložil stečajni upravitelj, je v tem predlogu zapisal, da naj bi bila na teh nepremičninah v vl. 804 k.o. Bertoki vknjižena družbena lastnina v uporabi Hidra Koper, kar pa po oceni sodišča ni res, saj je bila na teh spornih nepremičninah dejansko vpisana pravica splošne rabe in upravljanja Hidro Koper. Zaradi navedenega je Zemljiška knjiga zavrnila vpis lastninske pravice na Hidro Koper d.o.o. ter je bilo odločeno, da naj predlagatelj v roku 8 dni predloži odločbo o izvzetju javnega dobra. Ker je šlo za javno dobro na spornih nepremičninah vpisanih na vl. 804 k.o. Bertoki, tako ne bi smele biti zajete v stečajno maso. Prav tako je priča Simonitti predpostavljala, da če bi sklep o pridobitvi odločbe o izvzetju iz javnega dobra postal pravnomočen, bi bil verjetno potem v historičnem izpisku viden poskus vknjižbe lastninske pravice. Tako bi lahko vsak, ki bi vpogledal v historični izpisek vedel, da stečajnemu upravitelju ni uspelo vknjižiti lastninske pravice na družbo Hidro Koper d.o.o. Ko je priča Simonitti dobila zavrnitev vpisa lastninske pravice v Zemljiški knjigi, je konec oktobra 2008 osebno obiskala Zemljiško knjigo Okrajnega sodišča v Kopru. Tako je priča Simonitti razpolagal le z navadnim izpisom iz zemljiške knjige za parcele v vl. 804 k.o. Bertoki, kjer je bila za te parcele

vpisana družbena lastnina v splošni rabi in v upravi Hidra Koper.

Priča Simonitti je tako potrdila, da je na podlagi takega zemljiškoknjižnega izpiska vedela, da je na spornih nepremičninah vknjiženo javno dobro še v času družbene lastnine. Če bi bilo javno dobro v letu 2007, bi moralo v zemljiškoknjižnem izpisku pisati, da so last Republike Slovenije. Šlo je za obdobje 11 let po zaključku lastninjenja družbene lastnine. Tako je priča Simonitti menil in tudi kupcu Kovačeviću povedal, da v času družbene lastnine je bilo na teh nepremičninah vpisano javno dobro. Če pa so te nepremičnine sedaj v stečajni masi, pa očitno niso več javno dobro, ker drugače ne bi mogle biti v stečajni masi Hidra Koper v stečaju. V stečajno maso namreč ne more priti nekaj, kar je javno dobro. Tako je bil pooblaščenec kupca priča Simonitti 100 % prepričan, da na spornih prodanih nepremičninah ni javno dobro, ker so bile zajete v stečajno maso. Ko je ugotovil, da gre pri spornih nepremičninah za javno dobro, je priča Simonitti o tem povprašal tudi stečajnega upravitelja obt. Goršeta, nakar mu je stečajni upravitelj Brane Gorše odgovoril, da so te nepremičnine zagotovo del stečajne mase, ker je tudi stečajni senat odredil prodajo teh nepremičnin. Prav tako ga je opozoril, da je tudi sklep o odreditvi prodaje pravne osebe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, s premoženjem postal pravnomočen. Cenitev premoženja družbe Hidro Koper d.o.o., ki se je prodajal kot pravna oseba, je bila ta cenitev, v kateri so bile zajete tudi nepremičnine vpisane v vl. 804 k.o. Bertoki, sestavni del sodnega sklepa o odreditvi prodaje pravne osebe. Priča Simonitti je nadalje verodostojno potrdila, da nikoli ji ni bilo omenjeno s strani stečajnega upravitelja, niti koga drugega ne, da bi šlo morda za tvegano ali rizično premoženje, saj bi moralo tudi v cenitvi v takem primeru pisati, da te nepremičnine niso vredne 2,5 milijona Eur. Zagotovo bi morale biti ovrednotene veliko manj in bi to tvegano premoženje moralo biti opisano tudi v kupoprodajni pogodbi.

Za pričo Simonittija je stečajni upravitelj že s tem, ko je poslal osnutek pogodbe določil kaj je predmet pogodbe. Tako je v tej zvezi stečajni upravitelj v pogodbo napisal, da spadajo v premoženje pravne osebe Hidro Koper tudi sporne parcele vknjižene v vl. 804 k.o. Bertoki, ne pa tudi da gre za kakšno tvegano premoženje.

Na podlagi obrazloženega sodišče zaključuje, da stečajni upravitelj pooblaščenca kupca odv. Simonittiju nedvomno ni povedal, da na spornih nepremičninah vknjiženih v vl. 804 k.o. Bertoki kupec z nakupom na javni dražbi na teh nepremičninah družba Hidro Koper d.o.o. ne bo mogla vpisati lastninske pravice. Pooblaščenec kupca odv. Simonitti je sicer preverjal zemljiškoknjižno stanje prodanih nepremičnin ter tako po telefonu kot je prepričljivo izpovedal na glavni obravnavi kot tudi po e- pošti v zvezi s tem komuniciral s stečajnim upraviteljem. Iz e-pošte z dne 1.2.2008 je razvidno, da mu je obtoženi Gorše zagotovil, da za vse hipoteke so bili izdani ustrezni sklepi za izbris in se plombe nanašajo na to. Pred izročitvijo pravne osebe, če bo prišlo do nakupa pa bosta pregledala vse zemljiškoknjižne izpiske, vendar kot se trenutno obt. Gorše spominja, so vsi ustrezni predlogi vloženi tako, da so zemljišča „čista“, bo pa še naredil urgenco za realizacijo vpisov. Tako mu je obt. Gorše očitno zagotovil, da je sprožil vse potrebne postopke za vpis lastninske pravice na premoženju prodajane pravne osebe (list. št. 1003 spisa).

Zaradi tega in ker je stečajni senat dovolil prodajo pravne osebe, je bila priča Simonitti prepričana, da je premoženje pravne osebe Hidro Koper d.o.o. nesporno ugotovljeno, zaradi česar je sklenil navedeno pogodbo o prodaji pravne osebe.

Iz že omenjenih listin v spisu pa sodišče zaključuje, da je obt. Gorše nedvomno vedel, da kupljena pravna oseba ne bo mogla vpisati lastninske pravice na spornih parcelah vknjiženih v vl. 804 k.o. Bertoki in da, kakor je tudi sam povedal v svojem zagovoru, ni sprožil nobenega postopka za spremembo statusa teh nepremičnih. Prav tako se tudi pri Mestni občini Koper ni pozanimal ali bi občina sploh pristala na to, da se ukine status javnega dobra in pod kakšnimi pogoji. Obt. Gorše je

kot že navedeno že dne 21.5.2007 sam predlagal vpis lastninske pravice na Hidro Koper d.o.o. - v stečaju na kasneje prodanih nepremičninah vknjiženih v vl. 804 k.o. Bertoki. Iz sklepa Okrajnega sodišča v Kopru opr.št. Dn št. 2750/2007 z dne 23.5.2007 izhaja, da je sodišče sklenilo, da je bil predlagatelj v roku 8 dni dolžan predložiti listino o ukinitvi javnega dobra za te nepremičnine, sicer bo sodišče predlog obt. Goršeta zavrglo. Kot že navedeno je stečajni upravitelj dne 5.6.2007 sodišču odgovoril, da predlog v celoti umika, ker sklepu ne more zadostiti ter da bo ponovni predlog vložen, ko bodo pridobljene citirane listine (list. št. 260 spisa).

Navedeno pomembno okoliščino pa je stečajni upravitelj obt. Gorše pooblaščenca kupca zamolčal in je pravno osebo s premoženjem, kakor izhaja iz cenitve le-te, ne glede na to prodal, da bi kupcu povzročil škodo, stečajni masi Hidra Koper d.o.o. - v stečaju pa premoženjsko korist.

V skladu s III. odstavkom 460. člena Obligacijskega zakonika prodajalec odgovarja tudi za napake, ki bi jih lahko kupec z lahkoto opazil, če izjavi, da stvar nima nobenih napak ali da ima določene lastnosti ali odlike. Zato je dolžnost prodajalca, da kadar so mu znane bistvene okoliščine, to kupcu pove, zato da se lahko odloči ali bo kljub vsemu predmet prodaje kupil ali ne. Gorše je tako očitno zamolčal bistveno dejstvo, ki mu je bilo nedvomno znano.

Sodišče nadalje ugotavlja, da kljub temu, da je obt. Gorše že v maju 2007 prejel sklep sodišča, da Hidro Koper d.o.o. - v stečaju ni zemljiškoknjižni lastnik, je v poročilu stečajnemu sodišču dne 2.10.2007 poročal, da je bilo najdeno dodatno nepremično premoženje, v poročilu dva dni kasneje, to je 4.10.2007 pa da gre za zemljišča v prostoru Luke Koper d.d. in predvidenega tretjega pomola, zaradi česar je njihova vrednost precejšnja. Naročil je cenitev pravne osebe oziroma njenega premoženja, za katerega se je izkazalo, da znaša 4.169.000,00 Eur, kar je tudi predlagal za izključno ceno pri prodaji pravne osebe. Da bi po njegovem mnenju do prodaje lahko prišlo, je potrebno še urediti nekaj formalnosti in sicer prenos ene parcele, ki je vodotok na Republiko Slovenijo, izbris vseh zastavnih pravic, saj so bile ločitvene pravice v celoti poplačane. O potrebni listini, ki bi ukinjala javno dobro na nepremičninah vknjiženih v vložku 804 k.o. Bertoki pa ni ničesar omenjal.

Tudi iz komentarja ZPPSL dr. Janeza Šinkovca in univerzitetnega dipl.iur. Draga Šketa (iz leta 1999, list. št. 229) izhaja, da nepremičnine, ki so javno dobro ter naravna bogastva, za katere zakon določa da niso v pravnem prometu, ne postanejo del stečajne mase.

V tej zvezi sodišče ugotavlja, da je obt. Gorše že na predobravnavnem naroku v spis vložil letalske posnetke nepremičnin vpisanih v vl. 804 k.o. Bertoki. Iz teh letalskih posnetkov, kakor tudi iz samega cenitvenega izračuna, ki ga je izdelal sodni izvedenec gradbene stroke Mite Georgievski iz Kopra in je sestavni del cenitve premoženja stečajnega dolžnika kot pravne osebe, nedvomno izhaja, da se sporne parcele vknjižene v vl. 804 k.o. Bertoki nahajajo dejansko v koprskem zalivu ob ustju reke Rižane, tik ob izteku v morje, koprskega zaliva. To območje pa je dejansko območje bodočega tretjega pomola Luke Koper. Iz tega izhaja, da zemljišč, ki so predmet ocene ni mogoče pozidati ali kako drugače urediti, saj preko njih poteka bodisi hudournik, bodisi so že pozidane z začasnimi objekti v zaprtem območju Luke Koper. Ob tem je opozoriti, da je tudi sam obt. Gorše v svojem zagovoru omenil, da se sporne parcele nahajajo na zaprtem območju Luke Koper, ki so tako javnosti dostopne le ob „dnevh odprtih vrat Luke Koper“, vsakega meseca septembra v letu.

Tako tudi 32. člen Pomorskega zakonika v I. odstavku kot pristanišče določa vodni in priobalni prostor, ki obsega sidrišče, grajene ali negrajene dele obale, valolome, naprave in objekte, ki so namenjeni za privezovanje, za zasidranje in varstvo ladij, za izgradnjo in vzdrževanje plovil, vkrcavanje in izkrcavanje oseb in tovora, skladiščenje in druga opravila z blagom, proizvodnjo, oplemenitenje, kontrolo in dodelavo blaga in za druge gospodarske aktivnosti, ki so s temi dejavnostmi v medsebojni gospodarski, prometni ali tehnološki zvezi. Grajeni deli obale, namenjeni

za privezovanje ladij, vkrcavanje in izkrcavanje oseb in tovara, so operativna obala. Drugi odstavek istega člena določa, da grajene obale, akvatorij, valolomi, pristopi na pomole, naprave za privezovanje, dovozne poti, železniški tiri, vhodi, ograje, kanalizacijsko in vodovodno omrežje, elektroinstalacije, razsvetljava, drugi objekti, ki po namenu služijo varnosti plovbe in varnem privezu ter nemotenemu izvajanju pristaniških dejavnosti in drugih aktivnosti navedenih v I. odstavku tega člena ter telekomunikacijske instalacije, so pristaniška infrastruktura. V skladu s V. odstavkom istega člena pa se pristaniška infrastruktura uporablja za namen, kateremu služi in ne more biti del stečajne mase.

Iz obrazloženega je torej zaključiti, da sporne nepremičnine, ki se nahajajo v zaprtem delu Luke Koper so tako očitno dejansko javno dobro in ne morejo biti del stečajne mase.

Tudi iz izpovedi predsednice stečajnega senata sodnice Nade Škerjanc Milotič zaslišane kot pričé izhaja, da morda sodišča v stečajnem postopku lahko zavestno prodajajo premoženje stečajnih dolžnikov, ki imajo sicer pravne napake, kot so črne gradnje in podobno. Potencialnim kupcem je dana na razpolago vsa dokumentacija, da se z njo pred nakupom seznanijo in v kolikor se za nakup odločijo, kupec nase prevzame riziko odprave takšne napake. Vendar pri teh pravnih napakah kupljenega predmeta ne gre za tujo lastninsko pravico. Tam, kjer pa je jasno, da stečajni dolžnik ni lastnik, je tudi sicer vsakomur jasno in logično, da tujega ni moč prodajati, najmanj brez vednosti in brez privolitve dejanskega in pravnega lastnika. Da je temu tako, je zgovorna tudi izpoved predsednice stečajnega senata sodnice Nade Škerjanc Milotič zaslišane kot pričé v tistem delu njene izpovedi, ki se nanaša na prodajo nepremičnin na območju Moleta, za katerega je še pravočasno ugotovila, da gre za premoženje, ki ne spada v stečajno maso in je bila odločba o dovoljeni prodaji na javni dražbi preklicana (list. št. 1642 do 1661 stečajnega spisa).

Nekaj kar je nedvomno tuje, ne more biti tako imenovano rizično premoženje, tudi če gre za stečajnega dolžnika in je za to bil interes pridobiti čimprej in čimveč denarja za plačilo stečajnih upnikov, vodilen in primarni interes stečajnega upravitelja samega, kar bo posebej obrazloženo v nadaljevanju sodbe.

Tako sodišče zaključuje, da je torej obtoženi Groše na podlagi odločbe sodišča z dne 23.5.2007 nedvomno vedel, da to premoženje ni rizično, niti tvegano, ker v premoženje stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju enostavno niti ne spada in kar je bilo razvidno že iz samega izpiska iz zemljiške knjige za te parcele vknjižene v vl. 804 k.o. Bertoki. Zato sodišče ni sledilo tistemu delu zagovora obt. Goršeta, na glavni obravnavi, kjer je navajal, da je v tem delu (parcele v vl. 804 k.o. Bertoki) šlo za rizično premoženje, za katerega bi bilo potrebno urediti njegov status. S tem v bistvu tudi sam priznava, da v času prodaje stečajnega dolžnika kot pravne osebe, te sporne parcele niso bile v lasti stečajnega dolžnika ter tako niso spadale v njegovo premoženje. V stečajno maso na dan začetka stečajnega postopka namreč spada vse premoženje stečajnega dolžnika, kar je v zagovoru potrdil sam obt. Gorše. Tako kot je bil obt. Gorše kot pravnik ob podajanju predloga za vpis v Zemljiško knjigo v zmoti, da lahko doseže vpis lastninske pravice na nepremičninah v vl. 804 k.o. Bertoki ob tedaj vpisani družbeni lastnini v splošni rabi in v upravljanju Hidro Koper d.o.o., je bil lahko v zmoti tudi še kdo drug ter je zagotovo na to tudi računal. Ko pa je prejel sklep sodišča, da gre na omenjenih parcelah za javno dobro ter da mora v roku 8 dni predložiti ustrezno listino o ukinitvi javnega dobra, pa zagotovo ni bil obt. Gorše o tej okoliščini več v zmoti.

Glede na to, da iz zemljiškoknjžnega izpiska nedvomno izhaja, da gre pri parcelah vpisanih v vl. 804 k.o. Bertoki za družbeno lastnino v splošni rabi in upravi družbe Hidro Koper, torej za javno dobro na kar je opozorila Goršeta tudi zemljiška knjiga in kar potrjuje tudi zgodovinski izpisek za te parcele, ni moč slediti zagovoru obt. Goršeta, da ker v potrdilu o namenski rabi za ta zemljišča ni bilo nobenih omejitev rabe, tako vsa sporna zemljišča niso imela nobenega statusa javnega dobra.

Nadalje sodišče zaključuje kot že predhodno obrazloženo, da je obt. Gorše sodišču prvič omenil „najdeno premoženje“ v svojem poročilu z dne 8.5.2006 (list. št. 1688 stečajnega spisa). Odkupi terjatev, kakor izhaja iz opisa pod točko II/6 izreka sodbe, so se pričeli v decembru istega leta in se nadaljevali v letu 2007. Do spoznanja, da nepremičnine v vl.804 k.o. Bertoki ne spadajo v stečajno maso, pa je obt. Gorše nedvomno prišel na podlagi sklepa Okrajnega sodišča v Kopru v maju 2007, kakor je bilo že predhodno obrazloženo. Pri vsem tem pa ne gre prezreti za presojo obravnavanega kaznivega dejanja pomembne okoliščine, da je do tedaj obt. Gorše oziroma zanj družba Ofis d.o.o. odkupila že precej terjatev od stečajnih upnikov in v kolikor pravne osebe v stečaju oz. njenega premoženja ne bi uspel prodati v skladu z lastnimi finančnimi pričakovanji, se odkup terjatev ne bi izkazal za poslovno smiselnega oz. posel z dobičkom. Tako je bila edina pot do tega, prodati premoženje stečajnega dolžnika kot pravno osebo in ogoljufati kupca, da bo plačal čim višjo ceno, da bi se na ta način čimbolj povečala stečajna masa za poplačilo terjatev stečajnih upnikov, pri čemer je tudi sam preko družbe Ofis odkupil 22 terjatev stečajnih upnikov, kar bo obrazloženo v nadaljevanju.

Tako je očitno edino obt. Gorše nedvomno vedel za pravo pravno situacijo glede teh nepremičnin, ker je tudi nedvomno imel odločbo sodišča in je pooblaščenca kupca odv. Simonittiju, čeprav je vedel, da ta pred nakupom preverja stanje stečajnega dolžnika, to pomembno okoliščino zamolčal in upal, da bo v zmoti, tako kot je bil obt. Gorše sam, ko je poizkušal stečajnega dolžnika vpisati kot lastnika, to je pred prejemom že citirane odločbe oz. sklepa sodišča. Očitno je stečajni upravitelj napisal pooblaščenca kupca odv. Simonittiju v e-pošti, da bosta pred izročitvijo pravne osebe, če bo prišlo do nakupa, pregledala vse zemljiško knjižne izpiske, vendar kot se Gorše spomni so vsi ustrezni predlogi vloženi tako, da so zemljišča „čista“ ter bo naredil še urgenco za realizacijo vpisov (e-pošta na list. št. 1003 spisa), da bi ga zavedel s svojo navidezno „dobronamerno“ pripravljenostjo pomagati razčiščevati, kar je potrebno razčistiti. Pa tudi na poziv predsednice senata za dostavo listin, potem ko je pričel oškodovani kupec opozarjati na storjeno (poziv na list. št. 2700 stečajnega spisa) stečajni upravitelj prejete odločbe Okrajnega sodišča v Kopru z dnem 23.5.2006, sodišču ni dostavil.

Da stečajni dolžnik Hidro Koper d.o.o. - v stečaju ni bil ob prodaji pravne osebe lastnik spornih parcel vpisanih v vl. 804 k.o. Bertoki pa nenazadnje izhaja tudi iz tega dopisa z dne 19.10.2009, ki ga je stečajni upravitelj poslal stečajnemu sodišču, v prilogi katerega mu dostavlja določeno dokumentacijo, razen kot že navedeno odločbe Okrajnega sodišča v Kopru z dne 23.5.2006 ne. V tem dopisu stečajni upravitelj hkrati obvešča sodišče, da bi moral kupec nepremičnin sprožiti ustrezen postopek za ukinitev splošnega dobra. V postopku lastninjenja s strani MOP so bile zajete vse površine, ki bi zapadle pod javno dobro.

Sodišče ugotavlja, da so bili v tem postopku izločeni vsi vodotoki kot javno dobro po Zakonu o vodah, vendar na podlagi 211. člena Zakona o graditvi objektov (ZGO-1) javno dobro določajo tudi drugi v tem členu določeni zakoni in predpisi, med drugimi tudi Pomorski zakonik, ki v 32. členu določa kaj je pristaniška infrastruktura, katera ne more biti del stečajne mase, kar je bilo predhodno že obrazloženo. Na pristaniško infrastrukturo pa v svojem dopisu z dne 13.6.2008 opozarja stečajnega upravitelja Braneta Goršeta tudi že citiran dopis Ministrstva za promet, Direktorat za pomorstvo.

Prav tako tudi iz dopisa Ministrstva za promet, Direktorat za pomorstvo z dne 9.12.2009 izhaja, da so od pooblaščenca kupca pravne osebe prejeli predlog, da se izda ustrezen zemljiškoknjižno sposoben dokument, da se na parcelah v vl. 804, k.o. Bertoki ukine javno dobro in da se na navedenih nepremičninah lahko kot lastnik vknjiži družba Hidro Koper d.o.o., pri čemer pristojno ministrstvo odgovarja, da se razen dveh parcel, to je št. 667 in 1760 k.o. Bertoki, vse ostale parcele nahajajo znotraj koprskega tovornega pristanišča, kjer velja poseben režim rate nepremičnin, zato

takega zgoraj navedenega dokumenta za vpis v zemljiško knjigo ne morejo izdati. Tudi slednji dopis potrjuje, da sporne nepremičnine očitno spadajo v pristaniško infrastrukturo ter kot take ne morejo biti del stečajne mase.

Na podlagi obrazloženega zato sodišče zaključuje, da je tako obt. Gorše nedvomno vedel, da je na spornih nepremičninah vknjiženih v vl. 804 k.o. Bertoki ustanovljeno dejansko javno dobro v zemljiški knjigi že od leta 1961 dalje ter da se novi pridobitelj pravne osebe Hidro Koper d.o.o. s premoženjem, ki bo prodano skupaj s pravno osebo, ne bo mogel vknjižiti kot lastnik oz. družba Hidro Koper d.o.o., kar se je dejansko tudi zgodilo pri spornih parcelah vpisanih v vl. 804 k.o. Bertoki ter bo za vrednost tako plačanega premoženja za parcele vpisane v vl. 804 k.o. Bertoki tudi oškodovan.

Ker je kupec RB Nekretnine d.o.o. pogodbo o prodaji pravne osebe sklenil in v celoti plačal kupnino z nakazili z dne 1.2. in 27.2.2008 (list.št. 1447 do 1448 stečajnega spisa), je za znesek, ki predstavlja vrednost nepremičnin v vl. 804 k.o. Bertoki (ki jih kupec z nakupom pravne osebe Hidro Koper ni pridobil), to je 2.485.738,00 Eur tudi dejansko oškodovan. Ker znesek presega vrednost 50.000,00 Eur, gre v obravnavanem primeru za veliko premoženjsko škodo.

Kaznivo dejanje poslovne goljufije po II. in I. odst. 234.a člena KZ stori kdor pri opravljanju gospodarske dejavnosti pri sklenitvi ali izvajanju pogodbe ali posla preslepi drugega s prikazovanjem, da bodo obveznosti izpolnjene, ali s prikazovanjem, da obveznosti ne bodo ali ne bodo mogle biti izpolnjene, zaradi delne ali celotne neizpolnitve obveznosti pa nastane za stranko ali koga drugega velika premoženjska škoda.

V zvezi z opravljanjem gospodarske dejavnosti je potrebno upoštevati razlagalne določbe v 126. členu KZ, ki v 2. točki V. odst. 126. člena KZ določa, da se za gospodarsko dejavnost po Kazenskem zakoniku šteje med drugim tudi opravljanje nalog, za katere je predpisano ali dogovorjeno plačilo. Na podlagi V. odst. 146. čl. ZPPSL pogodbo o prodaji dolžnika kot pravne osebe sklene stečajni upravitelj kot zastopnik stečajnega dolžnika. Sklepanje pogodbe o prodaji stečajnega dolžnika kot pravne osebe je po oceni sodišča torej zagotovo naloga stečajnega upravitelja, ko je s sklenitvijo pogodbe prodajal pravno osebo z vsem premoženjem ter je bila določena kupnina v višini 4.169.000,00 Eur. Tako po prepričanju sodišča lahko v zakonskem obsegu stečajni upravitelj kot zastopnik stečajnega dolžnika opravlja gospodarsko dejavnost.

Nadalje je zaključiti, da je stečajni upravitelj obt. Gorše kot že predhodno obrazloženo pri opravljanju gospodarske dejavnosti pri sklenitvi pogodbe o prodaji pravne osebe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju pooblaščenca kupca RB Nekretnine d.o.o. iz BiH dne 15.2.2008 prikazoval, da je sprožil vse ustrezne postopke s predlogi za realizacijo vpisov lastništva družbe Hidro Koper d.o.o. na prodajanih nepremičninah skupaj s pravno osebo, da so vsa ta zemljišča „čista“ (očitno so se vsi postopki v zvezi z brisanjem vknjiženih hipotek in zastavnih pravic izvedli zaradi nemotenega vpisa lastninske pravice na družbi Hidro Koper d.o.o.) in zamolčal in s tem prikri, da so nepremičnine vpisane v zemljiškoknjižni vložek 804 k.o. Bertoki, ki so bile ocenjene in prodane s pravno osebo kot njeno premoženje, na podlagi cenitve le-teh pa je bila določena tudi prodajna cena, „dejansko javno dobro“, v zvezi s čimer pa ni sprožil nobenega postopka za ukinitve tega statusa in ni posredoval nobene listine, na podlagi katere bi bil status javnega dobra lahko ukinjen ter da jih kupec z nakupom dejansko ne bo pridobil, zaradi česar je preslepil pooblaščenca družbe RB Nekretnine d.o.o. odv. Simonittija, da bodo obveznosti po pogodbi izpolnjene, spričo česar je le-ta, da je sklenil citirano kupoprodajno pogodbo za skupno ceno 4.169.000,00 Eur. Ker pa je bila v ceni upoštevana tudi vrednost spornih nepremičnin vknjiženih v vl. 804 k.o. Bertoki v vrednosti 2.485.738,00 Eur, ki jih z nakupom ni pridobila, saj kupljena pravna oseba na teh nepremičninah ni mogla vpisati lastninske pravice, torej obveznosti po pogodbi niso bile delno izpolnjene, je družbi

RB Nekretnine nastala škoda v znesku 2.485.738,00 Eur, za kolikor je bilo na drugi strani stečajni masi Hidro Koper d.o.o. - v stečaju pridobljene premoženjske koristi, kar je velika premoženjska škoda oz. velika premoženjska korist.

Obt. Brane Gorše je namreč pred prodajo pravne osebe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju kupcu RB Nekretnine d.o.o. iz BiH nedvomno vedel, da v vrednost vseh nepremičnin so zajete tudi nepremičnine v vl. 804 k.o. Bertoki, ki pa niso bile v lasti stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, temveč so bile te nepremičnine kot družbena lastnina v splošni rabi in v upravi Hidra Koper d.o.o. Koper.

S prodajo stečajnega dolžnika kot pravne osebe ta subjekt kot pravna oseba ni prenehal obstajati. Ostane ista pravna oseba kot je bila pred začetkom stečajnega postopka. Očiščena je le obveznosti nastalih do dneva izročitve te pravne osebe kupcu. Pri tej pravni osebi pride le do spremembe lastnika in do spremembe organizacijske oblike take pravne osebe zaradi spremembe lastništva. Prodaja stečajnega dolžnika kot pravne osebe v stečaju torej ne povzroči prenehanja le-te kot pravne osebe in nastanka nove pravne osebe. Gre za isti subjekt in ne za pravnega naslednika prejšnjega subjekta.

Prodaja stečajnega dolžnika kot pravne osebe ima za posledico ustavitve stečajnega postopka zoper prodano pravno osebo. To pomeni, da je prodana pravna oseba razbremenjena dolgov, ki so nastali do začetka stečajnega postopka in v teku stečajnega postopka, vse do ustavitve stečajnega postopka. Pri tem se dolgovi upnikom poplačajo iz kupnine za prodano pravno osebo, iz katere se oblikuje stečajna masa. Kupec pa postane lastnik celotnega premoženja prodane pravne osebe. To premoženje pa ohrani tudi zunanjo organizacijsko obliko prejšnje pravne osebe - stečajnega dolžnika. Ni pa dvoma, da taka oseba ne more biti univerzalni pravni naslednik kupljene pravne osebe, saj predmet prodaje ni celotni poslovni delež, pač pa le premoženje, ki je že organizirano v pravno organizacijski obliki pravne osebe. V primeru prodaje dolžnika se izbrišejo iz sodnega registra vpisi v zvezi s stečajnim postopkom, ne izbriše pa se pravna oseba kot taka. Pri tem se vpiše kupec kot ustanovitelj prodane pravne osebe v sodni register. Po vpisu ustanoviteljstva ali hkrati s tem vpisom lahko kupec z izvrševanjem ustanoviteljskih pravic preoblikuje prodano pravno osebo v drugo oziroma v tisto pravno organizacijsko obliko, ki mu ustreza. (sodba Upravnega sodišča RS U 969/2005).

V nadaljevanju sodišče ponovno ugotavlja, da je sam stečajni upravitelj hotel za te sporne nepremičnine v vl. 804 k.o. Bertoki v maju 2007 vknjižiti lastninsko pravico v korist Hidra Koper - v stečaju, pa ga je Zemljiška knjiga zavrnila ter mu s sklepom naložila, da mora pridobiti odločbo o ukinitvi javnega dobra. Kljub temu pa je stečajni upravitelj obt. Gorše te sporne nepremičnine uvrstil poleg ostalih nepremičnin, ki pa so bile v lasti stečajnega dolžnika v stečajno maso, pa čeprav je bilo iz zemljiškoknjžnega izpiska razvidno, da gre pri teh nepremičninah le za družbeno lastnino v splošni rabi in v upravi Hidra Koper, nikakor pa ni bila „v uporabi“ Hidra Koper kot je to zatrjeval Gorše in je torej vedel, da Hidro Koper d.o.o. - v stečaju nima lastninske pravice na tem delu nepremičnin in je nato v okviru prodaje pravne osebe med premoženjem prodal tudi te sporne nepremičnine kupcu RB Nekretnine d.o.o. Pri tem pa je tudi zamolčal pooblaščenca kupca RB Nekretnine d.o.o., da na teh nepremičninah ne bo moč vpisati lastninske pravice v zemljiški knjigi na prodano pravno osebo Hidro Koper, kar se je po nakupu te pravne osebe dejansko tudi zgodilo. Tako pred prodajo pravne osebe stečajni upravitelj ni sprožil nobenega postopka za ukinitve statusa javnega dobra na spornih nepremičninah, niti ni posedoval listine, na podlagi katere bi bil status javnega dobra ukinjen ter tako pooblaščenca kupca zamolčal, da se kupljena pravna oseba z nakupom ne bo mogla vpisati lastninske pravice na kupljenih spornih parcelah. Pooblaščenec kupca Gregor Simonitti zaslišan kot priča je namreč prepričljivo izpovedal, da mu je stečajni upravitelj obt. Gorše pred nakupom teh nepremičnin zagotovil, da naj ne skrbi, da so te nepremičnine

zagotovo v stečajni masi, da je njihov dejanski lastnik Hidro Koper d.o.o. - v stečaju in da je ta sklep stečajnega sodišča pravnomočen ter je tako preslepil pooblaščenca kupca odv. Simonittija, ki je povedal, da je to njemu zadoščalo, saj je vedel, da v stečajnem postopku ni moč prodajati javnega dobra, naravnih bogastev ali premoženja, ki ne sodi v stečajno maso.

Pri tem tudi ni prezreti tistega dela izpovedi priče Simonittija, kjer je izpovedal, da je stečajni upravitelj v pogodbi napisal, da ima pravna oseba posebne lastnosti, to je izrecno specificirane parcele, ki se prodajajo skupaj s premoženjem pravne osebe. Spričo navedenega je zato priča Simoniti menil, da mora stečajni upravitelj zagotoviti, da to kar prodaja, mora biti res v stečajni masi. Šele ob primopredaji pravne osebe pa je stečajni upravitelj pooblaščenca kupca - pričel odv. Simonittiju izročil cenitev pravne osebe, za katero je stečajni upravitelj povedal, da jo bodo potrebovali, da bo lahko notar predlagal vpis v poslovni in sodni register zaradi ugotovitve kapitala družbe.

Tako je bil po izpovedi priče Simonittija le-ta 100 % prepričan, da če so v stečajni masi zajete tudi sporne parcele vknjižene v vl. 804 k.o. Bertoki, niso več javno dobro, saj sicer ne bi mogle biti v stečajni masi. Sicer stečajni upravitelj niti kdo drug ga ni opozoril, da gre morda za rizično ali tvegano premoženje, saj bi to moralo pisati v cenitvi premoženja in v prodajni pogodbi, pri čemer pa ne bi bila določena tako visoka kupnina za te parcele, kot je sicer bila določena. Kot že navedeno je pričel stečajni upravitelj izrecno zagotavljal, da te parcele zagotovo so v stečajni masi, spričo česar je pričel Simoniti temu verjel, saj se je obt. Gorše skliceval tudi na pravnomočni sklep stečajnega sodišča o prodaji pravne osebe ter je zato menil, da na teh parcelah ni več javnega dobra ter da jih bo kupec s sklenitvijo pogodbe dejansko pridobil v last. Spričo navedenega je torej stečajni upravitelj pooblaščenca kupca dejansko in nazorno prikazoval, da bodo obveznosti po pogodbi izpolnjene, kar se pa kasneje ni zgodilo, saj ga je preslepil, da na spornih parcelah v času prodaje letih obstaja še vedno „dejansko javno dobro“, kakor tudi ga ni opozoril, da bo moral kupec po prodaji pridobiti ustrezno listino o ukinitvi javnega dobra, tako kot je to obvestil stečajni upravitelj sodišče, potem ko se kupljenih spornih parcel ni bilo moč vpisati v zemljiško knjigo. S takim ravnanjem je obt. Gorše kot stečajni upravitelj nedvomno pri sklenitvi pogodbe preslepil kupca s prikazovanjem, da bodo obveznosti izpolnjene, čeprav je že tedaj vedel, da zagotovo ne bodo, ker Hidro Koper takrat sploh ni bil lastnik teh parcel, spričo česar te parcele sploh ne bi smele biti zajete v stečajno maso. Sicer je sam obt. Gorše v zagovoru navajal, da je točna trditev, da je vedel, da kupec ne bo mogel pridobiti lastninske pravice, saj je šlo za pravno osebo, ki je nerezident EU. Sodišče na tem mestu ugotavlja, da je bila družba RB Nekretnine d.o.o. res nerezident EU, vendar je s pogodbo kupila pravno osebo Hidro Koper d.o.o., ki je registrirana oz. vpisana v sodni register v Republiki Sloveniji in ker se je kupovalo s pravno osebo njeno premoženje, se v zemljiško knjigo kot lastnika vpiše to pravno osebo in ne družbo RB Nekretnine, kar bi moralo biti stečajnemu upravitelju obt. Goršetu nedvomno znano.

Da je obt. Gorše nedvomno vedel, da sporne nepremičnine niso v lasti prodajane pravne osebe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, pa je razvidno tudi iz njegovega ravnanja po sklenitvi citirane prodajne pogodbe o prodaji pravne osebe, ko se je kupec zaradi nezmožnosti vpisa lastninske pravice na spornih parcelah v Zemljiški knjigi Okrajnega sodišča v Kopru, obrnil na stečajnega upravitelja za pojasnilo, ga je obt. Gorše napotil na Mestno občino Koper oz. v Odvetniško družbo Matoz, da tam izposlujejo odločbo o izvzetju teh nepremičnin iz javnega dobra. Ob tem je pričel Simonitti dodal, da je tudi zemljiškooknjizna referentka obt. Goršeta opozorila že v maju 2007, da so nepremičnine v vl. 804 k.o. Bertoki javno dobro ter da niso v premoženju stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. Čudila se je, kako je mogel obt. Gorše nato prodati te nepremičnine skupaj s pravno osebo. Zgoraj navedena izpoved priče Simonittija pa potrjuje tudi e-mail sporočilo, ki ga je obt. Gorše poslal 13.10.2008 odv. Gregorju Simonittiju in sicer z naslednjo vsebino: „Za ta del zemljišč je potrebno preko Občine Koper speljati še postopek ukinitve javnega dobra (ta zemljišča

so zazidana stavbna zemljišča in kot javno dobro ne morejo več obstajati). Na podlagi sklepa Mestne občine Koper se bo knjižila lastninska pravica. Za ta postopek vedo v pisarni Matoz.“ Iz citiranega e-mail sporočila je torej razvidno, da je obt. Gorše nedvomno vedel že pred prodajo spornih nepremičnin v okviru prodaje pravne osebe, da na teh nepremičninah stečajni dolжник Hidro Koper d.o.o. - v stečaju nima lastninske pravice, tako kot na preostalih prodajanih nepremičninah v okviru prodaje stečajnega dolžnika.

Na podlagi citiranega e-mail sporočila pa sodišče ugotavlja, da je obt. Gorše dejansko šele 13.10.2008 obvestil pooblaščenca kupca, da Hidro Koper d.o.o. ni lastnik spornih nepremičnin ter da bo potrebno preko Občine Koper speljati šele postopek ukinitve javnega dobra, da se bo lahko nato vknjižila lastninska pravica na spornih parcelah na prodano pravno osebo.

Iz sodbe Okrožnega sodišča v Ljubljani opr. št. VIII Pg 721/2010 z dne 30.5.2012, ki jo je potrdilo tudi Višje sodišče v Ljubljani s sodbo I Cpg 1139/2012 z dne 12.3.2014 izhaja, da je bila v stečajnem postopku prodana pravna oseba v skladu z določili 146, 147 in 148. člena ZPPSL. Vrednost pravne osebe se oceni ob upoštevanju vrednosti njenega kapitala, ki ga predstavljajo tudi nepremičnine, kar je bilo v obravnavanem primeru storjeno. Iz sodbe nadalje izhaja, da res je bilo pred prodajo zatrjevano, da ima ta pravna oseba določene lastnosti oz. premoženje, med drugim tudi nepremičnine vknjižene v vl. 804 k.o. Bertoki (to nenazadnje izhaja tudi iz sklepa sodišča o prodaji), za katere naj bi se kasneje, ko je želela kupljena pravna oseba urediti lastništvo v Zemljiški knjigi, ugotovilo, da te sporne nepremičnine ne pripadajo pravni osebi. Prodana je bila torej pravna oseba, katere lastnost naj bi bila tudi ta, da so v njenem premoženju tudi sporne nepremičnine. Ker pa stečajni dolжник ni bil lastnik spornih nepremičnin, tako dejansko stanje lahko predstavlja le stvarne napake v zvezi s predmetom pogodbe. V pogodbi je bilo namreč zatrjevano, da premoženje kupljene pravne osebe predstavljajo med drugim tudi sporne nepremičnine, na podlagi katerih je bila določena vrednost pravne osebe. Če pa te nepremičnine niso v premoženju kupljene pravne osebe, pa kupljena pravna oseba nima dogovorjenih lastnosti, to pa v skladu s 459. členom Obligacijskega zakonika predstavlja stvarno napako. Tudi Višje sodišče v Ljubljani je v pritožbenem postopku v tej zadevi ugotovilo, da prodaja stečajnega dolžnika kot pravne osebe je posebna oblika prodaje celotnega premoženja stečajnega dolžnika. Kadar se celotno premoženje stečajnega dolžnika proda v pravni obliki prodaje dolžnika kot pravne osebe, postane kupec lastnik premoženja, ki že ima zunanjo organizacijsko obliko pravne osebe. Ta pravna oseba pa ni univerzalni pravni naslednik stečajnega dolžnika, čeprav ima v trenutku prodaje vse zunanje organizacijske znake stečajnega dolžnika (enako firmo, sedež in obliko organiziranosti). Predmet prodaje namreč ni celotni poslovni delež kot skupek korporacijskih pravic do pravne osebe, temveč zgolj premoženje, ki je že organizirano v pravnoorganizacijski obliki pravne osebe. (dr. Nina Plavšak, mag. Saša Prelič, ZPSL s komentarjem, Gospodarski vestnik, Ljubljana 2000, stran 551, 552).

Na podlagi prodajne pogodbe z dne 15.2.2008 je kupec RB Nekretnine d.o.o. torej pridobil originarno lastninsko pravico na stečajnem dolžniku kot pravni osebi, ne pa na posameznih stvareh (premoženju) stečajnega dolžnika. Takšno je tudi utrjeno stališče teorije in sodne prakse. Pri prodaji stečajnega dolžnika namreč ta ohrani pravno osebnost, s tem pa ostane tudi lastnik premoženja, spremeni se le njegov ustanovitelj in izbriše označba „v stečaju“.

Takšno razlogovanje je sprejelo tudi Višje sodišče v Ljubljani, ki je potrdilo citirano prvo stopenjsko sodbo, da je ugotovitev sodišča I. stopnje, ki sporni pravni status nepremičnin, vpisanih v vložku 804 k.o. Bertoki, ocenjuje kot stvarno napako prodane pravne osebe, pravilna.

Ker je v 1. členu prodajne pogodbe (predmet pogodbe) navedeno, da premoženje s strani kupca RB Nekretnine d.o.o. kupljene pravne osebe med drugim obsega tudi sporne nepremičnine, ki so prav

tako predstavljale podlago za določitev vrednosti pravne osebe in ker naj bi se kasneje (ko je kupljena pravna oseba želela urediti njihovo lastništvo) izkazalo, da te v premoženje pravne osebe ne sodijo, tudi po presoji pritožbenega sodišča prodana pravna oseba nima pogodbeno dogovorjenih lastnosti (3. točka 459. člena Obligacijskega zakonika, Ur.l. RS št. 97/07). Prav tako iz citirane sodbe Višjega sodišča v Ljubljani (list. št. 3091 spisa) izhaja, da je že sodišče I. stopnje pravilno ugotovilo, da pri vseh načinih prodaje v stečaju (javni dražbi, zbiranju ponudb in neposredni pogodbi), veljajo določbe splošnih predpisov o obligacijskih posledicah prodaje na prisilni javni dražbi (148. člen ZPPSLv zvezi s 156. členom ZPPSL). Tako po izrecni določbi 467. člena Obligacijskega zakonika pri prodaji na prisilni javni dražbi je odgovornost za napake izključena. Na podlagi izrecne zakonske določbe (člen 467 Obligacijskega zakonika), je tako izključena odškodninska odgovornost stečajnega upravitelja, ki je pri sklenitvi pogodbe o prodaji pravne osebe nastopal v svojstvu zakonitega zastopnika lastnika - stečajnega dolžnika kot tudi stečajnega senata v zvezi z izdajo sklepa o odreditvi prodaje stečajnega dolžnika z dne 10.1.2008.

Sodišče na tem mestu ugotavlja, da je v obravnavnem primeru zaradi izrecnih zakonskih določb izključena odškodninska odgovornost stečajnega upravitelja, ne pa tudi kazenska odgovornost, ki se presoja po pravilih določenih v Kazenskem zakoniku. Kljub temu, da stečajni upravitelj zaradi zgoraj navedenih izrecnih zakonskih razlogov ni odškodninsko odgovoren, pa je tudi po pravnomočni sodbi Okrožnega sodišča v Ljubljani (opr.št. VIII Pg 721/2010) nesporno ugotovljeno, da sporne nepremičnine vknjižene v vl. 804 k.o. Bertoki niso bile v premoženju kupljene pravne osebe ter tako pogodba o nakupu pravne osebe ni imela dogovorjenih lastnosti, to pa v skladu s 459. členom Obligacijskega zakonika predstavlja stvarno napako. Posledično pa pomeni, da je kupcu RB Nekretnine d.o.o. škoda kljub temu nastala, ker je bila v skupni ceni upoštevana tudi vrednost omenjenih nepremičnin v vrednosti 2.485.738,00 Eur, saj te nepremičnine niso bile v premoženju kupljene pravne osebe, tako da kupljena pravna oseba ni imela dogovorjenih lastnosti, kar torej dejansko predstavlja kot zgoraj obrazloženo stvarno napako. Ker pa je bila prodaja izvedena na prisilni javni dražbi, je le odškodninska odgovornost za napako izključena.

Nadalje ni prezreti člena 72 ZPPSL, ki določa, da so organi stečajnega postopka stečajni senat, stečajni upravitelj in upniški odbor. Stečajni upravitelj izvršuje pravice organov upravljanja in lastnika v skladu s potrebami stečajnega postopka, če ni z ZPPSL drugače določeno, vodi posle dolžnika in ga zastopa (I. in II. odst. 79. čl. ZPPSL). Iz določil o nalogah stečajnega upravitelja je razvidno, da je stečajni upravitelj tisti, ki ugotavlja, kaj predstavlja premoženje dolžnika in kaj sodi v stečajno maso, vsakemu udeležencu v postopku odgovarja za škodo, ki mu jo povzroči namenoma ali iz hude malomarnosti, razen če je ta dejanja odobril stečajni senat ali predsednik stečajnega senata ali je stečajni upravitelj ravnal po navodilih predsednika stečajnega senata, razen če je odobritev ali navodilo izposloval na goljufiv način. Iz navedenih določil je razvidno, da je stečajni upravitelj samostojni organ, ki je sam odgovoren za svoje delo, nikakor pa ni ta organ sodišča, za katerega bi sodišče odgovarjalo. Zato v zvezi z njegovo odgovornostjo tudi ne pride v upoštevek 26. člen Ustave RS.

Nedvomno sodišče s sklepom o prodaji ne odloči, kaj spada v stečajno maso, saj to nesporno ugotavlja stečajni upravitelj, sodišče pa nato na podlagi njegovega predloga odloči, kako in pod kakšnimi pogoji se bo to premoženje prodalo (152. člen ZPPSL). Tudi priča Nada Škerjanc Milotič je potrdila, da je stečajni upravitelj tisti, ki lahko na podlagi poslovnih listin, javnih evidenc in vseh ostalih dostopnih podatkov ugotovi kaj spada v stečajno maso, ne pa stečajni senat, ki o tem ne odloča, saj niti nima možnosti, ker dela iz pisarne. Tako predmet sklepa o prodaji v stečajnem postopku ni določitev lastnika določenega premoženja ali potrditev sodišča, da gre res za premoženje stečajnega dolžnika, temveč je predmet sklepa o odreditvi prodaje le način in pogoji prodaje premoženja, za katerega stečajni upravitelj trdi, da je premoženje stečajnega dolžnika. Na podlagi navedenega zato ne drži trditev obt. Goršeta v njegovem zagovoru, da stečajni upravitelj

nima nobenega vpliva na oblikovanje stečajne mase oziroma da ne gre za nobeno njegovo voljno ravnanje, saj pri prodaji pravne osebe stečajni upravitelj le izvaja odločitev oziroma sklep stečajnega senata. V skladu s 104. čl. ZPPSL se z dnem začetka stečajnega postopka oblikuje stečajna masa. V stečajno maso dolžnika, ki je pravna oseba, gre vse premoženje, ki ga ima dolžnik ob začetku stečajnega postopka ali ga pridobi do zaključka stečajnega postopka. Stečajni upravitelj je torej tisti, ki oblikuje stečajno maso v skladu s 6. členom ZPPSL. Na tem mestu sodišče zaključuje, da je bil stečajni upravitelj obt. Gorše že pred javno dražbo nesporno seznanjen s statusom spornih nepremičnin vknjiženih v vl. 804 k.o. Bertoki, saj je bilo iz zemljiškoknjižnega izpiska jasno razvidno, da na teh nepremičninah stečajni dolžnik Hidro Koper d.o.o. ni bil vpisan kot lastnik nepremičnin, tudi ni imel na teh nepremičninah pravice uporabe, temveč je bila vpisana družbena lastnina v splošni rabi in v upravi Hidra Koper, p.o.Koper. V skladu s 3. členom Zakona o lastninjenju nepremičnin v družbeni lastnini (Ur.l.RS št. 44/97) namreč nepremičnine postanejo lastnina pravnih oseb, ki imajo na nepremičnini pravico uporabe. Vpis lastninske pravice se opravi v zemljiški knjigi na predlog. III. odstavek istega člena pa določa, da v primeru če je pravica uporabe na nepremičnini v korist pravne osebe oziroma njenega pravnega naslednika vpisana v Zemljiški knjigi, se vpis lastninske pravice v Zemljiški knjigi opravi po uradni dolžnosti. Ob tem je ponovno opozoriti, da je obt. Gorše kot stečajni upravitelj že v maju 2007 podal predlog Zemljiški knjigi za vpis lastninske pravice na spornih parcelah v vl. 804 k.o. Bertoki, vendar je Zemljiška knjiga njegov predlog za vpis lastninske pravice na stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju zavrnila oz. ga pozvala, da v roku 8 dni dostavi odločbo o ukinitvi javnega dobra, zaradi česar je obt. Gorše nato sam umaknil predlog za vpis lastninske pravice, kar je bilo predhodno že podrobno obrazloženo. To dejstvo pa je nesporno zamolčal pooblaščenec kupca ob prodaji stečajnega dolžnika kot pravne osebe, v katere premoženje je vključil tudi sporne nepremičnine vknjižene v vl. 804 k.o. Bertoki, saj je nedvomno vedel, da stečajni dolžnik ni lastnik teh parcel, ker je na njih vpisana le družbena lastnina v splošni rabi in v upravi Hidra Koper d.o.o. - v stečaju. Tako je obtoženi Gorše vedel, da te nepremičnine predstavljajo dejansko javno dobro ter pred prodajo stečajnega dolžnika ni sprožil nobenega postopka za ukinitve tega statusa kot je bil sicer pozvan s strani zemljiške knjige, tako da ob prodaji ni posedoval listine, na podlagi katere bi bil status javnega dobra lahko ukinjen. Tako je zagotovo vedel, da jih kupec RB Nekretnine dejansko ne bo pridobil oz. da se kupljena pravna oseba Hidro Koper d.o.o. ne bo mogel vpisati v Zemljiški knjigi kot lastnik teh kupljenih nepremičnin. Z zgoraj omenjenim dejstvom pa kot že navedeno ni seznanil pooblaščenca kupca RB Nekretnine, temveč mu je zagotavljal in ga prepričeval, da ga naj ne skrbi, da so te nepremičnine zagotovo v stečajni masi, da je njihov dejanski lastnik Hidro Koper in da če ne bi bilo tako, tudi stečajni senat ne bi odredil, da se proda stečajni dolžnik s premoženjem, v katerem so bile vključene tudi sporne parcele ter da je ta sklep stečajnega senata tudi že postal pravnomočen. Slednje pa mu je po izpovedi odv. Simonitija tako zatrjeva zadoščalo, zato ker je vedel, da v stečajnih postopkih ni možno prodajati javnega dobra, naravnih bogastev ali premoženja, ki ne sodi v stečajno maso ter vsled česar se je pooblaščenec kupca RB Nekretnine zaradi kratkega časa od seznanitve z javno dražbo in prekratkega časa preverjanja podatkov ter očitno tudi zaupajoč stečajnemu upravitelju obt. Branetu Goršetu, ki je bil tudi bivši sodelavec pooblaščenca kupca RB Nekretnine odv. Gregorja Simonitija, saj sta bila pred leti oba zaposlena v isti Odvetniški družbi Šelih in partnerji in mu je tudi iz tega razloga očitno zaupal, da je vse v redu, kot mu je zagotavljal obt. Gorše in ga očitno preslepil, da je odv. Simonitti pristopil na javno dražbo in nato tudi sklenil kupoprodajno pogodbo. S takim ravnanjem je pooblaščenca kupca preslepil, da bodo obveznosti po pogodbi izpolnjene, pa temu ni bilo tako.

Ko se kupljena pravna oseba Hidro Koper d.o.o. po nakupu ni mogla vpisati kot lastnica na spornih nepremičninah vknjiženih na vl. 804 k.o. Bertoki, je pooblaščenec kupca odv. Simoniti obvestil Goršeta. Ta pa ga je naslovil na Odvetniško družbo Matoz, ker tam vse vedo o tem postopku. Na sestanku na Biviju pri Koprju pa je odv. Matoz povedal, da o tem nič ne ve ter da resno dvomi, da bi MOK bila pripravljena izzvzeti te nepremičnine, četudi bi za to zaprosili. Kljub temu, da je odv.

Simoniti videl zemljiško knjižni izpisek, v katerem je bilo navedeno, da je na spornih nepremičninah vpisano javno dobro oz. družbena lastnina v splošni rabi in upravi Hidro Koper, je ravno zato vedel, da javno dobro ne more biti v stečajni masi ter je bil prepričan, da je Hidro Koper dejanski lastnik, v kar ga je prepričeval in preslepil stečajni upravitelj (pri tem se je odv. Simoniti skliceval na judikat Vrhovnega sodišča, ki določa, da ima nekdo dejansko lastništvo na nepremičnini, ki jo koristi in ima listine svoje posesti, s pomočjo katerih se izposluje vpis v zemljiško knjigo, pa tega do tedaj še ni storil). Simoniti je tudi osebno zaupal stečajnemu senatu in pravnomočnemu sklepu o prodaji pravne osebe, ki je opredelilo kaj vse natančno spada v stečajno maso stečajnega dolžnika. Tudi ko je o tej okoliščini Simoniti opozoril Goršeta, da je vpisana družbena lastnina v splošni rabi in upravi Hidra Koper in ga vprašal kaj to pomeni, mu je Gorše odgovoril naj ne skrbi ter da je dejanski lastnik teh nepremičnih Hidro Koper. Pooblaščenec kupca se je z dopisom z dne 23.4.2008 obrnil tudi na Ministrstvo za promet, Direktorat za pomorstvo, kateri je nato z dopisom z dne 13.6.2008 obvestil obt. Goršeta, da po proučitvi zadeve so mnenja, da je določena navedena zemljišča oz. nepremičnine moč opredeliti kot pristaniško infrastrukturo, skladno z II. odst. 32. člena Pomorskega zakonika ter da se uporablja za namen kateremu služi in ne more biti del stečajne mase (V. odstavek 32. člena Pomorskega zakonika). Po prejemu tega dopisa pa je obt. Gorše poslal dne 18.6.2008 po e-mailu na Ministrstvo za promet, Direktorat za pomorstvo sporočilo, da zemljišča, za katere to ministrstvo navaja, da niso del stečajne mase, so last družbe Hidro Koper d.o.o. Kot stečajni upravitelj stečajne mase Hidro Koper d.o.o. tako nima nobenih upravičenj za reševanje problema, katerega so odprli ter bodo morali vsa odprta vprašanja urejevati z družbo Hidro Koper d.o.o. oz. njenimi pooblaščenca, Odvetniško pisarno Šelih in partnerji. V dopisu obt. Gorše še dodaja, da kot je stanje nepremičnin v naravi pa je njihova trditev o obstoju pristaniške infrastrukture neutemeljena, ker te infrastrukture še ni nikjer. V okviru stečajnega postopka Hidro Koper je obt. Gorše v sodelovanju z MOK izločil iz stečajne mase vse nepremičnine, ki so bile opredeljene kot vodotoki oz. javno dobro. Dopis zaključuje z ugotovitvijo, da predmetnih zemljišč v tovrstni klasifikaciji ni bilo. V tej zvezi je ponovno opozoriti na e-mail sporočilo, ki ga je dne 13.10.2008 obt. Gorše poslal odv. Gregorju Simonittiju, potem ko se Hidro Koper d.o.o. ni mogel vpisati kot lastnik spornih nepremičnin, da mu je obt. Gorše sporočil, da za ta del zemljišč je potrebno preko Občine Koper speljati še postopek ukinitve javnega dobra (ta zemljišča so zazidana stavbna zemljišča) in kot javno dobro ne morejo več obstajati. Na podlagi sklepa Mestne občine Koper pa se bo vknjižila lastninska pravica. Torej se je obt. Gorše nedvomno zavedal, da v času prodaje pravne osebe, v okviru katere so bile zajete tudi sporne nepremičnine, so opredeljene kot javno dobro ter da niso v lastnini stečajnega dolžnika kot pravne osebe, kateri se je prodajal na javni dražbi. Še v oktobru 2008 je zatrjeval pooblaščenca kupca, da je za ta del zemljišč preko Občine Koper potrebno speljati postopek ukinitve javnega dobra, nakar je obtoženca opozarjala že Zemljiška knjiga Okrajnega sodišča v Kopru v maju 2007, da naj dostavi listino o ukinitvi javnega dobra, da se lahko v Zemljiški knjigi na teh parcelah vpiše kot lastnik Hidro Koper d.o.o.

Na podlagi navedenega je tako zaključiti, da se je obt. Gorše ob prodaji stečajnega dolžnika tako nedvomno zavedal, da stečajni dolžnik ni lastnik teh nepremičnin in jih je kljub temu vključil v stečajno maso kot premoženje stečajnega dolžnika, čeprav tega ne bi smel storiti in bi moral ta del nepremičnin dejansko izločiti iz stečajne mase oz. sam začeti pri Mestni občini Koper postopek za pridobitev ustrezne listine o izvzetju teh nepremičnin iz javnega dobra. Sicer pa kot že navedeno obt. Gorše ob prodaji tudi ni opozoril pooblaščenca kupca, da se kupljena pravna oseba-stečajni dolžnik ne bo mogel vpisati zaradi te okoliščine kot lastnik na teh nepremičninah v Zemljiški knjigi, prav tako tudi ga ni opozoril, da gre za rizično oz. tvegano premoženje, za katerega je potrebno urediti njegov status (kot je to navajal v svojem zagovoru na glavni obravnavi), ampak mu je prav obratno prikazoval, da so te nepremičnine zagotovo v stečajni masi in da je njihov dejanski lastnik Hidro Koper d.o.o., s čimer je preslepil pooblaščenca kupca s prikazovanjem, da bodo obveznosti po pogodbi izpolnjenje, tako da je ta sklenil omenjeno kupoprodajno pogodbo za skupno ceno

4.169.000,00 Eur, ker pa je bila v ceni upoštevana tudi vrednost omenjenih nepremičnin v vrednosti 2.485.738,00 Eur, ki jih z nakupom ni pridobila, je družbi RB Nekretnine d.o.o. nastala škoda v istem znesku za kolikor je bila stečajni masi Hidro Koper d.o.o. pridobljena premoženjska korist.

Pravzaprav to premoženje niti ni moglo biti v času prodaje pravne osebe tako imenovano rizično premoženje, ampak premoženje, za katerega ni bilo sploh pogojev, da spada v stečajno maso.

Ob tem sodišče opozarja na sodbo Vrhovnega sodišča v Ljubljani opr. št. I Ips 270/2004 iz katere je razvidno, da je kaznivo dejanje poslovne goljufije po 234.a členu KZ posebna oblika goljufije. Razlika med kaznivim dejanjem goljufije po čl. 217 in kaznivim dejanjem poslovne goljufije po čl. 234.a KZ je v tem, da je kaznivo dejanje poslovne goljufije možno storiti le pri opravljanju gospodarske dejavnosti ter da pri tem kaznivem dejanju ni potrebno, da bi storilec zasledoval goljufivi namen že od vsega začetka, torej od sklenitve posla, temveč je izvršitev dejanja možna tudi med njegovim izvajanjem. Storilec tega kaznivega dejanja izvrši dejanje tako, da preslepi drugega (pri drugi osebi ustvari zmotno predstavo o kakšnih okoliščinah), ali pa jo pusti v zmoti o obstoju oz. neobstoju določenih okoliščin. Kaznivo dejanje je dokončano s tem, da je nastala za stranko ali za koga drugega premoženjska škoda. Nastanek škode pa mora biti vedno pogojen z dejanjem storilca, kar pomeni, da mora biti med goljufivim dejanjem storilca in nastankom škode podana vzročna zveza. Zakonski tekst namreč ne zahteva nekega aktivnega ravnanja oškodovanca kot posledico storilčevih aktivnosti. Okoliščina, da je preslepitev storjena pri opravljanju gospodarske dejavnosti, že sama pomeni, da je oškodovanca lažje preslepiti. Zapeljati v zmotu torej pri tem kaznivem dejanju poslovne goljufije lahko pomeni že samo dejstvo, da je storilec z načinom sklenitve pogodbe zagotavljal, da je posel zanesljiv, čeprav v resnici ni bil. Preslepiti drugega pomeni ustvariti pri oškodovancu zmotno predstavo, v konkretni zadevi je obtoženi Gorše pooblaščenec kupca prikazoval, da je sprožil ustrezne postopke s predlogi za realizacijo vpisov lastništva družbe Hidro Koper d.o.o. na prodajanih nepremičninah skupaj s pravno osebo (izbris hipotek), da so ta zemljišča „čista“, da so zagotovo v stečajni masi in da je njihov dejanski lastnik stečajni dolжник, da tudi sicer stečajni senat teh nepremičnin ne bi uvrstil v že pravnomočni sklep sodišča o prodaji pravne osebe ter zamolčal in prikri, da so nepremičnine vpisane v vl. 804 k.o. Bertoki, dejansko javno dobro, ki v stečajno maso kot že pojasnjeno sploh ne sodijo, saj Hidro Koper d.o.o. - v stečaju ob prodaji dejansko ni bil lastnik teh nepremičnin ter tako te nepremičnine sploh niso spadale v njegovo premoženje, pri čemer je pooblaščenec kupca odv. Simoniti zaupal in bil prepričan, da bo vse kar se prodaja s pravno osebo postalo tudi njena last. Nadalje je ponovno opozoriti na že navedeno e-mail sporočilo, ki ga je dne 13.10.2008 obt. Gorše poslal pooblaščenec kupca odv. Simonittiju, ko ga je opozarjal, da je potrebno za vpis lastninske pravice speljati še postopek ukinitve javnega dobra, pri čemer v nadaljevanju jasno navaja, da so ta zemljišča zazidana stavbna zemljišča in kot javno dobro ne morejo več obstajati. Šele na podlagi ustreznega sklepa Mestne občine Koper se bo vknjižila lastninska pravica. Pri tem ni prezreti, da že obt. Gorše sam ugotavlja, da gre za zazidana stavbna zemljišča, torej za grajeno javno dobro.

Iz njegovega zagovora je tudi razvidno, da je pri parcelah vpisanih v vložek 804 k.o. Bertoki navajal, da gre izključno za premoženje, ki zemljiško knjižno ni bilo urejeno, torej gre za rizično premoženje kot ga je navajal v predlogih in za katerega je potrebno urediti njegov status. Ker ta status ni bil urejen tudi slednji potrjuje, da sporne parcele ob prodaji stečajnega dolžnika niso bile v njegovi lasti. Sodišče na tem mestu ugotavlja, da stečajni upravitelj pooblaščenec kupca sploh ni omenil nobenega spornega statusa teh parcel.

Prav tako 212. člen Zakona o graditvi objektov (ZGO-1), Ur.l. RS št. 110/2002 določa, da se šteje, da ima zemljišče, na katerem je zgrajen objekt, ki se ga po določbah prejšnjega člena lahko šteje za grajeno javno dobro državnega pomena, pridobljen status grajenega javnega dobra državnega pomena, če je z dnem uveljavitve Zakona o lastninjenju nepremičnin v družbeni lastnini (Ur.l. RS

št. 44/97) imela na njen pravico uporabe država ali če je z dnem uveljavitve tega zakona za takšno nepremičnino v Zemljiški knjigi vpisano, da je splošno ljudsko premoženje ali družbena lastnina (grajeno javno dobro po zakonu). Iz zemljiškoknjižnega izpiska za sporne nepremičnine pred prodajo nedvomno izhaja, da je za nepremičnine vknjižene v vl. 804 k.o. Bertoki bila vpisana družbena lastnina, ne pa lastninska pravica Hidra Koper d.o.o. - v stečaju. Pri tem ni prezreti tudi II. odstavka 212. člena ZGO-1, ki določa, da odločbo o ugotovitvi, da je določeno zemljišče in objekt, zgrajen na njem, grajeno javno dobro državnega pomena, po uradni dolžnosti izda tisto ministrstvo, v katerega delovno področje sodi takšen objekt, odločbo o ugotovitvi, da je določeno zemljišče in objekt zgrajen na njem, grajeno javno dobro lokalnega pomena, pa po uradni dolžnosti izda pristojna občinska uprava. V zvezi z navedenim je ugotoviti, da je Urad za nepremičnine Mestne občine Koper prav na podlagi 212. člena ZGO-1 po uradni dolžnosti izdal odločbo z dne 18.5.2010, s katero je ugotovil, da so sporne nepremičnine vknjižene v vl. 804 k.o. Bertoki grajeno javno dobro lokalnega pomena in je bila nato v Zemljiški knjigi pri spornih nepremičninah tudi vpisana lastninska pravica v korist Mestne občine Koper z zaznambo grajeno javno dobro lokalnega pomena. Za parcelni številki 667 in 1760 je bilo ugotovljeno, da sta v naravi del poti, ostale parcelne številke pa predstavljajo del javne površine na območju Luke Koper. Navedene nepremičnine so bile na dan uveljavitve ZLNDL knjižene kot družbena lastnina in predstavljajo v naravi del lokalne ceste in dostopne poti, kar je razvidno tudi iz letalskih posnetkov, ki jih je v spis predložil obt. Gorše.

Zato ni verjeti obt. Goršetu, ko je zatrjeval da je ta odločba MOK nična, saj se je z njo ukinila pravica uporabe v korist družbe Hidro Koper d.o.o. oziroma se je s to odločbo odločilo o izbrisu pravice uporabe v korist družbe Hidro Koper d.o.o. v zemljiški knjigi. Kot že obrazloženo pri spornih parcelah ni bila vknjižena pravica uporabe, temveč le pravica do splošne rabe in uprave v korist družbe Hidro Koper, zato pravica uporabe, ki sploh ni bila vknjižena, ni mogla biti izbrisana z navedeno odločbo MOK.

Po 10. členu Zakona o stavbnih zemljiščih (Ur.l. RS št. 44/97) nepremičnine, ki so javno dobro, tudi niso v pravnem prometu. Javna infrastruktura po tem zakonu so objekti in omrežja, ki so neposredno namenjeni izvajanju gospodarskih javnih služb na področju komunalnega in vodnega gospodarstva, varstva okolja, energetike, prometa in zvez (območje Luke Koper) ter drugi objekti, če je tako določeno z zakonom. Pristaniško infrastrukturo pa kot že navedeno opredeljuje 32. člen Pomorskega zakonika. Ob tem pa tudi ni prezreti člena 211 Zakona o graditvi objektov (ZGO-1), ki določa, da z dnem uveljavitve tega zakona se šteje, da grajeno javno dobro kot ga opredeljujejo določbe tega zakona, poleg Zakona o vodah (Ur.l. RS št. 67/2002) in drugih taksativno naštetih zakonov, javno dobro določa tudi Pomorski zakonik in sicer v 32. členu tega zakonika.

Glede na vse do sedaj obrazloženo sodišče zaključuje, da torej sporne nepremičnine vknjižene v vl. 804 k.o. Bertoki sploh ne bi smele biti zajete v premoženje oz. stečajno maso stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, saj pred prodajo stečajni dolžnik ni bil lastnik teh nepremičnin. Poleg tega pa spadajo parcele v zaprto območje Luke Koper oz. na območje tretjega pomola, tako da tudi po V. odstavku 32. člena Pomorskega zakonika ne morejo biti del stečajne mase ter je tako poleg stvarne napake kot je bilo predhodno že obrazloženo, ki jo je ugotovilo Okrožno in Višje sodišče v Ljubljani v zvezi s prodajo pravne osebe stečajnega dolžnika, v obravnavanem primeru podana tudi pravna napaka, saj po samem zakonu ta del nepremičnin ne bi smel stečajni upravitelj uvrstiti v stečajno maso in jih nato skupaj s pravno osebo prodati kupcu RB Nekretnine d.o.o. iz Banja Luke, glede na to, da se po nakupu prodana pravna oseba Hidro Koper d.o.o. ni mogla vpisati kot lastnica teh nepremičnin.

Na koncu je tudi ponovno poudariti, da je stečajni upravitelj o najdbi tega dela premoženja stečajnega dolžnika obvestil sodišče 2.10.2007, dva dni kasneje pa je podal že predlog za prodajo

pravne osebe, v okviru katere je v prodajano premoženje kot že navedeno vključil tudi te sporne nepremičnine, čeprav tega ne bi smel storiti. Ob tem ni prezreti, da je stečajni upravitelj od decembra 2006 dalje do tega trenutka že odkupil precejšnje število terjatev stečajnih upnikov, kar bo obrazloženo v naslednjih točkah sodbe in je torej imel finančni interes, da se v stečajno maso nateče čim več finančnih sredstev, da bo lahko vrednost odkupljenih terjatev od stečajnih upnikov po nizki ceni s poplačilom iz stečajne mase znatno povešal in s tem pridobil veliko premoženjsko korist, kar mu je s prodajo spornih nepremičnin za skupno vrednost 2.485.000,00 Eur tudi uspelo in so bile tako terjatve stečajnih upnikov poplačane v višini kar 118 %.

Da se je obt. Gorše nedvomno zavedal, da kupec RB Nekretnine s sklenitvijo pogodbe o prodaji pravne osebe (list. št. 2425 do 2428 stečajnega spisa), katere predmet je bil prodaja in nakup stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju kot pravne osebe, ki obsega tudi taksativno našeto premoženje, med drugim tudi nepremičnine vknjižene v vl. 804 k.o. Bertoki, ne bo mogel vpisati pri kupljeni pravni osebi lastninske pravice na nepremičninah vpisanih v vl. 804 k.o. Bertoki, pa poleg zgoraj obrazloženega izhaja tudi iz okoliščine, da je v citirano pogodbo o prodaji pravne osebe sam vključil pogodbeno klavzulo v 3. odstavku 8. člena te pogodbe, da se kupec odpoveduje pravici do uveljavljanja kakršnihkoli zahtevkov iz naslova nakupa pravne osebe ali nezmožnosti vnovčitve premoženja opisanega v 1. členu te pogodbe. Kot že navedeno je stečajni upravitelj obt. Gorše sam vpisal v pogodbo to pogodbeno klavzulo, čeprav tega pogoja predhodno ni navedel v predlogu za prodajo stečajnega dolžnika kot pravne osebe z dne 9.1.2008 (list. št. 2344 stečajnega spisa), niti ni ta pogoj zajet v sklepu stečajnega senata naslovnega sodišča, da se odreja prodaja stečajnega dolžnika in v katerem so bili taksativno določeni pogoji, pod katerimi se opravi prodaja stečajnega dolžnika, prav tako ta pogoj ni bil določen v objavi oglasa za prodajo pravne osebe v časopisu Delo, temveč je bil ta pogoj kot že navedeno določen samo v sklenjeni pogodbi o prodaji pravne osebe. To pogodbo o prodaji dolžnika kot pravne osebe pa sklene stečajni upravitelj kot zastopnik stečajnega dolžnika. Glede na obrazloženo je obtoženi Gorše v pogodbo vnesel sam to pogodbeno klavzulo mimo stečajnega senata, ki je sicer pristojen določiti pogoje, pod katerimi se sme prodati pravna oseba. Očitno pa je to storil namenoma, da bi se s to pogodbeno klavzulo kasneje zaščitil, če bi kupec RB Nekretnine podale kakršnekoli zahtevek iz naslova nakupa pravne osebe ali nezmožnosti vnovčitve premoženja opisanega v 1. členu te pogodbe, kar se je očitno zavedal že pred samo sklenitvijo citirane pogodbe in se je kasneje tudi res zgodilo, da kupljena pravna oseba stečajni dolžnik na spornih parcelah ni mogla vknjižiti kot že navedeno lastninske pravice. Obt. Gorše se je torej te situacije očitno zavedal že pred prodajo pravne osebe, ki je skupaj s pravno osebo obsegala tudi premoženje na nepremičninah vknjiženih v vl. 804 k.o. Bertoki. Ob tem ni prezreti, da je obt. Gorše že v zagovoru v preiskavi navajal, da je do prodaje pravne osebe stečajnega dolžnika prišlo zato, da bi se s prodajo pravne osebe vnovčila celotna stečajna masa, torej tudi vključene sporne parcele vknjižene v vl. 804 k.o. Bertoki, čeprav v stečajno maso ne bi smele biti zajete, saj stečajni dolžnik ni bil lastnik teh parcel, slednjega pa obt. Gorše niti ni omenil pooblaščenca kupca, temveč mu je to zamolčal oziroma mu je zatrjeval, da je Hidro Koper d.o.o. - v stečaju dejanski lastnik teh nepremičnin.

Spričo navedenega sodišča zaključuje, da je obt. Gorše zasledoval goljufivi namen že od vsega začetka, torej od sklenitve posla.

Sodišče tako ni sledilo tistemu delu zagovora obt. Goršeta, v katerem je navajal, da je bil stečajni dolžnik Hidro Koper d.o.o. - v stečaju imetnik pravice uporabe v vl. 804 k.o. Bertoki in bi torej že na podlagi samega zakona lahko postal lastnik spornih parcel v vl. 804 k.o.o. Bertoki. Temu delu zagovora ni moč slediti, saj je bila na spornih nepremičninah vpisana družbena lastnina v splošni rabi in upravi Hidra Koper d.o.o. - v stečaju, ne pa pravica uporabe tako kot to trdi obtoženi Gorše. Ker ni bila vpisana pravica uporabe, tako tudi ni bilo moč vpisati ob sprejetju ZLNDL lastninske pravice na stečajnega dolžnika, kar je sicer v maju 2007 poskušal storiti obt. Gorše, vendar pa je bil

pri tem neuspešen kot že obrazloženo.

Sodišče ni ugodilo dokaznim predlogom zagovornika obt. Goršeta, da sodišče pridobi spis Okrožnega sodišča v Kopru opr. št. Srg 2008/16525 glede vprašanja, kaj je bila podlaga za vpis kupca RB Nekretnine d.o.o. v sodni register kot edinega družbenika družbe Hidro Koper d.o.o. Iz stečajnega spisa opr. št. 28/2002 nesporno izhaja, da je bila pravna podlaga za vpis sklep Okrožnega sodišča v Kopru z dne 17.3.2008, s katerim je sodišče odredilo izročitev pravne osebe Hidro Koper d.o.o. v stečaju kupcu družbi RB Nekretnine iz Banja Luke, v tretji točki istega sklepa pa je sodišče odredilo sodnemu registru naslovnega sodišča, da po pravnomočnosti sklepa po uradni dolžnosti izbriše vse vpise v zvezi s stečajnim postopkom zoper prodano pravno osebo, kupec pa se vpiše kot ustanovitelj prodane pravne osebe.

Prav tako sodišče ni ugodilo dokaznemu predlogu, da se pri MOK pribavi in prebere upravni spis št. 478-774/2008, da se zasliši kot priča Maja Šfiligoj Cernaz oz. druga uradna oseba, ki je operativno vodila upravno zadevo v zvezi z izdajo upravne odločbe z dne 18.5.2010. Kot že navedeno sodišče ugotavlja, da je bila odločba izdana maja 2010, to je skoraj dve leti po prodaji stečajnega dolžnika kot pravne osebe. Dejstvo je, da nepremičnine, ki so bile prodane v vložku 804 k.o. Bertoki niso bile nikoli del stečajne mase Hidra Koper, ne glede na to ali je danes zemljiško knjižno to grajeno javno dobro lokalnega ali državnega pomena. Zakon o lastninjenju nepremičnin v družbeni lastnini (ZLNLDL), ki je stopil v veljavo v letu 1997 daje pravno podlago za pridobitev lastnine na nepremičninah v družbeni lasti pravnim in fizičnim osebam, ki so imele v tem času v zemljiški knjigi vpisano pravico uporabe na teh nepremičninah. Iz zgodovinskega izpiska za obravnavane nepremičnine izhaja, da je imel Hidro Koper na teh nepremičninah vpisano pravico splošne rabe in uprave ter tako torej na podlagi tega zakona ni mogel pridobiti lastninske pravice na teh nepremičninah. ZGO-1 pa govori o pridobivanju, o pogojih za grajeno javno dobro, kar v zadevi sploh ni pomembno. Spričo navedenega izvedba tega dokaznega predloga ne bi bistveno pripomogla k boljši razjasnitvi dejanskega stanja, upoštevajoč da gre za ravnanje MOK po prodaji stečajnega dolžnika kot pravne osebe ter sama zakonitost izdane odločbe tudi ne vpliva na storitev očitane kaznivega dejanja ob prodaji pravne osebe. Prav tako sodišče ni ugodilo dokaznemu predlogu, da se pri arhivarju stečajnega spisa stečajnega upravitelja Finesto usluge d.o.o. pridobi stečajni spis stečajnega upravitelja Braneta Goršeta, iz katerega naj se prebere določena korenspondenca z odvetnikom Matozom in MOK, iz katere je razvidno, da je MOK aktivno sledila stečaju Hidra in se zanimala za tiste nepremičnine, ki so po njenem sodile med javno dobro. Ne glede na to, da MOK ni reagirala na te nepremičnine ob prodaji pravne osebe Hidro Koper, pa je zagotovo reagirala, ko se je kupec RB Nekretnine ponovno obrnil na MOK, da bi izposloval odločbo o ukinitvi javnega dobra na teh nepremičninah, pa je nato MOK izdala odločbo, da se na teh nepremičninah vpiše lastninska pravica na MOK, kar bi se zagotovo zgodilo, če bi tak predlog podal tudi stečajni upravitelj obt. Gorše pred prodajo pravne osebe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. Slednje tudi dokazuje, da sporne nepremičnine zagotovo niso bile v lasti stečajnega dolžnika ter zato ne bi smele biti vključene v stečajno maso. Sodišče tudi ni ugodilo dokaznemu predlogu obt. Goršeta, da naj sodišče vpogleda in prebere listine v zvezi z grajenim javnim dobrom - avtobusno postajo v Ljubljani, ki je v zasebni lasti. Državna tožilka je namreč v tej zvezi v spis vložila zgodovinski izpisek iz zemljiške knjige za te parcele, iz katerega izhaja, da so bile te parcele v družbeni lastnini z imetnikom pravice uporabe Železniško gospodarstvo Ljubljana, zaradi česar so v letu 1997 lahko postale zasebna last pravne osebe, saj je le-ta imela pravico uporabe. Gre torej za drugačno pravno situacijo kot je v obravnavani zadevi.

Kar se tiče odločbe Upravnega sodišča, ki jo je vložil v spis zagovornik pa ta tudi obravnava obratno situacijo, ko je najprej neka nepremičnina v zasebni lasti ter nato z odločbo upravnega organa razglašena za javno dobro, kar ni enako v tej zadevi obravnavani situaciji. Ugotoviti je, da nekaj kar je že javno dobro ne more biti v pravnem prometu, zaradi česar tudi pridobitev zasebne

lastnine na javnem dobru ni mogoča.

Da javno dobro ne postane del stečajne mase in da nepremičnine, ki so po zakonu prešle v last države in pred začetkom stečajnega postopka ni bil urejen vpis v zemljiški knjigi, ne pridejo torej v stečajno maso, kar izhaja tudi iz sprejetih stališč na posvetovanju sodnikov o nekaterih problemih v zvezi s stečaji v letu 1997 (list. št. 2343).

Da družba Hidro Koper d.o.o. - v stečaju ni imela vpisane pravice uporabe v zemljiški knjigi pa izhaja iz Zakona o vknjižbi nepremičnin v družbeni lastnini (ZVNDL) (Ur.list SRS št.43/1973), ki v 1. členu določa, da nepremičnine v družbeni lastnini in pravica uporabe, ki jo imajo na njih posamezne družbeno pravne osebe, se vpisujejo v zemljiško knjigo; hkrati se vpiše imetnik pravice uporabe, razen če gre za nepremičnine, ki so v splošni rabi. Spričo navedenega je bilo pri pravni osebi Hidro Koper vpisana pravica splošne rabe in uprave, ne pa pravica uporabe.

Iz samega načina storitve kaznivega dejanja izhaja, da se je obt. Gorše zavedal svojega dejanja in ga je hotel storiti, zato je ravnal z direktnim naklepom.

Na podlagi vsega navedenega sodišče zaključuje, da je obt. Gorše s svojim ravnanjem v krajevnih, časovnih in drugih okoliščinah, kot je to opisano pod točko I/1 izreka sodbe izpolnil vse objektivne in subjektivne znake kaznivega dejanja poslovne goljufije po II. in I. odst. 234.a čl. KZ.

K točki I/2 izreka sodbe

Obt. Gorše se je v zvezi s tem očitanim kaznivim dejanjem zagovarjal v preiskavi, da je neresnična trditev, da naj bi vedel, da obstoji cenitev nepremičnin iz leta 2002, po kateri naj bi vrednost nepremičnin znašala nekaj čez 12.000.000,00 Eur. Tožilstvo trdi, da naj bi kot zastopnik upnika v postopku prisilne poravnave nad dolžnikom Tonicity Pacific investicije d.o.o. zagotovo poznal to cenitev, vendar iz listin v spisu izhaja, da se je postopek prisilne poravnave začel 13.12.2002 in je bil pravnomočno končan 31.5.2003. V tem času pa obt. Gorše ni bil zastopnik Hidra Koper, saj je bil za stečajnega upravitelja družbe Hidro Koper imenovan šele 19.4.2005. Zato mu ta cenitev ni mogla biti znana. Gre pa za cenitveno poročilo, ki je bilo izdelano za potrebe postopka prisilne poravnave nad dolžnikom Tonicity Pacific investicije d.o.o., pri čemer je ta cenitev neverodostojna, saj je izdelana izključno za potrebe postopka prisilne poravnave, ker je dala podlago za zatrjevanje, da bodo upniške terjatve poplačane. Prav tako je neresnična trditev, da je zamolčal dejstvo, da gre v primeru terjatve Hidra Koper za terjatev, ki naj bi bila poplačana 100 %, saj je sklep o potrjeni prisilni poravnavi kot priložo priložil dne 22.11.2006 k predlogu za prodajo premoženja. Na podlagi navedenega ni nikogar zavajal, saj so bili vsi podatki transparentno prikazani v njegovih predlogih. Ko državno tožilstvo govori o višini terjatve, katero je imela Banka Hypo Leasing se ne navaja podatka o višini zamudnih obresti, niti podatek o datumu zapadlosti terjatve, zato je trditev, da je bila terjatev Hypo Leasinga le okoli 1,3 milijona Eur netočna, saj v tej trditvi niso prištete zamudne obresti. Tudi trditev tožilstva, da je bila nepremičnina dne 15.12.2006 prodana kupcu Koperinvest za ceno 9.360.000,00 Eur ni resnična. Iz zemljiškoknjižnega izpiska izhaja, da Koperinvest nikoli ni bil lastnik predmetnih nepremičnin. Dne 23.3.2007 je bila sklenjena pogodba o vstopu novega kupca in je prišlo do spremembe lastništva ravno na podlagi te pogodbe. Tudi trditev o višini kupnine je neresnična, saj iz teksta prodajne pogodbe za nepremičnino z dne 15.12.2006 izhaja, da naj bi bila kupnina 7.800.000,00 Eur, ker vrednost DDV-ja nikoli ne predstavlja prodajne vrednosti nepremičnin. Nadalje iz istega zgoraj navedenega zemljiškoknjižnega izpiska izhaja, da je bila dne 9.5.2008 pri sodišču v Kopru vložena izbrisna tožba. Iz prodajne pogodbe z dne 15.12.2006 izhaja struktura prodajne cene, ki naj bi bila v višini 1.000.000 Eur v denarnih sredstvih, 2.900.000,00 Eur v obliki prevzema hipotekarnih obveznosti in 3.900.000,00 Eur v obliki izročitve novozgrajenega objekta na prodanih nepremičninah. Glede na dejstvo, da je po potrjeni prisilni poravnavi samo

terjatev upnika ONG Say Yaun znašala preko 5.000.000,00 Eur, pomeni, da s plačilom kupnine po pogodbi, tudi če bi do nje prišlo, do poplačila upniških terjatev prvega razreda ne bi moglo priti. Ker je izbrisna tožba vložena in zaznamovana v zemljiški knjigi, predno je potekel rok, ko bi Hidro Koper lahko terjal poplačilo svoje terjatve iz te nepremičnine, v kolikor terjatve ne bi prodal, pa je razvidno, da Hidro Koper poplačilo svoje terjatve ne bi mogel doseči in do tega poplačila ne bi prišlo vse do danes, saj kolikor je Grošetu znano, predmetna pravda ni rešena, prav tako meni, da kakšen objekt na zemljišču ne stoji. Prav tako iz strukture prodajne cene izhaja, da naj bi bila vrednost samega zemljišča okoli 2,8 milijona Eur, kar pa je toliko, kolikor je znašala terjatev do Hypo Leasinga. Hidro Koper bi namreč poplačilo svoje terjatve lahko terjal šele od 1.6.2008 dalje, saj je to datum, ko bi Toncity Pacific Investicije d.o.o. morala poravnati obveznosti po potrjeni prisilni poravnavi. Tako obt. Gorše ni nikogar zavajal, za cenitev nepremičnin iz leta 2002 ni mogel vedeti, da do realizacije pogodbe z dne 15.12.2006 ni prišlo, da tam določena kupnina ni taka kot jo zatrjuje tožilstvo in na koncu, da do poplačila terjatve zaradi vložene izbrisne tožbe ne bi moglo priti. Na vprašanje državne tožilke, katere dostopne podatke je pregledal kot to navaja v predlogu za sklic korespondenčne seje upniškega odbora in po katerih naj bi bila višina hipoteke po glavnici višja od vrednosti nepremičnine, je obt. Gorše odgovoril, da je vpogledal v zemljiškoknjižni izpisek, preveril podatek o površini zemljišča, preko cenilcev pridobil podatek, koliko bi bila okvirna cena kvadratnega metra močvirnatega zemljišča, kar je v naravi ta nepremičnina predstavljala in je na podlagi teh podatkov izračunal, da vrednost zemljišča ne zadošča za poplačilo Hypo Leasinga. Na vprašanje katerega cenilca je kontaktiral, je odgovoril, da je kontaktiral z Lojzetom Bohom (to ni tisti, ki je izdeloval potvorjene cenitve) in z Dušanom Zupančičem. S kom od teh dveh cenilcev je govoril, ni vedel povedati. Uradne cenitve nepremičnin pa obt. Gorše ni naročil, ker ni bilo denarja za plačilo teh storitev. Iz podatkov v spisu izhaja, da je bila prejeta kupnina uporabljena za poplačilo delavskih terjatev. Obt. Gorše ni z nikomer kontaktiral v zvezi s prodajo te terjatve, temveč je dal informativno zbiranje ponudb v Uradni list ali v časopis ter je prejel dve pisni ponudbi, o katerih je obvestil upniški odbor in sodišče. Zanikal je, da bi govoril s kom iz Toncitya, niti mu ni znano, da je imel Toncity namen prodati to nepremičnino. Edini podatek, ki mu je bil znan je ta, da Toncity ne sluje.

Na glavni obravnavi je obt. Gorše zatrjeval, da tožilstvo gradi trditev o položaju uradne osebe na določbah Kazenskega zakonika in II. odstavka 12. člena ZPPSL. Stečajni zakon ne podeljuje stečajnemu upravitelju nobenega položaja uradne osebe. Ne daje nobenih javnih pooblastil. Stečajni zakon v celotnem svojem kontekstu v zvezi z upraviteljem ne uporablja nikoli nobene besede „pooblastilo“ ali „uradni položaj“ ali „uradna oseba“. Niti ne navaja, da bi bil upravitelj pooblaščen karkoli storiti. Določilo člena 12 ZPPSL spada med splošne določbe zakona in sicer v I. odstavku določa, da se v stečajnem postopku odloča s sklepom ali z odredbo. V II. odstavku pa je določeno, da se z odredbo izda uradni osebi ali organu, ki opravlja stečajni postopek nalog za izvršitev posameznih dejanj. Stečajni zakon v 72. členu ZPPSL določa, da je stečajni upravitelj organ stečajnega postopka in ne uradna oseba. Torej 12. člen ZPPSL predstavlja opredelitev sodnih odločb po stečajnem postopku, ne pa položaja stečajnega upravitelja kot uradne osebe. Iz zakonskih določb nesporno izhaja, da mora upravitelj za vsako svoje ravnanje pridobiti predhodno pisno soglasje stečajnega senata ali predsednika stečajnega senata. V kolikor bi bil stečajni upravitelj uradna oseba, potem ne bi potreboval teh predhodnih pisnih soglasij. Poleg tega je po zakonu stečajni upravitelj dolžan skleniti odškodninsko zavarovanje za svojo odgovornost, česar uradna oseba ni dolžna storiti. Zato je očitke državnega tožilstva o njegovem položaju kot uradne osebe v celoti pravno zmoten. V zvezi s točko I/2a pa je na gl. obravnavi obt. Gorše zagovor dopolnil s tem, da ta očitke je že s pravnega vidika neutemeljen, ker stečajni upravitelj ni uradna oseba in tak očitke nima pravne podlage.

V očitku se navaja, da je bila storjena kršitev 6. točke 80. člena ZPPSL, saj stečajni upravitelj naj ne bi poskrbel za izterjavo terjatve, ampak je podal predlog za njeno prodajo. Kot izhaja iz listin spisa,

je terjatev Hidra Koper - v stečaju do Toncitya temeljila na pravnomočni sodni odločbi, sklepu Okrožnega sodišča v Kopru opr. št. St 59/2002 z dne 15.5.2003 (pravnomočna 31.5.2003), s katerim se je potrdila prisilna poravnava nad dolžnikom, pri čemer je bila terjatev upnika Hidro Koper uvrščena v razred 1, v znesku 16.225.887,43 tolarjev, ki se poplača 100 % v roku petih let od pravnomočnosti sklepa o potrditvi prisilne poravnave, pri čemer se terjatev obrestuje po obrestni meri SMOM do dneva plačila oz. poteka roka za plačilo.

Trditev, da bi bilo treba terjatev izterjati skladno z določilom 6 točke, 80. člena ZPPSL je zakonsko neutemeljena. V tej zvezi obtoženi Gorše zatrjuje, da tožilstvo zamolči določilo člena 61, 63 in 64 ZPPSL. Terjatve upnika, ki so ugotovljene v postopku prisilne poravnave se lahko izterjajo šele potem, če dolžnik v roku, ki je določen za poplačilo obveznosti iz sklepa o potrjeni prisilni poravnavi, sam prostovoljno ne plača obveznosti, konkretno je bila zakonsko prepovedana izterjava terjatve za čas do 1.6.2008. Zato je prišla v poštev določba 7. točke 80. člena ZPPSL, ki govori o vnovčenju premoženja (prodaja terjatve). Trditev tožilstva, da je bila terjatev zavarovana na nepremičninah Toncitya (parcelna številka 1459/5 in 1570/11 k.o. Koper), nima podlage v zakonski ureditvi. Terjatev Hidra Koper je bila pred postopkom prisilne poravnave opredeljena v znesku glavnice z zakonskimi zamudnimi obrestmi (redni izpis - zgodovinski izpisek iz Zemljiške knjige z dne 30.4.2013) in sicer glavnice v višini 8.266.275,50 tolarjev in glavnice 1.038.423,75 tolarjev z zakonskimi zamudnimi obrestmi, po potrditvi prisilne poravnave pa v znesku glavnice 16.225.887,43 tolarjev z obrestmi po stopnji SMOM. Torej, terjatev se je spremenila v pogledu obrestne mere.

Na podlagi določila člena 64/I ZPPSL je izvršilni naslov, ki je bil podlaga terjatve, izgubil pravno moč. To pomeni, da so vsi učinki na podlagi sklepa o izvršbi, ki je bil podlaga za vpis hipoteke v zemljiški knjigi, prenehali veljati in da terjatev upnika Hidro Koper od pravnomočnosti sklepa o potrditvi prisilne poravnave ni bila več zavarovana s hipoteko, že na podlagi samega zakonskega določila. Kolikor bi namreč ostala v veljavi hipoteka, bi se terjatev upnika poplačala kot ločitvena pravica in Hidro Koper sploh ne bi bil upnik v postopku prisilne poravnave, ker nanj prisilna poravnava ne bi učinkovala (to so bile terjatve razreda 4, kamor pa terjatev Hidra Koper ni bila uvrščena, ker je bila uvrščena v razred 1, za katerega pa so veljale posledice prisilne poravnave). Zatrjevanje tožilstva, da bi bilo potrebno terjatev izterjati pomeni, da se izterjava terjatve, ki ni bila več zavarovana s hipoteko, ne bi smela izvajati pred 1.6.2008. Kot je razvidno iz listin v spisu pa je Toncity svoje nepremičnine prodal dne 15.12.2006 s prodajno pogodbo, predlog za vknjižbo lastninske pravice je bil vložen 30.4.2007, torej na dan, ko bi bilo mogoče začeti z izterjavo terjatve, ni obstajalo nobeno premoženje tega dolžnika več (kot izhaja iz podatkov spisa je bil del kupnine uporabljen za poravnavo obveznosti (vendar ne vseh upnikov sorazmerno) del pa jo je porabil zakoniti zastopnik). Tako bi se pokazalo, da terjatve ni mogoče izterjati in bi bila odpisana, s tem pa bi dejansko nastala škoda stečajni masi, katero sedaj neutemeljeno očita tožilstvo, za te očitke pa ni nobene zakonske podlage.

Glede očitkov državnega tožilstva, da je obtoženec vedel, da je vrednost nepremičnin dolžnika 12.707.506,88 Eur je v celoti neutemeljena. Kako naj bi obtoženec vedel za cenitev, tožilstvo ne pove. Cenitev se je nahajala v spisu prisilne poravnave, ki je bil pravnomočno zaključen 31.5.2003, sam obtoženec pa je bil za stečajnega upravitelja v postopku nad Hidro Koper imenovan aprila 2005, torej dve leti po pravnomočnem zaključku postopka prisilne poravnave. V tem postopku obt. Gorše ni imel nobene vloge več in tako od njegovega imenovanja dalje v postopku prisilne poravnave ni bil več zastopnik upnika, ker je bil postopek prisilne poravnave že zaključen, spis pa arhiviran. Prav tako obt. Gorše navaja, da v cenitvi je kot pretežna vrednost nepremičnin opredeljena komunalna opremljenost zemljišča (priča Jovanovič Marjan je povedala, da zemljišče ni bilo komunalno opremljeno in pripravljala dela s temeljenjem (tega ni nikjer videti, danes je jama, v kateri se je nahajala voda oziroma deževnica, zasuta), očitno je torej šlo za potrebe postopka

prisilne poravnave in ne dejanski odraz neke vrednosti).

Pa tudi če bi bil obt. Gorše seznanjen z navedeno cenitvijo, bi šlo za nepomemben podatek zaradi dejstev opisanih zgoraj. Trditev, da je bila terjatev Hypo Leasing le 835.834,59 Eur oziroma z obrestmi na dan 13.3.2007 le 1.336.877,35 Eur, je neresnična in za njo ni nobene podlage v listinskih dokazih. Iz listin, na podlagi katerih je bila vknjižena zastavna pravica v korist Hypo Leasing (pogodba o kreditnem poslu s tujino, povezanim z odstopom kreditne terjatve v izterjavo št. 020699 z dne 17.6.1999), izhaja iz točke IV pogodbe, da znaša kreditni znesek 14.000.000 ATS, obrestna mera 8 % letno, na dan zapadlosti kredita dne 30.6.2001 bo znašal dolg 16.403.247,00 ATS in v točki 9 pogodbe, da znaša zamudna obrestna mera 6 % nad pogodbeno obrestno mero ter se v primeru zamude terjatev konvertira v SIT in obračunavajo zakonite zamudne obresti.

Tako je terjatev na dan zapadlosti 30.6.2001 znašala 16.403.247,00 ATS oziroma preračunano v tolarje na dan 29.6.2001 v višini 259.112.250,91 SIT. Obračun zamudnih obresti za čas od 1.7.2001 do 13.3.2007 pa znaša 389.683.709,15 tolarjev oziroma skupaj glavnica in obresti pa 648.795.960,06 SIT oziroma 2.707.377,56 Eur. V prodajni pogodbi za nepremičnino z dne 15.12.2006 pa je bil ta dolg ocenjen za 2.900.000,00 Eur.

Trditev, da je bil Marketing Galeb d.o.o. po nakupu terjatve za njo v celoti poplačan, je po navedbah obt. Goršeta v nasprotju z listinami v spisu. Iz njih izhaja, da je Marketing Galeb d.o.o. do Toncitya imel dve terjatvi, eno lastno v višini 14.135.110,98 SIT in drugo odkupljeno od Hidra Koper v višini 16.225.887,43 tolarjev. Za obe terjatvi skupaj pa je prejel le eno plačilo v znesku 85.193,96 Eur in za to ni bil v celoti poplačan, kar je potrdila tudi priča Marjan Jovanovič, to je, da je Marketing Galeb d.o.o. prejel le eno plačilo za vse terjatve. Tudi trditvi, da ni verjeti, da se je obt. Gorše o vrednosti nepremičnin pogovarjal z nekim drugim cenilcem Bohom, je neutemeljena, saj iz izpisa imenika sodnih cenilcev izhaja, da sta v imenik vpisana dva Alojzija Boha (eden, ki je izvedel cenitev v postopku prisilne poravnave Toncity in drugi, s katerim se je obt. Gorše pogovarjal in kateri je občasno izvajal cenitve premoženja v stečajnih postopkih, ker je bil obt. Gorše imenovan za stečajnega upravitelja).

Tako se pokaže očitek v celoti za neutemeljenega, navedbe o višini dolga, višini obrestne mere, o zavarovanosti terjatve Hidra Koper s hipoteko, o okoriščenosti Marketing Galeba d.o.o. za razliko med odkupno ceno in domnevnim polnim poplačilom pa za neresnične. Ravnanje, kot ga opisuje tožilstvo za pravilnega, bi pripeljalo do tega, da terjatve ne bi bilo mogoče izterjati oz. vnovčiti in bi nastala škoda za stečajno maso.

Sodišče ugotavlja, da v stečajnem postopku nad pravno osebo stečajni upravitelj opravlja svojo funkcijo zaradi interesa upnikov, da dosežejo čim večje poplačilo svojih terjatev. Zato v stečajnem postopku nad pravno osebo ima stečajni upravitelj položaj posebnega procesnega organa sodišča. Zato je imel stečajni upravitelj Brane Gorše status uradne osebe, kar se sklada tudi s 4. točko I. odstavka 99. čl. KZ-1 (razlagalne določbe KZ-1), ki pojasnjujejo, da je uradna oseba po Kazenskem zakoniku tudi druga oseba, ki upravlja posamezne uradne naloge na podlagi pooblastil, ki jih ji daje zakon ali na podlagi zakona izdani predpisi. V 80. členu ZPPSL so našteje naloge stečajnega upravitelja - med drugimi skrbeti kot dober gospodar za vodenje poslov stečajnega dolžnika, skrbeti za izterjavo terjatev dolžnika, vnovčiti stvari dolžnika, ki spadajo v stečajno maso in druge naloge. Tudi iz članka „Kaznivo dejanje zlorabe položaja v sodni praksi“, avtorice Vanje Verdel - Kokolj objavljen v publikaciji Podjetje in delo - 2009, številka 6 - 7, GV Založba d.o.o., objavljen 7.10.2009, izhaja opozorilo na spremembo v sodni praksi. Pri kaznivem dejanju, ki ga stori stečajni upravitelj je starejša sodna praksa dejanje kvalificirala po prejšnjem 244. členu KZ, medtem ko je novejša sodna praksa zavzela stališče, da je stečajni upravitelj na podlagi zakonsko določenih pristojnosti kot procesni organ stečajnega postopka zavezan opravljati procesna in druga dejanja za

zagotovitev sodnega varstva pravic upnikov do poplačila in ima kot takšen pravni položaj uradne osebe (4. točka I. odstavek 99. čl. KZ-1). Enako izhaja tudi iz sodbe Višjega sodišča v Kopru opr. št. IV Kp 70188/2010 z dne 6.2.2014 in sodbe Vrhovnega sodišča RS št. I Ips 9993/2009 z dne 29.5.2013. Tako se torej zlorabe položaja, izvršene s strani stečajnega upravitelja, kvalificirajo kot kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja ali uradnih pravic (člen 257 KZ-1). V okviru nadaljevanega kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja pa je obt. Gorše storil več izvršitvenih dejanj. Izrabitev uradnega položaja je v tem, da uradna oseba kot storilec kaznivega dejanja opravi določeno dejanje v okviru pooblastil, ki jih ima, toda ne v tisti smeri, kot izhaja iz namena posameznih uradnih dejanj, temveč z namenom pridobitve premoženjske koristi, ki jo načrtuje zase ali koga drugega.

Ob prevzemu dolžnosti pa poda stečajni upravitelj po IV. odst. 77. člena ZPPSL pred predsednikom stečajnega senata izjavo, da bo vestno opravljal svojo dolžnost, kar je obt. Gorše tudi storil kot to izhaja iz izjave na list. št. 1241 stečajnega spisa. Iz komentarja Zakona o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji s komentarjem avtorjev dr. Janeza Šinkovca in Draga Škergeta, univ. dipl.iur., Založniška hiša Primath, leto 1999 je moč prebrati, da vestno opravljanje pomeni predvsem spoštovanje zakona, dobro gospodarjenje in vestnost ter poštenje. Iz 80. člena ZPPSL je razvidno, da je dolžnost stečajnega upravitelja skrbeti za oblikovanje in vnovčenje stečajne mase.

Upoštevajoč zgoraj obrazloženo je sodišče samo v opisu dejanja pod točko I/2 izreka sodbe izpustilo besedilo „po II. odst. 12. čl. ZPPSL“ ter pravilno navedlo „na podlagi določil ZPPSL“, saj uradni položaj oziroma pooblastila in pristojnosti stečajnega upravitelja v stečajnem postopku kot uradne osebe določajo tudi mnogi drugi členi ZPPSL.

K točki I/2a

V zvezi s tem očitanim kaznivim dejanjem sodišče ugotavlja, da je stečajni upravitelj obt. Brane Gorše dne 4.11.2006 podal predlog za sklic korenspondenčne seje upniškega odbora (v nadaljevanju UO, v katerem je pod točko 2 navajal, da je v Uradnem listu objavil informativno zbiranje ponudb za odkup terjatve, katero ima stečajni dolžnik do družbe Toncity Pacific Investicije d.o.o. Koper. Terjatev znaša 16.225.887,43 SIT, ki se obrestuje po slovenski medbančni obrestni meri (SMOM) od 13.12.2002 dalje in zapade v plačilo 31.5.2008, ko poteče rok za poplačilo terjatve po potrjeni prisilni poravnavi nad dolžnikom. Za terjatev je sicer v teku sedaj prekinjeni izvršilni postopek na nepremičnino dolžnika, ki pa je na prvem mestu obremenjena s hipoteko banke. Po pregledu dostopnih podatkov je višina hipoteke po glavnici višja od vrednosti nepremičnin, nanjo pa tečejo še obresti, kar bi lahko dalo sklepanje, da terjatev, v kolikor jo dolžnik ne bi sam poplačal (kar pa je zelo verjetno, saj ne posluje in ne ustvarja prilivov) ne bo poplačana, saj bo pred njimi banka s svojo terjatvijo, v primeru prisilne prodaje nepremičnine pa bo prodajna cena po vsej verjetnosti polovica ocenjene vrednosti. Stečajni upravitelj nadalje navaja, da je prejel dve ponudbi in sicer eno od družbe J & M Prima d.o.o. Šentjur, ki je glasila na znesek 400.000 tolarjev in druga od družbe Marketing Galeb d.o.o. iz Izole, ki je glasila na znesek 8.000.000 tolarjev, rok plačila 15 dni od sklenitve pogodbe.

Glede na plan poteka stečajnega postopka, ki je odvisen od zaključka postopka nad stečajno maso Gradis Koper, kjer se predvideva njegov zaključek (ob tem pa tudi priliv sredstev, ki bodo predstavljala stečajno maso, ki bo na razpolago za poplačilo v stečajnem postopku zoper Hidro Koper), naj bi se tudi stečajni postopek nad družbo Hidro Koper začel zaključevati. Zato je predlagal pod točko b) predloga, da se odobri prodaja terjatve do dolžnika Toncity v višini glavnice 16.225.887,43 SIT, ki se obrestuje po SMOM od 13.12.2002 dalje in zapade v plačilo 31.5.2008 s sklenitvijo neposredne prodajne pogodbe s kupcem Marketing Galeb d.o.o. Izola, za kupnino 8.000.000 tolarjev, katero se plača najpozneje v roku 15 dni od dneva sklenitve prodajne pogodbe,

pri čemer terjatev preide na kupca z dnem plačila kupnine (list. št. 1859 do 1860 stečajnega spisa).

Tako je stečajni upravitelj podal predlog za prodajo terjatve, ki jo je imel stečajni dolžnik do družbe Tonicity Pacific Investicije d.o.o. iz Kopra na podlagi potrjene prisilne poravnave. V predlogu, ki ga je dopolnil še z vlogo z dne 22.11.2006 je navedel, da je objavil informativno zbiranje ponudb, prejel je dve ponudbi, pri čemer eno ocenjuje za neresno, drugo pa za sprejemljivo. Podal je predlog za sklic seje upniškega odbora, ki je bila korespondenčna, pri tem pa je prejel stališča štirih članov upravnega odbora (razen enega), ki dajejo pozitivna soglasja k predlogu prodaje. Stečajni upravitelj je zato predlagal prodajo te terjatve za ceno 8.000.000 tolarjev z neposredno pogodbo upniku Marketing Galeb d.o.o. Izola (list. št. 1873 do 1876 stečajnega spisa). Sodišče je nato s sklepom opr. št. St 28/2002 z dne 6.12.2006 na podlagi soglasij odredilo prodajo terjatve kot je bila predlagana (list. št. 1925 do 1926 stečajnega spisa).

V tej zvezi sodišče na podlagi vpogleda v izvršilno zadevo Okrajnega sodišča v Kopru opr. št. In 04/00145 (priloga C1), upnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju zoper dolžnika Tonicity Investicije d.o.o. iz Kopra ugotavlja, da je upnik Hidro Koper d.o.o. zoper navedenega dolžnika dne 16.7.2001 vložil izvršilni predlog na nepremičnine z zaznambo v zemljiški knjigi pri vložku 986 k.o. Koper. Dolžnik je namreč dolgoval upniku po fakturi z dne 5.6.2000 znesek 8.266.275,50 tolarjev in po fakturi z dne 30.6.2000 znesek 1.038.423,75 tolarjev, oboje z zakonitimi zamudnimi obrestmi, ki jih do tedaj ni poravnal. Zato je sodišču predlagal, da dovoli proti dolžniku izvršbo na nepremičninah v lasti dolžnika in sicer na parcelah številka 1570/11 in 1459/5, vpisanih v vložek 986 k.o. Koper. V predlogu je upnik navedel, da v zemljiški knjigi pridobi upnik pravico dobiti za svojo terjatev poplačilo iz nepremičnine tudi v primeru, če pridobi pozneje kdo drug na isti nepremičnini lastninsko pravico. Dne 6.3.2003 je odv. Irena Dobravc Tatalovič v spis vložila pooblastilo za zastopanje družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju in preklic pooblastila odv. Igorju Kocjančiču. Okrajno sodišče v Kopru je s sklepom z dne 11.6.2003 izvršbo ustavilo, vendar je v pritožbenem postopku Višje sodišče v Kopru izpodbijani sklep razveljavilo in vrnilo zadevo sodišču I. stopnje v nadaljnje odločanje. Okrajno sodišče v Kopru je nato s sklepom z dne 20.1.2005 sklenilo, da se izvršilni postopek, ki je bil prekinjen od 13.12.2002 se nadaljuje z dnem 15.5.2003. Izvršba se zaradi potrjene prisilne poravnave nad dolžnikom po uradni dolžnosti ustavi za zakonite zamudne obresti na upnikovo terjatev v času pet let od 31.5.2003, za kolikor presegajo slovensko medbančno obrestno mero. Izvršba je tako prekinjena z dne 31.5.2003. Iz obrazložitve tega sklepa pa izhaja, da je bila prisilna poravnava nad dolžnikom potrjena s sklepom Okrožnega sodišča v Kopru opr. št. St 59/2002 z dne 15.5.2003, ki je postal pravnomočen dne 31.5.2003. Po potrjeni prisilni poravnavi so upniki, razporejeni v 1. razred, upravičeni do 100 % poplačila v roku petih let za obrestno mero v višini slovenske medbančne obrestne mere. V postopku prisilne poravnave je upnik Hidro Koper prijavil svojo terjatev, ki je predmet tega izvršilnega postopka, zato se lahko izvršilni postopek nadaljuje le pod pogojem potrjene prisilne poravnave. Zato je Okrajno sodišče izvršbo po uradni dolžnosti ustavilo za znesek upnikove terjatve, ki presega pogoje plačila po potrjeni prisilni poravnavi. Glede na rok plačila, ki ga ima dolžnik za poplačilo upnika po sklepu o potrjeni prisilni poravnavi, je bilo izvršbo prekiniti od dne pravnomočnosti navedenega sklepa. Tega dne je začel teči petletni rok za poplačilo upnika. Izvršba se bo v primeru neplačila dolžnika nadaljevala po poteku roka za plačilo. Po poteku roka za plačilo bodo v primeru neplačila na upnikovo terjatev tekle zakonske zamudne obresti do plačila.

Iz listovne številke 26 tega izvršilnega spisa je nadalje razvidno, da je obtoženi Gorše z dopisom z dne 24.5.2005 sporočil izvršilnemu sodišču, da je bil s sklepom z dne 19.5.2005 imenovan za stečajnega upravitelja družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju ter je bila s tem dnem razrešena stečajna upraviteljica Majda Šantelj. Prenehalo je tudi pooblastilo odv. Ireni Dobravc Tatalovič iz Ljubljane ter prosi, da se zato vsa sodna pisanja naslavlja na njegov naslov. Iz istega spisa je tudi razvidno, da je Okrajno sodišče v Kopru z dopisom z dne 12.8.2008 pozvalo stečajnega upravitelja

obt. Goršeta, če je dolžnik poravnal dolg, nakar je obt. Gorše z dopisom z dne 20.8.2008 odgovoril, da je bila s sklepom z dne 6.12.2006 prodana terjatev s pogodbo z dne 20.12.2006 kupcu Marketing Galeb d.o.o. Izola. Dolžnik pri tem svojega dolga ni poravnal ter naj sodišče vsa nadaljnja pisanja vroča kupcu terjatve, to je Marketing Galeb iz Izole. Po pozivu novemu kupcu terjatve je Marketing Galeb d.o.o. iz Izole sporočil, da vstopa v izvršbo kot nov upnik in hkrati izjavil, da je dolžnik poravnal terjatev s pripadki. Ker je med novim upnikom in dolžnikom tako prišlo do poravnave obveznosti, je novi upnik dne 10.9.2008 umaknil predlog za izvršbo. Posledično je Okrajno sodišče v Kopru s sklepom z dne 28.11.2008 ugotovilo, da namesto dosedanjega upnika vstopi v izvršilno zadevo opr. št. In 145/2004 novi upnik Marketing Galeb iz Izole in izvršilni postopek ustavilo, ker je novi upnik umaknil izvršilni predlog. Zemljiškoknjižno sodišče je nato s sklepom z dne 3.5.2010 po uradni dolžnosti dovolilo izbris zaznambe sklepa o izvršbi vpisane pod Dn št. 2113/2001 ter hkrati dovolilo izbris hipoteke v korist družbe MM Financiranje d.o.o. iz Kopra za denarno terjatev v višini glavnice 8.266.275,50 tolarjev in 1.038.423,75 tolarjev s pripadki.

Iz vpogleda v ta izvršilni spis je sodišče torej ugotovilo, da ga je prevzel v delo obt. Gorše takoj po imenovanju za stečajnega upravitelja, kar izhaja iz njegovega zgoraj navedenega dopisa izvršilnemu sodišču z dne 24.5.2005, ko je obvestil izvršilno sodišče, da je tudi preklicano pooblastilo prejšnji odvetnici Ireni Dobravc Tatalovič, ki je bila pooblaščenka upnika ter da naj se vsa nadaljnja sodna pisanja vročajo njemu. Očitno je, da je vsaj od tega dne dalje obt. Gorše prevzel izvršilni spis in je bil torej tudi očitno seznanjen z njegovo vsebino, saj je bil sam pooblaščenec upnika v tej zadevi. Pri tem pa ni spregledati okoliščine, da se v citiranem izvršilnem spisu med prilogami nahaja tudi 4. in 5. začasna situacija o izvršenih delih do konca maja oziroma junija 2000 na gradbenem objektu dolžnika, na podlagi katerih je nastala terjatev upnika, pogodba za izgradnjo dela letne etaže - stene ob Ferrarski cesti poslovnega objekta v Kopru z dne 28.1.2000, ki v 1. členu pogodbe določa predmet pogodbe, to je izgradnjo dela kletne etaže. Ob upoštevanju takih podatkov v izvršilnem spisu, katerega je od odv. Tatalovec prevzel stečajni upravitelj Gorše, sodišče ne more slediti tistim zagovornim navedbam obt. Goršeta, češ da v naravi gre le za močvirnato zemljišče ter da vrednost zemljišča ni zadoščala niti za poplačilo prvega hipotekarnega upnika Hypo Leasinga. Sicer pa je obt. Gorše v zagovoru v preiskavi navajal, da mu niti ni bilo potrebno vpogledati v spis o prisilni poravnavi zoper družbo Toncicy, saj je obstajala pravnomočna sodna odločba iz katere so bili razvidni vsi elementi potrebni za poplačilo terjatev. Sodišče na podlagi obrazloženega ugotavlja, da nepremičnine, na katerih je bila vknjižena hipoteka v korist upnika Hidro Koper, nikakor niso bile le zgolj močvirnato zemljišče, saj so se tudi z zgoraj navedeno pogodbo že izvajala gradbena dela in je torej bilo izdano tudi ustrezno gradbeno dovoljenje za opravljanje gradbenih del. Da je dejansko bilo izdano delno gradbeno dovoljenje izhaja iz listovne dokumentacije na list. št. 2554 do 2580 spisa (fotokopije iz spisa opr. št. St 59/2002 naslovnega sodišča v postopku prisilne poravnave zoper dolžnika Toncicy Pacific Investicije d.o.o. Koper).

Na list. št. 2558 do 2560 spisa je razvidno, da je Občina Koper že dne 27.10.1994 izdala delno gradbeno dovoljenje investitorju Toncicy Pacific Investicije d.o.o., s katerim se je dovolilo izvedbo temeljenja s pilotiranjem ter gradnjo armirano betonske skeletne konstrukcije poslovnega objekta in garažne hiše na območju poslovnega centra Toncicy v Kopru (nepopolna 3. gradbena faza), vse to na parcelah št. 1570/11 in 1459/5, obe k.o. Koper. Investitor pa je k zahtevi za izdajo delnega gradbenega dovoljenja priložil med ostalo dokumentacijo tudi potrdilo Sklada stavbnih zemljišč Občine Koper o poravnanih obveznostih. Poleg navedenega je iz istega spisa na list. št. 2556 spisa razvidno, da je Mestna občina Koper dne 15.11.2002 izdala urbanistično informacijo o namembnosti teh dveh parcel in sicer se obe parceli, to je 1570/11 in 1459/5 obe k.o. Koper nahajata na območju urbanih zemljišč namenjenih za centralne dejavnosti v mestu Koper. Iz podatkov o parceli na list. št. 2557 pa je razvidno, da znaša površina za obe parceli skupaj 29.310 m². Tudi s priloženega strokovnega mnenja o nujnih začetnih ukrepih pri nadaljevanju del na izgradnji poslovnega objekta Toncicy v Kopru, ki ga je dne 29.1.2000 izdelal dr. Geza Vogrinčič je

razvidno, da po daljši prekinitvi gradbenih del (od pomladi 1996) se je investitor Toncity odločil nadaljevati z izgradnjo poslovnega objekta Toncity center v Kopru. Koper Invest d.o.o., ki je tedaj opravljal inženiring za investitorja, je zaprosil, da poda strokovno mnenje v zvezi z nujnimi deli ob pričetku nadaljevanja izgradnje navedenega objekta. Iz strokovnega mnenja tako nedvomno izhaja, da je bilo že izvedeno globoko temeljenje, saj bi bilo potrebno izvršiti tehnični pregled tega temeljenja pred nadaljevanjem zgornjega dela objekta, prav tako bi bilo potrebno zaradi zaščite Ferrarske ceste izdelati del talne plošče in kletne etaže objekta ob Ferrarski cesti z zunanjim zidom kot bistvenim elementom in zasutje gradbene jame med objektom (zidom) in cesto.

Ob upoštevanju zgoraj obrazloženega oziroma podatkov v izvršilnem spisu, katerega je kot že navedeno prevzel v reševanje sam obt. Gorše od odv. Tatalovič, kateri je bilo preklicano pooblastilo, sodišče zaključuje, da sta bili obe parceli 1570/11 in 1459/5, obe k.o. Koper stavbni, saj se nahajata na območju urbanih zemljišč namenjenih za centralne dejavnosti v mestu Koper, kar seveda pomeni, da je njihova vrednost zelo visoka, ne pa manjvredni le močvirnati zemljišči, kot je to trdil obt. Gorše v svojem zagovoru. V tej zvezi tudi ni slediti zagovoru obt. Goršeta, ko je trdil, da v cenitvi, ki je ocenila vrednost nepremičnin v višini 12.707.506,88 Eur je bila kot pretežna vrednost nepremičnin opredeljena komunalna opremljenost in pripravljala dela s temeljenjem, ki ga ni nikjer videti, saj naj bi se v tisti luknji nahajala le deževnica, priča Marjan Jovanovič pa naj bi povedal, da zemljišče ni bilo komunalno urejeno, je ugotoviti, da tak zagovor obt. Goršeta spodnese zgoraj navedena dokumentacija, to je delno gradbeno dovoljenje, ki je bilo izdano investitorju ter potrdilo sklada stavbnih zemljišč Občine Koper o poravnanih obveznostih. Slednje pa bo še bolj podrobno obrazloženo v nadaljevanju. Tako je nadalje iz sklepa Okrožnega sodišča v Kopru opr. št. 59/2002 z dne 15.5.2003 v postopku prisilne poravnave nad dolžnikom Toncity Pacific Investicije d.o.o. na list. št. 883 do 885 spisa razvidno, da je sodišče ugotovilo, da so upniki z glasovanjem na naroku dne 15.5.2003 sprejeli prisilno poravnavo nad dolžnikom Toncity Pacific Investicije d.o.o. ter je nato poravnalni svet potrdil prisilno poravnavo, po kateri so terjatve upnikov razvrščene v štiri razrede. V prvi razred je poleg ostalih terjatev uvrščena tudi terjatev upnika Hidra Koper d.o.o. - v stečajju v višini 16.225.887,43 tolarjev, pri čemer pa se bodo terjatve iz tega razreda poplačale 100 % v roku petih let od pravnomočnosti sklepa o potrditvi prisilne poravnave, ter se bodo terjatve obrestovale po obrestni meri v višini slovenske medbančne obrestne mere (SMOM) do dneva plačila. V četrti razred pa so bile uvrščene terjatve upnikov, ki imajo svoje terjatve zavarovane z ločitveno pravico in katerih položaj se po potrditvi prisilne poravnave ne spremeni.

Stečajni upravitelj obt. Gorše pa je upniškemu odboru in senatu očitno prikazoval precej drugačno dejansko stanje glede možnosti poplačila terjatve, kakršno je bilo v resnici. Glede drugačnega prikazovanja možnosti poplačila sodišče ugotavlja, da „po pregledu dostopnih podatkov“ - kakor je zatrnil obt. Gorše v predlogu z dne 4.11.2006 je pojasniti, da je bila terjatev Hidra Koper d.o.o. - v stečajju dejansko na drugem mestu hipotek zavarovana v zemljiški knjigi ter da je bila kot prva s hipoteko zavarovana terjatev dejansko od Hypo Leasinga d.o.o. v višini 14.000.000 ATS oziroma tedaj v tolarški protivrednosti 200.299.400,00 SIT (to je 835.834,59 Eur), kar je razvidno iz izpiska iz zemljiške knjige za te parcele (list. št. 886 do 894 spisa). Kljub temu, da je obt. Gorše zatrjeval, da mu ni bilo znano cenitveno poročilo za vrednotenje stavbnega zemljišča in pripravljanih del poslovnega centra Toncity v Kopru, ki ga je dne 30.12.2002 izdelal sodni cenilec gradbene stroke mag. Alojzij Boh iz Ljubljane, je vendarle ugotoviti, da sta bili dve parceli, to je 1459/5 in 1570/11 ovrednoteni na tržno vrednost v znesku 3.045.626.949,00 SIT, oziroma preračunano po tečaju 239,64 v znesku 12.707.506,88 Eur. Obt. Gorše je zatrjeval, da je bilo to cenitveno poročilo izdelano za potrebe prisilne poravnave v letu 2002, ker pa tedaj še ni bil imenovan za stečajnega upravitelja stečajnega dolžnika Hidro Koper, mu to cenitveno poročilo ni bilo znano.

Ne glede na tak zagovor obtoženega Goršeta pa je pripomniti, da je vedel, da je to močvirnato zemljišče, torej je vedel, kje se nahaja to zemljišče. Ti dve parceli se nahajata na urbanem območju

zemljišč, tik ob sodni zgradbi in je namenjeno centralnim dejavnostim v mestu Koper ter da zagotovo ne gre le za močvirnata zemljišča kot je to kot že navedeno zatrjeval obt. Gorše. Konec leta 2006, ko je bila prodana terjatev družbi Marketing Galeb d.o.o. iz Izole, je bila na navedenem zemljišču namreč že izkopana gradbena jama in vanjo so bili vkopani betonski koli kot izhaja iz citiranega strokovnega mnenja že iz januarja 2000, torej vedel je, da je to stavbno zemljišče. Ceno zemljišču ne daje samo naravna lastnost, ampak tudi status stavbnega ali nestavnega zemljišča, lokacija zemljišča in podobno. Stavbno zemljišče pa ima bistveno višjo ceno kot pa neko brezvredno močvirnato zemljišče, čeprav se nahaja v centru Kopra. Zato je bil po prepričanju sodišča obtoženčev interes, da to terjatev proda in ne da ugotovi dejansko vrednost zemljišča, za katero mu je bilo jasno, da je njegova vrednost bistveno višja od tiste, ki naj bi se zatrjevala. Sicer pa je sam obt. Brane Gorše v zagovoru na glavni obravnavi navajal, da četudi bi bil seznanjen s cenitvijo nepremičnin v višini 12.707.506,88 Eur, bi šlo za njega za nepomemben podatek, ker na dan, ko bi bilo moč po sklepu začeti z izterjavo terjatve, ni obstajalo več nobeno premoženje dolžnika Toncity Pacific investije (31.5.2008) ter tudi terjatev Hidra ni bila več zavarovana s hipoteko. Da gre za vrednost zemljišča, ki zagotovo znaša več kot terjatev prvega vpisanega hipotekarnega upnika Hypo Leasinga, pa sodišče ugotavlja, da je obt. Gorše zagotovo poznal cenitev nepremičnin vpisanih v vl. 804 k.o. Bertoki, ki jih je vrednotil v maju 2007 sodni cenilec Mite Georgievski in se nahajajo prav tako na obrobju mesta Koper ter so bila ocenjena kot nezazidljiva zemljišča v vrednosti 2.485.738,00 Eur, pri čemer je tudi direktor kupca RB Nekretnine d.o.o. priča Aleksander Kovačevič štel, da znaša kvadratni meter teh nepremičnin okrog 300,00 Eur na m² ter je bil do te vrednosti tudi pripravljen kupiti te nepremičnine. Kot že navedeno gre za zelo kratko razdaljo med temi zemljišči, zato je moralo biti obt. Goršetu znano, da je vrednost teh zemljišč veliko večja kot pa jo je sicer zatrjeval v svojem zagovoru. Da je bila vrednost teh nepremičnin bistveno višja, dokazujejo pogodbe, ki so bile sklenjene takoj nato v tistem času v zvezi s to nepremičnino. Da se ni mudilo s prodajo in da se stečajni postopek ni zaključeval, pa izhaja iz okoliščine, da se je ravno v tistem obdobju, torej konec leta 2006 „zgodil dogovor“ s Stajko Skrbinšek, da bo potrebno odkupovati terjatve, ki so bile kasneje odkupljene, da se bodo prodajale ali pravna oseba ali premoženje iz stečajne mase in da se stečajni postopek ne bo tako hitro zaključil, da bi iz tega razloga pač bila terjatev prodana bistveno pod njeno vrednostjo. Tako je vedel, da je vrednost zastavljenih nepremičnin nekajkrat višja od zavarovane terjatve, saj sta obe terjatvi po poplačilu skupaj znašali (2.900.000,00 in 85.193,76 Eur) 2.985.193,76 Eur. Torej je navedba obt. Goršeta, da je glavnic prvo vpisane hipoteke višja od vrednosti nepremičnine, s katero je bila le-ta zavarovana, zagotovo ni resnična. Vrednost nepremičnin je zagotovo namreč v celoti pokrivala vrednost zavarovanih terjatev oziroma jih je celo bistveno in večkrat presegala, tako da je obt. Gorše nedvomno vedel, da je vrednost teh nepremičnin nekajkrat višja od zavarovane terjatve. V prid takemu zaključku oz. da je šlo za milijonsko vrednost teh nepremičnin še dodatno utrjuje prepričanje podatek, da sta bili taisti nepremičnini Toncitya Pacific Investicije d.o.o. parcelni številki 1459/5 in 1570/11, obe k.o. Koper s pogodbo že z dne 15.12.2006 (torej pet dni pred prodajo terjatve) prodani kupcu Koperinvest d.o.o. za ceno 9.360.000,00 Eur (list. št. 911 do 914 spisa). Slednje pa je dodatno podprto tudi z izvedenskim mnenjem cenilca Milana Nefata iz Ljubljane (list. št. 1224 do 1256 spisa) z dne 20.4.2010, ki je imel nalogo analizirati vrednost gradbišča po ocenitvi iz spisa Okrožnega sodišča v Kopru opr. št. St 59/2002 v višini 3.045.226.949,00 SIT oz. 12.707.506,88 Eur oz. cenilca Alojza Boha. Tako je sodni cenilec Milan Nefat v letu 2010 omenjeno stavbno zemljišče v površini 29.310 m² ocenil na vrednost 8.793.000,00 Eur oz. 300,00 Eur na m², torej enaka cena za m² zemljišča, kot je to ocenil cenilec Mite Georgievski za parcele v vl. 804 k.o. Bertoki v letu 2007. Tudi če se upošteva vrednost obeh parcel št. 1570/11 in 1459/5 na primer na polovično ceno, to je 150,00 Eur na m² za eno leto poprej (leto 2006), je vrednost teh zemljišč še vedno bistveno višja od tistega, kar je bilo potrebno za poplačilo prvo zavarovane terjatve (29310 m² x 150,00 Eur = 4.396.500,00 Eur), oziroma obeh zavarovanih terjatev skupaj v višini 2.985.193,76 Eur. Da je bila vrednost teh dveh nepremičnin dejansko bistveno višja, dokazujejo tudi pogodbe, ki so bile sklenjene takoj nato v tistem času v

zvezi s to nepremičnino.

Dne 20.12.2006 sta v Kopru obt. Brane Gorše in Marjan Jovanovič kot direktor družbe Marketing Galeb d.o.o. iz Izole sklenila pogodbo o prodaji omenjene terjatve Hidra Koper d.o.o. - v stečaju za vrednost 8.000.000,00 SIT (list. št. 907 do 910 spisa), pri čemer pa je bila družba Hidro Koper d.o.o. - v stečaju oz. njena stečajna masa s takšnim ravnanjem njenega stečajnega upravitelja zagotovo oškodovana.

Da je temu tako je razvidno iz okoliščine, da sta bili taisti nepremičnini kot že navedeno s pogodbo z dne 15.12.2006 prodani kupcu Koperinvest d.o.o. za ceno 9.360.000,00 Eur (list. št. 911 do 914 spisa). Pri tem sta se pogodbeni stranki sporazumeli, da znaša osnova brez DDV-ja znesek 7.800.000,00 Eur in 20 % DDV znesek 1.560.000,00 Eur. Pogodba pa je bila sklenjena pod odložnim pogojem kot je bilo določeno v petem členu pogodbe. Iz 2. člena iste pogodbe je razvidno, da sta bili obe pogodbeni stranki seznanjeni z bremenimi vpisanimi na tej nepremičnini v Zemljiški knjigi pri Okrajnem sodišču v Kopru v zemljiškoknjiznem vložku št. 986 k.o. Koper. V 4. členu pogodbe je bilo določeno tudi struktura kupnine in sicer je bilo določeno, da bo kupec Koperinvest kupnino plačal na sledeči način:

a)

znesek v višini 1.000.000,00 Eur se plača po podpisu te prodajne pogodbe, vendar najkasneje do 30.5.2007 na transakcijski račun prodajalca odprt pri Banki Koper, pri čemer se stranki dogovorita, da iz tega zneska prodajalec najprej poplača vsa bremena na nepremičnini, ki so omenjena v 2. členu te prodajne pogodbe, razen bremena glede katerega obstaja poseben dogovor v točki „b)“ tega člena,

b)

kupec prevzame dolg upnika Hypo Leasing tako kot je vpisan in zavarovan s hipoteko na tej nepremičnini, pogodbeni stranki ocenita in soglašata, da je s tem prevzemom dolga plačan del kupnine v višini 2.900.000,00 Eur,

c)

znesek v višini 3.900.000,00 Eur bo kupec plačal tako, da bo prodajalcu izročil v last in posest poslovne prostore v novo zgrajeni stavbi na nepremičnini iz te pogodbe za dogovorjeno ceno 2.200,00 Eur na m², z rokom izročitve najkasneje do 31.12.2008, s tem da se stranki izrecno dogovorita glede kvalitete in lokacije prostorov. V kolikor kupec ne izpolni te obveznosti v celoti ali deloma, bo kupec na svoj dolg plačal obresti v višini 2 % letno in sicer od dne 31.12.2008 pa vse do izpolnitve svoje obveznosti. Za zavarovanje izpolnitve te obveznosti dovoli kupec vpis zastavne pravice v korist prodajalca na nepremičnini iz 1. člena te prodajne pogodbe,

č)

zneske DDV-ja, tako kot bodo obračunani in bodo zapadli v plačilo, s tem da stranki ocenita celotni DDV v višini 1.560.000,00 Eur in ga v tem znesku upoštevata kot del kupnine.

V 6. členu iste pogodbe je določeno, da je pogodba sklenjena z odložnim pogojem ter stopi v veljavo, ko kupec sklene dogovor z upnikom Hypo Leasing ali njegovimi pravnimi nasledniki v skladu z določili 4. člena točka b) zgoraj navedene pogodbe in nakaže prodajalcu del kupnine v skladu z določili člena 4. točke a) te pogodbe. Prav tako je v pogodbi pogodbeno določilo iz katerega je razvidno, da pogodbeni stranki ugotavljata, da se nepremičnina, ki je predmet prodaje po citirani pogodbi nahaja na ureditvenem območju za poselitev, območju za centralne dejavnosti, kot to izhaja iz lokacijske informacije Mestne občine Koper opr. št. K 3501/-3076/2004. Sodišče tudi na podlagi slednjega ugotavlja, da ne gre za navedeno močvirje, kot je to trdil obt. Gorše.

Tako je ugotoviti, da so bila na kupca Koperinvest d.o.o. prenesena vsa bremena kot so bila vpisana v Zemljiški knjigi v zemljiškoknjižnem vložku 986 k.o. Koper (hipoteka Hypo Leasing in Hidro Koper). Ker je bila navedena pogodba sklenjena pod odložnim pogojem, da bo pogodba stopila v veljavo, ko bo kupec sklenil dogovor s hipotekarnim upnikom Hypo Leasing, ki ima na nepremičnini v Zemljiški knjigi vknjiženo zastavno pravico ter je družba Koperinvest izjavila, da ni več zainteresirana za nadaljnje urejanje razmerij z zastavnim upnikom, katerih cilj je izpolnitev odložnega pogoja in s tem veljavnosti prodajne pogodbe, je bila dne 23.3.2007 sklenjena pogodba o vstopu novega kupca v pogodbo za prodajo oz. za nakup nepremičnine (list. št. 1205 do 1206 spisa), s katero je novi kupec družba MM Investicije d.o.o. iz Kopra prevzel vse pravice in obveznosti kupca iz prodajne pogodbe z dne 15.12.2006, kakor tudi v zvezi z izpolnitvijo odložnega pogoja po tej pogodbi oz. je prevzel vsa bremena vpisana v Zemljiški knjigi v vl. št. 986 k.o. Koper. V nadaljevanju je ugotoviti, da je bil dne 23.3.2007 pri notarju Dragu Ferligoju sestavljen notarski zapisnik oz. zapisnik o izročitvi listin in denarnih sredstev v hrambo, iz katerega je razvidno, da mu je tretja stranka, to je družba MM Investicije d.o.o. izročila v hrambo 1.000.000,00 Eur kot del kupnine po prodajni pogodbi z dne 15.12.2006 in 23.3.2007 z nalogo, da notar izvrši plačila v imenu in za račun družbe Toncity Pacific Investicije d.o.o. in med drugimi terjatvami upnikov poplača tudi terjatev upnice družbe z omejeno odgovornostjo Marketing Galeb d.o.o. s sedežem v Izoli, Industrijska cesta št. 2 E izkazane z originalno overjeno pogodbo o odstopu terjatve z dne 20.11.2006 sklenjene med družbo z omejeno odgovornostjo Hidro Koper d.o.o. - v stečaju iz Kopra kot prodajalko in Marketing Galeb d.o.o. s sedežem v Izoli, Industrijska cesta št. 2 E kot kupcem v znesku glavnice 16.225.887,43 SIT ter pripadajočih obresti v višini slovenske medbančne obrestnem mere od 13.12.2002 do 23.3.2007 v višini 4.189.945,70 SIT, kar skupaj znaša 85.193,76 Eur, kar je nakazati na transakcijski račun voden pri Banki Koper, ki je v Zemljiški knjigi Okrajnega sodišča v Kopru vpisana v breme nepremičnin pri vl. št. 986, katastrska občina Koper pod opr.št. Dn 2113/2001.

Iz notarskega zapisnika notarja Draga Ferligoja iz Kopra z dne 25.4.2007 (list. št. 2061 do 2067) pa je razvidno, da sta upnica Hypo Leasing d.o.o. izdala originalno overjeno izbrisno pobotnico z dne 13.3.2007 za izbris zastavne pravice na nepremičnini parceli št. 1459/5 in 1570/11, obe k.o. Koper za zavarovanje terjatve v višini 14.000.000 ATS s pripadki, prepovedi odtujitve in obremenitev ter zaznambe izvršljivosti terjatve, vse vknjiženo v korist Hypo grund und bau leasing gesellschaft m.b.H. iz Celovca v zemljiški knjigi Okrajnega sodišča v Kopru pod Dn 2032/99, katera bo vložena v Zemljiško knjigo Okrajnega sodišča v Kopru neposredno pred vložitvijo predloga za vknjižbo hipoteke na nepremičninah, ki sta predmet tega sporazuma.

Prav tako iz istega notarskega zapisa izhaja, da je upnica družba z omejeno odgovornostjo Hidro Koper d.o.o. - v stečaju na podlagi pogodbe o prodaji terjatve z dne 20.12.2006 ter sklepa Okrožnega sodišča v Kopru opr. št. St 28/2002 prodala terjatev vknjiženo v Zemljiški knjigi Okrajnega sodišča v Kopru pod opr.št. 2113/2001 družbi z omejeno odgovornostjo Marketing Galeb d.o.o. Nadalje je družba z omejeno odgovornostjo Marketing Galeb d.o.o. izdala izbrisno dovoljenje za vknjižbo izbrisa skupne hipoteke v višini 8.266.275,50 tolarjev ter 1.038.423,75 SIT, ki je v Zemljiški knjigi Okrajnega sodišča v Kopru vknjižena pod opr. št. Dn 2113/2001, katera bo vložena v Zemljiško knjigo Okrajnega sodišča v Kopru neposredno po vložitvi predloga za vknjižbo hipoteke na nepremičninah, ki sta predmet tega sporazuma.

Spričo zgoraj obrazloženega sodišče zaključuje, da je novi kupec MM Investicije d.o.o. poravnal vsa bremena vknjižena v zemljiškoknjižnem vložku 986 k.o. Koper, to je Hypo Leasingu v višini 2.900.000,00 Eur in družbi Marketing Galeb d.o.o. v višini 85.193,76 Eur. Slednje potrjuje tudi izbrisno dovoljenje družbe Marketing Galeb d.o.o. iz Izole na list. št. 1189 spisa, ki je izrecno dovolila, da se pri nepremičnini parcelna številka 1459/5 in 1570/11, vpisane v zemljiškoknjižnem vložku št. 986 k.o. Koper vknjiži izbris skupne hipoteke za terjatev v višini 8.266.775,50 tolarjev in

1.038.423,75 SIT, vse z zakonitimi zamudnimi obrestmi do plačila, vpisane na podlagi sklepa o izvršbi Okrajnega sodišča v Kopru z dne 30.8.2001.

Nadalje sodišče zaključuje, da je obt. Gorše kot stečajni upravitelj z navedenim ravnanjem škodil stečajni masi tako, da je zlorabil zaupanje upniškega odbora, da je dal soglasje k predlagani škodljivi prodaji, sodišče pa, da je verjelo, da je dejansko vrednost teh nepremičnin bistveno nižja od zavarovane terjatve kot je trdil obt. Gorše, da je nato izdalo odredbo, da se terjatev proda.

Določilo 6. točke 80. čl. ZPPSL nalaga namreč stečajnemu upravitelju v prvi vrsti izterjavo terjatev stečajnega dolžnika in glede predmetne terjatve ni bilo nobenih upravičenih razlogov, zaradi katere bi jo bilo smiselno prodati. V novembru in decembru 2006 se stečajni postopek še ni zaključeval, saj je bil zaključen šele 10.8.2010, da bi bilo zaradi tega potrebno hiteti s prodajo terjatve, za katero so bili vsi izgledi, da bo prišlo do poplačila, podani. Zaradi tega je bil edini način preslepitev upniškega odbora in sodišča, da temu ni tako. Tako je trditev, da bi do poplačila prišel tudi stečajni dolžnik, še dodatno povsem utemeljena.

Spričo navedenega je tako zaključiti, da je bila družba Marketing Galeb d.o.o. okoriščena za razliko med zneskom, ki ga je plačala ob nakupu terjatve in zneskom, ki ga je dejansko prejela za poplačilo. Glede trditve o protipravnosti pridobljene premoženjske koristi družbi Marketing Galeb d.o.o. pa je opozoriti tudi na sodbo Vrhovnega sodišča RS opr.št. I Ips 257/2002, iz katere izhaja, da premoženjska korist, ki izhaja iz zlorabe položaja je protipravna že zato, ker izvira iz storilčeve zlorabe.

Na podlagi zgoraj obrazloženega je tudi zaključiti, da je vrednost nepremičnin večkrat preseгла zavarovani terjatvi vpisani v zemljiškoknjižnem vložku, pri čemer je novi kupec MM Investicije za obe terjatvi skupaj plačal 2.985.193,76 Eur ter spričo navedenega ni moč verjeti obtoženemu Goršetu, da je terjatev prvega upnika Hypo Leasinga (2.900.000,00 Eur) več vredna kot obe zastavljeni nepremičnini. Tako kot je bil v celoti poplačan Marketing Galeb d.o.o., bi bil zagotovo v celoti poplačan tudi Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, v kolikor ne bi pod ceno prodal svoje terjatve družbi Marketing Galeb d.o.o. iz Izole.

V tej zvezi pa je potrebno tudi ugotoviti, da kasnejši izvršilni naslov v skladu s 64. členom ZPPSL ni odvzel v celoti moč prejšnjemu izvršilnemu naslovu. Iz komentarja 64. člena ZPPSL (avtor dr. Janez Šenkovec in Drago Škerget, univ.dipl. iur.), izhaja da ker ima sklep o potrditvi prisilne poravnave izvršilno moč, je potrebno tako moč odvzeti prejšnjim izvršilnim naslovom, saj bi sicer veljala dva izvršilna naslova za isto terjatev. Brez tega pravila bi bil upnik lahko neupravičeno obogaten oz. bi bil nasproti drugim upnikom v nasprotju z zakonom v privilegiranem položaju. Vendar pa v primerih, ko že obstoji izvršilni naslov, se učinki naslova omejujejo v skladu s pogoji prisilne poravnave (zmanjšanje terjatve ali odložitvev plačil, nikakor pa ne celotna izključitev prejšnjega izvršilnega naslova). Tako se je tudi v konkretnem primeru dejansko zgodilo, ko je novi kupec MM Investicije družbi Marketing Galeb d.o.o. iz Izole, ki je kupila terjatev od stečajnega dolžnika v celoti poravnala glavnico ter v prisilni poravnavi spremenjeno obrestno mero, ki se je po novem glasila po slovenski medbančni obrestni meri, in se je torej že obstoječi izvršilni naslov omejil v skladu s pogoji prisilne poravnave. Na tem mestu je še enkrat poudariti, da je bila družba Marketing Galeb d.o.o. v celoti poplačana z glavnico in obrestno mero, pri čemer se je plačilo s strani novega kupca MM Investicije d.o.o. nanašalo izključno na plačilo terjatve, ki jo je od stečajnega dolžnika kupil Marketing Galeb d.o.o. in je bila ta terjatev tudi zavarovana s hipoteko v Zemljiški knjigi. Ker je bil Marketing Galeb d.o.o. v celoti poplačan, je obt. Gorše kot stečajni upravitelj družbi Marketing Galeb d.o.o. na škodo Hidro Koper d.o.o. - v stečaju pridobil za najmanj 8.225.887,43 SIT (to je 34.326,02 Eur) protipravne premoženjske koristi. Tako pridobljena protipravna premoženjska korist predstavlja razliko med vrednostjo terjatve in vrednostjo 8.000.000 tolarjev, za kolikor je bila v tej višini terjatev prodana družbi Marketing Galeb d.o.o.

Na podlagi zgoraj obrazloženega je torej zaključiti, da je bila prodana terjatev z neposredno pogodbo z dne 20.12.2006 družbi Marketing Galeb, pri čemer pa je že 5 dni prej, to je 15.12.2006 družba Tonicity Pacific Investicije d.o.o. prodala dve nepremičnini, na katerih je bila terjatev zavarovana, s hipoteko za vrednost 9.360.000,00 Eur, pri čemer sta bili na novega kupca preneseni v 2. členu pogodbe tudi obe bremenih (hipoteka Hypo Leasing in Hidro Koper) vpisani v Zemljiški knjigi pri Okrajnem sodišču v Kopru. Prav tako je po pogodbi o vstopu novega kupca v pogodbo z dne 23.3.2007 vstopil namesto Koperinvesta nov kupec MM Investicije d.o.o. Koper, ki je prevzel vse pravice in obveznosti kupca iz prodajne pogodbe z dne 15.12.2006. Kupnina pa je bila določena tako, da mora kupec plačati kupnino med drugim tudi tako, da mora 1.000.000,00 Eur kupec plačati prodajalcu, da se bo iz tega zneska poplačala vsa bremena na prodani nepremičnini. Tako je bilo na fiduciarni račun notarja Ferligoja plačanih v gotovini 1.000.000,00 Eur, iz katerih je nato notar po pooblastilu plačal terjatev novemu kupcu terjatve, to je družbi Marketing Galeb iz Izole v znesku celotne glavnice in obresti oz. v skupnem znesku 85.193,76 Eur, ter je nato družba Marketing Galeb po prejetem plačilu izdala izbrisno dovoljenje za vknjižbo izbrisa skupne hipoteke v višini 8.266.275,50 tolarjev in 1.038.423,75 SIT, saj je bila tedaj hipoteka v zemljiški knjigi še vedno vpisana.

Sodišče zato ni verjelo zagovoru obt. Goršeta oziroma izpovedi priče Marjana Jovanoviča, da je družba Marketing Galeb za dve terjatvi prejela eno poplačilo v višini 85.193,76 Eur ter je bila tako le delno poplačana. Glede na zgoraj obrazloženo je bila družbi Marketing d.o.o. Izola s plačilom zneska 85.193,76 Eur poplačana le za eno terjatev, to je v višini 16.225.887,43 SIT, do družbe Tonicity Pacific Investicije d.o.o., ki je bila prodana družbi Marketing Galeb d.o.o. in kot je bil v celoti Marketing Galeb d.o.o. poplačan za to terjatev, bi bil zagotovo tudi Hidro Koper d.o.o. v stečajju, če seveda te terjatve ne bi prodal družbi Marketing Galeb d.o.o.

V tej zvezi je opozoriti na komentar 64. člena ZPPSL, ki pojasnjuje, da ker ima sklep o potrditvi prisilne poravnave izvršilno moč, je potrebno tako moč odvzeti prejšnjim izvršilnim naslovom, saj bi sicer veljala dva izvršilna naslova za isto terjatev. V primerih, ko že obstoji izvršilni naslov, se učinki naslova omejijo (ne pa izključijo) v skladu s pogoji prisilne poravnave (zmanjšanje terjatve iz naslova obresti, zakonite zamudne obresti - SMOM slovenska medbančna obrestna mera).

Torej kot je bila družba Marketing Galeb v celoti poplačana za terjatev do Tonicity Pacific Investicije, bi bil torej tudi stečajni dolžnik Hidro Koper d.o.o. - v stečajju, če stečajni upravitelj obt. Gorše ne bi prodal njegove terjatve. V tej zvezi je bil tudi prekinjen izvršilni postopek upnika Hidro Koper zoper Tonicity Pacific Investicije zaradi plačila 9.304.690,25 SIT do 31.5.2008, ki pa je bil zaradi vstopa novega upnika Marketing Galeb d.o.o. in zaradi umika izvršilnega predloga zaradi celotnega plačila terjatve družbi Marketing Galeb, ustavljen dne 28.11.2008.

Nepremičnini oz. parceli št. 1570/11 in 1459/5 k.o. Koper na podlagi urbanistične informacije, se nahajata na območju urbanih zemljišč namenjenih za centralne dejavnosti v mestu Koper. Gre za neposredno bližino parcel v vložku 804 k.o. Bertoki, katere je tudi kupec RB Nekretnine ocenil na 300,00 Eur na m², pri čemer pa tudi iz izvedenskega mnenja Milana Nefata izhaja, da je obe parceli ocenil na 300,00 Eur na m², spričo česar je ponovno ugotoviti, da je vrednost zemljišč, na katerih je bila ustanovljena hipoteka stečajnega dolžnika znatno presejala vrednost samih terjatev ter tako ni moč slediti zagovoru obt. Goršeta kot je to predlagal upniškemu odboru in stečajnemu senatu, katerim je lažnivo prikazoval, da so nepremičnine na prvem mestu obremenjene s hipoteko banke, ki je po glavnici višja od vrednosti nepremičnine, zaradi česar Hidro Koper d.o.o. ob prodaji le-te ne bo poplačan. Ker pa je bil kot zgoraj obrazloženo Marketing Galeb d.o.o. v celoti poplačan je tako obt. Gorše kot stečajni upravitelj družbi Marketing Galeb d.o.o. na škodo Hidro Koper d.o.o. - v stečajju pridobil za najmanj 8.225.887,43 tolarjev (to je 34.326,02 Eur) protipravne premoženjske koristi, kolikor sicer znaša razlika med zneskom, ki ga je Marketing Galeb d.o.o. plačal ob nakupu

terjatve in zneskom, ki ga je dejansko prejel za poplačilo.

Sodišče zaključuje, da na podlagi navedenega ni moč slediti zagovoru obt. Goršeta, da ravnanje kot ga opisuje tožilstvo za pravičnega, bi pripeljalo do tega, da terjatve ne bi bilo moč vnovčiti oziroma izterjati in bi tako dejansko nastala škoda za stečajno maso Hidra Koper.

Sodišče v tej zvezi ni ugodilo dokaznemu predlogu obt. Goršeta, da se na glavni obravnavi zasliši izvedenec Alojzij Boh, Celovška 300, Ljubljana, ker se je s tem izvedencem posvetoval glede vrednosti nepremičnin. Ugotoviti je, da je ta dokazni predlog nekonkretiziran in neobrazložen, saj ni navedeno katere pomembne okoliščine bi pojasnil ta izvedenec. V obravnavanem primeru namreč ne gre za „golo močvirnato“ zemljišče, kot to zatrjuje obt. Gorše, temveč za urbano zemljišče namenjeno centralnim dejavnostim v mestu Koper ter na katerem so se že izvajala gradbena dela, kar pomeni torej da sta imeli obe parceli znatno višjo tržno vrednost kot pa to želi prikazati obt. Gorše.

Upoštevajoč sam način storitve kaznivega dejanja je ugotoviti, da se je obt. Gorše zavedal svojega ravnanja in ga je hotel storiti, zato je ravnal z direktnim naklepom.

S takim ravnanjem je obt. Gorše izpolnil vse objektivne in subjektivne zakonske znake kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja po III. odst. 257. člena KZ-1, kot je to opisano v točki I/2 a izreka sodbe.

V zvezi z navedbami obrambe, da je to kaznivo dejanje že zastaralo pa je ugotoviti, da po 4. točki I. odst. 111. čl. KZ kazenski pregon ni več dovoljen, če je preteklo pet let od storitve kaznivega dejanja. Zastaranje kazenskega pregona se začne tistega dne, ko je bilo kaznivo dejanje storjeno. Zastaranje pa pretrga vsako procesno dejanje za pregon storilca kaznivega dejanja, prav tako se zastaranje pretrga tudi tedaj, če stori storilec v času, ko teče zastaralni rok, enako hudo ali hujše kaznivo dejanje.

V tej zvezi je opozoriti na predlog Okrožnega državnega tožilstva v Kopru opr. št. KT 89/08 z dne 16.7.2008 (list. št. 1128 spisa), s katerim je na podlagi 156. člena ZKP tožilec predlagal preiskovalnemu sodniku, da odredi banki, hranilnici ali hranilno kreditni službi, da za obdobje od 1.1.2006 do dneva izdaje odredbe posreduje podatke o vlogah, depozitih, stanju in prometu na računih in pooblaščenih na teh računih ..., med drugimi pravnimi osebami tudi za gospodarsko družbo Marketing Galeb d.o.o. iz Izole. Dejansko stanje, to je prodaja terjatve Hidro Koper d.o.o. - v stečaju do stečajnega dolžnika Toncity Pacific Investicije d.o.o., na katerega se sklicuje tožilec v zahtevi za razširitev preiskave pa je identično dejanskemu stanju, na katerem je temeljil predlog ODT z dne 16.7.2008, spričo česar je zaključiti, da je tožilec s predlogom za opravo preiskovalnih dejanj, ki je temeljil na enakem dejanskem stanju, na osnovi katerega je potem preiskovalni sodnik potem tudi izdal odredbo, pretrgala tek zastaranja za kaznivo dejanje. Poleg navedenega pa sodišče ugotavlja, da je v konkretnem primeru nastopila tudi situacija iz IV. odst. 112. čl. KZ in sicer so nastopile okoliščine pretrganja zastaranja zaradi storitve enako hudega ali hujšega kaznivega dejanja opisanega v sklepu o uvedbi preiskave opr. št. X K 5961/2013 z dne 11.3.2013, v katerem so navedena sedaj obravnavana kazniva dejanja od decembra 2006 do avgusta 2010. S storitvijo vsakega od teh dejanj je bilo relativno zastaranje kaznivega dejanja z dne 22.11.2006 pretrgano, absolutno zastaranje pa še ni nastopilo. Seveda pa se ni moč strinjati z navedbami zagovornika obt. Goršeta, da zastaranje pretrga le tisto kaznivo dejanje, ki je ugotovljeno s pravno močno sodbo.

Glede na to, da se kaznivo dejanje pod točko I/2a očita v okviru nadaljevanega kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja po III. in V. odst. 257. člena KZ-1 je opozoriti, da glede nadaljevanega kaznivega dejanja velja, da je storjeno takrat, ko je storjeno zadnje dejanje. Če se je kaznivo dejanje začelo v času veljavnosti prejšnjega zakona in nadaljevalo v čas veljavnosti novega zakona, je treba

uporabiti novi zakon ne glede na to, kateri zakon je veljal v času storitve prehodnih ravnanj, četudi je novi zakon strožji. Ker so bila zadnja dejanja storjena več kot leto in pol potem, ko je že veljal novi zakon, je potrebno dejanja kvalificirati po novem Kazenskem zakonu (KZ-1).

Spričo navedenega torej očitano kaznivo dejanje pod točko I/2a sodbe še ni zastaralo.

K točki I/2b, c in d izreka sodbe

V zvezi s temi očitanimi kaznivimi dejanji se je obt. Gorše v preiskavi zagovarjal, da Polone Kuhar ni poznal in se z njo ni ničesar dogovarjal. Predvsem pa ni nikoli sam formalno ali neformalno bil kupec kakršnihkoli terjatev ali da bi kdo zanj kupoval terjatve. Prav tako ni zavajal upnikov o poplačilu terjatev po vnovčitvi stečajne mase, saj je do vnovčitve stečajne mase prišlo v februarju 2008 na podlagi izvedene javne dražbe in se je šele takrat, ko je kupec na javni dražbi podal svojo ponudbo in ko je plačal kupnino po prodajni pogodbi, stečajna masa dejansko vnovčila. Prav tako nikoli ni postal upnik stečajnega postopka. Na vprašanje državne tožilke, da je povedal, da Polone Kuhar ne pozna, družba Ofis pa naj bi bila tudi v upniškem odboru, je obt. Gorše odgovoril, da ima v spominu, da je bil pooblaščenec oz. odvetnik kot predstavnik Ofisa v upniškem odboru, pa se ne spominja kateri. Na vprašanje iste, če ga je kateri od stečajnih upnikov kdaj spraševal o tem, kolikšno naj bi bilo verjetno poplačilo iz stečajne mase, preden je prodal terjatev, je obt. Gorše odgovoril, da po njegovem spominu ni imel takšnih kontaktov. Obt. Gorše ni vedel povedati, kakšno je bilo predvideno poplačilo na začetku oz. koncu stečajnega postopka, pripomnil je le, da je to razvidno iz poročila. Na vprašanje ali se spominja, da je nekatera poplačila nakazoval tudi na račune v Avstrijo je odgovoril, da se tega ne spominja. Med postopkom je prišlo obvestilo o prenosu terjatev na tujo firmo, hkrati pa tudi obvestilo o tem, na kateri račun naj se plačilo izvede. Na vprašanje kdo v imenu družb, ki so bile lastnice računov v tujini, na katera so bila izvršena plačila, mu je poslal obvestilo, je odgovoril, da se tako obvestilo posreduje na dva načina: o spremembi upnika obvesti obstoječi upnik ali obvestilo posreduje novi upnik. Konkretno kdo od njiju dveh je poslal to obvestilo, se obt. Gorše ni spominjal. Nadalje se je zagovarjal, da je bila njegova žena Barbara Gorše v družbi Gagat d.o.o. zaposlena ves čas obstoja te družbe in sicer od ustanovitve družbe do likvidacije. Na vprašanje zakaj je Gagatu d.o.o. konec leta 2006 in v začetku leta 2007 posodil najprej 60.000.000,00 tolarjev, nato še 50.000,00 Eur je odgovoril, da ga je kontaktirala Stajka Skrbinšek, ki je spraševala, če bi se dalo sposoditi določen denar za neko družbo. Ker je imel obt. Gorše na razpolago denarna sredstva in ker je šlo za obdobje približno enega leta, je bil pripravljen ta sredstva posoditi, pri čemer se je nakazilo najprej izvršilo na račun ženine družbe Gagat d.o.o., zato da bi koristi od obresti bile njen zaslužek, potem pa se je ta denar posodil naprej. Transakcijo od družbe Gagat d.o.o. naprej je izvedel sam, ker je obt. Gorše tudi sicer opravljal posle za ženino firmo. Te posle je opravljal neuradno, zato ni bil formalno pooblaščen. Pojasnil je, da je ta denar kot posojilo dal družbi njegove žene, ona pa ga je posodila naprej in je tako njena družba Gagat d.o.o. kot posojilodajalka prejela ustrezne obresti. Družbi Gagat je bila vrnjena glavnica skupaj z obresti. Na vprašanje koliko denarja naj bi potrebovala Stajka Skrbinšek, je obt. Gorše odgovoril, da se tega ne spominja, pri čemer je pripomnil, da ni bilo govora ne o družbi Ofis, ne KB Računovodstvo. Verjetno mu je Stajka Skrbinšek povedala ime firme, a se tega tedaj ni spomnil. Na vprašanje zakaj je Gagat denar naprej posodil družbi Svet Najem d.o.o. je odgovoril, da na to vprašanje ne ve odgovoriti. Na vprašanje ali pozna Vlada Petka je odgovoril, da ga pozna že od leta 1991 dalje, bil je občasna stranka njegove odvetniške pisarne. Na vprašanje kdo je Vladu Petku povedal, kam mora naprej denar nakazati, je odgovoril, da ne ve. Ko mu je državna tožilka predložila, da iz bančnih podatkov za celotno obdobje ne izhaja, da bi Gagat d.o.o. prejel kakšne obresti iz naslova teh posojil, je odgovoril, da ne ve. Kot je sam videl v dokumentih je bil znesek, ki je bil vrnjen, višji od tistega, ki je bil dan kot posojilo. Obt. Gorše je nadalje pojasnil, da pozna Stajko Skrbinšek kot pravnico, nekaj časa pa je bila tudi stečajna upraviteljica. Na vprašanje ali je imel s Skrbinškovo kdaj kakšne posle je odgovoril, da misli, da ne ve, je pa kot odvetnik zanj

uredil eno ali dve pogodbi.

Na glavni obravnavi se je obt. Gorše zagovarjal, da gre tu za očitek, da je zlorabil uradni položaj, ker naj bi odkupoval terjatve upnikov do stečajnega dolžnika in upnikom lažnivo prikazoval višino poplačila terjatev. Ponovno je opozoril, da očitek o zlorabi uradnega položaja je v celoti pravno neutemeljen, kar je že predhodno obrazložil. Nadalje se je zagovarjal, da tožilstvo v tem delu obtožbe, zato da bi lahko prikazalo neko domnevno logičnost svojih navedb, trditve postavlja v nevezanem časovnem kontekstu oz. upošteva dejansko stanje ex post, ne pa ex ante, kar pomeni, da je treba dejansko stanje presojati po stanju, v katerem se je neka odločitev sprejela oz. se je nahajal v trenutku sprejemanja odločitve, ko so bili dejanski učinki odločitev še negotovi. V decembru 2006 se ni dogovoril s Skrbinskovo o zagotovitvi denarja za odkup terjatev, s čimer naj bi ga prikrivala kot novega upnika. Prav tako v obdobju od decembra 2006 do konca leta 2007, čeprav naj bi vedel, da bo v stečajno maso vključeno tudi premoženje v vložku 804 k.o. Bertoki, ni lažnivo prikazoval obsega poplačila terjatev in tako sebi ni pridobil nobene protipravne premoženjske koristi. Ker ni bil upnik terjatev, tako tudi senatu ni mogel zamolčati, da je novi upnik, zato odmera nagrade in njeno izplačilo ne predstavlja protipravne premoženjske koristi. Med njim in Skrbinskovo ali družbo Ofis d.o.o. ni obstajal noben dogovor o odkupovanju terjatev, zato ni mogel biti njihov formalni niti neformalni lastnik. Navedbe o preslepitvi upniškega odbora in stečajnega senata o premoženju v vl. 804 k.o. Bertoki so neutemeljene, saj trditev o tem, da je nepremičnina javno dobro, ne predstavlja izključitve lastninske pravice, ampak le njeno omejitev s pravico vsakega do njene uporabe. Vse navedbe o tem, da so trditve tožilstva glede javnega dobra in tega premoženja v premoženjski sferi stečajnega dolžnika, neutemeljene, pa izhajajo iz že podanih navedb, zakonske ureditve in sodne prakse. Tudi trditev tožilstva o tem, da naj bi z odkupi terjatev kršil določilo člena 77/IV ZPPSL o vestnem opravljanju dolžnosti upravitelja, je prav tako neutemeljena. Tudi če bi dejansko odkupoval terjatve, s tem ne bi v ničemer kršil svoje dolžnosti. Po nakupu terjatev bi nastala le okoliščina, da ne bi smel več opravljati nalog stečajnega upravitelja v tem postopku.

Vendar razrešitev nima za posledico avtomatske prepovedi plačila za opravljeno dotedanje delo, ampak bi se v takem primeru odmerilo plačilo za čas do razrešitve. Dokaz je v samem spisu, ko je prejšnja upraviteljica bila upravičena do plačila za svoje delo za čas do njene razrešitve. Torej je trditev tožilstva v tem, da bi bil upravitelj neupravičen do plačila za svoje delo, zaradi razrešitve, v nasprotju z zakonsko ureditvijo. Tožilstvo tudi spregleda sklep stečajnega senata z dne 23.8.2007, s katerim je bila odmerjena akontacija nagrade za čas od 19.4.2005 do 19.7.2007, kar pomeni, da je stečajni upravitelj za delo upravičen do nagrade. Tudi trditev o vedenju obsega premoženja iz vl. 804 k.o. Bertoki, ki bo vključeno v stečajno maso, v letu 2006, je neutemeljena iz razloga, ker je država šele leta 2007 dokončno povedala kaj hoče prevzeti v svojo last. V letu 2006 in 2007 ni bilo nobenega vedenja o tem, da bo premoženje nekdo kupil. Kolikor do prodaje premoženja ne bi prišlo, bi bilo to premoženje v naravi razdeljeno med upnike, če bi ga hoteli prevzeti, drugače pa v korist države oz. lokalne skupnosti. Trditev, da je obt. Gorše vnaprej vedel, da bo neko premoženje prodano, je absurdna in v nasprotju z načelom presoje dejstev ex ante. Obt. Gorše tako zanika vsako poznavanje s Polono Kuhar pred letom 2010. Prav tako meni, da ne drži trditev tožilstva, da je Skrbinskova za terjatve upnika Universe service d.o.o. lahko izvedela le od obt. Goršeta. Pregled prijavljenih terjatev je sestavni del stečajnega spisa, tako je bil o prijavljenih terjativah lahko seznanjen vsak od dneva naroka za preizkus terjatev dalje v letu 2003. Pojasnil je, da je imela Skrbinskova svojo pisarno v Ljubljani, Valjahunova 11 (sedež predsednika upniškega odbora gospoda Bončine), da je bila zaposlena v družbi DSU (naslednica slovenske razvojne družbe), kjer je bila zaposlena tudi prejšnja stečajna upraviteljica. Prav tako trditev o osebnih stikih med obt. Goršetom in predstavniki upnikov, ki so terjatve prodajali, je neresnična. Z nobenim upnikom v stečajnem postopku ni imel nobenega osebnega stika. Edini živi kontakt je bil s člani upniškega odbora na njegovih sejah, o čemer obstajajo zapisniki. Poročila stečajnega upravitelja so bila edino v pisni obliki, za stanje stečajnega postopka pa so spraševali le predstavniki štirih upnikov. Podatki

o stanju stečajne mase so bili dani po stanju podatkov v tistem trenutku. Spomladi leta 2007 se je pričakoval zaključek stečajnega postopka ter o premoženju iz vložka št. 804 k.o. Bertoki se še ni moglo računati. V tistem obdobju se je pričakoval le še priliv iz stečajne mase Gradis. Iz listin v spisu izhaja, da je postopek prenosa premoženja na državo potekal še leta 2007, obseg prenosa pa je bil v izključni domeni države. Zato obseg premoženja iz vl. št. 804 k.o. Bertoki konec leta 2006 ter do poletja 2007 ni mogel biti znan. V stečajnem spisu na list. št. 1933 se nahaja dopis družbe Ofis d.o.o. z dne 27.12.2006, katerega je sodišče prejelo 28.12.2006, s katerim obvešča sodišče o prevzemu terjatve dotedanjega upnika Universe Service d.o.o. Na tem dopisu je uradni zaznamek, da je original vložen med prijave terjatve in odredba, da se obvesti stečajni upravitelj. Iz prejete povratnice pa je razvidno, da je stečajni upravitelj prejel kopijo navedenega dopisa dne 30.1.2007. Torej je bil obt. Gorše kot stečajni upravitelj obveščen o spremembi upnika za terjatev pod zaporedno številko 30 dne 30.1.2007. Zato je v osnutku glavne razdelitve z dne 3.5.2007 pod zaporedno številko 30 zaveden Ofis d.o.o. Zato o spremembi upnika stečajni upravitelj ni obveščen še drugače, neformalno.

Iz uradnega zaznamka na list. št. 1933 izhaja, da je po ZPPSL imelo pravo vnašanja spremembe upnika le sodišče, ki je o tej spremembi obvestilo stečajnega upravitelja, ki je po prejemu takega obvestila lahko naredil spremembo upnika v upniških tabelah. Zato je po navedbah obt. Goršeta popolnoma jasno, da kasnejša obvestila o odkupu terjatev, ki so bila posredovana samo njemu kot stečajnemu upravitelju, ne pa sodišču, niso mogla biti podlaga za vnos spremembe podatka o upniku v tabele in da zato tega podatka ni mogel izkazati. Ko je bil stečajni upravitelj obveščen o prenosu terjatve na novega upnika, pa je bil dolžan na podlagi določila 419. člena Obligacijskega zakonika terjatev poplačati temu, novemu upniku. O spremembi upnika je upravičen obvestiti dolžnika tako stari upnik kot novi upnik, kar predstavlja ustaljeno sodno prakso. Zato je v osnutek glavne razdelitve obt. Gorše vnesel podatek o spremembi upnika pod zaporedno številko 30, vse ostale spremembe pa ni smel vnesti, ker se spremembe vnašajo le na podlagi obvestila sodišča oz. sklepa o ugovorih zoper osnutek o glavni razdelitvi, pri poplačilih pa je stečajni upravitelj dolžan spoštovati določila člena 419 Obligacijskega zakonika. V zvezi z ustanovitvijo družbe Gagat d.o.o. je obt. Gorše navajal, da je bila ta družba ustanovljena, ko je njegova žena Barbara ostala brez zaposlitve ter je bila nato zaposlena v tej družbi. Ker ni poznala poslovanja podjetij, je vse dokumente pripravljala sam obt. Gorše ter je tudi sam v celoti izvajal plačilni promet, ki je bil v elektronski obliki. Tako njegova žena nikoli v življenju ni srečala niti Skrbinškove ali Kuharjeve ali se okoli kakega dogajanja, ki je predmet očitkov, z nikomer ni nikoli pogovarjala. Vse posojilne pogodbe so bile pripravljene z njegove strani in predložene ženi Barbari, da jih podpiše kot zastopnica družbe. Tako so bila tudi sredstva, ki so bila posojena družbi Svet Najem d.o.o. nakazana z obtoženčeve strani. Za ta posojila pa je družba Gagat prejela obresti. Družbi Svet Najem d.o.o. sta bila izstavljeni 2 računa in sicer dne 19.10.2007 v znesku 3.406,94 Eur, ki je bil plačan 26.10.2007, drugi račun pa je bil izstavljen 7.3.2008 v znesku 2.218,50 Eur, ki je bil plačan 20.3.2008 skupaj zneskom vračila kredita v višini 28.082,96 Eur.

Da z dejanskimi odkupi terjatev obt. Gorše ni imel povezave, pa dokazuje dejstvo, da je Ofis d.o.o. odkupil terjatev tudi od Durs-a. Obvestilo o odkupu te terjatve je obt. Gorše prejel dne 7.12.2007, pri čemer pa je bilo izplačilo po glavni razdelitvi izvršeno 1.10.2007. Izplačilo je bilo izvršeno v korist Durs-a. Iz izpovedi priče Zlatkovič izhaja, da so pogajanja o prodaji terjatve potekala od pomladi 2007 dalje. Če bi bil seznanjen s potekom odkupa terjatve, potem te terjatve ne bi poplačeval upniku, ki je terjatev prodal. V zvezi s tem izplačilom je bila dne 20.12.2007 z obtoženčeve strani vložena zahteva po vračilu izplačila, o katerem je Durs pozitivno odločil z odločbo z dne 17.1.2008.

V zvezi s kaznivimi dejanji pod točko I/2 b, c in d izreka sodbe je ugotoviti, da je obt. Gorše pri vodenju družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju z namenom, da bi sebi pridobil veliko premoženjsko

korist zlorabil svoj uradni položaj in dano zaupanje in opustil dolžnosti, ki jih je imel na podlagi ZPPSL, s tem da je ob pomoči Stajke Skrbinšek, Polone Kuhar, Barbare Gorše in Vlada Petka kot je to opisano pod točko II/1 do 6 izreka sodbe, začel v drugi polovici leta 2006 do konca novembra 2007 v Kopru in Ljubljani zlorabljeni svoj uradni položaj, to je funkcijo stečajnega upravitelja kot uradne osebe na podlagi določil ZPPSL, zaradi katere je bil zaradi svojih dolžnosti na podlagi 80. člena ZPPSL seznanjen z obsegom stečajne mase in možnostmi plačil terjatev iz vnovčenja stečajne mase družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju in užival zaupanje stečajnih upnikov in stečajnega senata Okrožnega sodišča v Kopru v poštenost in nepristranost tako, da se je najprej v decembru 2006 s Stajko Skrbinšek dogovoril, da bo zagotovil denar za odkup terjatev iz stečajnega postopka, zaradi česar mu bo pomagala pri prikrivanju njega kot novega upnika stečajnega postopka in odkupovanje terjatev tako, da se je najprej dogovorila s predstavnikom družbe Universe Service d.o.o., da je bil ta pripravljen prodati svojo terjatev kot navedeno pod točko II/6a izreka sodbe in je pridobila Polono Kuhar z dogovorom zato, da bo družba Ofis d.o.o. dejansko zanj, formalno pa zase odkupila za najmanj 1.000.000,00 Eur terjatev stečajnih upnikov z njegovim denarjem po povprečno 14,70 % njihove vrednosti kot navedeno pod točko II/1 do 6 sodbe, zato da bo na ta način pridobljene pravice do teh terjatev, na podlagi katerih bo lahko s prodajo premoženja stečajnega dolžnika in s poplačilom iz stečajne mase, dosegel višje poplačilo od cene tako dogovorjenega odkupa, pri tem pa bo prava identiteta dejanskega kupca, to je njega in s tem novega upnika ostala prikrita, zaradi česar je obt. Gorše v obdobju od decembra 2006 do konca leta 2007, čeprav je vedel, da bo v stečajno maso vključeno tudi nepremično premoženje vknjiženo v vl. 804 k.o. Bertoki precejšnje vrednosti, pri ponujanju odkupa izkoristil v splošno znano dejstvo, da upniki iz stečajnih postopkov prejmejo izredno majhna poplačila svojih terjatev in zaupanje, da so mu verjeli ter določenim stečajnim upnikom lažnivo prikazoval, da bodo do konca stečajnega postopka po vnovčitvi stečajne mase poplačani za svoje terjatve le v nekaj % priznanih terjatev, nakar pa lahko vpliva le izkupiček iz stečaja Gradisa, katerega lastnik je bil Hidro Koper d.o.o., kar je manj, kakor pa jim je skladno z dogovorom iz prejšnje točke v ponudbi za odkup ponujal Ofis d.o.o. zato, da so se odločali za sprejem ponudbe in je tako Ofis d.o.o. kot navedeno pod točko II/6 sodbe v obdobju od decembra 2006 do konca novembra 2007 odkupila za 2.076.652,11 Eur terjatev stečajnih upnikov za skupno ceno 305.240,72 Eur, s čimer je obt. Gorše pridobil sebi, formalno pa Ofis d.o.o. pravico do teh terjatev ter tako za najmanj 2.076.652,11 Eur protipravne premoženjske koristi, ki si jo je pridobil in je to tudi hotel.

Sodišče ugotavlja kot že navedeno, da iz dopisa stečajnega upravitelja sodišču z dne 8.5.2006 (list. št. 168 stečajnega spisa) izhaja, da je obt. Gorše sredi leta 2006 ugotovil, da obstaja še nekaj stečajne mase, predvsem nepremičnine, za katere pridobiva podatke o tem za kakšno vrsto gre v naravi ter lokacijsko informacijo zaradi ustrezne odločitve o morebitni prodaji. Šlo je predvsem za nepremičnine vknjižene v vl. 804 k.o. Bertoki.

Konec leta 2006, kakor izhaja iz opisa pod točko II/6 sodbe, Ofis d.o.o. prične odkupovati terjatve stečajnih upnikov, kar nesporno izhaja iz sklenjenih pogodb o odstopu terjatev med družbo Ofis d.o.o. in stečajnimi upniki (priloga B1 do B286, vijoličasti fascikel v prilogi spisa, ki ga je v spis priložila Polona Kuhar). Obt. Gorše nato po maju 2006 sodišču ni več poročal kaj je novega zvedel v zvezi s tem premoženjem vse do poročila stečajnega upravitelja z dne 2.10.2007 in izrednega poročila z dne 4.10.2007, kar je oboje sodišče prejelo 5.10.2007 (list. št. 2236 do 2242 stečajnega spisa), pri čemer je obt. Gorše v prvem poročilu glede stečajne mase med drugim navajal, da se je poleg ostalega premoženja v stečajni masi pojavilo še dodatno nepremično premoženje, ki bo predmet posebnega poročila. V izrednem poročilu z dne 4.10.2007 je sodišču glede stečajne mase poročal, da se je izkazalo, da ima stečajni dolžnik še neke nepremičnine, vsaj tako je izhajalo iz nekonkretiziranih navedb RS, MOP, ARSO, s katerimi je urejal zadeve. Poleti 2007 je naročil posestni list pri Geodetski upravi v Kopru, iz katerega je izhajalo lastništvo precejšnjega števila parcel v k.o. Bertoki. Po pridobitvi zemljiškoknjižnega izpiska pa je bilo razvidno, da gre za znatni

del nepremičnin, ki so vodotoki in del nepremičnin, ki tega statusa niso imele. Ponovno je začel postopek usklajevanja z ARSO, tako da se je izčistilo katere parcele so dejansko javno dobro in katere ne. Že pred tem pa je zaprosil cenilca, da izvrši cenitev zemljišč, da bi se po uskladitvi videlo koliko vrednosti ima še stečajni dolžnik v obliki tako najdenih zemljišč. Izkazalo se je, da gre za zemljišča v prostoru Luke Koper in predvidenega tretjega pomola in da je njihova vrednost precejšnja. Obt. Gorše je nadalje še poročal, da po uskladitvi statusa vseh zemljišč z ARSO pa je naročil še cenitev pravne osebe, v katero je zajeto vse premoženje stečajnega dolžnika, razen stanovanje v Kopru in ene terjatve. Glede na verjetno zanimivost pri prodaji najdenih zemljišč stečajni upravitelj v tem izrednem poročilu predlaga, da je smiselno celotno premoženje prodati skupaj s stečajnim dolžnikom kot pravno osebo in bi tako prišli do pogojev za zaključek stečajnega postopka. Cenitev premoženja stečajnega dolžnika pa je pokazala, da je ocenjena vrednost 4.169.000,00 Eur, kar bo tudi predlagana izklicna cena na javni dražbi. V tem poročilu še navede, da bo podan poseben predlog za prodajo stečajnega dolžnika kot pravne osebe.

Na podlagi obrazloženega tako sodišče utemeljeno sklepa, da si je očitno obt. Gorše obetal precejšen dobiček oz. izkupiček iz novo odkritega premoženja. V predkazenskem postopku so bili zbrani podatki o stanju in prometu na transakcijskih računih stečajnega dolžnika, družbe Ofis d.o.o., kakor tudi kasneje ugotovljenih pravnih in fizičnih oseb, kot izhajajo iz opisa sodbe pod točko II in III, za katere se je izkazalo, da so finančno sodelovali v teh poslih oz. finančnih transakcijah.

Iz pregleda podatkov družbe Ofis d.o.o. je bilo tako ugotovljeno, da je ta družba odkupovala terjatve do stečajnega dolžnika od stečajnih upnikov, kakor bo navedeno v nadaljevanju (spis II Kpd 12233/11 in II Kpd 57600/11). Obt. Brane Gorše je nakup 22-tih terjatev izvršil preko štirih pravnih oseb z namenom prikritja sebe kot kupca. Pri izvršitvi kaznivega dejanja so mu z nudenjem transakcijskih računov njihovih družb pomagali žena Barbara Gorše, ki je bila direktorica družbe Gagat d.o.o. Ljubljana, na transakcijski račun katere je Brane Gorše dne 21.12.2006 nakazal (posodil) 60.000.000 tolarjev (to je 250.375,00 Eur) in dne 10.1.2007 še 50.000,00 Eur, skupaj torej 300.375,00 Eur za nakup teh 22 terjatev stečajnih upnikov. Obt. Barbara Gorše je nato v imenu Gagat d.o.o. dne 26.12.2006 „posodila“ naprej 40.000.000,00 SIT (to je 166.917,00 Eur), dne 17.1.2007 „posodila“ še 65.082,96 Eur in dne 19.11.2007 še 62.000,00 Eur družbi Svet Najem d.o.o., kateri direktor je bil Vlado Petek, ta pa je nato v dneh 27.12.2006 „posodil“ naprej v znesku 40.000.000,00 SIT (to je 166.917,00 Eur) dne 18.1.2007 še znesek 65.082,96 Eur in dne 20.11.2007 še znesek 62.000,00 Eur, vse družbi Kuhar in Bergant Co.d.n.o., katere ena od direktoric je bila Polona Kuhar. Polona Kuhar je ta sredstva nakazala na transakcijski račun družbe Ofis d.o.o. Ljubljana, katere zastopnica je bila prav tako ona sama, ki je v imenu družbe Ofis d.o.o. s prejetimi nakazili v skupni vrednosti 305.240,72 Eur izvršila nakup zgoraj navedenih 22 terjatev od stečajnih upnikov družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. V verigi nakazil za odkup 22-tih terjatev pa je pomagala tudi Stajka Skrbinešek, ki je dne 18.9.2007 in dne 27.9.2007 iz svojega transakcijskega računa „posodila“ denarna sredstva v skupni vrednosti 16.400,00 Eur na transakcijski račun družbe KB Računovodstvo d.o.o. Ljubljana, od koder je bil nato ta denar skupaj z ostalim tudi nakazan na transakcijski račun družbe Ofis d.o.o. ter je nato Polona Kuhar izvršila celoten nakup 22-tih terjatev stečajnih upnikov. Obt. Brane Gorše kot stečajni upravitelj bi moral po določilih ZPPSL skrbeti za pravice stečajnih upnikov, pa je določene upnike med vodenjem in upravljanjem gospodarske družbe v stečaju zavajal ter jim lažno predstavljal, da njihove terjatve ne bodo poplačane v takšni višini kot jim je zanje ponujala družba Ofis d.o.o. oz. on sam, skrit za to družbo.

Nadalje sodišče ugotavlja, da iz izpisa iz sodnega registra za družbo Ofis d.o.o., ustanovljeno 25.11.2005 izhaja, da je tedaj imela sedež na naslovu Mivka 25, Ljubljana in je bila njena osnovna računovodska, knjigovodska in revizijska dejavnost (list. št. 230 spisa). Njeni ustanoviteljici sta bili Zorica Hlebec in Polona Kuhar, slednja pa je bila tudi direktorica te družbe.

Da je obt. Gorše izpeljal svojo namero, kakor izhaja iz opisa očitanih mu kaznivih dejanj, se je očitno moral z nekom dogovoriti, da ga bo pripravljen prikriti kot kupca terjatev, saj se je prepovednega razloga iz 1. točke II. odst. 78. člena ZPPSL, ki ga je bilo potrebno prikriti, še kako zavedal. Ta prepovedni razlog določa, da za stečajnega upravitelja ne more biti imenovana oseba, ki je upnik v stečajnem postopku. Stečajni upravitelj, ki sicer izpolnjuje pogoje iz I. odst. 78. člena ZPPSL pa ne more opravljati te funkcije pri konkretnem dolžniku, če so dane prepovedi za izvajanje te funkcije. Vse prepovedi, navedene v II. odstavku istega člena, merijo na utemeljen dvom o nepristranosti. Tako 1. kot 2. točka II. odstavka 78. člena ZPPSL navajata povsem jasne prepovedne razloge (absolutni izločitveni razlogi), kar predstavlja tudi razlog za razrešitev stečajnega upravitelja. Enako izhaja tudi iz sodbe Vrhovnega sodišča RS opr. št. III I Ips 78/2001. Da je bila Stajka Skrbinšek tista, ki je pridobila Polono Kuhar izhaja iz izpovedi Polone Kuhar zaslišane kot priče na glavni obravnavi. Tako Polona Kuhar in Stajka Skrbinšek sta namreč na predobravnavnem naroku v isti kazenski zadevi priznali krivdo za očitana jima kazniva dejanja, to je za kaznivo dejanje pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega položaja po III. in V. odst. 257. člena KZ-1 kot je opisano v točki II/a in b ter kaznivo dejanje pranja denarja po I., II. in III. odst. 245. člena KZ-1 kot je opisano pod točko III/1 in 2 izreka sodbe. Sodišče je njuni priznanji sprejelo ter ju obsodilo vsako na kazen dveh let zapor, ki se izvrši z delom v splošno korist in z denarno kaznijo.

V svoji izpovedi je kot priča Polona Kuhar potrdila in navedla, da naj bi dne 18.11.2006 sklenili pogodbo o opravljanju storitev, po kateri bo Ofis d.o.o. za družbo BS Factor LLC iz Floride opravljal administrativne storitve odkupa terjatev ter da je pripravljen v svojem imenu in za račun naročnika opravljati storitev odkupa terjatev do stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. BS Factor LLC kot naročnik se je obvezal, da bo vse odkupljene terjatve dejansko prevzel, ne glede na rezultat odkupa. Iz 3. člena iste pogodbe izhaja, da bo Ofis d.o.o. kot izvajalec zagotovil denarna sredstva za odkup terjatev. Pogodbenika sta določila ceno za opravljeno storitev v višini 120,00 Eur za vsako sklenjeno pogodbo, s tem da bo Ofis d.o.o. kot izvajalec po opravljenem prenosu terjatev na naročnika ter obvestilu o prenosu terjatev izstavil račun naročniku. Naročnik (BS Factor LLC) pa bo račun poravnal v roku 15 dni na transakcijski račun družbe Ofis d.o.o. kot izvajalca odprt pri Banki Kartner Sparkasse d.d. (pogodba o opravljanju storitev na list. št. 622 do 623 spisa).

Na tem mestu je opozoriti, da je citirana pogodba o opravljanju storitev zelo vprašljiva, saj je na mestu, kjer bi moral biti podpis zastopnice BS Factorja LLC, to je Stajke Skrbinšek, ki se je tudi dogovorila v imenu BS Factor, dejansko podpis odvetnika Matjaža Čebularja iz Ljubljane. Iz uradnega zaznamka o ugotovljenih dejstvih in okoliščinah kaznivega dejanja (pregled elektronskih naprav zaseženih v prostorih družbe Ofis d.o.o., priloga 30.12) pod točko c izhaja, da je uporabnica Stajka Skrbinšek avtorica tudi petih e-dokumentov, saj je tako ugotovljeno iz pregleda lastnosti e-dokumentov, sami dokumenti pa so izjave družbe Ofis d.o.o., da so terjatve do družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju prenesli na družbo BS Factor LLC ter pogodba med družbo BS Factor LLC, ki jo zastopa odv. Matjaž Čebular in družbo Ofis, ki se nanaša na dogovor med družbama, da družba Ofis opravi administrativne storitve za družbo BS Factor LLC za odkup terjatev do dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, po ceni 120,00 Eur za vsako odkupljeno terjatev, iz lastnosti dokumentov pa je tudi ugotovljeno, da je slednja pogodba opremljena z datumom 18.11.2006, bila ustvarjena komaj dne 15.10.2007.

Po določenih sklenjene pogodbe in navedbah Polone Kuhar naj bi Ofis d.o.o. zaslužil 120,00 Eur na sklenjeno pogodbo. Ta znesek pa je bolj „podoben“ posredniški proviziji kot pa razliki pri nadaljnjem odkupu. Vsebina pogodbe, ki Ofis d.o.o. zavezuje, da bodo potem te terjatve prenesene na BS Factor LLC kaže na to, da je bil dejansko v pogodbah o odkupu terjatev Ofis d.o.o. kot kupec naveden le zaradi imena, ki je zakrival pridobitelja terjatev.

Iz že citiranega uradnega zaznamka o ugotovljenih dejstvih in okoliščinah kaznivega dejanja (pregled elektronskih naprav zaseženih v prostorih družbe Ofis d.o.o. - priloga 30.12) prav tako izhaja, da pri pregledu elektronske naprave osebnega računalnika z nalepko „Mlacom“, so bili najdeni tri e-dokumenti za katere obstaja sum, da je avtor Brane Gorše (dokumenti so bili ustvarjeni 20.12.2006 in 18.6.2007), avtor je z imenom „pc1“, to je avtor, ki je ustvaril večje število e-dokumentov najdenih v računalniku zaseženem v družbi Finesto usluge d.o.o., dokumenti imajo v lastnostih dokumenta naslov „odvetnik Branke Gorše“, gre za dopise družbe Ofis d.o.o. naslovljene na Ministrstvo za finance, ki so ponudbe za odkup terjatev ZPIS, ZZS in DURS do družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. Nadalje so bili v istem osebnem računalniku zaseženem v družbi Ofis d.o.o. najdeni štirje e-dokumenti, katerih avtorica je Stajka Skrbinšek, saj je tako ugotovljeno iz pregleda lastnosti teh dokumentov, sami dokumenti pa so dopisi družbe Ofis d.o.o. z dne 17.5.2007, z dne 3.7.2010 in 3.10.2007, s katerimi je ta družba obveščala stečajnega upravitelja Goršeta, da je družba Ofis d.o.o. prevzela od naštetih upnikov terjatve do družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju in da je te odstopila družbi BS Factor LLC. Nadalje je bilo v istem osebnem računalniku najdenih 165 e-dokumentov, katerih je bila avtorica Stajka Skrbinšek, čeprav so izdani v imenu družbe Ofis d.o.o. in so ponudbe te družbe upnikom v stečajnem postopku, pogodbe o nakupu teh terjatev ter izjave teh družb, da so terjatve odstopili družbi Ofis d.o.o. Najden je bil tudi en e-dokument, ki je preglednica odkupljenih terjatev do družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, z datumi pogodb, nazivi in kraji upnikov, višino priznanih terjatev v stečajnem postopku, odkupna vrednost ter datumi plačil, za katerega so s pregledom lastnosti e-dokumenta ugotovili, da ga je avtorica „Polona“ ustvarila 22.12.2006. V istem osebnem računalniku so bila najdena tudi e-poštna sporočila naslova „Polona.kb@siol.net“, katera so urejena v podmapah, pri podmapi „prejeto“ pa je bilo najdenih 117 e-sporočil prejetih v času med 19.12.2006 in 23.3.2010, med temi so e-sporočila, ki se navezujejo na odkup terjatev od družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju in sicer je med njimi največ e-sporočil Stajke Skrbinšek z e-naslava „stajka.skrbinsek@taxconsult.si“, katera Poloni Kuhar sporoča podatke, pošilja osnutke zgoraj navedenih dokumentov, ji daje navodila, ji svetuje, se z njo pogovarja in ji pošilja podatke za odkup terjatev od upnikov do družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, ravno tako je med prejetimi sporočili več prejetih e-sporočil odgovornih oseb v družbah upnicah, katere odgovarjajo Poloni Kuhar o svoji odločitvi glede prodaje svojih terjatev do družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju.

Med izločenimi sporočili je bilo najdenih tudi pet e-sporočil, ki kažejo na korespondenco, sodelovanje in pomoč obt. Braneta Goršeta s Stajko Skrbinšek pri odkupu terjatev do družbe Hidro Koper d.o.o.

Iz e-sporočila prejetega dne 20.12.2006 ob 14.53 uri je razvidno, da je Skrbinškova poslala Kuharjevi e-sporočilo, kateremu je pripela osnutek ponudbe Ministrstvu za finance za odkup terjatev do družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, iz lastnosti tega dokumenta pa je razvidno, da ga je ustvaril avtor „pc1“ z naslovom „Odvetnik Brane Gorše“. Ravno tako je razvidno iz e-sporočila prejetega dne 21.12.2006 ob 14.16 uri, da je Skrbinškova poslala Kuharjevi dva dokumenta izdelana v Excel programu, v katerih so tabele oz. preglednice s podatki upnikov v stečajnem postopku nad družbo Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, njihovimi zaporednimi števkami v stečaju, njihovimi prijavljenimi terjatvami ter drugimi podatki in pripisi ter zabeležkami stečajnega upravitelja, le-te pa so zelo podobne (skorajda enake) kot tabele, katere je stečajni upravitelj Gorše pošiljal na Okrožno sodišče v Koper ob vodenju stečajnega postopka. Tudi iz dveh sporočil prejetih dne 28.8.2007 ob 14.19 uri in 14.23 uri je razvidno, da je Skrbinškova v vednost poslala Kuharjevi sporočila, ki so komunikacija med predstavnico upnika Adriatic Slovenia d.d. Ilijano Parovel s stečajnim upraviteljem Goršetom, o čemer je Gorše s posredovanjem e-sporočila takoj seznanil Skrbinškovo, ta pa Kuharjevo. Iz sporočila Stajke Skrbinšek z dne 28.8.2007 ob 14.19 uri, poslano Poloni Kuhar, v kateri Skrbinškova v vednost pošilja sporočilo, za katerega je bilo ugotovljeno, da je sporočilo Ilijane Parovel iz družbe Adriatic Slovenia d.d. z e-naslava ilijana.paravel@adriatic-

slovenica.si z dne 28.8.2007 ob 13.54 uri, ki je poslala Branetu Goršetu na e-naslov brane.gorse@siol.net, dopis v katerem sprašuje stečajnega upravitelja Goršeta naj obrazloži tabelo 4: Glavna razdelitev stečajne mase, v kateri je prišlo do spremembe upnika pod zaporedno številko 30 (upnik Universe service d.o.o. Komercialna banka Triglav, v Ofis d.o.o.). Iz sporočila Stajke Skrbinšek z dne 28.8.2007 ob 14.23 uri, poslano Poloni Kuhar, v kateri Skrbinškova v vednost pošilja sporočila - korespondenco med Ilijano Parovel iz družbe Adriatic Slovenica d.d. in stečajnim upraviteljem Branetom Goršetom v zvezi spremembe upnika v tabeli 4, za kar ji je Brane Gorše poslal v priponki tekst dopisa, nato pa v vednost poslal isto sporočilo še Stajki Skrbinšek, ta pa Poloni Kuhar. V priponki je e-dokument z imenom „a-sod 67.doc“, za katerega je ugotovljeno, da je dopis stečajnega upravitelja Hidro Koper d.o.o. - v stečaju obt. Goršeta, naslovljen Okrožnemu sodišču v Kopru z dne 21.5.2007, s katerim je Gorše obvestil sodišče, da je prišlo do zamenjave upnika pod zaporedno številko 30. Iz lastnosti dokumenta je razvidno, da je avtor dokumenta uporabnik z nazivom „pcl“. Dne 31.8.2007 ob 14.31 uri pa je Skrbinškova posredovala Kuharjevi e-sporočilo s korespondenco med njo (Skrbinškovo) in stečajnim upraviteljem Goršetom, z dne 31.8.2007, v katerem je Skrbinškova vprašala Goršeta naj „preveri koliko ima priznано Salonit Anhovo“, stečajni upravitelj Gorše pa ji je čez eno uro odgovoril s „17.471,06 Eur na dan stečaja 29.11.2002“.

Tudi v mapi „Poslano“ je v „podmapi Ofis“ 34 e-sporočil poslanih z naslova Polona.kb@siol.net in sicer v času med 20.12.2006 in 6.9.2011, iz katerih je razvidno, da se navezujejo na odkup terjatev od družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. Največ sporočil je poslanih Stajki Skrbinšek, ki Poloni Kuhar sporoča podatke o odkupljenih terjativah, ji pošilja v pregled popravljene dopise, jo sprašuje za točna navodila in tako dalje. Ravno tako so sporočila korespondenca Kuharjeve z odgovornimi osebami v družbah upnicah, katere ji odgovarjajo o svoji odločitvi glede prodaje svojih terjatev do družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. Ravno tako je v mapi „Poslano“ tudi podmapa „Stajka“, v kateri je v zvezi obravnavanega kaznivega dejanja le sporočilo z dne 5.1.2007, ki je dopis družbe Ofis d.o.o. z dne 4.1.2007 naslovljena na družbo Potnik d.o.o. iz Kopra, v katerem družba Ofis d.o.o. ponuja v odkup terjatev do družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju.

Na podlagi obrazloženega tako sodišče utemeljeno zaključuje kot že predhodno navedeno, da se je obt. Gorše pri izpeljavi svoje namere dogovoril z nekom, ki ga bo pripravljen prikriti kot kupca terjatev ter je bila tako očitno Stajka Skrbinšek tista, ki je pridobila še Polono Kuhar ter tako obe pomagali obt. Goršetu pri odkupu terjatev od stečajnih upnikov. Slednje nedvomno potrjuje zgoraj obrazložena e-dokumentacija zasežena v elektronskih napravah v družbi Ofis d.o.o.

Potrebno je poudariti, da je bila tudi Skrbinškova v omenjenem času tudi sama stečajna upraviteljica in se očitno kakor obt. Gorše ni hotela izpostavljati, zaradi česar je potrebovala tretjo osebo, ki bo vsaj navidez nevtralen kupec terjatev. Ob tem ni spregledati okoliščine, da je tudi Skrbinškova najbolj zaupala osebi, ki jih je bila dovolj blizu. Ker pa je Polona Kuhar bivša partnerica njenega brata, ki je oče njenega sina, je očitno bila prava oseba.

Sicer je tudi obt. Gorše v svojem zagovoru povedal, da pozna Stajko Skrbinšek, saj je zanjo kot odvetnik uredil eno ali dve pogodbi, prosila pa ga je tudi za posojilo za neko družbo. Glede na zgoraj najdeno in zaseženo e-dokumentacijo pri pregledu elektronskih naprav zaseženih v prostorih družbe Ofis d.o.o. ter upoštevajoč zagovor obt. Goršeta v delu, ko ga je spraševala za posojilo za neko družbo za eno leto ter da je nato sam dal posojilo v višini 300.375,00 Eur, ki je prišlo do družbe Ofis d.o.o. ter se je s tem denarjem odkupovalo terjatve stečajnih upnikov, ni moč verjeti zagovoru obt. Goršeta v tistem delu, ko je navajal, da se v decembru 2006 ni dogovoril s Stajko Skrbinšek o zagotovitvi denarja za odkup terjatev, s čimer naj bi ga prikrla kot novega upnika. Upoštevajoč, da je bilo najdenih tudi 5 e-sporočil, ki kažejo na korespondenco, sodelovanje in pomoč Braneta Goršeta s Stajko Skrbinšek pri odkupu terjatev do družbe Hidro Koper d.o.o. - v

stečaju tako tudi ni verjeti zagovoru obt. Goršeta, da ni obstajal dogovor o odkupu terjatev med njim, Skrbinškovo, Kuharjevo oziroma družbo Ofis d.o.o. ter da obt. Gorše naj ne bi bil formalni niti neformalni lastnik odkupljenih terjatev. Glede na sodelovanje med Goršetom in Skrbinškovo je očitno, da je Skrbinškova za terjatev stečajnega upnika Universe service d.o.o. zvedela prav od obt. Goršeta. Na tem mestu je tudi ugotoviti, da Skrbinškova ni nikoli vpogledala v stečajni spis opr. št. St 1866/2008, iz sodelovanja in obveščanja med njo in stečajnim upraviteljem Goršetom, kar je razvidno iz zgoraj opisane zasežene e-dokumentacije pa je očitno, da je tabele oziroma preglednice s podatki upnikov v stečajnem postopku nad družbo Hidro Koper, njihovimi zaporednimi števkami v stečaju, njihovimi prijavljenimi terjatvami in drugimi podatki in pripisi ter zabeležkami stečajnega upravitelja prejela prav od obt. Braneta Goršeta ter jih je posredovala Poloni Kuhar, kar je razvidno iz e-sporočila z dne 21.12.2006 ob 14.16 uri, da je Skrbinškova poslala Kuharjevi dva dokumenta izdelana v excel programu, v katerem so tabele oz. preglednice s podatki upnikov v stečajnem postopku, njihove zaporedne številke, njihove prijavljene terjatve kakor tudi drugi podatki, to je prepisi in zabeležke stečajnega upravitelja, ki so skoraj enake kot tabele, katere je stečajni upravitelj pošiljal na Okrožno sodišče v Kopru ob vodenju stečajnega postopka. Enako je tudi dne 28.8.2007 in 31.8.2007 Skrbinškova poslala Kuharjevi v vednost sporočila, ki so komunikacija med stečajnim upraviteljem Goršetom in predstavnico upnika Adriatic Slovenia d.d. Ilijano Parovel (28.8.2007) ter korespondenco med Skrbinškovo in stečajnim upraviteljem Goršetom glede odkupa terjatve od stečajnega upnika Salonit Anhovo d.o.o. Zgoraj obrazloženo in opisano tako po oceni sodišča govori v prid zaključka, da je bila Stajka Skrbinšek nedvomno odločilna vez med Goršetom in Kuharjevo, za katero je obt. Gorše trdil, da jo je spoznal šele v letu 2010. V tej zvezi ni prezreti tudi izpovedi priče Polone Kuhar, da obt. Goršeta v času storitve kaznivih dejanj ni poznala, sicer pa je v imenu družbe BS Factor LLC nastopala Stajka Skrbinšek. Vse odločitve v zvezi s ceno odkupa terjatev je sprejemal naročnik, ki je bil po pogodbi o opravljanju storitev prav BS Factor LLC. Po odkupu terjatev s strani Ofisa, je nato terjatev od Ofisa odkupila družba BS Factor LLC. Tako je Polona Kuhar kontaktirala le s Stajko Skrbinšek. Glede odkupa terjatev pa se je morala Polona Kuhar sproti dogovarjati in posvetovati s Skrbinškovo. Upoštevajoč slednje ter zgoraj omenjeno e-sporočilo z dne 31.8.2007, katerega je poslala Skrbinškova Poloni Kuhar s korespondenco nje in stečajnega upravitelja Braneta Goršeta, kateri ji je odgovarjal na njeno vprašanje in ji sporočil višino priznane terjatve do stečajnega upnika Salonit Anhovo d.d., je na podlagi navedenega moč utemeljeno zaključiti, da je bila Stajka Skrbinšek dejansko kot že navedeno odločilna vez med Goršetom in Kuharjevo ter da je Gorše usmerjal in dajal navodila Skrbinškovi za odkup terjatev, kar tudi kaže, da je bil Brane Gorše dejanski kupec terjatev od stečajnih upnikov, formalni pa družba Ofis, ki je prav z denarjem od Goršeta kupovala terjatve ter jih po pogodbi prenesla na BS Factor LLC. Priča Polona Kuhar je potrdila, da je imela z družbo Svet najem d.o.o. sklenjeno posojilno pogodbo, ki jo je sama podpisala, na drugi strani pa zastopnik Svet najema d.o.o., katerega imena se ne spominja. Sicer pa Polona Kuhar zastopnika družbe Svet najem d.o.o. ni videla, je pa bila pogodba z njihove strani že podpisana. Tako podpisano pogodbo ji je prinesla v podpis Stajka Skrbinšek. Upoštevajoč zagovor obt. Vlada Petka, da Skrbinškove ne pozna ter da je izročil že podpisane pogodbe obt. Goršetu je tudi na podlagi navedenega zaključiti, da je nato pogodbo obt. Gorše izročil Stajki Skrbinšek, le-ta pa Poloni Kuhar v podpis kar ponovno potrjuje zaključek sodišča, da je bila Stajka Skrbinšek odločilna vez med Goršetom in Kuharjevo.

Sicer pa je Polona Kuhar tudi prepričljivo izpovedala, da ji je seznam upnikov z njihovimi naslovi prejela od Stajke Skrbinšek, saj iz zasežene e-dokumentacije tudi nesporno izhaja, da je dne 21.12.2006 Skrbinškova poslala Kuharjevi dva dokumenta, v katerem so bile tabele in preglednice za stečajne upnike v stečajnem postopku Hidra Koper. Glede na to, da je iz zasežene e-dokumentacije razvidno, da je Stajka Skrbinšek glede odkupa terjatev komunicirala s stečajnim upraviteljem Goršetom, tako ni moč slediti tistemu neprepričljivemu delu njene izpovedi, ko je odgovorila, da je seznam stečajnih upnikov morda dobila od kakšnega stečajnega upnika. Ko je bila povprašana od katerega stečajnega upnika pa je odgovorila, da tega ne ve oz. da je možno, da je to

dobila od kakega stečajnega upnika. Sicer je priča Skrbinšek potrdila, da pozna obt. Braneta Goršeta, da je tudi sama dala posojilo za nakup terjatev, ko je zmanjkalo Ofisu denarja, ter da je bila prav ona zakonita zastopnica družbe BS Factor LLC v Avstriji, kamor so bile prenesene odkupljene terjatve oziroma je za te terjatve BS Factor LLC plačal 320.000,00 Eur Ofisu, kateremu je ostalo nekaj manj kot 3.000,00 Eur, ostalo pa je bilo kot vračilo posojila vrnjeno Svetu nepremičnine oz. Svetu najemu, ki je po spisovnih podatkih posodil denar za nakup terjatev. Na vprašanje ali ji je dal Gorše seznam upnikov tega izrecno ni zanikala, temveč je odgovorila le, da se tega ne spominja. Priča Stajka Skrbinšek zaradi slabega psihičnega zdravja oziroma ker se naj ne bi spominjala, ni želela odgovarjati na vprašanja, ko pa je bila vprašana ali je BS Factor LLC nakazovala denar na druge račune v Avstriji, je odgovorila pritrdilno, s tem da je na vprašanje kdo je direktor družbe SAS Holding odgovorila, da ne bo odgovorila, da ne bi sebe ali koga drugega spravila v težave. Sodišče na tem mestu ugotavlja, da tudi iz izpovedi priče Stajke Skrbinšek na glavni obravnavi nedvomno izhaja, da je Ofis prejel denar za nakup terjatev od družbe Svet nepremičnine, nato pa je BS Factor plačal Ofisu za terjatve 320.014,18 Eur, ki so bili vrnjeni družbi, ki je posojilo dala, torej Svet nepremičninam (pravilno Svet najem d.o.o.), ter upoštevajoč, da je v zagovoru obt. Gorše zatrjeval, da ga je Stajka Skrbinšek prosila za posojilo neki družbi, za katero je Gorše povedal, da je to bila Svet najem, je tudi iz navedenega potrjeno, da je bil prav Goršetov denar namenjen in uporabljen za nakup terjatev s strani Ofisa kot že obrazloženo.

Glede samega postopka z odkupom terjatev je priča Polona Kuhar prepričljivo povedala, da je najprej od stečajnega upnika prejela potrditev, da se strinja s pogoji, nakar mu je poslala v podpis pogodbo, v kateri je bil dogovorjen nekajdnevni rok za plačilo terjatve. Stajki Skrbinšek je nato povedala, da je sklenila pogodbo za določen znesek, ki ga mora plačati v določenem roku, nakar je Stajka Skrbinšek poskrbela, da je prejela od Svet najema posojilo, da je lahko plačala terjatev. Takoj po prejemu denarja na transakcijski račun je plačala terjatev upniku. Nato je kupljeno terjatev prenesla naročniku BS Factor LLC. Ko je prejela plačilo od BS Factorja LLC za preneseno terjatev, pa ga je Polona Kuhar takoj nakazala Svetu najemu oziroma vrnila posojilo, saj denarja na transakcijskemu računu Ofisa ni zadrževala. Sicer pa je Polona Kuhar terjatve prodala naprej BS Factor LLC po ceni, po kateri je terjatve odkupovala, saj je bil tak dogovor. Rezultat tega posla je bil zanjo le provizija, ki jo je prejela, saj terjatve, ki jih je odkupila, je po isti ceni tudi prodala.

Sodišče na tem mestu ugotavlja, da po sklenjeni pogodbi o opravljanju storitev med družbo Ofis d.o.o. in družbo BS Factor LLC z dne 18.11.2006 je bil izvajalec (družba Ofis d.o.o.) tisti, ki bi moral po 3. členu te pogodbe zagotoviti sredstva za odkup terjatev, ne pa Stajka Skrbinšek, ki je Kuharjevi povedala, da bo ona zagotovila denar za odkup terjatev. Ker Ofis teh sredstev ni imel, jih je kot že navedeno zagotovil stečajni upravitelj Brane Gorše, ki jih je v obliki posojil prek treh drugih družb prenesel do družbe Ofis, ki je s temi sredstvi nato odkupovala terjatve, kar je slednje v svoji izpovedi potrdila Polona Kuhar. Glede vrnjenih 320.014, 18 Eur v zvezi z odkupom terjatev družbe BS Factor LLC pa je ugotoviti, da so bila s tem denarjem v celoti povrnjena sredstva, ki sta jih obt. Gorše in delno Stajka Skrbinšek zagotovila za odkup terjatev od stečajnih dolžnikov, kar je smiselno povedala tudi Stajka Skrbinšek. Ker BS Factor družbi Ofis ni nakazal drugih sredstev razen zneska 320.014,18 Eur, ki je bil porabljen za vrnitev posojila obt. Goršetu in delno Stajki Skrbinšek je zaključiti, da je BS Factor LLC odkupil terjatve od Ofisa ravno za ta znesek kupnine, kar kaže, da je bil dejanski kupec terjatev res le obt. Gorše.

Da je bila ravno Skrbinškova odločilna vez med obt. Goršetom in Polono Kuhar, pa ne izhaja posredno le iz njene izpovedi kot priče na gl. obravnavi, iz zgoraj obrazložene e-dokumentacije, temveč tudi iz dejstva, ki ga posredno potrjuje izpoved priče Bauman. Po njeni izpovedi je bila ravno Stajka Skrbinšek tista, ki se je v Odvetniški pisarni Velkaverh v Kopru dogovarjala in dogovorila z družbo Universe service d.o.o., da je prodala terjatev, čeprav je bila pogodba potem formalno sklenjena z Ofis d.o.o. kot kupcem. Skrbinškova je očitno načrtovala skupaj z Goršetom,

saj je bila prav ona tista, ki se je dogovorila za odkup te prve največje, nad 1.000.000,00 Eur vredne terjatve, v decembru 2006, kar je bilo tudi zagotovilo, da se bo posel za obt. Goršeta zares splačal. Na tem mestu je poudariti, da je prav obt. Gorše iz lastnega osebnega transakcijskega računa „založil“ lastna denarna sredstva v višini preko 300.000,00 Eur za nakup terjatev ter je očitno že v decembru 2006 in v začetku januarja 2007 računal na dobiček, saj drugače ni logično, da bi kar tako tvegala tako visoka lastna denarna sredstva za tvegane terjatve, torej je bil že tedaj dovolj prepričan, da se mu bo posel zares splačal, saj v obratnem primeru v take posle se zagotovo ne bi spuščal. Zagotovo vloga Stajke Skrbinšek za to s tem pridobi dodatno vsebino. Za omenjeno terjatev je po oceni sodišča zato lahko izvedela lahko le od obtoženega Braneta Goršeta - v spis stečajnega postopka namreč ni vpogledala. Sicer pa je na tem mestu poudariti, da je obtoženega Goršeta prav Stajka Skrbinšek spraševala za posojilo, ki ji ga je Gorše na koncu dal, vendar ne njej direktno, temveč preko ženine družbe Gagat d.o.o. Petkovi družbi Svet najem d.o.o., ki je nato tako prejeta finančna sredstva takoj posodil naprej družbi Kuhar in Bergant Co.d.n.o. in ta naprej družbi Ofis, ki je odkupovala terjatve. Ker za odkup terjatev v septembru 2007 ni bilo dovolj Goršetovih denarnih sredstev, je z denarnimi sredstvi Goršetu pomagala pri nakupu terjatev še Stajka Skrbinšek, saj je sama posodila še manjši del, to je v dveh zneskih 16.400,00 Eur posojila družbi Kuhar in Bergant Co.d.n.o., kar je kasneje sicer dobila vrnjeno.

Ne glede na zgoraj navedeno se je torej Stajka Skrbinšek v nadaljnjem načinu izpeljave tega posla izkazala kot očitno zaupna poslovna partnerica obt. Goršeta in zato precej odločilna figura v obravnavani zadevi. Da sta bila Skrbinškova in obt. Gorše povezana v obravnavani zadevi pa potrjuje kot predhodno že navedeno zasežena e-dokumentacija, na podlagi katere je moč nedvomno zaključiti, da je šlo za dobro sodelovanje in medsebojno obveščanje med Skrbinškovo in obt. Goršetom v zvezi z odkupom terjatev od stečajnih upnikov stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. Ta nenazadnje je pri obravnavani celotni personalni navezi, bil takšen moment nedvomno potreben pri vseh članih le-te, kar bo v nadaljevanju še posebej obrazloženo. Ob navedenem je ponovno poudariti, da sta Skrbinškova in Kuharjeva priznali krivdo za očitana jima kazniva dejanja, pri čemer sodišče na podlagi izvedenih dokazov ugotavlja, da je Polona Kuhar očitno pristala na to, da bo njena družba Ofis d.o.o. formalno odkupovala terjatve stečajnih upnikov družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, katerega stanje premoženja, terjatev in dolgov je nedvomno zelo dobro poznal obt. Gorše kot stečajni upravitelj te družbe. Družba Ofis d.o.o., kakor izhaja tudi iz njenih bilančnih podatkov, ni imela zadostnih denarnih sredstev, da bi lahko sama odkupovala terjatve tolikšne vrednosti. Slednje pa je potrdila v svoji izpovedi tudi sama Polona Kuhar. Tudi iz javno dostopnih podatkov (izpis bilanc družbe iz baze Gvin.com v prilogi s fasciklom A7 do 9, list. št. 1492 spisa) izhaja, da je imela v letu 2007 „le“ 153.252,00 Eur sredstev in za 40.874,00 Eur prihodkov ter za 2.117,00 Eur dobička, kar nedvomno glede na višino in ceno odkupljenih terjatev ni bilo zadosti, da bi sredstva zagotovila sama.

Iz izpovedi Polone Kuhar izhaja, da ji je Skrbinškova zatrdila, da bo denar zagotovila ona, vendar je denar na račun Ofis d.o.o., ki naj bi imel sklenjeno pogodbo z BS Factor LLC, prihajal na njen transakcijski račun iz družbe Svet najem d.o.o. preko družbe Kuhar in Bergant Co.d.n.o. (kjer je bila, kakor potrjuje izpis iz sodnega registra za to družbo, tudi ona družbenica). Pogodbo z BS Factorjem LLC je imel sklenjeno kot že navedeno Ofis d.o.o. in ne Kuhar in Bergant Co.d.n.o., kamor so prišla nakazila, zagotovo ne brez Skrbinškinega navodila. Po sklenjeni pogodbi o opravljanju storitev med družbo Ofis d.o.o. in BS Factor LLC pa je v 3. členu te pogodbe bilo dogovorjeno, da bo izvajalec (Ofis d.o.o.) zagotovil denarna sredstva za odkup terjatev.

Zato vse obrazloženo utemeljuje prepričanje, da je Polona Kuhar s prenosi denarja preko svoje druge družbe Kuhar & Bergant na Ofis d.o.o. prav tako pomagala „graditi čim daljšo verigo prenakazil“, kar je zagotovo imelo tedaj zanjo svoj namen, to je zakrivanje pravega pridobitelja in ni šlo za kupčkanje denarja brez smisla. Da bi bil dosežen čim večji odkup, so morali zagotovo obt.

Gorše, Stajka Skrbinšek in Polona Kuhar usklajeno delovati za to, da je lahko Gorše vsakič konkretnemu upniku, ki se je odločal za odprodajo svoje terjatve, prikazal nižji verjeten izkupiček iz stečajne mase, kakor pa je za terjatev ponujala družba Ofis d.o.o. Pri tem je tudi zagotovo pomagalo splošno znano dejstvo, da je običajno iz stečajnih postopkov malo poplačila za terjatve, kar Kuharjeva v svojih pisnih ponudbah za odkup terjatev ni pozabila omeniti, saj je tudi družba Ofis d.o.o. v svojih dopisih oz. ponudbah za odkup terjatev vsakič navajala „da glede na to, da ni pričakovati poplačila vaše terjatve iz stečajne mase vam ponujamo v odkup vaše terjatve“ v določenem procentu vrednosti terjatve po stanju na dan začetka stečajnega postopka (pisne ponudbe v prilogi 5 spisa in vijoličasti fascikel, ki ga je v spis vložila sama Kuharjeva).

Posamezen upnik se je nedvomno ob zaupanju v nepristranskost stečajnega upravitelja, na katero je obt. Gorše očitno tudi računal in jo izkoristil, lažje odločil za prodajo terjatve.

V zvezi s posameznimi nakupi terjatev pa je ugotoviti, da je družba Ofis s prejetim denarjem iz točke II/5 izreka sodbe v obdobju od druge polovice decembra 2006 do konca novembra 2007, v Ljubljani, Kopru, Portorožu, Anžovem, v Izoli in Hočah skladno z dogovorom iz točke II/a izreka sodbe odkupovala terjatve stečajnih upnikov Hidra Koper d.o.o. - v stečaju in sicer:

1.
DRUŽBA OFIS D.O.O. (Komerzialna banka Triglav d.d. - v stečaju, upnik v stečajnem postopku pod zaporedno številko 30).

Iz spisovnih podatkov je razvidno, da je bila to edina terjatev, ki je bila prenesena na drugega upnika, kar bo opisano v nadaljevanju. Komerzialna banka Triglav - v stečaju je imela prijavljeno terjatev do družbe Hidro Koper d.o.o. na dan začetka stečajnega postopka v višini 1.337.332,00 Eur. Iz listin priloženih k terjatvi pod zaporedno številko 30 je razvidno, da je Komerzialna banka Triglav d.d. - v stečaju, ki je prijavila terjatev že v postopku prisilne poravnave dne 3.9.2002 oz. v stečajni postopek dne 27.1.2003, svojo terjatev prodala. Dne 8.9.2006 je namreč družba Universe service d.o.o., po pooblastilu odvetnika podala na Okrožno sodišče v Kopru vlogo, da se jo obravnava kot novega upnika na podlagi sklenjene pogodbe o odplačni cesiji terjatev, da se o tem obvesti stečajnega upravitelja obt. Goršeta ter da se spremeni član upniškega odbora, tako da se vanj vključi član upnika Universe service d.o.o. Z navedeno vlogo je družba Universe service d.o.o. obvestila Okrožno sodišče v Kopru, da je s citirano pogodbo z dne 26.9.2003 od Komerzialne banke Triglav d.d. - v stečaju odkupila skupno 8 terjatev, med katerimi je bila tudi terjatev do družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. Pogodba je bila priložena vlogi. Dne 27.12.2006 pa je družba Ofis d.o.o., Mivka 25, Ljubljana z dopisom posredovala Okrožnemu sodišču v Kopru izjavo upnika Universe service d.o.o., da so terjatev v višini 320.478.380,68 SIT (1.337.332,59 Eur), ki jo imajo do dolžnika družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, na podlagi pogodbe o odstopu terjatev z dne 22.12.2006 prenesli na novega prevzemnika, to je na družbo Ofis d.o.o. Ljubljana. Iz sklenjene pogodbe o odstopu terjatve z dne 22.12.2006 izhaja, da sta se pogodbeni stranki dogovorili, da odstopnik Universe service d.o.o. odstopi to terjatev v višini 1.337.332,59 Eur prevzemniku družbi Ofis d.o.o. za kupnino v višini 147.106,58 Eur, pri čemer se prevzemnik terjatve (Ofis d.o.o.) zaveže o odstopu terjatve obvestiti dolžnika oz. stečajnega upravitelja (priloga 5.1 in priloga B266 do B286).

Zaslišana priča Enrico Galassi je potrdil, da je bila ponudba za odkup terjatve posredovana odvetniku Velkaverhu ter se je odločil za odstop terjatve, ko mu je slednji zagotovil, da ni nikakršnih zadržkov glede tega pravnega posla. Vse je pripravil odv. Velkaverh. Slednje je potrdil tudi Gregor Velkaverh zaslišan kot priča ter dodal, da je ves posel v njegovi pisarni vodila odv. Špela Bauman, ki je pripravila pogodbe in poskrbela za realizacijo pogodbe. Tudi priča Špela Bauman zaslišana kot priča je potrdila, da je v letu 2006 sodelovala na sestanku v Odvetniški

pisarni Velkaverh, kjer so bili prisotni poleg nje, še odv. Velkaverh, Stajka Skrbinšek in Enrico Galassi. Ko je prišla na sestanek, je bilo že vse dogovorjeno, sama pa je bila zadolžena, da pripravi pogodbo o odstopu terjatve. Kot kontaktna oseba na strani prevzemnika je nastopala Stajka Skrbinšek, s katero je komunicirala tako po telefonu kot po elektronski pošti. Tako ji je Stajka Skrbinšek po elektronski pošti poslala vse podatke o prevzemniku terjatve, ki jih je priča vnesla v pogodbo in tudi izjavo, ki jo je podpisal odstopnik kot obvestilo o odstopu terjatve za stečajni postopek. Končno verzijo pogodbe je priča poslala po elektronski pošti Skrbinškovi, le-ta pa ji je podpisano pogodbo po pošti poslala nazaj. Po podpisu pogodbe s strani odstopnika terjatve je priča en izvod podpisane pogodbe skupaj z izjavo poslala nazaj Skrbinškovi ali družbi Ofis d.o.o. Priča Bauman je le takrat na sestanku videla Skrbinškovo, zapomnila pa si jo je zato, ker ji je dala tudi svojo vizitko. Priča jo je prepoznala tudi po pokazani ji osebni izkaznici in potnem listu od Skrbinškove.

Sodišče na podlagi obrazloženega ugotavlja, da v tem primeru za odkup terjatve nedvomno se je dogovarjala neposredno Stajka Skrbinšek, čeprav je v sklenjeni pogodbi o odstopu terjatve kot prevzemnik terjatve bila navedena družba Ofis d.o.o., ki jo je zastopala direktorica Polona Kuhar. Ker je Polona Kuhar trdila, da do leta 2010 ni poznala obt. Goršeta je očitno, da je Skrbinškova za te informacije izvedela le od obt. Goršeta, ki je tudi zagotovil lastna denarna sredstva za nakup terjatev. Kot že navedeno je očitno obstajal med njimi že od samega začetka dogovor za nakup terjatev, ki se je izvajal kot bo podrobneje v nadaljevanju obrazloženo preko družbe Ofis d.o.o.

2.

DURS, DU KOPER, upnik v stečajnem postopku pod zaporedno številko 97

Iz spisovnih podatkov je razvidno, da je imela DURS DU KOPER prijavljeno terjatev do družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju na dan začetka stečajnega postopka v višini 315.813,99 Eur oziroma 75.681.663,92 SIT. Iz dopisa Direktorata za javno premoženje in finančni sistem oz. Sektorja za upravljanje javnega premoženja z dne 13.2.2013 ter iz prilog k temu dopisu izhaja, da je Republika Slovenija, ki jo je po pooblastilu Vlade Republike Slovenije zastopal minister za finance, s pogodbo o prodaji terjatev z dne 19.11.2007 oziroma 26.11.2007 terjatev DURS DU KOPER v višini 315.813,99 Eur na podlagi Uredbe o načinu prodaje terjatev Republike Slovenije v postopkih poravnave ali stečajev prodala družbi Ofis d.o.o. za kupnino v višini 62.000,00 Eur. Družba Ofis je kupnino plačala, saj je DURS DU KOPER prejela nakazilo Ministrstva za finance dne 28.12.2007.

V tej zvezi je ugotovljeno, da je družba Ofis d.o.o. v skladu s prej navedeno Uredbo o načinu prodaje terjatev Republike Slovenije, že dne 8.1.2007 podala Komisiji za odpiranje ponudb pri Ministrstvu za finance Republike Slovenije ponudbo za odkup navedene terjatve v višini 10 % vrednosti celotne terjatve, to je za ceno 31.581,40 Eur, vendar je komisija ocenila, da ponudba ni ugodna in je zato Vlada RS na svoji 128. seji dne 29.6.2007 ponudbo zavrnila. Družba Ofis d.o.o. pa je že dne 22.6.2007 prej navedeni komisiji ponovno podala ponudbo za odkup te terjatve, vendar v višini 20 % vrednosti terjatve, to je za ceno 62.000,00 Eur. Komisija je takrat ocenila, da je ponudba družbe Ofis d.o.o. ugodna, zato je predlagala Vladi RS, da jo sprejme. Vlada RS je tako dne 15.11.2007 (dne 4.10.2007 je stečajni upravitelj predlagal prodajo družbe Hidro Koper d.o.o. kot pravne osebe za kupnino 4.169.000,00 Eur) odločila, da se ponudba družbe Ofis d.o.o. sprejme. Iz obrazložitve odločitve Vlade RS o zavrnitvi ponudbe je razvidno, da je komisija odločala na podlagi pridobljenih podatkov stečajnega upravitelja. Razvidno je, da je stečajni upravitelj v prvi polovici 2007 predvidel, da bo terjatev Republike Slovenije poplačana najmanj 10 % do leta 2008. V drugi polovici 2007, ko se je vlada odločila za prodajo terjatve pa se je za to odločila na podlagi poročila stečajnega upravitelja in zapisnika glavne razdelitve v stečajnem postopku, iz katerega naj bi bilo razvidno, da je predvideno poplačilo terjatve v višini 7,52 %.

Tudi priča Bronislava Zlatkovič je potrdila, da je v obravnavanem primeru družba Ofis d.o.o. podala ponudbo za odkup terjatve do družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. Ker je bila prva ponudba prenizka (10 % celotne terjatve) je bila ponudba zavrnjena. Po zavrnitvi prvotne ponudbe je družba Ofis podala novo ponudbo, tokrat je ponudila približno 19 % terjatve, kar je odstopnik terjatve sprejel. Ponudba je bila sprejeta na podlagi podatkov iz Zemljiške knjige, glede na to, kakšna je bila stečajna masa ter glede na podatek stečajnega upravitelja, da naj bi bilo pričakovano poplačilo iz stečajne mase okoli 10 %. Priča je potrdila, da ima odgovor stečajnega upravitelja največjo težo, saj stečajni upravitelj ve, kakšne so možnosti poplačila terjatve. Priča je še dodala, da zagotovo pa bi na odločitev Ministrstva vplival podatek, da je še nekje neko nepremično premoženje, ki bi sodilo v premoženje stečajnega dolžnika.

Pogodba o prodaji terjatev je bila sklenjena dne 19.11.2007 med Republiko Slovenijo in družbo Ofis d.o.o. za odkup terjatve v višini 315.813,99 Eur za kupnino v višini 62.000,00 Eur (priloga 5.2 spisa in B28 do B52).

3.

Družba ISAN 12 D.O.O. iz Kopra, upnik naveden pod zaporedno številko 126

Iz spisovnih podatkov izhaja, da je imel upnik prijavljeno terjatev na dan stečajnega postopka v višini 21.463,28 Eur. Navedeni upnik je že dne 20.12.2006 prejel ponudbo družbe Ofis d.o.o., da bi le-ta odkupila njegovo terjatev. Iz ponudbe družbe Ofis d.o.o. je razvidno, da je direktorica Polona Kuhar odstopnika terjatve opozarjala, da glede na to, da ni pričakovati poplačila njihove terjatve iz stečajne mase, družba Ofis ponuja odkup terjatve v znesku 4.078,00 Eur, kar je predstavljalo 19 % vrednosti terjatve. Ker je bilo splošno znano, da terjatve do družbe Hidro Koper d.o.o. ne bodo poplačane, se je direktor družbe Iztok Kleibencetel odločil, da bo dne 22.12.2006 terjatev prodal na podlagi sklenjene pogodbe. Iz te pogodbe o prodaji o odstopu terjatve z dne 22.12.2006 je razvidno, da je Ofis d.o.o. kupil terjatev v višini 21.463,28 Eur za kupnino 4.078,02 Eur (priloga 5.3 spisa in B219 do B232).

4.

Družba ADRIATIC SLOVENICA D.D. iz Kopra, upnik naveden pod zaporedno številko 81

Iz spisovnih podatkov je razvidno, da je imel stečajni upnik prijavljeno terjatev na dan stečajnega postopka v višini 41.135,98 Eur. Dne 4.1.2007 so prejeli prvo ponudbo družbe Ofis, s katero je le-ta ponudila odkup terjatve v višini 19 % prijavljene terjatve oz. v višini 7.815,84 Eur. Ker se na navedeno ponudbo niso odzvali, jim je družba Ofis d.o.o. z dne 23.4.2007 posredovala še drugo ponudbo, da bi odkupili njihovo terjatev v višini 25 % vrednosti le-te v višini 10.283,99 Eur. Ker je iz javno objavljenih listin oz. predlogov stečajnega upravitelja obt. Braneta Goršeta ter njegovih pojasnil predstavnikom družbe Adriatic Slovenica d.d. ter njihovem odvetniku Marku Globevniku izhajalo, da v letu 2007 lahko pričakujejo poplačilo največ v višini 10 % njihove terjatve, je Uprava družbe Adriatic Slovenica d.d. sklenila, da se terjatev odproda ponudniku za ponujeno ceno. Da je bila trenutna ocena poplačila terjatve približno 10 % ter da se čaka na priliv iz stečaja družbe Gradis, izhaja iz uradnega zaznamka z dne 23.5.2007, ki ga je sestavila Ilijana Parovel, prav tako iz dopisa odv. Globevnika z dne 6.9.2007 izhaja, da je imel razgovor „zaupne narave“ s stečajnim upraviteljem Goršetom, zato Upravi svetuje, da je odplačni odstop terjatve kot ga je posredovala družba Ofis d.o.o., smotr. Zgoraj navedeno je v svoji izpovedi potrdila tudi priča Ilijana Parovel. Potrdila je, da je tudi sama po telefonu govorila s stečajnim upraviteljem Goršetom, sicer pa sta si dopisovala po elektronski pošti. Priča se je spominjala, da je Goršeta tudi spraševala, če je bil Ofis tudi že prej upnik, kajti na tabelah nekaj ni bilo usklajeno, pri čemer ji je obt. Gorše odgovoril, da naj ne bi bilo dovolj prostora in zato ... Priča je pojasnila, da so skupaj z nadrejenimi pregledovali tabele izpisov ter ugotovili, da je med upniki tudi družba Ofis d.o.o. Ker nekaj ni bilo usklajeno, je

priča poklicala Goršeta, tako da ji je on odgovoril, da ni bilo nekega prostora in je zato to tako. Ko ga je priča vprašala po Ofisu, ji je Gorše odgovoril, da bi morala vprašati ali prvotnega upnika ali pa Ofis, zakaj je sedaj upnik Ofis, ker prej ni bil. Sklepali so namreč, da je Ofis eden od upnikov, ki želi odkupiti še kakšno terjatev, da bo njegova terjatev zato višja.

Ko so zbrali vse podatke, so govorili z odvetnikom Globevnikom, ki je menil, da je smotrno odprodati terjatev, pa tudi z Goršetom, kateri jih je tudi tako usmeril. Na vprašanje kaj jim je povedal Gorše, je priča pojasnila, da je rekel, da več kot 1 % iz stečaja Hidro Koper ne bo, potem po končanem stečajnem postopku nad družbo Gradis pa kvečjemu 10 %. Priča je potrdila, da je Gorše govoril tudi z odvetnikom Globevnikom ter je bilo ocenjeno, da bi lahko maksimalno dobili 10 %, zato so se odločili, da je ponudba družbe Ofis d.o.o., ki je ponujala 25 % vrednosti terjatve, ugodna. Sicer je priča Ilijana Parovel na vprašanje ali je bil obt. Gorše kaj nezadovoljen, ko ga je spraševala po Ofisu, je odgovorila, da je bil nesramen, ni bil dostopen, zato je bilo njej kot začetnici zelo težko, ker ni vedela kaj sme vprašati. Tudi po e-mailu ji je napisal, češ zakaj to njega sprašuje ter naj vpraša prejšnjega upnika. Slednje pa je razvidno tudi iz e-mail sporočil na list. št. 2197 do 2199 stečajnega spisa opr. št. St 28/2002. V e-mailu z dne 28.8.2007 je Ilijana Parovel prosila obt. Goršeta, da obrazloži zakaj je v tabeli 4: glavna razdelitev stečajne mase v Eur pod zapredno št. 30 z datumom 20.4.2007 zaveden kot upnik Universe service d.o.o. (Komerzialna banka Triglav), medtem ko je na isti tabeli z datumom 12.6.2007 pod zaporedno številko 30 zaveden upnik Ofis d.o.o. Iz odgovora stečajnega upravitelja obt. Goršeta izhaja, da jo opominja, da ga s takimi vprašanji sprašuje neumnosti ter ji pojasnjuje naj odgovor poišče pri novem ali pa pri starem upniku.

V tej zvezi sodišče ugotavlja, da je Ofis že v decembru 2006 odkupil terjatev od stečajnega upnika Universe service d.o.o., kar je bilo že obrazloženo in je to edina sprememba, ko je v tabeli za delitev stečajne mase prikazal kot novega upnika družbo Ofis d.o.o., pri čemer pa pri vseh preostalih kupljenih terjativah od ostalih 21-ih stečajnih upnikov pa družbe Ofis d.o.o. kot novega upnika obt. Gorše v tabelah ni prikazoval. V zvezi z zgoraj obrazloženim je še omeniti, da je do avgusta 2007 družba Ofis odkupila že precejšen del terjatev od stečajnih upnikov stečajnega dolžnika Hidra Koper d.o.o. - v stečaju, kar pa obt. Gorše kot že navedeno v tabelah ni prikazal, ter je na ta način tudi stečajnemu senatu očitno prikrival novega kupca, to je družbo Ofis d.o.o., ki je kot že navedeno sklenila pogodbo o odkupu terjatev z družbo BS Factor LLC iz Floride ter je bil nato na transakcijski račun te družbe v Avstriji prenakazan denar iz stečajne mase, kar bo sicer še bolj podrobno obrazloženo v nadaljevanju obrazložitve sodbe (priloga 5.4 spisa in B8 do B27).

5. DRUŽBA DUME-TRADE D.O.O. iz Portoroža, upnik naveden pod zaporedno številko 5

Iz spisovnih podatkov je razvidno, da je imel ta stečajni upnik prijavljeno terjatev na dan začetka stečajnega postopka v višini 39.624,80 Eur. Tudi temu stečajnemu upniku je družba Ofis d.o.o. poslala ponudbo za odkup terjatve z dne 18.1.2007 ter ga opozorila, da ni pričakovati poplačila njihove terjatve iz stečajne mase, pri čemer Ofis d.o.o. ponuja odkup njihove terjatve v višini 18. % terjatve po stanju na dan začetka stečajnega postopka oz. v znesku 7.132,46 Eur. Dne 23.1.2007 je zastopnik odstopnika terjatve Duma-Trade d.o.o. iz Portoroža z družbo Ofis d.o.o. sklenil pogodbo o odstopu terjatve, s katero je od odstopnika kupilo terjatev v višini 39.624,80 Eur za kupnino 7.924,96 Eur.

Zgoraj obrazloženo je potrdil tudi direktor družbe Duma-Trade Tonsko Sladič zaslišan kot priča. Prepričljivo je izpovedal, da so prejeli ponudbo po pošti ljubljanske firme, da bi odkupila terjatev do družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. Stvar se mu je zdela zanimiva, saj so tako prejeli vsaj nekaj denarnih sredstev, kar je bolje kot ničesar, zato so pristali, podpisali pogodbo in jo poslali nazaj. Priča je povedala, da se je tedaj govorilo, da iz stečajne mase Hidra Koper d.o.o. se itak ne bo

ničesar dobilo, zato so kot že navedeno pristali na ponujeno. Sicer pa je priča potrdila, da ga je v letu 2007 po telefonu poklicala ženska oseba in se predstavila kot zastopnica družbe Ofis d.o.o. ter mu povedala, da se ta družba ukvarja s trgovanjem s spornimi terjatvami. Sodišče na tem mestu ugotavlja, da je bila ta ženska oseba očitno prav Polona Kuhar, saj je sama povedala, da je po telefonu kontaktirala z odstopniki terjatev, sicer pa je tudi direktorica družbe Ofis, ki je stečajnim upnikom pošiljala pisne ponudbe za odkupe terjatev (priloga 5.5 spisa in B166 do B174).

6. DRUŽBA VTS D.O.O. iz Kopra, upnik pod zaporedno številko 10

Iz spisovnih podatkov izhaja, da je imel upnik prijavljeno terjatev na dan začetka stečajnega postopka v višini 3.823.210,77 SIT. Družba Ofis je poslala stečajnemu upniku ponudbo za odkup terjatve z dopisom z dne 21.12.2006. Iz sklenjene pogodbe o odstopu terjatve z dne 22.12.2006 je razvidno, da je družba Ofis d.o.o. odkupila terjatev za 3.988,49 Eur. Pogodbeni stranki sta se sporazumeli, da bo dolžnika o odstopu terjatve obvestil prevzemnik terjatve (Ofis d.o.o.), vsled česar je bila tudi podana izjava odstopnika z dne 3.1.2007 (priloga B235 do B245). Tudi zaslišana priča Vojko Erzetič je potrdil, da so imeli terjatev do stečajnega dolžnika Hidro Koper. Ko je le-ta šel v stečaj, so terjatev prijavi v stečajnem postopku. V obravnavanem času so prejeli klic ponudnika za odkup terjatve po telefonu. Sicer pa je pričel neki odvetnik iz Ljubljane svetovati, da naj vzamejo karkoli, saj glede na izkušnje, je boljše nekaj kot nič. Tak so se odločili, da sprejmejo ponudbo in so podpisali pogodbo o odstopu terjatve, s katero so iztržili poplačilo v višini 25 % terjatve. (priloga 5.6 spisa in B235 do B246).

7.

DRUŽBA BIRO Log iz Ljubljane, upnik zaveden pod zaporedno številko 13

Iz spisovnih podatkov izhaja, da je imel upnik prijavljeno terjatev na dan začetka stečajnega postopka v višini 10.505,60 Eur. Iz zasežene dokumentacije Poloni Kuhar (priloga B200 do B206) izhaja, da je Polona Kuhar oz. družba Ofis poslala ponudbo za odkup terjatve z dopisom z dne 4.1.2007. Ponudbo je odstopnik terjatve sprejel, kar je potrdila tudi priča Viktor Pirc, nakar je bila dne 5.1.2007 sklenjena pogodba o odstopu terjatve, na podlagi katere je prevzemnik terjatve družba Ofis za odstopljeno terjatev plačala kupnino 2.101,12 Eur. Pogodbenika sta se dogovorila, da bo dolžnika o odstopu terjatve obvestil prevzemnik terjatve (Ofis d.o.o.), kar izhaja tudi iz izjave z dne 19.1.2007 (priloga 5.7 in B202 do B207).

8.

ELTV, Vladimir Baričevič s.p. iz Ankarana, upnik naveden pod zaporedno številko 25

Iz spisovnih podatkov izhaja, da je imel upnik terjatev do stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju na podlagi priznane terjatve, ki znaša 16.265,06 Eur na dan začetka stečajnega postopka. Družba Ofis iz Ljubljane je poslala ponudbo za odkup terjatve z dopisom z dne 13.2.2007, v katerem je kot vsakega stečajnega upnika obvestila, da ni pričakovati poplačila njegove terjatve iz stečajne mase, zato ponujajo odkup terjatve v višini 20 % terjatve po stanju na dan začetka stečaja oz. v znesku 3.253,02 Eur. Dne 5.3.2007 je bila sklenjena pogodba o odstopu terjatve, s katero je prevzemnik terjatve družba Ofis plačala za prevzeto terjatev kupnino v višini 3.253,02 Eur. Pogodbenika sta bila sporazumna, da bo dolžnika obvestil o odstopu terjatve prevzemnik terjatve, kar izhaja tudi iz izjave z dne 7.3.2007 (priloga B129 do B134 in priloga 5.8). V zadevi je bil zaslišan kot priča Vladimir Baričevič, ki je izpovedal, da je dobil ponudbo po pošti ter se je odločil, da proda terjatev za veliko nižjo ceno kot pa da ne bi prejel ničesar. Sicer pa je znesek terjatve do stečajnega dolžnika za pričo predstavljal kar 10 mesečnih plač.

9.

FONDA UGO s.p. iz Portoroža, upnik pod zaporedno številko 27

Upnik je imel prijavljeno terjatev na dan začetka stečajnega postopka v višini 15.708,20 Eur (priloga 5.8 spisa). Družba Ofis d.o.o. je poslala ponudbo za odkup terjatve z dopisom z dne 20.12.2006. Dne 22.12.2006 je bila sklenjena pogodba o odstopu terjatve, s katero je prevzemnik terjatve za odstopljeno terjatev plačal kupnino v višini 3.612,89 Eur. Pogodbenika sta se dogovorila, da bo dolžnika o odstopu terjatve obvestil prevzemnik terjatve Ofis d.o.o., kar je razvidno tudi iz izjave z dne 27.12.2006 (priloga B252 do B260).

V zadevi je bila kot priča zaslišana prokuristka v družbi Irena Fonda, ki je potrdila, da so prejeli ponudbo za odkup terjatve do Hidra Koper d.o.o. Priča je poizkusila priti v stik s stečajnim upraviteljem, vendar je bil nedosegljiv. Zato so z veseljem sprejeli ponudbo za odkup terjatve, saj iz nobenega stečajnega postopka do tedaj niso prejeli ničesar. Sicer je priča potrdila, da je za njihovo družbo terjatev predstavljala precejšen znesek.

10.

DRUŽBA PETROL D.D. iz Ljubljane, upnik pod zaporedno številko 36

Iz spisovnih podatkov izhaja, da je imel upnik prijavljeno terjatev na dan začetka stečajnega postopka v višini 29.548,00 Eur. Dne 21.12.2006 je družba Ofis poslala ponudbo za odkup terjatve, v kateri so opozorili odstopnika terjatve, da ker ni pričakovati poplačila njihove terjatve iz stečajne mase, jim ponujajo odkup terjatve v višini 20 % terjatve po stanju na dan začetka stečajnega postopka oz. v znesku 5.909,60 Eur. Odstopnik terjatve je ponudbo sprejel, nakar je bila dne 29.12.2006 sklenjena pogodba o odstopu terjatve za kupnino v višini 5.909,60 Eur. Pogodbenika sta bila sporazumna, da bo dolžnika o odstopu terjatve obvestil prevzemnik terjatve družba Ofis d.o.o. (priloga 5.10 in B175 do B179).

Zaslišana priča Stanislava Češenj, zaposlena kot vodja oddelka terjatev in obveznosti v družbi Petrol d.d. je potrdila, da so prejeli vlogo družbe Ofis d.o.o. za odkup terjatve. Sicer je priča zanesljivo potrdila, da je bil kontakt tudi s stečajnim upraviteljem obt. Goršetom pred sejo Komisije za sporne terjatve ter tako od njega prejeli informacijo, da bo poplačilo le 2 do 3 %. Zato so podali predlog za odstop terjatve Komisiji za sporne terjatve, nakar je bil predlog posredovan Upravi, ki je ta predlog obravnavala in na koncu je prišlo do realizacije tega posla.

11.

DRUŽBA GGS D.O.O. iz Kopra, upnik naveden pod zaporedno številko 41 spisa

Upnik je imel prijavljeno terjatev na dan začetka stečajnega postopka v višini 13.719,94 Eur. Dne 3.1.2007 je družba Ofis d.o.o. poslala ponudbo za odkup terjatve v višini 19 % vrednosti terjatve. Direktor družbe GGS d.o.o. je dne 9.1.2007 poslal dopis stečajnemu upravitelju obt. Goršetu in ga prosil za informacijo v zvezi s potekom stečajnega postopka oz. ali je možno pričakovati poplačilo in v kolikšni višini. Naslednjega dne 10.1.2007 mu je stečajni upravitelj obt. Gorše poslal odgovor, ki je enak odgovoru, kot ga je poslal stečajnemu upniku družbi Petrol d.d. iz Ljubljane dne 5.1.2007. Iz odgovora - informacije z dne 5.1.2007 izhaja, da na podlagi ocenjenih prilivov in znanih obveznosti za posebne terjatve bi bilo poplačilo navadnih upniških terjatev okoli 2 do 3 %. Na podlagi tako prejete ponudbe so se v družbi GGS d.o.o. glede na predhodno pridobljene informacije od družbe Petrol d.d. odločili, da sprejmejo ponudbe družbe Ofis d.o.o. za odkup terjatve. Dne 15.3.2007 je bila sklenjena pogodba o odstopu terjatve med družbo GGS d.o.o. in družbo Ofis d.o.o. za kupnino 2.606,79 Eur. Pogodbenika sta se sporazumela, da bo dolžnika o odstopu terjatve obvestil prevzemnik terjatve Ofis d.o.o., kar je razvidno tudi iz izjave z dne

15.3.2007.

Slednje je zaslišan kot priča potrdil Vaclav Lovišček. Prav na podlagi informacije obt. Goršeta so se odločili za sprejem ponudbe družbe Ofis d.o.o. Verjeli so, da je to tako in so ponudbi sprejeli v smislu „bolje išta nego ništa“, saj je tudi iz same ponudbe za odkup terjatve izhajalo „glede na to, da ni pričakovati poplačila vaše terjatve iz stečajne mase ...“ ter upoštevajoč tak podatek, je priča poudarila, da bi se vsakdo odločil za odstop terjatve. Kot že navedeno so preverili pri stečajnem upravitelju ter upoštevajoč njegov odgovor in preverki tudi pri družbi Petrol d.d., da če se je Petrol tako odločil, se je enako odločila tudi družba GGS d.o.o. (priloga 5.11 in B117 do B129).

12.

DRUŽBA MERKUR D.D. iz Naklega, upnik naveden pod zaporedno številko 98

Iz spisovnih podatkov izhaja, da je imel upnik prijavljeno terjatev na dan začetka stečajnega postopka v višini 101.280,23 Eur. Na podlagi prejete ponudbe s strani družbe Ofis d.o.o. ter razgovora s stečajnim upraviteljem Branetom Goršetom se je vodstvo družbe Merkur d.d. odločilo, da ponudbo sprejme, tako da je bila dne 11.1.2007 sklenjena pogodba o odstopu terjatve, pri čemer je prevzemnik terjatve družba Ofis plačala kupnino v višini 24.307,26 Eur. Ravno tako sta se pogodbenika sporazumela, da bo dolžnika o odstopu terjatve obvestil prevzemnik terjatve, kar je razvidno tudi iz izjave z dne 25.1.2007 (priloga 5.12).

Zaslišana priča Petra Jereb je izpovedala, da je bila v obravnavanem obdobju vodja pravne službe v družbi. Imeli so tudi zaposleno referentko, ki je vodila stečajne zadeve, kar pomeni, da je imela administrativni nadzor nad stečajnimi zadevami, vpisovala jih je v vpisnik, pri čemer pa je tudi klicala dolžnike po telefonu. Priča je potrdila, da je stečajnega upravitelja poklicala Elizabeta Pristov. Priča Jereb je namreč potrdila, da so tudi za konkreten primer poklicali stečajnega upravitelja za informacije. V obravnavanem času pa je bil stečajni upravitelj prav obt. Gorše. Sicer se je sama priča o odkupu terjatve pogovarjala z direktorico družbe Ofis d.o.o., ki je odkupoval terjatev. Odločilen podatek za prodajo terjatve pa je priča povedala, je bil v tem, da je bila ponudba bistveno višja od predvidenega minimalnega poplačila v stečaju, kot ga je nakazoval stečajni upravitelj. Vsekakor je odstopnik terjatve težil k temu, da pride čimprej do poplačila. V obravnavanem času je bil stečajni upravitelj tisti, ki je imel največ podatkov, saj jih je tudi on dostavljal sodišču. Ob tem je priča potrdila, da je njen rokopis v uradnem zaznamku na list. št. 865 priloge 5.12 in na list. št. 866 iste priloge. Ko je bilo priči predočeno, da iz vsebine uradnega zaznamka izhaja „da Merkur ponudbo sprejme“ pod pogojem, da stroške overovitve podpisa pogodb „nosijo oni“ ter je priča pripisala, da ji je Kuharjeva odgovorila, da „ji bo to še sporočila“, je priča sklepala, da tudi takšne enostavne odločitve Kuharjeva ni mogla sprejeti sama, saj je bil znesek overovitve predvidoma relativno nizek, ona pa je očitno potrebovala nekaj časa bodisi, da se posvetuje, bodisi da se odloči. Na podlagi navedenega je očitno, da Kuharjeva ni samostojno odkupovala terjatve od stečajnih upnikov, temveč je pri odkupu terjatev sodelovala s Skrbniškovo, le-ta pa z obtoženim Goršetom kot že obrazloženo.

13.

Družba Stavbar IGM d.d. iz Hoč, upnik naveden pod zaporedno številko 110

Upnik je imel prijavljeno terjatev na dan stečajnega postopka v višini 10.013,95 Eur. Dne 3.1.2007 je družba Ofis d.o.o. poslala ponudbo za odkup terjatve. Iz sklenjene pogodbe o odstopu terjatve z dne 15.1.2007 je razvidno, da je prevzemnik terjatve družba Ofis d.o.o. plačala kupnino v višini 1.902,65 Eur. Pogodbenika sta bila sporazumna, da dolžnika o odstopu terjatve obvesti prevzemnik terjatve, kar izhaja tudi iz izjave z dne 15.1.2007 (priloga B208 do B218 in priloga 5.13).

14.

Družba MERCATOR DEGRO d.d. iz Portoroža, upnik naveden pod zaporedno številko 111

Upnik je imel prijavljeno terjatev do stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. na podlagi priznane terjatve, ki je znašala 9.770,37 Eur na dan začetka stečajnega postopka. Dne 17.1.2007 je družba Ofis d.o.o. poslala ponudbo za odkup terjatve, pri čemer kot v vseh primerih tudi iz te ponudbe je razvidno, da pošiljajo ponudbo za odkup terjatve, ker ni pričakovati poplačila terjatve iz stečajne mase. Dne 2.6.2007 je bila sklenjena pogodba o odstopu terjatve na podlagi katere je prevzemnik terjatve družba Ofis d.o.o. plačala kupnino v višini 1.856,37 Eur. Pogodbenika sta bila sporazumna, da dolžnika o odstopu terjatve obvesti prevzemnik terjatve Ofis d.o.o., kar je razvidno iz izjave z dne 2.6.2007 (priloga B99 do B109).

15.

Družba VARINGER d.o.o. iz Maribora, upnik naveden pod zaporedno številko 112

Upnik je imel prijavljeno terjatev na dan začetka stečajnega postopka v višini 20.504,79 Eur. Dne 3.1.2007 je družba Ofis d.o.o. poslala ponudbo za odkup terjatve. Dne 11.1.2007 je bila sklenjena pogodba o odstopu terjatve, na podlagi katere je prevzemnik terjatve Ofis d.o.o. plačal kupnino v višini 4.511,05 Eur. Pogodbenika sta bila sporazumna, da dolžnika o odstopu terjatve obvesti prevzemnik terjatve, vsled česar je bila tudi podpisana izjava z dne 12.1.2007 (priloga B184 do B194).

16.

Družba GRAKOM D.O.O. iz Izole, upnik naveden pod zaporedno številko 114

Upnik je imel prijavljeno terjatev na dan začetka stečajnega postopka v višini 4.465,03 Eur. Zasllišana priča Branislav Kitič je izpovedal, da ga je v letu 2007 poklicala ženska oseba na mobilni telefon ter ga vprašala, če želi odprodati terjatev do stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. Tedaj je bilo splošno znano, da iz stečaja Hidra Koper najbrž ne bo poplačila. Ta ženska mu ni poslala ponudbe za odkup terjatve, saj sta se za odkup dogovorila kar po telefonu. Poslala je le pogodbo o odstopu terjatve, ki jo je priča Kitič podpisal, družba Ofis d.o.o. pa je na podlagi te pogodbe plačala kupnino. Ko mu je bila predložena pogodba o odstopu terjatve v prilogi B247 do B248 je priča potrdila, da gre za navedeno pogodbo, ki jo je kot že navedeno podpisala in ožigosala. Prav tako je priča podpisala tudi izjavo v prilogi B249. Na podlagi te izjave je bil dolžnika o prenosu terjatve dolžan obvestiti prevzemnik terjatve, to je družba Ofis d.o.o. Iz sklenjene pogodbe o odstopu terjatve pa je razvidno, da je odstopnik terjatve odstopil terjatev v višini 4.465,03 Eur za kupnino v višini 1.383,85 Eur, ki je bila tudi plačana odstopniku terjatve, kar je potrdila priča Branislav Kitič (priloga 5.16 in B247 do B262).

17.

Družba SALONIT ANHOVO d.d. iz Anhovega, upnik naveden pod zaporedno številko 117

Iz dopisa družbe Salonit Anhovo d.d. z dne 13.2.2013 in ostalih spisovnih podatkov izhaja, da je družba Salonit Anhovo imela prijavljeno terjatev na dan začetka stečajnega postopka v višini 17.471,06 Eur. Dne 21.12.2006 je družba Ofis d.o.o. poslala ponudbo za odkup terjatve, v kateri je navajala, da glede na to, da ni moč pričakovati poplačila terjatve iz stečajne mase, ponujajo odkup terjatve v višini 20 % terjatve po stanju na dan začetka stečaja. Sodišče ugotavlja, da je bila dne 31.8.2007 med družbo Salonit Anhovo d.d. in družbo Ofis d.o.o. sklenjena pogodba o odstopu terjatve, na podlagi katere je prevzemnik terjatve družba Ofis d.o.o. plačala kupnino v višini 4.172,93 Eur. Iz dopisa družbe Salonit Anhovo d.d. z dne 13.2.2013 je razvidno, da je bila kupnina v celoti poravnana dne 19.9.2007. V pogodbi o odstopu terjatve z dne 31.8.2007 je bila med

pogodbenikoma dogovorjeno, da bo dolžnika o odstopu terjatve obvestil prevzemnik terjatve Ofis d.o.o., kar izhaja tudi iz izjave z dne 12.9.2007 priložene h sklenjeni pogodbi (priloga 5.17 in B68 do B77).

18.

Družba TELEKOM SLOVENIJE d.d. iz Ljubljane, upnik naveden pod zaporedno številko 88

Upnik je imel prijavljeno terjatev na dan začetka stečajnega postopka v višini 5.345,11 Eur. Družba Ofis je poslala dne 23.4.2007 ponudbo za odkup terjatve, v kateri je kot običajno navajala, da ker ni pričakovati poplačila terjatve stečajne mase, ponujajo odkup terjatve v višini 27,32 % terjatve po stanju na dan začetka stečaja. Dne 28.5.2007 pa je bila sklenjena pogodba o odstopu terjatve, na podlagi katere je prevzemnik terjatve družba Ofis d.o.o. plačala kupnino v višini 1.460,52 Eur. Tudi v tem primeru sta se pogodbenika dogovorila, da bo dolžnika o odstopu terjatve obvestil prevzemnik terjatve, kar izhaja tudi iz izjave z dne 7.6.2007 (priloga 5.18 in B92 do B98).

19.

Družba ERNST & YOUNG d.o.o. iz Ljubljane, upnik naveden pod zaporedno številko 123

Upnik je imel prijavljeno terjatev na dan začetka stečajnega postopka v višini 9.797,09 Eur. Družba Ofis d.o.o. je dne 3.1.2007 poslala ponudbo za odkup terjatve. Iz vsebine ponudbe izhaja, da ker ni pričakovati poplačila terjatve iz stečajne mase, ponujajo odkup terjatve v višini 20 % terjatve po stanju na dan začetka stečaja. Družba Ernst & Young d.o.o. iz Ljubljane je ponudbo sprejela ter je bila dne 5.1.2007 sklenjena pogodba o odstopu terjatve, na podlagi katere je prevzemnik terjatve družba Ofis plačala kupnino v višini 1.959,56 Eur. Prevzemnika sta bila sporazumna, da bo dolžnika o odstopu terjatve obvestil prevzemnik terjatve, to je Ofis d.o.o., kar izhaja tudi iz priložene izjave (priloga 5.19 in B195 do B200).

20.

Družba DELOITTE & TOUCH d.o.o. iz Ljubljane, upnik naveden pod zaporedno številko 129

Upnik je imel prijavljeno terjatev na dan začetka stečajnega postopka v višini 12.449,95 Eur. Družba Ofis d.o.o. je dne 3.1.2007 poslala ponudbo za odkup terjatve, v kateri je kot v vseh primerih do sedaj navedla, da ker ni pričakovati poplačila terjatve iz stečajne mase, ponujajo odkup terjatve v višini 20 % terjatve, po stanju na dan začetka stečaja. Družba Deloitte & Touch d.o.o. je ponudbo sprejela, tako da je bila dne 20.6.2007 sklenjena pogodba o odstopu terjatve, na podlagi katere je prevzemnik terjatve plačal kupnino v višini 2.489,99 Eur. Pogodbenika sta bila sporazumna, da dolžnika o odstopu terjatve obvesti prevzemnik terjatve, kar izhaja tudi iz priložene izjave (priloga 5.20 in B78 do B87).

21.

Družba DROGA PORTOROŽ D.D. iz Izole, upnik naveden pod zaporedno številko 133

Upnik je imel prijavljeno terjatev na dan začetka stečajnega postopka v višini 6.676,68 Eur. Dne 11.1.2007 je družba Ofis d.o.o. poslala ponudbo za odkup terjatve. Iz vsebine te ponudbe izhaja, da ker ni pričakovati poplačila terjatve iz stečajne mase, ponujajo odkup terjatve v višini 20 % terjatve po stanju na dan začetka stečaja oz. v znesku 1.335,34 Eur. Družba Droga d.d. je ponudbo sprejela ter je bila tako dne 1.2.2007 sklenjena pogodba o odstopu terjatve, na podlagi katere je prevzemnik terjatve družba Ofis d.o.o. plačala kupnino v višini 1.335,34 Eur. Pogodbenika sta bila sporazumna, da bo dolžnika o odstopu terjatve obvestil prevzemnik terjatve, kar izhaja tudi iz priložene izjave

(priloga 5.21 in B148 do B165).

Zgoraj obrazloženo je potrdila v svoji izpovedi tudi zaslišana priča Timotej Lapajne, vodja pravne službe pri navedeni družbi. Dodal je še, da jih je družba Ofis d.o.o. oz. Polona Kuhar kontaktirala po elektronski pošti. Ponudba je bila za njihovo družbo zanimiva, glede na to, da se v stečajnem postopku redkokdaj dobi kakšno poplačilo. Priča je potrdila, da je tudi v tem primeru kontaktiral stečajnega upravitelja, tako da je od njega dobil informacije o stanju zadeve ter na tej podlagi so se nato odločili za odprodajo terjatve družbi Ofis d.o.o. Njihovo pričakovanje glede na izkušnje so bile blizu ničle. Po njihovih izkušnjah se namreč v večini primerov v stečajnih postopkih terjatve ne poplačajo.

22.

Družba AD d.o.o. iz Kopra, upnik naveden pod zaporedno številko 24

Upnik je imel prijavljeno terjatev na dan začetka stečajnega postopka v višini 26.906,68 Eur. Dne 20.12.2006 je družba Ofis d.o.o. iz Ljubljane poslala ponudbo za odkup terjatve.

Ker ni bilo pričakovati poplačila terjatve iz stečajne mase, so ponudili odkup terjatve v višini 19 % terjatve po stanju na dan začetka stečaja. Družba AD d.o.o. iz Kopra je ponudbo sprejela ter je bila tako dne 22.3.2007 sklenjena pogodba o odstopu terjatve, na podlagi katere je prevzemnik terjatve plačal kupnino v višini 6.995,74 Eur. Pogodbenika sta se tudi v tem primeru sporazumela, da bo dolžnika o odstopu terjatve obvestil prevzemnik terjatve, to pa je družba Ofis d.o.o., kar je razvidno tudi iz izjave z dne 29.3.2007 (priloga 5.22 in B110 do B116).

Na podlagi vsega zgoraj obrazloženega tako sodišče kot nesporno zaključuje, da je družba Ofis d.o.o. od stečajnih upnikov kupila 22 terjatev v skupni višini 2.076.652,11 Eur za kupnino v skupnem znesku 305.240,72 Eur.

Na tem mestu je ponovno opozoriti, da je po sklenjenih pogodbah o odstopu terjatev ter priloženih izjav bilo dogovorjeno, da bo družba Ofis kot prevzemnik terjatev obvestil stečajnega dolžnika o odstopu terjatev. V tej zvezi je ugotoviti, da je družba Ofis d.o.o. le v prvem primeru, ko je odkupila terjatev od družbe Universe service d.o.o., je o odkupu te terjatve oz. o spremembi stečajnega upnika Polona Kuhar oz. njena družba Ofis d.o.o. obvestila sodišče, le-ta pa nato stečajnega upravitelja, ki je nato pod zaporedno številko 30 v tabelah za delitev stečajne mase prikazal spremembo tega stečajnega upnika oz. novega upnika, to je družbo Ofis d.o.o. V vseh preostalih 21-ih primerih pa je Polona Kuhar oz. njena družba Ofis, ko je odkupila oziroma prevzela terjatve od stečajnih upnikov in je njena družba Ofis sama postala novi stečajni upnik, o tem ni obvestila sodišča, temveč le stečajnega upravitelja obt. Goršeta. Stečajni upravitelj obt. Gorše pa o spremembi upnikov tudi ni obveščal sodišča ter je tako v tabelah za delitev stečajne mase še naprej sodišču prikazoval stare stečajne upnike namesto novega stečajnega upnika družbo Ofis d.o.o., ki je tudi v ostalih 21 primerih odkupila terjatve. V tem primeru glede na to, da je družba Ofis odkupila terjatve od prejšnjih stečajnih upnikov, bi moral tudi v teh primerih kot novega upnika prikazati družbo Ofis d.o.o. Tudi iz dopisa stečajnega upravitelja obt. Goršeta sodišču z dne 21.6.2007, ki se nanaša na predlog glavne razdelitve stečajne mase, ugotavlja, da je pri upniku pod zaporedno številko 30 zaradi omejenosti prostora pri tiskanju tabele izpadla navedba sedanjega upnika, to je Ofis d.o.o. Sodišču nadalje pojasnjuje, da bo v nadaljevanju stečajnega postopka pri tem upniku naveden podatek, torej Ofis d.o.o. in pa osnovni upnik, ki bo označen s KBT (list. št. 991 spisa). O vseh ostalih 21-ih odkupljenih terjatev pa ni ničesar o spremembi upnikov omenjal oz. obveščal sodišča.

Očitno so tako obt. Gorše kot Polona Kuhar oz. njena družba Ofis d.o.o. prikrivali sodišču, da je

tudi v preostalih 21-ih zgoraj navedenih primerih prišlo do spremembe stečajnega upnika, tako da se je v posledici navedenega stečajna masa delila drugim družbam, to je BS Factor LLC in družbi Lafino Trade LLC, obe v Avstriji in družbi Finesto d.o.o. v Ljubljani, kar bo še podrobneje obrazloženo (priloga B1 do B7).

Sodišče v nadaljevanju ugotavlja, da iz zaslišanj določenih predstavnikov tedanjih upnikov (Parovel, Lovišček, Zlatkovič, Češenj, Lapajne), ki so kontaktirali s stečajnim upraviteljem Goršetom, le-ta ko so se odločali za odprodajo svoje terjatve, je izjavljal, da bodo v stečajnem postopku glede na stečajno maso lahko prišli do nižjega poplačila, kakor pa je bila dana ponudba družbe Ofis d.o.o. Največkrat je obt. Gorše navajal v osebnih stikih z določenimi upniki, da bodo terjatve poplačane v dveh do treh procentih oz. okoli 10 %, kar se je zaradi predhodno navedenega očitno slišalo kot povsem verodostojno. Kot že navedeno je iz dopisa odv. Globevnika z dne 6.9.2007, ki je zastopal družbo Adriatic Slovenica d.d., razvidno, da se je zaupno pogovarjal s stečajnim upraviteljem, lastnoročni zapis na sklepu Uprave o sprejemu ponudbe družbe Ofis d.o.o. pa pokaže, da je bilo govora o tem, da bodo terjatve morda poplačane le približno 9 %. Njihova terjatev v znesku 41.135,98 Eur je bila nato prodana Ofisu d.o.o. za 10.283,99 Eur, to je 25 % njene vrednosti.

Sodišče tako ocenjuje, da zagovor obt. Goršeta v tistem delu, ko zatrjuje, da so bila takšna realna pričakovanja v času, ko je informacijo dal, ni verjeten. V času nakupovanja terjatev je obt. Gorše očitno pričakoval vključitev nepremičnin vknjiženih v vl. 804 k.o. Bertoki, ki so predstavljale po njegovih lastnih navedbah precejšnjo vrednost, ker so se nahajale v zaprtem delu Luke Koper oz. na območju tretjega pomola, saj je tedaj, ko je bil večji del terjatev že odkupljen, sam poskušal v Zemljiški knjigi Okrajnega sodišča v Kopru na njih vpisati družbo Hidro Koper d.o.o. kot lastnika, kar pa mu ni uspelo ter je bilo slednje že obrazloženo pod točko I/a izreka sodbe. Kot že predhodno obrazloženo je obt. Gorše sodišču omenjal te nepremičnine kot najdeno premoženje že v letu 2006. Kot možnost drugačnega izida pa je upnikom in sodišču v času odkupovanja terjatev (sodeč po vsebini njegovih poročil sodišču) prikazoval le odvisnost od izplena iz stečajne mase Gradisa. Tak zaključek sodišča potrjuje tudi dejstvo, da je sam obt. Gorše „vložil“ kot osebno posojilo preko 300.000,00 Eur denarnih sredstev ter zagotovo ne bi tvegala lastnega premoženja, če ne bi računal na pozitivni rezultat tega posla.

Takšno zgoraj navedeno napačno prikazovanje pričakovanega izplena prodaje stečajne mase, upnikom, ki so se obrnili na stečajnega upravitelja je zagotovo imelo svoj namen ter je bilo zagotovo načrtovano in dogovorjeno med Goršetom, Skrbinškovo in Kuharjevo kot zakonito zastopnico družbe Ofis d.o.o. kot kupcem terjatev, pri čemer družba Ofis d.o.o. ni imela denarnih sredstev za nakup terjatev od stečajnih upnikov ter je pridobila denarna sredstva kot posojila od družbe Svet najem, ki je posojilo nakazoval drugi družbi od Kuharjeve, to je Kuhar in Bergant Co.d.n.o., ta pa nato družbi Ofis d.o.o.

Pri tem ni moč spregledati okoliščine, da je družba Ofis d.o.o. oz. Polona Kuhar kot direktorica te družbe očitno skladno z dogovorom v svojih pisnih ponudbah za odkup že kot predhodno navedeno opozarjala „na splošno znano dejstvo“, da iz stečajnih postopkov ni omembe vrednih poplačil. Upnike so s tem hoteli očitno zainteresirati za odkup po zanj čim bolj ugodni ceni oz. jih prepričati, da res ne bodo dobili ničesar, da bi pridobili pravico do teh terjatev. Obt. Gorše tako očitno namenoma ni več sodišču v poročilih omenjal „novo najdenega premoženja“, zato da je bilo „splošno znano dejstvo“, še bolj verjetno.

Po izpovedi Kuharjeve naj bi ceno odkupa terjatev določala Stajka Skrbinšek, vendar temu delu izpovedi Kuharjeve ni moč v celoti slediti, saj je denar za odkup terjatev od stečajnih upnikov zagotavljal obt. Brane Gorše, spričo česar je logično in utemeljeno, da je bil dejansko on tisti, ki je

to višino določal, oziroma usmerjal Stajko Skrbinšek, le-ta pa Kuharjevo, kar pa potrjuje tudi že omenjena zasežena e-dokumentacija v družbi Ofis d.o.o. Da je tak zaključek sodišča utemeljen oz. da je imel obt. Gorše pod nadzorom dogajanje ne le po formalno prikazovani poti potrjujejo dopisi z dne 17.5.2007, 3.7. in 3.10.2007, s katerimi je bil obveščen o odkupih terjatev s strani družbe Ofis d.o.o., a v kasnejših priloženih tabelah o izplačilih tega podatka razen pod terjatvijo družbe Universe service d.o.o. (zap. št. 30) nikoli ni prikazal, pač pa je navajal upnike in terjatve, kakor da jih niso prodali družbi Ofis d.o.o. Sodišču je kot že navedeno ostale odkupe terjatev enostavno zamolčal. Še manj pa je omenjal družbo BS Factor LLC kot novega upnika, o katerem je bil hkrati z obvestilom Ofisa d.o.o., stečajni upravitelj obt. Gorše obveščen kot o novem prevzemniku, kateremu so bile odstopljene terjatve. Ker se je zaradi „najdene stečajne mase“ stečajni upravitelj Gorše obetal precej višji odstotek poplačila, je bil ob nizki ceni odkupa tako zagotovljen tudi zaslužek kasnejšemu imetniku terjatev (to je Goršetu) v tem stečaju. Po določitih ZPPSL bi moral stečajni upravitelj pri vodenju in zastopanju družbe v stečaju skrbeti kot dober gospodar za vodenje poslov stečajnega dolžnika, skrbeti za izterjavo terjatev dolžnika oz. vnovčiti stvari dolžnika, ki spadajo v stečajno maso. Pri vodenju in zastopanju družbe v stečaju bi skratka moral skrbeti za pravice stečajnih upnikov v stečajnem postopku nad družbo Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. Vse obrazloženo pa nima veliko zveze s tem, saj je bilo v obravnavanem primeru temeljno vodilo stečajnega upravitelja ravno obratno in sicer čim nižje poplačilo stečajnih upnikov, ki bi se odločali za prodajo svoje terjatve, tako da je čim večja razlika na koncu ostala kupcu terjatev.

Iz pregleda transakcijskega računa družbe Ofis d.o.o. v spisu II Kpd 12233/11 (Kpd 109/11 in II Kpd 57600/11 oz. iz uradnega zaznamka o pregledu bančnih podatkov v zadevi Hidro Koper d.o.o. - v stečaju in družbe Ofis - pridobitev podatkov o stanju in prometu na bančnih računih v prilogi A3 ter pridobljenih pogodb, ki jih je podpisala Polona Kuhar in dokumentacije, ki jo je v spis vložila sama Polona Kuhar (priloga B1 do B336) kot že navedeno izhajajo upniki stečajnega dolžnika, zneski in cene, po katerih je družba Ofis d.o.o. odkupovala terjatve in datumi nakazil, s katerimi je odplačevala nakupljene terjatve. Višina uveljavljenih terjatev za posameznega upnika pa je ugotovljena na podlagi podatkov stečajnega spisa. Kot že obrazloženo je iz vseh teh listin nedvomno ugotovljeno, da je družba Ofis d.o.o. odkupila od 22-ih stečajnih upnikov (kot so navedeni pod točko II/6 izreka sodbe) za 2.076.652,11 Eur terjatev stečajnih upnikov za skupno ceno 305.240,72 Eur, kar predstavlja povprečno 14,70 % vrednosti odkupljenih terjatev. S pridobitvijo podatkov o prometu na bančnih računih pa je tudi dokazano, da denar, s katerim je Ofis d.o.o. odkupovala terjatve izvira iz osebnega premoženja samega obtoženega Braneta Goršeta, kar bo še posebej obrazloženo v nadaljevanju sodbe pod točko II izreka sodbe.

Spričo obrazloženega je utemeljeno zaključiti, da je obt. Gorše v obdobju od decembra 2006 do konca leta 2007, čeprav je vedel, da bo v stečajno maso vključeno tudi nepremično premoženje v vl. 804 k.o. Bertoki precejšnje vrednosti, pri ponujanju odkupa terjatev izkoristil splošno znano dejstvo, da upniki iz stečajnih postopkov prejmejo izredno majhna poplačila svojih terjatev in zaupanje, da so mu verjeli ter določenim stečajnim upnikom lažnivo prikazoval, da bodo do konca stečajnega postopka po vnovčitvi stečajne mase poplačani za svoje terjatve le v nekaj procentih priznanih terjatev, na kar pa lahko vpliva le izkupiček iz stečaja Gradisa, katerega lastnik je bil Hidro Koper d.o.o., kar pa je manj, kakor pa jim je skladno z dogovorom iz točke I/2b v ponudbi za odkup ponujal Ofis d.o.o. zato, da so se odločali za sprejem ponudbe in je tako Ofis d.o.o. kot navedeno pod točko II/6 izreka sodbe v obdobju od decembra 2006 do konca novembra 2007 odkupil kot že obrazloženo za 2.076.652,11 Eur terjatev stečajnih upnikov za skupno ceno 305.240,72 Eur, s čimer je obt. Gorše pridobil sebi, formalno pa Ofis d.o.o. pravico do teh terjatev ter tako za najmanj 2.076.652,11 Eur protipravne premoženjske koristi, ki si jo je pridobil in je to tudi hotel.

Sodišče nadalje ugotavlja, da družba Ofis d.o.o. ob delitvah stečajne mase ni prejela nobenega

neposrednega nakazila iz transakcijskega računa družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, niti iz stečajne mase le-te (priloga 6 in 6.1). S pregledom bančnih izpisov prometa in stanja sredstev na računu družbe Ofis d.o.o. je bilo ugotovljeno, da je družba Ofis d.o.o. decembra 2006 na transakcijskem računu ni imela sredstev, ki bi zadostovala za nakup terjatev. Slednje je kot priča potrdila tudi sama Polona Kuhar. Zato so ji bila ta sredstva posredovana na njen transakcijski račun kot posojila družbe KB Računovodstvo d.o.o. Ljubljana, le-ta pa od drugih pravnih in fizičnih oseb, kot je to razvidno iz točke II/1-5 izreka sodbe.

Na podlagi odredb Okrožnega sodišča v Kopru opr. št. II Kpd 57600/11 z dne 16.12.2011, 14.3.2012 in 2.8.2012 so bili pridobljeni še bančni izpisi prometa na transakcijskih računih družbe Gagat d.o.o., Svet najem d.o.o., KB Računovodstvo ter izpisi prometa na transakcijskem računu Braneta Goršeta in Stajke Skrbinšek. Na podlagi tako pridobljenih podatkov je ugotoviti, da je Brane Gorše iz svojega transakcijskega računa pri A Banki Vipa d.d. že dne 21.12.2006 nakazal 60.000.000,00 tolarjev (250.375,56 Eur) in dne 10.1.2007 še 50.000,00 Eur na transakcijski račun družbe Gagat d.o.o. pri isti banki. Ta sredstva je nato Barbara Gorše v imenu družbe Gagat d.o.o. dne 26.12.2006 „posodila“ najprej 40.000.000,00 tolarjev (166.917,00 Eur), dne 17.1.2007 „posodila“ še 65.082,96 Eur in dne 19.11.2007 še 62.000,00 Eur (skupaj torej 294.000,00 Eur) družbi Svet najem d.o.o. Ljubljana. Tudi ta družba oz. Vlado Petek v imenu družbe Svet najem d.o.o. je tako prejela sredstva v enakih zneskih dne 27.12.2006 „posodil“ najprej v znesku 40.000.000,00 tolarjev (166.917,00 Eur), dne 18.1.2007 znesek 65.082,96 Eur in dne 20.11.2007 še znesek 62.000,00 Eur, vse družbi Kuhar in Bergant Co.d.n.o. Tudi ta družba oz. Polona Kuhar v imenu družbe Kuhar in Bergant Co.d.n.o. je vse prejete denarne zneske nakazala oz. „posodila“ naprej na transakcijski račun družbe Ofis d.o.o., od koder je nato vršila nakupe terjatev od upnikov v stečajnem postopku na družbo Hidro Koper d.o.o. - v stečaju.

V verigi nakazil oz. „posojil“ namenjenih odkupu terjatev v skupni vrednosti 16.400,00 Eur, pa je pomagala tudi Stajka Skrbinšek, ki je s svojega transakcijskega računa dne 18.9.2007 „posodila“ 12.000,00 Eur, dne 27.9.2007 pa še 4.000,00 Eur družbi Kuhar in Bergant Co.d.n.o., kar je bilo nato nakazano naprej na transakcijski račun družbe Ofis, tako kot denarna sredstva od obt. Goršeta, vse za nakup terjatev stečajnih upnikov.

Na podlagi obrazloženega tako izhaja, da je bilo s pregledom transakcij na navedenih transakcijskih računih nedvomno ugotovljeno, da je sredstva za nakup terjatev investiral sam stečajni upravitelj obt. Brane Gorše oz. je obt. Brane Gorše dejansko on sam odkupil terjatve 22-ih stečajnih upnikov družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. Obt. Brane Gorše je z namenom prikritja sebe kot kupca 22-ih terjatev, nakup izvršil preko štirih pravnih oseb in sicer preko družbe Gagat d.o.o., Svet najem d.o.o., Kuhar in Bergant Co.d.n.o. in družbe Ofis d.o.o. Pri tem so mu z nudenjem transakcijskih računov teh družb pomagali Barbara Gorše, to je žena od obt. Braneta Goršeta in direktorica družbe Gagat d.o.o. Ljubljana, Vlado Petek kot direktor družbe Svet najem d.o.o. Ljubljana in Polona Kuhar kot direktorica družbe Kuhar in Bergant Co.d.n.o. Ljubljana preko katerih je Brane Gorše posredoval denar za nakup terjatev do družbe Ofis d.o.o., ki je kot že navedeno z nakazili v višini 305.240,72 Eur izvršila nakup 22-ih terjatev od stečajnih upnikov družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju.

V verigi nakazil pa je sodelovala kot že rečeno tudi Stajka Skrbinšek, ki je pomagala Branetu Goršetu z nakazilom dveh manjših „posojil“, najprej na transakcijski račun družbe Kuhar in Bergant Co.d.n.o., nato pa na transakcijski račun Ofis d.o.o. Ljubljana, ki je nato z njim izvršila nakup terjatev, kasneje pa so bila posojena sredstva Stajki Skrbinšek vrnjena na njen osebni transakcijski račun.

Ugotoviti je, da je Stajka Skrbinšek zaslišana kot priča potrdila, da je zmanjkalo denarja potrebnega

za odkup terjatev ter je zato tudi sama prispevala manjše posojilo v dveh zneskih. Sicer pa je tudi potrdila, da je dala denar za nakup terjatev stečajnih upnikov družba Svet nepremičnine, pri čemer sodišče nadalje ugotavlja, da gre očitno za družbo Svet najem d.o.o., katere direktor je tudi obt. Vlado Petek, za to družbo pa ji je povedal obt. Gorše. Obt. Vlado Petek je zatrjeval, da Stajke Skrbinšek in Polone Kuhar ni poznal. Na tem mestu je ponovno opozoriti, da je obt. Stajka Skrbinšek na predobravnavnem naroku priznala storitev očitanih ji kaznivih dejanj, enako kot tudi Polona Kuhar, pri čemer pa slednji ni moč verjeti, da je priznala samo zato, da ne gre v zapor oz. Skrbinškova zaradi bolezni, saj njuno priznanje potrjujejo tudi drugi izvedeni dokazi.

V posledici povedanega tako ni moč sprejeti zagovora obt. Goršeta, da Polone Kuhar ni poznal, kakor tudi mu ni moč slediti, ko se je zagovarjal, da sam formalno ali neformalno nikoli ni bil kupec kakršnikoli terjatev oz. da bi kdorkoli zanj kupoval terjatve.

Zagotovo pa je obt. Gorše poznal družbo Ofis d.o.o., katere direktorica je bila Polona Kuhar, saj mu je prav ta družba pošiljala dopise in izjave stečajnih upnikov, katerih terjatve je odkupovala družba Ofis ter je bil s strani družbe Ofis obveščen o vsakem nakupu terjatve.

Zagovor obt. Goršeta v preiskavi, da je na prošnjo Stajke Skrbinšek le „posojal denar za neko družbo, je neprepričljiv že sam po sebi glede na to, da je bil denar nakazan, kot je bil - ne Stajki Skrbinšek ali neki družbi, ki naj bi zaprosila za posojilo, pač pa družbi Gagat d.o.o. in nato Svet najemu d.o.o. ter družbama od Polone Kuhar oz. Ofisu, ki je potreboval denar za nakup terjatev.

V tej zvezi tudi ni prezreti tistega dela izpovedi priče Stajke Skrbinšek na glavni obravnavi, da obt. Vlada Petka sploh ne pozna ter da je prišla v stik z družbo Svet nepremičnine, ker ji je o tem povedal Gorše. Ker torej Stajka Skrbinšek ni poznala Vlada Petka oz. njegovo družbo Svet najem d.o.o., kot že navedeno sodišče utemeljeno zaključuje, da se torej Stajka Skrbinšek tudi ni mogla dogovarjati za posojilo za to Petkovo družbo. Zato tudi torej ni moč verjeti tistemu delu zagovora obt. Goršeta, da ga je za posojilo za neko družbo prosila Stajka Skrbinšek. Ker je tudi obt. Gorše povedal, da ta „neka družba“ je družba Svet najem d.o.o., se je očitno kar sam dogovoril z obt. Petkom, da bo plasiral svoja sredstva preko družbe Gagat d.o.o. družbi Svet najem d.o.o., kar je potrdil v zagovoru tudi obt. Vlado Petek. Vlado Petek kot že rečeno je zanikal, da bi poznal Stajko Skrbinšek, enako je tudi Skrbinškova na glavni obravnavi zaslišana kot priča zanikala, da bi poznala Petka, spričo česar sta se o posojilu neposredno dogovarjala izključno obt. Gorše in Vlado Petek.

Zato ni verjeti tistemu delu zagovora obt. Goršeta v preiskavi, ko je na vprašanje zakaj je Gagat denar posodil Svet najemu odgovoril, da na to vprašanje ne ve odgovora. Prav tako mu ni verjeti v tistem delu zagovora v preiskavi, ko je navajal, da ne ve odgovoriti, kdo je Vladu Petku povedal kam mora naprej nakazati denar. Vladu Petku je namreč že podpisano posojilno pogodbo s strani družbe Kuhar & Bergant prinesel prav Brane Gorše.

Obt. Gorše se je namreč v preiskavi zagovarjal, da je imel denarna sredstva in kot se spominja je šlo za obdobje približno enega leta ter je bil pripravljen ta sredstva posoditi, pri čemer se je nakazilo najprej izvršilo na račun družbe njegove žene Gagat d.o.o., zato da bi koristi od obresti bile njen zaslužek. Potem se je ta denar posodil naprej. Transakcijo od družbe Gagat d.o.o. naprej je izvedel obtoženec sam osebno, ker je tudi sicer neuradno opravljal posle za ženino firmo.

Temu delu zagovora je sodišče sledilo, vendar pa mu ni verjelo v zagovoru na glavni obravnavi, da ni šlo za prelaganje denarja iz računa na račun, temveč da naj bi šlo za razne poslovne odnose med družbo Gagat d.o.o. in Svet najem d.o.o.

Čeprav v preiskavi ni vedel povedati zakaj je Gagat d.o.o. posodil denarna sredstva družbi Svet

najem d.o.o., je obt. Gorše na glavni obravnavi zatrjeval, da je bil njegov denar posojen Gagatu d.o.o. prvenstveno zaradi nakupa nepremičnine na javni dražbi Okrajnega sodišča v Vrhniki in sicer nepremičnine, ki se je nahajala v k.o. Blekova vas v postopku opr. št. In 2004/17. Ta nepremičnina je bila kupljena na javni dražbi 18.12.2006 na podlagi predhodnega dogovora med družbama Gagat d.o.o. in Svet nepremičnine d.o.o., da bo to nepremičnino kasneje odkupilo. Posojilo je bilo namenjeno založitvi sredstev za nakup te nepremičnine. Svet nepremičnine je po dogovoru, da se gre v nakup nepremičnine zagotovil, da bo imel denar za plačilo te kupnine. Ostala prosta denarna sredstva, ki so bila najprej pripravljena za odkup v sodnem postopku, se je potem ta sredstva lahko uporabilo kot posojilo do družbe Kuhar in Bergant. Tako je bil posojilodajalec do družbe Kuhar in Bergant družba Svet najem d.o.o. in le za ta poslovni odnos oz. posojilno razmerje se je vedelo, ne pa za nadaljnje posojanje družbi Ofis d.o.o.

Tak zagovor obt. Goršeta pa ni prepričljiv, saj ga v svojem zagovoru soobtoženi Vlado Petek ni potrdil. V svojem zagovoru je Vlado Petek potrdil, da do vročitve odredbe o hišni preiskavi v februarju 2013 je poznal samo del posojilne verige med družbo Gagat, Svet najem in družbo Kuhar in Bergant. Nadalje se je spominjal, da ga je v letu 2006 soobtoženi Brane Gorše vprašal, če želi na eni od svojih družb nekaj malega zaslužiti. Obt. Gorše mu je razložil, da bi Petkova družba posodila naprej določena denarna sredstva, ki bi jih poprej prejela od družbe Gagat d.o.o. in bi si za to uslugo zaračunala obresti. Sam obt. Petek je na to pristal, ker se mu je zdela zadeva sprejemljiva. Tako ni bilo potrebno zalagati lastnih sredstev, saj naj bi sredstva založila družba Gagat d.o.o., pri tem pa bi še nekaj malega zaslužili v obliki obresti. Šlo je za nezavarovano posojilo z veliko stopnjo zaupanja. Samo posojilno razmerje se je urejalo v obliki posojilne pogodbe. Tako je Petek mislil, da si želi družba Gagat d.o.o. posoditi svoja sredstva nekemu, ki ga pozna in mu za to zaračunati obresti. V konkretnem primeru je obt. Petek mislil, da se želi družba Gagat d.o.o. skriti za njihovo družbo točno z namenom, da bi lahko pač naprej zaračunala obresti. Obt. Goršetu je Petek zelo zaupal, zato pri posojilih, kjer so naprej posojali sredstva družbe Gagat d.o.o., ni veliko spraševal. Tudi je na to uslugo obtoženemu Goršetu pristal brez pomislekov, da bi bilo s temi transakcijami kaj narobe. Očitno je, da je tudi soobtoženi Petek potrdil, da je dejansko delal uslugo obt. Goršetu, da bi se za družbo Svet najem skrila družba Gagat d.o.o., ki bi dala posojilo naprej družbi Kuhar in Bergant, katere direktorica je bila Polona Kuhar, ta pa družbi Ofis d.o.o.

Iz prometa transakcijskega računa družbe Gagat d.o.o. za obravnavano obdobje ne izhaja, da bi zaslužila kakršnekoli obresti v zvezi s temi posojili. Tudi ostale vpletene družbe ne. Res je, da je posamezna družba zaračunala in prikazala obresti, vendar obresti kot prihodek ni ostal pri teh družbah, temveč so bile glavnice skupaj z obrestmi prenesene oz. vrnjene posojilodajalcu. Sicer v obravnavanem primeru ni moč govoriti o posojilih, saj na primer že sam Vlado Petek priznava, da družba Svet najem ni dala lastnih sredstev, temveč denarna sredstva od družbe Gagat d.o.o., zato dejansko ni moč govoriti o posojilu, temveč o pretakanju denarnih sredstev iz transakcijskega računa na transakcijski račun, upoštevajoč tudi da je šlo v obravnavanih primerih za nezavarovana posojila z visoko stopnjo zaupanja med udeleženci. Da ni moč govoriti o posojilih izhaja tudi iz okoliščine, da posojilojemalci sploh niso potrebovali posojil, temveč so jih še isti ali naslednji dan zopet po navodilu Goršeta kot posojilo dali naprej drugemu posojilojemalcu, nazadnje družbi Ofis d.o.o., ki je odkupovala terjatve od stečajnih upnikov. Da ni obstajal dogovor o prenašanju denarnih sredstev iz transakcijskega računa na transakcijski račun pa zagovor obt. Goršeta spodnese tudi zasežena mu listina na hišni preiskavi, kjer so policisti zasegli rokopis obt. Braneta Goršeta na A4 listu z naslovom Posojila B.G. Iz te zasežene listine je moč razbrati zapise datumov, zneskov in imen družb ter so zabeležka zatrjevane verige nakazil domnevnih posojil. Obt. Gorše je tako zelo natančno vedel zakaj in kam gre njegov denar, kar bo še dodatno obrazloženo pod točko II izreka sodbe.

Da je bil kupec spornih terjatev prav obt. Gorše pa poleg tega, da je sam dal „posojilo“, ki je s

pretakanjem iz računa na račun vendarle prišlo kot kupnina do Ofisa, ki je formalno odkupoval terjatve, pa je ugotoviti, da Ofis ni imel denarja za nakup terjatev, pri čemer pa tudi družba Gagat d.o.o., Svet najem d.o.o., niti Kuhar in Bergant oz. Ofis same niso imele namena kupovati terjatve od stečajnih dolžnikov, temveč očitno po dogovoru je le Ofis odkupoval terjatve, pa kot že rečeno ne s svojim denarjem, temveč z denarjem od stečajnega upravitelja Goršeta, nakar so bile kupljene terjatve odstopljene družbi BS Factor LLC v Avstrijo, ki je za terjatve plačala toliko kolikor je bilo potrebno vrniti denarja Goršetu oz. v manjšem znesku Skrbinškovi, medtem ko je bil Ofisu plačan le manjši znesek za administrativne storitve, na podlagi česar je moč zaključiti, da je bil dejanski kupec terjatev obt. Gorše sam, ne pa formalni kupec Ofis d.o.o. Nadalje sodišče na podlagi izpovedi priče Skrbinšek na glavni obravnavi nadalje ugotavlja, da sama ni bila kupec terjatev, saj je sama le posodila manjši del Ofisu, ki je dejansko odkupoval terjatve, ker mu je zmanjkalo denarja za odkup terjatev. Torej je le pomagala oziroma posodila le manjši del denarja, ker ga je zmanjkalo. Drugače pa je dala ves denar za nakup terjatev po izpovedi priče Skrbinšek prav družba Svet nepremičnine d.o.o. V tej zvezi sodišče ugotavlja, da je pričo Skrbinškovo pomotoma navedla družba Svet nepremičnine d.o.o., pravilno gre za družbo Svet najem d.o.o., katerih direktor obeh je bil prav obt. Vlado Petek.

Zgoraj obrazložene zaključke sodišča, da je bil prav stečajni upravitelj obt. Brane Gorše tisti, ki je bil dejanski kupec terjatev stečajnih upnikov v tej zadevi tako potrjuje ugotovitev sodišča, da direktorji družb Gagat d.o.o., Svet najem d.o.o., niti Kuhar & Bergant in Ofis d.o.o. niso imeli namena zase kupiti terjatev stečajnih upnikov, pri čemer je Polona Kuhar v imenu Ofis dejansko le opravljala administrativna opravila v zvezi z nakupom terjatev ter je le zasledovala zaslužek 120,00 Eur po vsaki sklenjeni pogodbi o odkupu terjatev, pri čemer je Stajka Skrbinšek tudi po zagovoru obt. Goršeta ga prosila za posojilo za neko drugo družbo, torej ne zase, pri čemer se je pokazalo, da gre prav za družbo Svet najem d.o.o., kot zgoraj obrazloženo, katere direktor je bil obt. Vlado Petek, ki ni poznal Stajke Skrbinšek in se je o posojilu dogovarjal le z obt. Goršetom, ki mu je tudi prinesel že podpisano posojilno pogodbo s strani družbe Kuhar & Bergant, kateri je Svet najem naprej prenakazal posojilo, je zaključiti, da je torej prav obt. Gorše povedal Petku kam mora prenakazati posojilo oziroma, da je v ozadju sam na prikrit način preko svojega zaupnega kroga oseb (žena Barbara, Vlado Petek) iz svojega transakcijskega računa preko že omenjenih družb prenakazoval v obliki fiktivnih posojil svoj denar kot kupnino do družbe Ofis, katere direktorica je bila Polona Kuhar, ki je sodelovala s Stajko Skrbinšek, kar sta potrdili obe zaslišani kot priči, pri čemer je Ofis nato s posojilom od družbe Svet najem d.o.o. (dejansko s posojilom od obt. Goršeta samega) na podlagi sklenjene pogodbe o opravljanju storitev odkupoval terjatve od stečajnih upnikov in jih nato prenesel na družbo BS Factor LLC v Avstriji, katere zakonita zastopnica je bila Stajka Skrbinšek. Iz sklenjene pogodbe o opravljanju storitev kot že navedeno izhaja, da bo Ofis odkupoval terjatve za družbo BS Factor, za to storitev pa bo Ofis plačan v višini 120,00 Eur za vsako sklenjeno pogodbo. Denarna sredstva za odkup terjatev po pogodbi mora zagotoviti izvajalec, to je Ofis, ker pa kot že navedeno ni imel teh sredstev, je kot že obrazloženo pridobil denarna sredstva preko posojil od obt. Braneta Goršeta. Tako je BS Factor za odkupljene terjatve nakazal Ofisu znesek v skupni višini 320.014,18 Eur, od česar si je Ofis za svoje storitve obdržal le znesek 2.976,87 Eur, ostali del denarja pa je vrnil kot vračilo posojila po obratnem vrstnem redu kot je prejel posojilo, Branetu Goršetu in manjši del Stajki Skrbinšek, kar bo v nadaljevanju sodbe še bolj podrobno obrazloženo. Tudi na podlagi navedenega je torej zaključiti, da je bil dejanski kupec terjatev obt. Brane Gorše, ki je nato preko Stajke Skrbinšek tako odkupljene terjatve prenesel poleg na družbo Lafino Trade LLC in Finesto d.o.o. tudi na dva bančna računa družbe BS Factor LLC v Avstriji, pri čemer Stajka Skrbinšek zaradi strahu ni želela odgovoriti, kam je bil naprej prenakazan denar, saj sta bila na koncu oba bančna računa ter družbe v Avstriji zaprta. Ker je bil kupec oz. imetnik odkupljenih terjatev prav obt. Gorše, saj so bile terjatve nakupljene z njegovim denarjem, je očitno, da je bil tudi on lastnik denarnih sredstev iz naslova odkupljenih terjatev, ki so bila kot že navedeno iz stečajne mase prenakazana na bančna računa BS Factor LLC v Avstriji ter si je na ta

način pridobil protipravno premoženjsko korist.

Kot že obrazloženo je obt. Brane Gorše kot stečajni upravitelj družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju v obdobju od decembra 2006 do konca stečajnega postopka, to je dne 10.8.2010 stečajnemu senatu zamolčal, da je z odkupi terjatev stečajnih upnikov kot opisano pod točko I/2b in II izreka sodbe postal upnik stečajnega dolžnika, da ga ta že takoj ob nastopu prepovednega oz. izločitvenega razloga ni razrešil z namenom, da bi si z opravljanjem funkcije stečajnega upravitelja pridobil tudi pravico do nagrade v zadevi, pač pa mu je bila s sklepom Okrožnega sodišča v Kopru opr. št. St 1866/2008 z dne 15.5.2009 določena nagrada za vodenje stečajnega postopka tudi zaradi zasluga pri povečanju stečajne mase.

V skladu s 1. točko II. odstavka 78. člena ZPPSL se vlogi stečajnega upravitelja in upnika v stečajnem postopku izključujeta. Tudi po sodbi Vrhovnega sodišča RS opr.št. III Ips 78/2001 je okoliščina iz 1. točke II. odst. 78. člena ZPPSL absolutni odstavitveni (izločitveni) razlog. Slednje pa je bilo po prepričanju sodišča nedvomno znano tudi obt. Branetu Goršetu kot stečajnemu upravitelju s posebnim strokovnim znanjem in poznavanjem določil ZPPSL. Spričo povedanega tako ni protipravna le premoženjska korist v obliki odkupljenih terjatev, temveč tudi korist v obliki nagrade za opravljanje funkcije in se je obt. Gorše tega tudi nedvomno zavedal. Tako je ugotoviti, da je bila dolžnost obt. Goršeta seznaniti sodišče, da je pri njemu nastopil odstavitveni (izločitveni) razlog. Tega seveda ni storil, saj je bil v njegovem interesu obvladovati stečajni postopek, prodajo premoženja stečajnega dolžnika in predvsem razdelitev iz prodaje stečajne mase, kakor tudi pridobiti pravico do izplačila nagrade za izvrševanje funkcije stečajnega upravitelja v konkretni zadevi. Zato se je nedvomno zavedal nevezdržnosti situacije, za katero se je odločil z dvojnostjo svoje vloge v stečajnem postopku družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, s tem pa tudi protipravnosti takšne situacije. Spričo obrazloženega je obt. Brane Gorše tudi nedvomno vedel, da ni upravičen do nagrade za opravljeno delo, ker zaradi že omenjenega odstavitvenega (izločitvenega) razloga kot stečajni upravitelj v obravnavani zadevi sploh ne bi smel nastopati.

Po oceni sodišča zato njegovo „opravljeno delo“ v obravnavanem stečajnem postopku, kakor izhaja iz opisov očitanih kaznivih dejanj, dejansko predstavlja zlorabljanje funkcije stečajnega upravitelja za svoje in tuje premoženjske koristi. Iz sklepa o nagradi upravitelju z dne 15.5.2009 (list. št. 2651 do 2653 stečajnega spisa) izhaja, da ima stečajni upravitelj v skladu s 103. členom ZFPPIPP pravico do nagrade za svoje delo. V konkretnem stečaju, ki je začel teči znatno pred uveljavitvijo določil ZFPPIPP je sodišče sklenilo, da bo odmerilo nagrado stečajnemu upravitelju v skupnem znesku za celotno delo v tem stečajnem postopku, s tem da se bo izplačilo nagrade opravilo šele po pravnomočnosti sklepa o končanju stečajnega postopka. Sodišče je nagrado odmerilo na podlagi Odredbe o merilih za določanje nagrad stečajnim upraviteljem, upraviteljem prisilne poravnave in likvidacijskim upraviteljem (Ur.l. RS št. 56/2005) v nadaljevanju: Odredba, ki se na podlagi III. odst. 499. člena ZFPPIPP še uporablja v postopkih, ki so bili začeti pred 1.10.2008. Na podlagi določb Odredbe je sodišče nagrado odmerilo v višini 99.431,46 Eur, pri čemer je upoštevalo višino razdelitvene mase za poplačilo upnikov (5.230.959,68 Eur, v kar je vključena tudi razdelitvena masa za predvideno končno razdelitev) ter veliko število prijavljenih terjatev in višino prijavljenih terjatev. Pa ne samo to. V citiranem sklepu o nagradi stečajnemu upravitelju s katerim je bilo odločeno o nagradi stečajnega upravitelja je sodišče v skladu s 6. postavko I. odstavka 3. člena Odredbe v skladu s predlogom stečajnega upravitelja le-temu povišalo nagrado za 0,5 %, v skladu s III. odstavkom navedene določbe za 2 %, v skladu s IV. odstavkom pa za 2,5 %. Osnovno nagrado je nadalje zvišalo še za 10 % v skladu s določbo 5. člena Odredbe, saj je stečajni upravitelj sam opravljal zastopanje v pravnih postopkih, kjer je bila ena izmed strank stečajni dolžnik. Na tak način je sodišče izračunalo nagrado v skupni višini 99.431,46 Eur. Sodišče je omenjeno nagrado povečalo še za davek na dodano vrednost, tako da celotna nagrada z davkom na dodano vrednost znaša 119.317,75 Eur. Sodišče je tudi upoštevalo že izplačano akontacijo nagrade v višini 12.635,70

Eur netto.

Kot izhaja iz obrazložitve tega sklepa je sodišče stečajnemu upravitelju zvišalo nagrado predvsem iz razloga, ker je bil „uspešen glede povečevanja stečajne mase, saj je s hitrim in kontinuiranim delom v postopku zmanjševal stroške, obenem pa je temeljito razčistil obseg premoženja dolžnika, ki je prešlo v stečajno maso, saj je vanjo prišlo veliko nepremičnin, ki v začetnih poročilih niso bile navedene kot del stečajne mase“. Iz povedanega sodišče zaključuje, da najmanj zaslužnost za opisano povišanje nagrade tako neposredno izhaja iz izvrševanja očitanih kaznivih dejanj, saj je bilo kontinuirano in hitro delo na stečajnem postopku predvsem v interesu stečajnega upravitelja samega zaradi izvrševanja očitanih protipravnih ravnanj v korist edino in prvenstveno njega samega, spričo česar si je tako nagrado tudi hotel pridobiti.

Po presoji sodišča je zato prejeta nagrada za izvrševanje funkcije stečajnega upravitelja v celoti protipravna in je do nje obtoženi Brane Gorše prišel na način, da je kakor že opisano preslepil sodišče.

Sodišče zato ni sledilo zagovoru obt. Goršeta v delu, ko je navajal, da je stečajni upravitelj upravičen za svoje delo, če je razrešen ter da je bila že odmerjena akontacija plačila. Ker obt. Gorše kot že navedeno ni stečajnega senata obvestil o absolutnem odstavitvenem izločitvenem razlogu, ne more biti sedaj uspešen, ko se sklicuje na okoliščino, da bi mu pripadala določena nagrada za delo stečajnega upravitelja, saj kot že navedeno stečajnega sodišča nikoli ni obvestil o citiranem izločitvenem razlogu ter je kot stečajni upravitelj delal do konca stečajnega postopka, spričo česar je zato kot že navedeno tudi izplačana mu nagrada v celoti protipravna.

Poleg že omenjenih kršitev tedaj veljavnega ZPPSL pa je obtoženemu Branetu Goršetu v zvezi z opisanimi ravnanji moč očitati tudi kršenje izjave, ki jo je bil dolžan dati na podlagi IV. odstavka 77. člena ZPPSL ob prevzemu dolžnosti predsednika stečajnega senata in sicer, da bo vestno opravljal svojo dolžnost stečajnega upravitelja v konkretni stečajni zadevi. Iz komentarja tega zakonskega določila (avtorja dr. Janeza Šinkovca in univ. dipl. iur. Draga Škergeta, Založniška hiša Primath, leto 1999) je moč povzeti, da vestno opravljanje pomeni predvsem spoštovanje zakona, dobro gospodarjenje in vestnost ter poštenje. O spoštovanju zakona bi ob vsem navedenem bilo moč težko govoriti, ob očitanih naklepnihih kaznivih dejanjih na škodo družbe RB Nekretnine d.o.o., zavajanju senata in hkrati oškodovanje določenih stečajnih upnikov, pa tudi vestnosti in poštenja v teh primerih ni mogoče zaslediti.

Ker je bila tako stečajnemu upravitelju obt. Branetu Goršetu nagrada za delo stečajnega upravitelja povišana za skupno 15 % na podlagi I., III. in IV. odstavka 3. člena in 5. člena Odredbe o merilih za določanje nagrad stečajnim upraviteljem v skupnem znesku 119.317,75 Eur in ker je bila nagrada v tolikšnem znesku tudi izplačana, si je obt. Brane Gorše v taki višini pridobil protipravno premoženjsko korist, pri čemer je tudi hotel pridobiti tako korist, kar je razvidno tudi iz njegovega zagovora, da mu taka nagrada pripada.

S takim ravnanjem je obt. Brane Gorše izpolnil vse objektivne in subjektivne znake nadaljevanega kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja po III. in V. odstavku 257. člena KZ-1.

Iz samega načina storitve opisanih ravnanj je več kot očitno, da se je obt. Gorše nedvomno zavedal svojega ravnanja, saj se je zavedal dvojne vloge v tem stečajnem postopku ter se skrival „v ozadju“, da ne bi bil razrešen kot stečajni upravitelj ter ga je hotel storiti, saj je zasledoval prvenstveno pridobitev protipravne premoženjske koristi, spričo česar je ravnal z direktnim naklepom.

Ravnanje obt. Braneta Goršeta pod točkami I/b, c in d izreka sodbe pa je protipravno, saj je kot

stečajni upravitelj vedel, da zaradi prepovednega razloga iz 1. točke II. odstavka 78. člena ZPPSL kot stečajni upravitelj ne bi smel odkupovati terjatev stečajnih upnikov, ker je s tem sam postal upnik stečajnega dolžnika, zaradi česar ne bi smel hkrati opravljati funkcije stečajnega upravitelja ter se je zavedal, da je njegov predlog za izplačilo nagrade iz naslova opravljanja funkcije in zaslug pri povečanju stečajne mase protipraven, za vsemi dejanji pod točko I/2 izreka sodbe pa je tudi kršil svojo dolžnost in izjavo predsednici stečajnega senata iz IV. odstavka 77. člena ZPPSL dano ob imenovanju, da bo vestno opravljal svojo dolžnost stečajnega upravitelja v stečajnem postopku zoper družbo Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, zaradi česar je užival zaupanje stečajnega senata in stečajnih upnikov.

Z pridobitvijo pravic iz naslova odkupljenih terjatev (2.076.652,11 Eur) ter iz naslova izplačane nagrade za delo stečajnega upravitelja v tem stečajnem postopku (119.317,75 Eur) je torej obt. Gorše pridobil skupno 2.195.969,86 Eur protipravne premoženjske koristi, kar je velika premoženjska korist in si jo je obt. Gorše tudi hotel pridobiti.

Glede uporabe instituta nadaljevanega kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja po III. in V. odst. 257. čl. KZ-1 pod točko I/2 izreka sodbe je ugotoviti, da so zanj podani vsi elementi, takšna pravna kvalifikacija pa je tudi ugodnejša za obt. Braneta Goršeta. Glede nadaljevanega kaznivega dejanja velja omeniti, da je storjeno takrat, ko je storjeno zadnje dejanje. Če se je kaznivo dejanje začelo v času veljavnosti prejšnjega zakona in nadaljevalo v čas veljavnosti novega kazenskega zakona, je potrebno uporabiti nov zakon, ne glede na to, kateri zakon je veljal v času storitve predhodnih dejanj, četudi je novi zakon strožji. Ker so bila nekatera dejanja storjena v času veljavnosti KZ, nekatera pa v času, ko je že veljal novi KZ-1, je tako potrebno dejanja kvalificirati po novem KZ-1, ki je stopil v veljavo 1.11.2008 dalje. Vsa obravnavana dejanja so bila storjena iz koristoljubnosti, saj so bila vsa dejanja usmerjena zoper premoženje, torej pridobivanje premoženjske koristi stečajnemu upravitelju samemu oz. družbi Galeb Marketing d.o.o. Izola.

Sodišče je iz opisa nadaljevanega kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja po III. in V. odst. 257. čl. KZ-1 izpustilo točko I/2 e izreka obtožbe, saj je ugotovilo, da manjka zakonski znak „pridobitev protipravne premoženjske koristi“, spričo česar ni podano kaznivo dejanje kot je opisano v točki I/2 e izreka obtožbe.

K točki II izreka sodbe

Kot že obrazloženo sta obsojena Stajka Skrbinšek in Polona Kuhar priznali očitani ji kaznivi dejanji pod točko II/a in b izreka sodbe, medtem ko je sodišče pod točko B sodbe oprostilo obtoženo Barbaro Gorše in obt. Vlada Petka, da naj bi pod točko II/b storila vsak očitano jima kazniva dejanja pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega položaja po III. in V. odst. 257. člena KZ-1, saj ni podan njun naklep, da bi pomagala storilcu pri naklepnem kaznivem dejanju, kar bo sicer podrobneje obrazloženo pod točko B izreka sodbe (oprostilni del sodbe).

Ker pa se tako točka I kot točka III izreka sodbe sklicujeta na opis kaznivega dejanja kot je opisan v točki II izreka sodbe, ga je sodišče kljub zgoraj navedenemu pustilo v izreku sodbe, upoštevajoč da sta obtožena Barbara Gorše in Vlado Petek izpolnila vse objektivne znake tega očitane jima kaznivega dejanja, ne pa tudi kot že povedano tudi subjektivnih znakov tega kaznivega dejanja.

Na podlagi odredb Okrožnega sodišča v Kopru opr. št. II Kpd 12233/11 (Kpd 109/11) z dne 7.3.2011, 20.6.2011 in z dne 19.9.2011, odredb št. II Kpd 57600/11 z dne 16.12.2011, z dne 14.3.2012 in z dne 2.8.2012 so bili pridobljeni zaupni bančni podatki za bančne račune: stečajne mase Hidro Koper, družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, družbe Ofis d.o.o., družbe KB Računovodstvo d.o.o., družbe Finesto d.o.o., obt. Braneta Goršeta, odvetnika Braneta Goršeta,

odvetnike družbe Gorše o.p. d.o.o., družbe Svet najem d.o.o., Stajke Skrbinšek in družbe Gagat d.o.o., narejena pa je bila tudi skica opravljenih bančnih transakcij (fascikel priloga A3).

Da je obt. Brane Gorše sam prikrito odkupil 22 terjatev stečajnih upnikov poleg že predhodno obrazloženega v obrazložitvi pod točko I/2 b - d izreka sodbe izhaja tudi iz zgoraj navedenih izpisov transakcijskih računov, ki potrjujejo nakazila kot so navedena pod točko II/b1 do 6 izreka sodbe. Pri tem je ugotoviti pomembno okoliščino, da je dejansko le družba Gagat d.o.o. v lasti Goršetove žene Barbare Gorše nekaj dni po nakazilu imela Goršetov denar na transakcijskem računu. Družba Svet najem d.o.o. in družba Kuhar in Bergant d.n.o. pa sta prejeti denar takoj nato še istega dne poslali naprej do družbe Ofis d.o.o., ki je denar porabila za nakup terjatev. Zato sodišče na tem mestu utemeljeno zaključuje, da je moral biti dogovor med Goršetom, Barbaro Gorše, Vladom Petkom, Stajko Skrbinšek in Polono Kuhar (slednji sta očitana jima kazniva dejanja na predobravnavnem naroku kot že navedeno priznali), na podlagi katerega je vsak od njih tudi določenega dne pričakoval in vedel, kam ga mora prenakazati. Slednje potrjuje tudi zasežen list formata A4 (posojila Braneta Goršeta), kjer si je Brane Gorše zapisoval komu, koliko in kdaj je komu posodil oz. ta prejel denar.

Z nudenjem bančnih transakcijskih računov svojih družb so obt. Goršetu pri zakrivanju njegove identitete, to je identitete pravega pridobitelja terjatev stečajnih upnikov tako pomagali udeleženci in sicer: Barbara Gorše (žena obt. Braneta Goršeta in direktorica družbe Gagat d.o.o. Ljubljana), na transakcijski račun katere je Brane Gorše s svojega bančnega računa že dne 21.12.2006 in dne 10.1.2007 nakazal 60.000.000,00 SIT (to je 250.375,00 Eur) in 50.000,00 Eur, to je ves denar, ki je bil potreben za nakup terjatev od stečajnih upnikov v obliki „posojila“, čeprav je dejansko šlo za kupnino. Ker kot navedeno družba Gagat d.o.o. ni potrebovala posojila za lastno poslovanje, je nato tako prejeta sredstva v dneh 16.12.2006 (40.000.000,00 SIT) dne 17.1.2007 (65.082,96 Eur) in dne 17.11.2007 (62.000,00 Eur) iz transakcijskega računa nakazala na transakcijski račun družbe Svet najem d.o.o. Ljubljana kot „posojila“, vendar ker Svet najem d.o.o. ni potreboval posojila za lastno poslovanje, je odgovorna oz. pooblaščen oseba te Vlado Petek nato „posodil“ v dneh 27.12.2007 (40.000.000,00 SIT), dne 17.1.2007 (65.082,96 Eur) in dne 19.11.2007 (62.000,00 Eur) na transakcijski račun družbe Kuhar in Bergant d.n.o. Ljubljana, katerega direktorica je bila obsojena Polona Kuhar. Ta je ta sredstva v istih dneh kot jih je prejela prenakazala na transakcijski račun svoje druge družbe Ofis d.o.o. Ljubljana, katere zastopnica je prav tako bila ona sama. Kot je bilo to predhodno obrazloženo je slednja družba, to je družba Ofis d.o.o. v imenu navedene družbe s prejetimi nakazili kot „posojilo“ v skupni vrednosti 305.240,72 Eur tako izvršila nakup 22-ih terjatev od stečajnih upnikov družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju.

V verigi nakazil je sodelovala tudi obs. Stajka Skrbinšek, ki je očitno Branetu Goršetu za odkup terjatev pomagala z nakazilom 16.400,00 Eur v obliki „posojila“ družbi Ofis d.o.o., vendar se je tudi ona ravno tako prikrla, tako da je sredstva najprej nakazala na transakcijski račun družbe Kuhar in Bergant d.n.o., od koder je nato Polona Kuhar od tu ta denar prenakazala na drugi transakcijski račun svoje družbe Ofis d.o.o. Ljubljana, od koder se je sicer vršil nakup terjatev (list. št. 158 do 218 spisa, priloga 6, 6.1.-6.8).

Sodišče na podlagi navedenega utemeljeno zaključuje, da vsi udeleženi so vedeli, da ne gre za posojila, pač pa za prelaganje denarnih zneskov prikazanih kot posojila iz računa na račun, saj kot že obrazloženo vsakokratna prejemnica denarja, ki ga je nato naprej prenakazala, tudi ni potrebovala posojila za izvedbo nekega lastnega pravnega posla, temveč izključno za „domnevno posojanje naprej“, razen družbe Ofis d.o.o., ki je na koncu verige opravila pravni posel, to je odkupila s tem denarjem terjatve stečajnih upnikov. Da gre za dogovorjen način zakrivanja dejanskega kupca terjatev izhaja iz dejstva, da bi bilo prihranjeno veliko kupčkanja, če bi enostavno obt. Gorše posodil direktno denar družbi Ofis d.o.o., vendar bi bila veriga prenakazil v tem primeru

očitno preveč kratka in enostavna ter bi bil obt. Brane Gorše kot kupec preveč hitro ugotovljiv in očitnejši. Kot že obrazloženo Barbara Gorše je bila žena in direktorica družbe Gagat d.o.o. Pridobljeni bančni podatki dokazujejo, da je nakazilo denarja izvajala prav ona, saj je bila tudi pooblaščenka za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu. Da je prav ona podpisala naloge za prenakazilo sredstev transakcijskega računa družbe Gagat d.o.o. na transakcijski račun družbe Svet najem d.o.o. je potrdil v svojem zagovoru sam obt. Gorše, pri čemer je navajal, da je on izpolnil ustrezno dokumentacijo, le-to pa je nato podpisala njegova žena Barbara Gorše (podpisni karton edine pooblaščenke na računu Gagat d.o.o. na list. št. 1371 do 1373 fascikla priloga A3 ter potrdila o dejanskem odredbodajalcu, to je Barbari Gorše v priloženem spisu II Kpd 12233/11, list. št. 376 do 383 spisa). Družba Svet najem d.o.o. je dejansko bivši Ignis d.o.o. - v stečajju, katerega stečajni postopek je prav tako vodil stečajni upravitelj Brane Gorše (izpis iz sodnega registra na list. št. 233 do 235). Po prenehanju pooblastila obt. Goršetu dne 2.7.2004, je vpisan kot direktor te družbe, ki je spremenila ime, obt. Vlado Petek, ki je upoštevač bančne podatke izvrševal nadaljnja nakazila denarja družbi Kuhar in Bergant d.n.o. Pri tem tudi ni spregledati okoliščine, da je obt. Vlado Petek v zagovoru navajal, da so bili z družino Goršeta dobri prijatelji in znanci, ki so veliko skupaj tudi potovali, kar izhaja tudi iz zaseženih fotografij na hišnih preiskavah, sicer pa sta bila obt. Brane Gorše in obt. Vlado Petek tudi poslovno povezana, glede na to, da je obt. Brane Gorše opravljal odvetniške storitve za družbe Vlada Petka.

Stajka Skrbinšek pa je bila enako kot obt. Brane Gorše pravnica in stečajna upraviteljica, vendar ji je dne 30.3.2011 prenehalo dovoljenje za stečajno upraviteljico. Iz podatkov poslovnega registra Slovenije je ugotoviti, da je bila Stajka Skrbinšek od 22.1.2007 dejansko tudi zastopnica v družbi Taxconsult, svetovalna hiša z.o.o. iz Novega mesta. Poleg nje pa je bila zastopnica te družbe tudi Polona Kuhar, kakor je v svoji izpovedi povedala tudi sama. Skupni imenovalec vseh personalnih povezav pa je prav gotovo bil obt. Brane Gorše. Da gre za dogovorjeno navezo vseh navedenih iz točke II izreka sodbe pa ne izhaja le iz zgoraj obrazloženega, temveč tudi iz že citirane vsebine rokopisa obt. Braneta Goršeta, za katerega je sam priznal na glavni obravnavi, da gre za njegov rokopis „posojila B.G.“ na zaseženem A4 listu (priloga OPG-5). Iz tega zaseženega lista v odvetniški pisarni obt. Goršeta je moč prebrati:

- prvi prečrtani vrstici: 21/12/06 60.000,00 -> GAGAT (250.375,66 €) -> SVET 40.000.000,00 (166.917,04) -> (KUHAR)

- v drugi prečrtani vrstici: 10/1/07 50.000 € -> GAGAT -> SN 65.082,96 -> KUHAR

- v peti prečrtani vrstici: 19/11/07 62.000,00 € -> G -> SN -> KUHAR

- v nadaljevanju je v štirih prekrizanih stolpcih zapisal datume, zneske, nakazila kot sledi:

4/7/07 50.000 € nakazilo GAGAT, 6/11/07 101.917,04 € nakazilo GAGAT, 24/01/07 15.000 € nakazilo GAGAT (in izračunal skupno vrednost 166.917,04 EUR,

- naslednjem razdelku zapisa je navedeno:

BG -> GAG	21.12.06	60.000,00	(250.375,56)	101.917,04	6/11/07	15.000	24.01
BG -> GAG	20.01.07	50.000,00			vrn 4.7.07	34.000	30.01
						99.457,52	še 20/03/08

- na naslednjem razdelku lista preberemo zapis:

GAGAT -> SVET 26.12.06 40.000 (166.917,04) 2,5 % 19.10.07

GAGAT -> SVET 17.01.07	65.082,96	2,5 %	34.000
GAGAT -> SVET 19.11.07	62.000,00	2,5 %	65.000

- v naslednjem razdelku zapisa pa:

SN -> KUH 27.11.06	40.000 (166.917,04)	3,0 %
17.01.07	65.082,96	3,0 %	
19.11.07	<u>62.000,00</u>	3,0 %	
	294.000,00		

Obt. Brane Gorše (označen z BG) je torej zelo natančno vedel kam in kdaj „je odšel njegov denar“. Od njega h Gagatu, ki ga je označeval tudi z G in GAG, od tam na Svet najem d.o.o., ki ga je označil tudi s SN ali SVET, od tu dalje pa h Kuharjevi, ki jo je označil tudi s KUH. Očitno za obt. Goršeta ni bilo pomembno katera družba od Kuharjeve bo prevzela denar (Kuhar in Bergant d.n.o. oz. Ofis d.o.o.), temveč je bilo pomembno, da ga vsekakor prevzame Polona Kuhar, ki sta skupaj s Stajko Skrbinšek sodelovali in pomagali obt. Goršetu pri konkretnem poslu, kar sta tudi sami priznali na predobravnavnem naroku oziroma zaslišani kot priči na glavni obravnavi.

Zagovor obt. Goršeta, da ga je Skrbinškova prosila za posojilo neki družbi se tako pokaže v celoti za neutemeljen. Naveza obt. Goršeta z Vladom Petkom je bila že zgoraj obrazložena. Vlado Petek je namreč upoštevač njegov zagovor in bančne podatke bil tisti, ki je nakazoval denar s transakcijskega računa Svet najem d.o.o., kakor izhaja iz opisa na družbo Kuharjeve in je na podlagi zgoraj navedenih lastnoročnih zapisov obt. Goršeta na list. št. A4, več kot očitno, da je o tem poročal obt. Goršetu. Upoštevač zagovor obt. Petka, da ni poznal Stajke Skrbinšek niti Polone Kuhar. Obsojena Stajka Skrbinšek oz. njena družba BS Factor LLC je kakor izhaja iz opisa dejanja pod točko III izreka sodbe pridobiteljica terjatev stečajnih upnikov in denarja iz računa stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju na račun družbe BS Factor LLC v Avstriji. Na tem mestu je poudariti, da je obt. Gorše nedvomno plasiral denar nekemu, ki mu je zaupal. Stajka Skrbinšek pa je bila očitno taka oseba, saj je za Goršeta odkupovala v Kopru že prvo terjatev od stečajnega upnika Universe service d.o.o. v decembru 2006, sodelovala pa je tudi pri odkupih drugih terjatev ter bila posrednica med obt. Goršetom in Kuharjevo, kateri je dajala ustrezna navodila za odkup terjatev, kar izhaja tudi iz že omenjene zasežene e-dokumentacije v družbi Ofis d.o.o. Ob tem je poudariti tudi okoliščino, da je bil kupec terjatev družba Ofis d.o.o., vendar le-ta ni prejela nikakršnih sredstev iz stečajne mase, temveč je bil ves denar iz stečajne mase kanaliziran direktno na dva računa družbe BS Factor LLC v Avstriji, katerih pooblaščenka je bila Stajka Skrbinšek, na transakcijski račun družbe Lafino Trade LLC v Avstriji in na transakcijski račun družbe Finesto d.o.o. Ljubljana, čeprav slednji dve družbi nista imeli sklenjene nobene pogodbe z družbo Ofis d.o.o. ter je bil kljub temu iz stečajne mase družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju nakazan denar tudi na ti dve družbi, kar bo še podrobneje obrazloženo pod točko III izreka sodbe.

Upoštevač vse navedeno je po oceni sodišča „prenos terjatev“ s strani Ofisa na BS Factor LLC v Avstriji le krinka za domnevno zakonito podlago nadaljnjega prenosa tega denarja v tujino, od koder se je delno „po istem kanalu“ vrnil nazaj.

Obsojena Polona Kuhar je pričela v imenu družbe Ofis d.o.o., kakor že predhodno obrazloženo odkupovati terjatve s tako prejetim denarjem od obt. Goršeta, saj ga sama oz. njena družba Ofis ni imela, kar je tudi sama izrecno navedla v svoji izpovedi. Terjatve stečajnih upnikov so bile odkupljene v času od 27.12.2006 do dne 26.11.2007, kar potrjujejo sklenjene pogodbe in nakazila

stečajnim upnikom ob nakupu terjatev (vijoličasti fascikel, ki ga je v spis kot prilogo vložila sama Polona Kuhar in izpis transakcijskega računa družbe Ofis d.o.o.), od koder so bila izvršena plačila družbam za odkupljene terjatve. V omenjenem času je tako družba Ofis d.o.o. od 22-ih stečajnih upnikov družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju odkupila za 2.076.652,11 Eur terjatev za skupno ceno 305.240,72 Eur. Kot je bilo obrazloženo že pod točko I/2 izreka sodbe so dogovorjeni zneski odkupa, posamezni upniki, od katerih je bila terjatev odkupljena in datumi odkupov razvidni tudi iz pregleda transakcijskega računa družbe Ofis d.o.o., kot že navedeno pa se v spisu nahajajo tudi pogodbe, iz katerih je razvidno, da jih je v imenu Ofis d.o.o. podpisovala prav direktorica Polona Kuhar.

Ob tem ni spregledati zanimivega podatka, da je obs. Polona Kuhar v svoji izpovedi potrdila, da družba Ofis d.o.o. ni sodelovala v upniškem odboru. Iz spisa stečajnega postopka opr. št. St 1866/2007 pa je razvidno, da naj bi Ofis d.o.o. - s podpisano direktorico obs. Polono Kuhar podala zahtevo za zamenjavo člana upniškega odbora že dne 30.8.2007. Iz te zahteve (list. št. 2200 stečajnega spisa) je razvidno, da je obs. Polona Kuhar sodišču navedla, da Ofis d.o.o. nastopa v stečajnem postopku nad stečajnim dolžnikom Hidro Koper d.o.o. kot upnik (zaporedna št. 30), na podlagi pogodbe o odkupu terjatve. Sodišče na tem mestu ugotavlja, da je na dan tega dopisa, to je 30.8.2007 družba Ofis d.o.o. dejansko odkupila že večino zgoraj navedenih terjatev od stečajnih upnikov in ne le od upnika Universe service d.o.o. pod zaporedno številko 30, o čemer je bilo sodišče samo o tem stečajnem upniku obveščeno ter je zato stečajni upravitelj le pri tem stečajnem upniku naredil popravek oz. pod zaporedno številko 30 v tabeli za delitev stečajne mase le-tega novega upnika, to je družbo Ofis d.o.o. zavedel, za vse ostale terjatve stečajnih upnikov, ki jih je odkupila družba Ofis d.o.o. pa stečajni upravitelj, čeprav je bil o tem nedvomno obveščen s strani Ofisa d.o.o., ni naredil popravka v tabelah za delitev stečajne mase. To okoliščino kot kaže je očitno zamolčal sodišču. Tudi družba Ofis d.o.o. o ostalih kupljenih terjativah od stečajnih upnikov ni obveščala sodišča več kot je to sicer storila le v prvem primeru, kar kaže na dogovor, da družba Ofis d.o.o. tega ne stori zaradi prikrievanja podatkov sodišču.

Iz zgoraj navedene zahteve družbe Ofis d.o.o. z dne 30.8.2007 nadalje izhaja, da je stečajni postopek nad enim od članov upniškega odbora zaključen (Gradis Koper ter je temu članu tudi prenehala funkcija člana upniškega odbora). Nadalje je navedeno da delo upniškega odbora bo še potrebno, zato družba Ofis d.o.o. meni, da je potrebno preveriti delo stečajnega upravitelja in vprašanje morebitne odgovornosti, saj po mnenju družbe Ofis d.o.o. stečajni postopek nad dolžnikom družbo Hidro Koper d.o.o. poteka predolgo. Ker je znašala terjatev družbe Ofis d.o.o. 31,83 % vseh terjatev na dan začetka stečajnega postopka, se predlaga, da se ugotovi, da je članstvo v upravnem odboru prenehalo družbi Gradis Koper - stečajna masa in se za novega člana imenuje družba Ofis d.o.o. na podlagi določila člena 86/3 ZPPSL.

Sodišče je nato s sklepom z dne 6.9.2007 ugotovilo, da je prenehalo članstvo v Upravnem odboru Gradisu Koper in ker terjatev družbe Ofis d.o.o. presega 1/4 skupno ugotovljenih terjatev vseh upnikov, je postavilo upnika Ofis d.o.o. Ljubljana za novega člana upniškega odbora v stečajnem postopku (list.št. 2201 do 2202).

Že naslednjega dne 7.9.2007 pa je obt. Gorše sodišču podal predlog za poznejšo (drugo) razdelitev stečajne mase, ker je v stečajni masi prišlo do dodatnih prilivov denarnih sredstev in sicer je pretežni del denarnih sredstev prišel iz zaključenega stečajnega postopka nad dolžnikom stečajna masa Gradis Koper - v stečaju. Tako se je v razdelitveni masi nabralo sredstev za 378.124,68 Eur, s čimer so bili poplačani upniki v višini 9 % njihovih terjatev na dan začetka stečajnega postopka. Z drugo razdelitvijo pa so bili upniki poplačani v višini 10 %.

Iz priložene tabele za razdelitev stečajne mase pa je kot že navedeno le pod zaporedno številko 30

naveden nov upnik družba Ofis d.o.o. (prej Komercialna banka Triglav - list. št. 2208 do 2222 stečajnega spisa). Sodišče je temu predlogu stečajnega upravitelja ugodilo (sklep z dne 7.9.2007 na list. št. 2223 stečajnega spisa). Iz dopisa stečajnega upravitelja z dne 1.10.2007 izhaja, da sodišče obvešča o poteku stečajnega postopka oz. sporoča, da je bilo dne 1.10.2007 izvršeno poplačilo navadnih upniških terjatev po sklepu o glavni delitvi in naknadni (drugi) delitvi stečajne mase. Pri tem stečajni upravitelj izrecno dodaja, da so bile pridobljene vse številke transakcijskih računov upnikov tako, da težav pri samih nakazilih ne pričakuje (list.št. 2233 stečajnega spisa). Tudi iz pravkar navedenega je očitno, da stečajni upravitelj zamolči sodišču, da je tudi pri odkupih drugih terjatev od stečajnih upnikov do tedaj prišlo do spremembe upnikov, vendar o tem razen pod zaporedno številko 30 tabele (Ofis d.o.o.), tega podatka sodišču ni poročal, niti ni novih upnikov (družbe Ofis, ki je odkupila terjatve) ni zavedel v tabelo oz. jih v tabelah prikazal sodišču, čeprav je bil stečajni upravitelj s strani Ofisa d.o.o. kot že predhodno obrazloženo nedvomno obveščen, saj je bil za vsak odkup terjatev obveščen z ustrežno izjavo o prenosu terjatve. Iz zgoraj navedenega pa tudi izhaja, da je bil stečajni upravitelj obveščen tudi s transakcijskimi računi upnikov, torej je vedel tudi za transakcijski račun družbe BS Factor LLC v Avstriji, na katerega je Ofis prenesel terjatve.

Na naroke upniškega odbora je pristopal pooblaščen odvetnik Dino Bauk s pooblastilom Polone Kuhar. Prvi narok oz. seja upniškega odbora v stečajnem postopku Hidro Koper d.o.o. je bila nato sklicana za 10.10.2007. Pod točko 2 vabila oz. sklica za sejo upniškega odbora je bila predvidena točka dnevnega reda: poročilo stečajnega upravitelja o poteku postopka. Iz poročila stečajnega upravitelja z dne 2.10.2007 pa je v zvezi s premoženjem (stečajna masa) stečajnega dolžnika pod točko 2.8. naznanil, da se je poleg drugega premoženja pojavilo še dodatno premoženje, ki bo predmet posebnega poročila (list. št. 2235 do 2237 stečajnega spisa). Stečajni upravitelj pa poročilo zaključuje s predlogom, da bo na upniškem odboru podan predlog za prodajo pravne osebe s celotnim premoženjem. V omenjenem posebnem predlogu (očitno gre za izredno poročilo stečajnega upravitelja z dne 4.10.2007, ki ga je tudi predstavil na upniškem odboru dne 10.10.2007) pa je v zvezi s premoženjem stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. poročal, da ima stečajni dolžnik še nekaj najdenih zemljišč v prostoru Luke Koper in predvidenega tretjega pomola, ter da je njihova vrednost precejšnja. Glede na verjetno zanimivost pri prodaji „sedaj najdenih zemljišč“ stečajni upravitelj ocenjuje oz. predlaga, da se celotno premoženje proda skupaj s stečajnim dolžnikom kot pravno osebo, saj bi tako prišlo do pogojev za zaključek stečajnega postopka, ki se že kar dolgo vleče. Cenitev premoženja stečajnega dolžnika je pokazala, da je ocenjena vrednost 4.169.000,00 Eur, kar bo predlagano kot izklicna cena (list. št. 2240 do 2241 stečajnega spisa). Stečajni upravitelj je kot že navedeno dne 4.10.2007 podal tudi predlog za prodajo stečajnega dolžnika kot pravne osebe (list. št. 2273 do 2274 stečajnega spisa). Na seji upniškega odbora dne 10.10.2007 je tako pooblaščenec odvetnik Dino Pauk zastopal voljo družbe Ofis d.o.o. oz. Polone Kuhar, kamor je pristopila družba Ofis d.o.o., ki je bila izvoljena celo za predsednico upniškega odbora prvič, ko je dne 10.10.2007 upniški odbor odločal o prodaji stečajnega dolžnika kot pravne osebe. Na podlagi obrazloženega je tako moč utemeljeno zaključiti, da je bilo vse očitno tudi časovno usklajeno, saj je že dne 10.10.2007 upniški odbor dal soglasje za prodajo stečajnega dolžnika kot pravne osebe, nakar je še stečajni senat s sklepom z dne 17.10.2007 (list. št. 2303 do 2305 stečajnega spisa) odredil prodajo stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju kot pravne osebe z vsem premoženjem, kot izhaja iz ceniitve pooblaščenega revizorja Valute, družbe za revizijo iz Maribora z dne 2.10.2007.

K točki III izreka sodbe

Kot že obrazloženo so bili na podlagi odredb Okrožnega sodišča v Kopru opr.št. II Kpd 12233/11 (Kpd 109/11) z dne 7.3.2011, z dne 20.6.2011 in z dne 19.9.2011, odredb številka II Kpd 57600/11 z dne 16.12.2011, 14.3.2012 in 2.8.2012 pridobljeni bančni podatki oziroma izpisi prometa za transakcijske račune Stečajne mase iz Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, družbe Ofis d.o.o., družbe KB

Računovodstvo d.o.o., družbe Finesto d.o.o., fizične osebe Brane Gorše, Odvetniške družbe Gorše o.p.d.n.o., družbe Svet najem d.o.o., fizične osebe Stajke Skrbinšek in družbe Gagat d.o.o.

Stečajni upravitelj obt. Brane Gorše je bil edini pooblaščenec za razpolaganje s sredstvi na transakcijskih računih družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju in stečajne mase Hidro Koper d.o.o. ter je na podlagi lažnih predlogov opravljal nakazila - razdelitev stečajne mase iz transakcijskega računa družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. Pri delitvi sredstev upnikom na podlagi izdanih sklepov Okrožnega sodišča v Kopru je v dneh 18.6.2007, 1.10.2007 do 4.10.2007, 14.5.2008, 23.12.2008 in 6.7.2010 prikrito izplačeval denarna sredstva tujim pravnim osebam na bančne račune v tujino in družbi Finesto d.o.o., čeprav te družbe niso izpolnjevale zakonskih pogojev za status upnika v tem stečajnem postopku, kot tudi ne za poplačilo iz tega naslova.

Na podlagi bančnih podatkov o prometu na transakcijskih računih prej navedenih družb in posameznikov je bilo že predhodno ugotovljeno, da je denarna sredstva za nakup 22-tih terjatev s pomočjo navedenih družb priskrbel sam obt. Brane Gorše, ob pomoči Stajke Skrbinšek, ki je tudi sama pomagala oz. prispevala manjši del denarnih sredstev. Kot je predhodno obrazloženo, je ponovno ugotoviti, da je Brane Gorše s pomočjo Barbare Gorše, Vlada Petka, Stajke Skrbinšek in Polone Kuhar protipravno pridobil 22 terjatev upnikov stečajnega postopka.

Te terjatve je poplačal na podlagi svojih lažnih predlogov in na podlagi izdanih sklepov Okrožnega sodišča v Kopru v sklopu delitve stečajne mase, ko je iz transakcijskega računa stečajnega dolžnika oz. stečajne mase opravil več nakazil na bančne račune treh družb, ki niso bili upniki družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. Pri izvrševanju bančnih transakcij je z namenom prikritja izvora tega denarja, prikriji sam prenos tega denarja ter ga lažno prikazoval kot delitev stečajne mase.

Nakazilo denarja iz stečajne mase stečajnega dolžnika družbam BS Factor LLC in Lafino Trade LLC na bančne račune v Avstrijo ter na bančni račun družbe Finesto d.o.o. Ljubljana, kot je to opisano pod točko III/1 izreka sodbe, izhajajo iz pregleda transakcijskega računa družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju (list. št. 141 do 156 spisa).

Sodišče je s sklepom z dne 13.6.2007 na podlagi predloga stečajnega upravitelja z dne 3.5.2007 potrdilo osnutek za glavno razdelitev stečajne mase stečajnega dolžnika, v katerem je stečajni upravitelj predlagal, da se razdeli 41.984,02 Eur, s čimer bi bili upniki izplačani v višini 1 % njihovih priznanih terjatev (list. št. 2121 do 2122 stečajnega spisa). S sklepom z dne 23.8.2007 pa je sodišče sklenilo, da se glavna razdelitev stečajne mase opravi v skladu s potrjenim osnutkom za glavno delitev stečajne mase, ki se v spisu nahaja na list. št. 2121 do 2138. Glavna razdelitev se je obravnavala na naroku dne 23.8.2007. Ker ni bilo ugovorov upnikov k temu osnutku glavne razdelitve, je sodišče odločilo, da se opravi razdelitev stečajne mase na takšen način, kot je to v osnutku glavne razdelitve bilo določeno. Sodišče je še odločilo, da se razdelitev opravi v 15 dneh od pravnomočnosti citiranega sklepa. Na tem mestu je poudariti, da iz priložene tabele 4: glavna razdelitev stečajne mase na list. št. 2124 do 2138 je stečajni upravitelj le pod zaporedno številko 30 navedel spremembo novega stečajnega upnika družbo Ofis d.o.o. (stari upnik: Komercialna banka Triglav), pri ostalih do tedaj kupljenih terjativah s strani Ofisa pa te spremembe ni opravil, niti ni kakorkoli o tem obvestil sodišča, čeprav je bil o teh odkupih pisno seznanjen s strani družbe Ofis d.o.o. Nadalje je stečajni upravitelj dne 7.9.2007 podal sodišču drugi predlog za poznejšo (drugo) razdelitev stečajne mase v višini 378.124,68 Eur, pri čemer je v tem predlogu sodišču še poročal, da sklep o glavni razdelitvi stečajne mase je postal pravnomočen, podatki iz osnutka za glavno razdelitev pa se niso spremenili (list. št. 2206 stečajnega spisa). Sodišče je s sklepom z dne 10.9.2007 sklenilo, da se opravi poznejša razdelitev stečajne mase v skladu s predlogom stečajnega upravitelja z dne 7.9.2007, s katero bodo stečajni upniki dodatno poplačani še za 9 % svojih prijavljenih terjatev (list. št. 2223 do 2224 stečajnega spisa). Dne 31.3.2008 je stečajni upravitelj

podal predlog za poznejšo (tretjo) delitev stečajne mase, po kateri bo moč poplačati upnike še v višini 90 % njihovih terjatev ter bi bili tako s tretjo razdelitvijo upniki poplačani v višini 100 % njihovih terjatev na dan začetka stečajnega postopka. Iz priložene tabele na dan 30.3.2008 je razvidno, da je stečajni upravitelj kot že zgoraj navedeno naredil spremembo novega stečajnega upnika le pri družbi Ofis d.o.o. pod zaporedno številko 30, ne pa tudi pri ostalih stečajnih upnikih, ki so prodali svoje terjatve družbi Ofis d.o.o. (list. št. 2450 do 2460 stečajnega spisa).

Sodišče je s sklepom z dne 4.4.2008 (list. št. 2464 do 2477 stečajnega spisa) sklenilo, da se poznejša razdelitev stečajne mase v znesku 3.749.065,11 Eur opravi v skladu s predlogom stečajnega upravitelja z dne 31.3.2008.

Stečajni upravitelj obt. Brane Gorše je dne 4.11.2008 podal predlog za poznejšo (četrto) delitev stečajne mase v višini 474.443,34 Eur, kar predstavlja poplačilo 15 % terjatev iz naslova obresti po začetku stečajnega postopka. V priloženem posodobljenem končnem seznamu preizkušenih terjatev je opravil spremembo le pod zaporedno številko 30, ko je v seznamu navedel spremembo upnika, to je družbo Ofis d.o.o., zraven pa pripisal (Komerzialna banka Triglav), za ostale upnike pa takih sprememb povezanih z odkupom terjatev ni zavedel (list. št. 2614 do 2633 stečajnega spisa).

Sodišče je s sklepom z dne 2.12.2008 sklenilo, da se določi končni načrt poznejše razdelitve splošne razdelitvene mase v znesku kot ga je predlagal stečajni upravitelj, s katerim se poplačajo v višini 15 % terjatev iz naslova obresti in sicer po načrtu stečajnega upravitelja z dne 4.11.2008. Stečajni upravitelj je dne 20.5.2010 sodišču dostavil še končni načrt končne razdelitve, iz katerega je razvidno, da je predlagal, da se razdeli znesek splošne razdelitvene mase v višini 116.713,06 Eur, kar predstavlja 3,69 % terjatev stečajnih upnikov. Sodišče pa je s sklepom o končni razdelitvi z dne 16.6.2010 odločilo, da se končna delitev opravi na podlagi končnega načrta končne razdelitve z dne 20.5.2010 oziroma kot je to predlagal stečajni upravitelj (list. št. 2774 do 2775 stečajnega spisa).

Iz priloženih tabel, ki jih je stečajni upravitelj predložil sodišču v zgoraj navedenih razdelitvah pa nedvomno izhaja, da je stečajni upravitelj kot že navedeno zavedel oziroma opravil spremembo stečajnega upnika pri odkupu terjatev le pod zaporedno številko 30, kjer je prikazal novega stečajnega upnika družbo Ofis d.o.o., zraven v oklepaju pa pripisal starega stečajnega upnika, to je Komerzialno banko Triglav. V drugih primerih odkupa terjatev s strani družbe Ofis d.o.o. od stečajnih upnikov pa takih sprememb ni zavedel.

Iz obrazloženega je torej razvidno, da so bili v obravnavanem stečajnem postopku stečajni upniki poplačani 118,69 %.

Sodišče v tej zvezi ne more slediti zagovoru obt. Goršeta v smeri, češ da ni bila njegova dolžnost obveščati sodišča o spremembah stečajnih upnikov. Ugotovljeno je že bilo predhodno, da je bil stečajni upravitelj z ustreznimi izjavami s strani Ofisa d.o.o. obveščen o vsakokratni spremembi stečajnega upnika pri nakupu terjatve, zato bi moral stečajni upravitelj v vsakokratni tabeli za razdelitev stečajne mase sodišču prikazati dejansko stanje na dan sestave te tabele, na katere se je tudi skliceval stečajni upravitelj oziroma predlagal sodišču, da naj se razdelitev stečajne mase opravi po predloženih tabelah. Tudi priča Nada Škerjanc Milotič je potrdila, da če stečajni upnik obvesti o nakupu terjatve stečajnega upravitelja, bi moral le-ta o spremembi stečajnega upnika obvestiti sodišče. Zato, da bi bile te tabele verodostojne, pa bi moral stečajni upravitelj zagotovo vsaj v tabelah navesti novo dejansko stanje oziroma spremembe stečajnih upnikov, pri čemer je tudi sodišče v svojih sklepih potrjevalo podane predloge stečajnega upravitelja, ter napotilo stečajnega upravitelja, da opravi delitev stečajne mase stečajnim upnikom kot so navedeni v tabeli. Kot že navedeno se je glavna razdelitev stečajne mase obravnavala na naroku dne 23.8.2007. Do tega datuma je družba Ofis odkupila že večino terjatev, ter o tem obvestila stečajnega upravitelja, vendar

obt. Gorše razen v enem primeru o spremembi upnika ni obveščal sodišča. Ker razen ene spremembe, to je pod zaporedno številko 30, ni bilo drugih sprememb, je tako stečajni upravitelj zavestno zavajal stečajni senat z nepravilnim dejanskim stanjem v tabelah, ko je še naprej prikazoval stare stečajne upnike, ki so svoje terjatve prodali, ne pa novih stečajnih upnikov, ki so v tem času kot že navedeno kupili terjatve od starih stečajnih upnikov. V vseh primerih je bil kupec terjatev družba Ofis d.o.o. ter je po oceni sodišča stečajni upravitelj navedeno nedvomno storil, misleč, da ne bi stečajni senat morda podvomil o kaznivih dejanjih, ki se sedaj očitajo obt. Branetu Goršetu in so predmet predmetnega kazenskega postopka.

Nakazilo denarja iz stečajne mase družbam BS Factor LLC in Lafino Trade LLC na račune v Avstrijo in nakazili družbi Finesto d.o.o. Ljubljana, kakor je to opisano pod točko III/1 izreka sodbe, izhajajo iz pregleda transakcijskega računa družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju (list. št. 141 do 156 spisa). Prenakazila z zneski, ki so bili tako prenakazani v dneh 18.6.2007, 1.10.2007, 22.1.2008, 14.5.2008, 23.12.2008 in 6.7.2010 kot razdelitev stečajne mase, nimajo podlage v listovni dokumentaciji stečajnega spisa, saj družbe BS Factor LLC, Lafino Trade LLC in Finesto d.o.o. prvotno niso bile stečajne upnice.

Obt. Brane Gorše jih v svojih poročilih in predlogih stečajnemu senatu, katerim je prilagal tudi tabele stečajnih upnikov, sploh ni omenjal. S tako napačno prikazanimi podatki o stečajnih upnikih, ki so kupovali terjatve stečajnih dolžnikov (družba Ofis d.o.o.) je tudi zavajal stečajni senat, kateri je sledil predlogom stečajnega upravitelja za delitev stečajne mase stečajnega dolžnika in so zato predlogi stečajnega upravitelja tudi postali sestavni del izreka sklepov stečajnega senata o razdelitvi stečajne mase. Upoštevajoč navedeno pa je zaradi napačno prikazanih določenih stečajnih upnikov stečajni upravitelj delil premoženje iz stečajne mase stečajnega dolžnika družbam v tujino in družbi Finesto d.o.o. iz Ljubljane, kot zgoraj navedeno, ne pa starim stečajnim upnikom, ki so prodali terjatve (razen pod zaporedno številko 30) ter so bili v tabelah zavedeni še vedno kot aktualni stečajni upniki. Tako prenašene tabele je obtoženi Gorše očitno uporabil zato, da bi stečajnemu senatu prikril dejanskega novega kupca, to je družbo Ofis d.o.o., ki je odkupila od stečajnih upnikov tudi preostalih 21 terjatev. Da obtoženi Gorše sodišču ni omenjal novega kupca (Ofis d.o.o.) za nakup preostalih 21 terjatev stečajnega dolžnika, pa izhaja iz poročil in tabel za delitev stečajne mase, ki se nahajajo v stečajnem spisu.

Ker si je torej stečajni upravitelj obtoženi Brane Gorše kot predhodno že obrazloženo pridobil terjatve stečajnih upnikov do stečajne mase protipravno, gre v obravnavanem primeru vsekakor za razpolaganje s premoženjem, ki je bilo pridobljeno s kaznivim dejanjem in predstavlja obliko pranja denarja po 1. in 2. točki I. odst. 2. člena Zakona o preprečevanju pranja denarja in financiranju terorizma (v nadaljevanju ZPPDFT). Glede na njuno opisano vlogo sta obtoženi Brane Gorše in obtoženi Rudolf Trček storila očitano kaznivo dejanje z direktnim naklepom. Na tem mestu je ponovno opozoriti, da v zvezi s kaznivim dejanjem očitanim pod točko III izreka sodbe sta Polona Kuhar in Stajka Skrbinšek na predobravnavnem naroku priznali krivdo in bili pravnomočno obsojeni, medtem ko sta Barbara Gorše in Vlado Petek storila očitano jima kaznivo dejanje pranja denarja po I., III. in V. odst. 245. čl. KZ, iz malomarnosti.

V skladu z 2. členom Zakona o preprečevanju pranja denarja in financiranja terorizma (ZPPDFT) pranje denarja po tem zakonu je katerokoli ravnanje, s katerim se prikriva izvor denarja ali drugega premoženja, pridobljenega s kaznivim dejanjem in vključuje:

1. zamenjavo ali kakršenkoli prenos denarja ali drugega premoženja, ki izvira iz kaznivega dejanja,
- 2.

skrivanje ali prikrivanje prave narave, izvora, nahajanja, gibanja, razpolaganja, lastništva ali pravic v zvezi z denarjem ali drugim premoženjem, ki izvira iz kaznivega dejanja. Po 1. in 2. točki 3. člena istega zakona spadajo med premoženje, ki ga je moč pridobiti s kaznivim dejanjem med drugim tudi vse vrste sredstev, tako tudi denar, nakazila in terjatve... Obtoženi Brane Gorše (posledično pa tudi vsi ostali navedeni pod to točko izreka sodbe) pa ni razpolagal le z nezakonito pridobljenimi terjatvami, pač pa tudi z denarjem, ki ga je iztržil na nezakonit način s prodajo pravne osebe kot opisano pod točko I/1 izreka sodbe.

V tej zvezi oziroma z navedbami odv. Novak - Jeleniča v končnih besedah na glavni obravnavi dne 10.4.2014, da denar od Braneta Goršeta za nakup terjatev stečajnih upnikov v višini 300.375,00 Eur ne izvira iz kaznivega dejanja, mu je slednje pritrditi, pri čemer pa je poudariti, da to se niti ne očita kot kaznivo dejanje, temveč se mu kot kaznivo dejanje očita, da je ravno s temi 300.375,00 Eur kot stečajni upravitelj kupil terjatve stečajnih upnikov, s čimer je storil kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja ter nato tako odkupljene terjatve poplačeval iz vnovčene stečajne mase, tako da je družbi BS Factor LLC od 18.6.2007 do 22.1.2008 nakazal znesek v višini 222.790,90 Eur po prejemu kupnine za nepremičnine iz kaznivega dejanja pod točko I/1 izreka sodbe pa tudi denar, ki je bil pridobljen s tem opisanim kaznivim dejanjem oziroma 14.5.2008 skupno osem nakazil v višini 1.855.280,18 Eur na dva bančna računa BS Factor LLC, dne 23.12.2008 znesek 252.961,56 Eur družbi Lafino Trade LLC v Avstrijo in 6.7.2010 dve nakazili v skupni vrednosti 62.228,24 Eur družbi Finesto d.o.o. v Ljubljani.

Prenesene terjatve so tako torej pridobile tudi dejansko materialno osnovo, iz katere so izhajala tudi izplačila iz stečajne mase.

Od 18.6.2007 do 6.7.2010 je obt. Gorše nakazoval sredstva iz stečajne mase družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju na bančne račune pravnih oseb, katere v spisu stečajnega postopka niso bile zavedene kot upniki. Tako je iz izpisov nalogov za plačila v tujino (list. št. 141 do 156 spisa) ugotoviti, da je obt. Gorše izvršil 13 nakazil v skupni vrednosti 2.078.071,08 Eur družbi BS Factor LLC iz Floride z dvema različnima transakcijskima računoma v Avstriji. Na obeh bančnih računih je bila do zaprtja računov pooblaščenica zastopnica Stajka Skrbinšek, kar izhaja iz dopisa Urada za preprečevanja pranja denarja (list. št. 220 do 228 spisa), slednje pa je tudi sama priznala zaslišana kot priča na glavni obravnavi. Sam prenos denarja je obt. Brane Gorše prikrival z opisom namena nakazil in sicer je nakazila prikazoval kot „razdelitev stečajne mase in razdelitev stečajne mase plačilo blaga“. Dne 23.12.2008 je v sklopu delitve stečajne mase iz transakcijskega računa družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju nakazal 252.961,56 Eur na bančni račun tuje družbe Lafino Trade LLC, Delaware, ZDA odprtem pri banki v Avstriji, na katerem sta bila pooblaščenca tuja državljana Duško Šarič in Slobodan Resimič.

Pri izvrševanju bančnih transakcij je z namenom prikritja izvora tega denarja kot namen nakazila navedel „razdelitev“. Dne 6.7.2010 pa je obt. Gorše z dvema nakaziloma skupno nakazal 62.228,24 Eur na transakcijski račun slovenske družbe Finesto d.o.o. Ljubljana, odprtem pri A Banki Vipa d.d. Ljubljana, na katerem sta pooblaščenca Miloš Budisavljevič in Rudolf Trček.

Terjatve so bile prenesene na BS Factor LLC, kar je v svoji izpovedi potrdila Polona Kuhar in v skladu z pogodbo o opravljanju storitev z dne 18.11.2006 med Ofis d.o.o. in družbo BS Factor LLC. Tako iz pregleda transakcijskega računa stečajnega dolžnika in zabeleženih nakazil iz stečajne mase ter iz dopisa Urada za preprečevanje pranja denarja z dne 19.10.2012 izhaja, da je imela družba BS Factor LLC v Avstriji odprta dva bančna računa pri različnih bankah, kjer je bila edina zastopnica za razpolaganje s sredstvi kot že navedeno Stajka Skrbinšek, kamor je prejela skupno 2.078.071,08 Eur v dneh in na način, kakor je to opisano pod točko III/1., 1 do 4 alineje (list. št. 220 do 228 spisa).

Zgoraj navedeno potrjuje uradni zaznamek v zvezi pregleda bančnih podatkov v zadevi Hidro Koper d.o.o. - v stečaju ter tabela 1, pregled transakcij računa družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju (priloga 6 in 6.1 spisa). Iz citiranega uradnega zaznamka izhaja, da je s transakcijskima računoma Hidra Koper d.o.o. - v stečaju od 29.4.2005 nedvomno upravljal le stečajni upravitelj obt. Brane Gorše. Družbi Ofis d.o.o. niso bila nakazana sredstva iz transakcijskih računov družbe v stečaju oz. iz stečajne mase Hidra Koper. Iz stečajne mase pa so bila kot poplačila terjatev izplačana sredstva na transakcijske račune družb, kateri niso bili zavedeni kot upniki v tabeli Načrt končne razdelitve in sicer:

- dne 19.6.2007 - prvo nakazilo v znesku 15.785,97 Eur na transakcijski račun uporabnika družbe BS Factor LLC iz Floride (ZDA),
- dne 1.10.2007 - tri nakazila v zneskih 67.000,00 Eur, 66.733,26 Eur in 41.690,27 Eur (skupno 175.423,53 Eur na transakcijski račun uporabnika BS Factor LLC),
- dne 22.1.2008 - eno nakazilo v znesku 31.581,04 Eur na transakcijski račun uporabnika BS Factor LLC,
- dne 15.5.2008 - osem nakazil v zneskih 7.959,25 Eur, 284.232,59 Eur, 600.000,00 Eur, 603.599,33 Eur, 126.829,00 Eur, 54.116,63 Eur, 91.152,21 Eur in 87.391,17 Eur na transakcijski račun uporabnika BS Factor LLC - v skupni vrednosti 1.855.280,18 Eur,
- dne 24.12.2008 - eno nakazilo v znesku 252.961,56 Eur na transakcijski račun uporabnika Lafino Trade LLC iz države Dellaware (ZDA),
- dne 6.7.2010 - dve nakazili v zneskih 49.347,57 Eur in 12.880,67 Eur na transakcijski račun uporabnika Finesto d.o.o. v skupni vrednosti 62.228,24 Eur.

Slednje potrjujejo izpisi nalogov za plačila v tujino na list. št. 141 do 156 spisa in pridobljeni podatki na podlagi mednarodnega zaprosila preiskovalnega sodnika iz Avstrije (list. št. 674 do 753 ter na list. št. 564 do 615 spisa) priloge II Kpd 57600/11 (Kpd 573/11).

Ravno tako je tudi iz izpisa naloga za plačilo v tujino (list. št. 153) razvidno, da je bil dan dne 23.12.2008 citiran nalog s strani obt. Braneta Goršeta za nakazilo zneska 252.961,56 Eur na bančni račun banke Raiffeisenlandesbank Noe, Dunaj, Avstrija, kar je tudi razvidno iz prometa na transakcijskem računu te banke v Avstriji na list. št. 627 priloge II Kpd 57600/11. Pregled transakcijskega računa družbe Finesto d.o.o. Ljubljana (list. št. 154 do 156 spisa) pa potrjuje, da sta bila izvršena dne 6.7.2010 dva priliva kot „peta delitev stečajne mase“ na transakcijski račun družbe Finesto d.o.o. in sicer v znesku 49.347,57 Eur in 12.880,67 Eur, skupaj torej 62.228,24 Eur. Prav tako vse navedeno potrjuje pregled prometa na transakcijskem računu družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju (na list. št. 1146 do 1159) ter izpisi nalogov za plačila v tujini (na list. št. 1185 do 1200 v prilogi 6.1. spisa).

Tudi iz uradnega zaznamka v zvezi pregleda bančnih podatkov v zadevi Hidro Koper d.o.o. - v stečaju in družbe Ofis d.o.o. z dne 7.10.2011 na list. št. 62 do 64 priloge II Kpd 57600/11 je razvidno, da družbi Ofis d.o.o. Ljubljana niso bila nakazana sredstva iz stečajne mase družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, pri čemer pa je družba Ofis d.o.o. v času od 27.12.2006 do 28.11.2007 nakazala 22-tim pravnim osebam, ki so bili upniki družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, skupen znesek 305.240,72 Eur (list. št. 201 do 214 spisa). Družba Ofis d.o.o. pa je v času od 15.10.2007 do 6.3.2008 prejela od družbe BS Factor LLC iz Avstrije skupno 320.014,18 Eur za plačila raznih računov, večino tega denarja pa je kot vračila posojila nakazala družbi Kuhar & Bergant Co.d.n.o. v

skupnem znesku 317.037,31 Eur (list. št. 215 do 228 spisa in skica na list. št. 219 spisa), medtem ko si je znesek v višini 2.976,87 Eur zadržala Ofis kot plačilo za opravljene administrativne storitve.

Podatki transakcijskega računa družbe Ofis d.o.o. tako razkrijejo, da je Skrbinškova prejeti denar naveden pod točko III/1, prva do četrta alineja izreka sodbe na račun BS Factor LLC v Avstriji uporabila tako, da ga je posredovala iz prejetih sredstev v obdobju od 12.10.2007 do 6.3.2008 „kot plačilo računov“ v več manjših zneskih in v skupnem znesku 320.014,18 Eur, kakor je navedeno pod točko III/2a izreka sodbe na račun družbe Ofis d.o.o., s preostankom denarja pa v dogovoru z Goršetom razpolagala tako, da ga je porabila za prenakazila v zvezi s poslovanjem družbe.

Ker po zagovornih navedbah obt. Goršeta naj bi ga za posojilo prosila Stajka Skrbinšek za neko družbo ter ker je razpolagal z denarnimi sredstvi, ji je posojilo nato dal, spričo česar je utemeljeno sklepati, da mu je Stajka Skrbinšek to posojilo v dogovoru z njim vrnila na način kot je opisan pod točko III/2 izreka sodbe. Skrbinškova je torej potrebovala denarna sredstva za neko družbo, torej ne zase. Da je neka družba očitno prav družba Ofis pa je bilo že predhodno obrazloženo. Tudi slednje potrjuje, da je bil kupec terjatev prav obt. Gorše, saj je z njegovim denarjem Ofis kupoval terjatve od stečajnih upnikov.

Da je BS Factor LLC plačal 320.014,18 Eur družbi Ofis za prenesene terjatve je v svoji izpovedi potrdila tudi priča Stajka Skrbinšek. Kam in komu je bil prenakazan ostali denar, glede na to, da sta bila oba bančna računa BS Factor v Avstriji zaprta, pa Stajka Skrbinšek zaradi strahu ni želela povedati.

Iz navedenega je tako utemeljeno zaključiti, da je Stajka Skrbinšek iz računov družbe BS Factor LLC na račun Ofisa d.o.o. nakazala toliko denarja, kot sta ga obt. Gorše in ona sama (kot opisano pod točko II/b 4 izreka sodbe), posodila za odkup terjatev. Iz podatkov, ki jih je posredovala Republika Avstrija s predlogom za prevzem kazenskega pregona pa izhaja, da je bil denar, ki je bil nakazan na transakcijski račun družbe BS Factor LLC pri Raiffeisenlandes bank je bil nato prenesen 18.8.2008 v znesku 1.350.000,00 Eur na transakcijski račun BS Factorja LLC na bančnem računu pri banki Raiffeisenbank Wien - Niederosterreich in nato dne 3.12.2008 prenesen na transakcijski račun družbe SAS Holding s sedežem v ZDA pri posojilnici Borovlje - Celovec v 12-ih posameznih nakazilih po 50.000,00 Eur. Tudi po nakazilu stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju na bančni račun družbe Lafino Trade v Avstriji v višini 252.961,56 Eur, je bila na istem bančnem računu izvedena zgolj še ena transakcija in sicer izplačilo dne 27.1.2009 v višini 270.000,00 Eur družbi Agroocop d.o.o. Banja Luka. (priloga 16 spisa).

Iz te dokumentacije tudi nesporno izhaja, da je bila na transakcijskih računih družbe BS Factor LLC edina pooblaščenka Stajka Skrbinšek.

Iz fascikla z oznako A3 (priloga 6 do 6.8 spisa) oziroma iz podatkov transakcijskih računov družb, ki so pri tem „vračanju“ posojila sodelovale, pa je razvidno, kako je iz izplačanega skupnega zneska 320.014,18 Eur s prelaganjem iz računa na račun navedenih družb v opisu pod točko III/2 b do e izreka sodbe, nazadnje le v skupnem znesku 300.375,90 Eur „pripotovalo“ do Goršetovega transakcijskega računa kot „vračilo“. Pri tem je ugotoviti, da je družba Ofis d.o.o. nakazala sredstva družbi Kuhar & Bergant Co.d.n.o., od tam na družbo Svet Najem d.o.o., nato Gagat d.o.o. ter od tam neposredno na transakcijski račun obt. Braneta Goršeta, kakor je sicer opisano pod točko III/2 a - d izreka sodbe. Slednje tudi potrjuje, da je bil dejanski kupec terjatev obt. Gorše in ne družba Ofis, ki je samo formalno kupovala terjatve ter si za vsak nakup terjatve le obračunala provizijo v višini 120,00 Eur za vsako sklenjeno pogodbo. Kot že navedeno Ofis ni imel denarnih sredstev za nakup terjatev ter je opravljal le administrativna opravila v zvezi s temi odkupi. Priča Polona Kuhar je tudi prepričljivo izpovedala, da je družba Ofis odkupovala terjatve v svojem imenu na račun naročnika

BS Factor LLC.

Tako je iz uradnega zaznamka v zvezi pregleda bančnih podatkov v zadevi Hidro Koper d.o.o. - v stečaju in družbe Ofis d.o.o. v prilogi 6.2 spisa, kot že navedeno razvidno, da je iz prejetih sredstev na računu BS Factor LLC v Avstriji Stajka Skrbinšek nakazala v več manjših zneskih in v skupnem znesku 320.014,18 Eur na račun družbe Ofis d.o.o. kot „plačilo računov“. Slednje potrjuje tudi izpis prometa na transakcijskem računu družbe Ofis d.o.o. pri banki Sparkasse (priloga 6.2).

Polona Kuhar je torej zneske od družbe BS Factor LLC navedene zgoraj sprejela na bančnem računu družbe Ofis d.o.o. in jih nato kot „vračilo kratkoročnega kredita, vračilo posojila“ s štirimi nakazili v obdobju od 18.10.2007 do 6.3.2008 v Ljubljani v skupnem znesku 317.037,31 Eur prenakazala na bančni račun družbe Kuhar & Bergant Co.d.n.o., kar je razvidno iz pregleda prometa transakcijskega računa družbe Kuhar & Bergant Co.d.n.o. na list. št. 158 do 169 spisa. Tako je družba Kuhar & Bergant Co.d.n.o. prejela vračilo posojila od družbe Ofis d.o.o. in sicer dne 18.10.2007 je bil vrnjen:

- znesek 178.917,04 Eur kot vračilo kredita,
- znesek 4.028,72 Eur kot obresti,
- znesek 34.000,00 Eur kot vračilo kredita in
- dne 6.3.2008 še znesek 100.091,55 Eur kot posojilo in obresti.

Slednje potrjuje tudi uradni zaznamek v zvezi pregleda bančnih podatkov in prometa na bančnem računu družbe KB Računovodstvo d.o.o. (prej družba Kuhar & Bergant Co.d.n.o. Ljubljana) v prilogi 6.3 spisa. Iz slednjega uradnega zaznamka in izpisa prometa na transakcijskem računu družbe Kuhar & Bergant Co.d.n.o. (na list. št. 161 do 165 spisa) pa je tudi razvidno, da je Polona Kuhar iz transakcijskega računa te družbe prenakazala še dva zneska v skupni višini 16.350,00 Eur na bančni račun Stajke Skrbinšek kot „vračilo posojila“. Nadalje je družba Kuhar & Bergant Co.d.n.o. kot je razvidno iz istega uradnega zaznamka in izpisa prometa na transakcijskem računu s štirimi nakazili prenakazala v istem obdobju od 18.10.2007 do 6.3.2008 na bančni račun družbe Svet najem d.o.o. skupni znesek v višini 300.692,64 Eur.

Tako je družba Kuhar & Bergant Co.d.n.o. dne 18.10.2008 nakazala družbi Svet najem d.o.o. znesek 166.917,04 Eur (vračilo kratkoročnega kredita) ter istega dne še obresti v višini 4.034,05 Eur, dne 29.1.2008 znesek 34.000,00 Eur (vračilo kratkoročnega kredita) ter dne 6.3.2008 še znesek 95.741,55 Eur (vračilo posojila in obresti), skupaj torej 300.692,64 Eur. Slednje potrjuje tudi izpis prilivov na transakcijski račun družbe Svet najem d.o.o. na list. št. 177 do 181 spisa, spričo česar je moč utemeljeno sklepati, da je ta nakazila Vlado Petek v imenu družbe Svet najem d.o.o. sprejel in jih nadalje v obdobju od 19.10.2007 do 20.3.2008 v Ljubljani s petimi nakazili v skupnem znesku 299.625,44 Eur prenakazal kot „vračila kratkoročnega kredita, vračilo posojila“ na bančni račun družbe Gagat d.o.o.

Iz uradnega zaznamka v zvezi pregleda bančnih podatkov in prometa na bančnem računu družbe Svet najem d.o.o. (priloga 6.4) je kot že navedeno ugotoviti, da je družba Svet najem d.o.o. s tremi bančnimi transakcijami v dneh 27.12.2006, 17.1.2007 in 19.11.2007 prejela iz transakcijskega računa družbe Gagat d.o.o. denarna sredstva v skupni višini 294.000,00 Eur z navedbami namenov „posojilo po pogodbi oziroma posojila“, ta sredstva pa je takoj, isti ali naslednji dan po prejemu, v istih zneskih, z bančnimi transakcijami posredovala naprej na transakcijski račun družbe Kuhar & Bergant Co.d.n.o., pri čemer je bil kot namen navedeno „posojilo po pogodbi“. Nato pa je družba Svet najem d.o.o. prejela vračilo sredstev v skupni višini 300.692,64 Eur od družbe Kuhar & Bergant Co.d.n.o. in sicer s štirimi transakcijami kot je že zgoraj obrazloženo in sicer dne 18.10.2007, 29.1.2008 in 6.3.2008. Tako vrnjena sredstva je družba Svet najem d.o.o. vrnila družbi Gagat d.o.o. na njen transakcijski račun s petimi bančnimi transakcijami v skupnem znesku

299.625,44 Eur in sicer:

- dne 19.10.2007 v višini 166.917,04 Eur (plačilo),
- dne 26.10.2007 v višini 3.406,94 Eur (plačilo računa za obresti),
- dne 30.1.2008 v višini 34.000,00 Eur (delno vračilo posojila),
- dne 10.3.2008 v višini 65.000,00 Eur (delno vračilo posojila),
- dne 20.3.2008 v višini 30.301,46 Eur (vračilo posojila).

Slednje potrjuje tudi izpis prometa na transakcijskem računu za družbo Svet najem d.o.o. v prilogi 6.4 spisa.

Zgoraj nakazana sredstva s strani družbe Svet najem d.o.o. jih je Barbara Gorše sprejela in jih v imenu družbe Gagat d.o.o. v obdobju od 3.7.2007 do 20.3.2008 s petimi nakazili v skupnem znesku 300.375,00 Eur oziroma v zneskih:

- dne 3.7.2007 v višini 50.000,00 Eur (vračilo posojila),
- dne 5.11.2007 v višini 101.917,00 Eur (delno vračilo posojila),
- dne 23.1.2008 v višini 15.000,00 Eur (delno vračilo),
- dne 30.1.2008 v višini 34.000,00 Eur (delno vračilo),
- dne 20.3.2008 v višini 99.458,00 Eur (dokončno vračilo)

prenakazala kot vračilo posojila na bančni račun obt. Braneta Goršeta. (priloga 6.5 spisa-uradni zaznamek v zvezi pregleda bančnih podatkov in prometa na bančnem računu družbe Gagat d.o.o. ter izpis prometa na transakcijskem računu družbe Gagat d.o.o.).

Iz izplačanega zneska v višini 320.014,18 Eur je torej v obratnem vrstnem redu s prelaganjem iz računa na račun omenjenih družb, nazadnje le v skupnem znesku 300.375,00 „pripotovalo“ do Goršetovega transakcijskega računa kot „vračilo“, kar kot že navedeno kažejo podatki transakcijskih računov teh družb, ki so pri tem „vračanju posojila“ sodelovale, to je od družbe Ofis d.o.o. na bančni račun družbe Kuhar & Bergant Co.d.n.o., od tam na družbo Svet najem d.o.o., nato na Gagat d.o.o. ter od tam pa na transakcijski račun od obtoženega Braneta Goršeta kot je to opisano pod točko III/2 a do d izreka sodbe (fascikel priloga A3).

Del denarja, ki je bil s stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. prenakazan na Finesto d.o.o. dne 6.7.2010 v znesku 49.347,57 Eur (peta delitev stečajne mase) in 12.880,67 Eur (peta delitev stečajne mase), torej v skupni višini 62.228,24 Eur pa je imel do Goršetovega računa krajšo pot.

Družba Finesto d.o.o. je tako dne 6.7.2010 prejela na svoj transakcijski račun dve nakazili v skupni višini 62.228,24 Eur iz transakcijskega računa stečajne mase Hidro Koper d.o.o. (namen: peta delitev stečajne mase). Slednje je razvidno iz uradnega zaznamka v zvezi pregleda bančnih podatkov in prometa na bančnem računu družbe Finesto d.o.o. ter iz izpiska prometa na transakcijskem računu za družbo Finesto d.o.o. v prilogi 6.6 spisa. Po izplačilu iz stečajne mase stečajnega dolžnika dne 6.7.2010 kot je to opisano pod točko III/1, 6. alineja, je ta denar iz razdelitve stečajne mase sprejel Rudolf Trček in ga nato s petimi nakazili v dneh:

- dne 7.7.2010 v višini 20.000,00 Eur (delno vračilo),
- dne 7.7.2010 v višini 1.231,06 Eur (vračilo gotovine),
- dne 8.7.2010 v višini 20.000,00 Eur (delno vračilo),
- dne 13.7.2010 v višini 5.000,00 Eur (delno vračilo) in
- dne 24.7.2010 v višini 10.000,00 Eur (delno vračilo),

torej v skupnem znesku 56.231,66 Eur prenakazal na osebni račun Braneta Goršeta, ki si ga je le-ta

prilastil, preostanek v znesku 5.996,58 Eur pa je družba Finesto d.o.o. porabila za plačila pri poslovanju družbe.

Glede na to, da družba Finesto d.o.o. ni bila upravičena do razdelitve stečajne mase, je bilo vsakomur jasno, da bi ga bilo potrebno vrniti tja, od koder je na primer po pomoti prišel oz. vsekakor ga ne prenakazati naprej na osebni bančni račun obt. Braneta Goršeta. Upoštevajoč, da je Finesto d.o.o. Goršetu plačal 56.231,66 Eur „vračilo gotovine“, potem kot je iz stečajne mase neupravičeno prejel 62.228,24 Eur je po oceni sodišča obt. Rudolf Trček nedvomno vedel, da je bil denar pridobljen s kaznivim dejanjem, ker do razdelitve iz stečajne mase stečajnega dolžnika družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju družba Finesto d.o.o. vsekakor ni bila upravičena, ker sploh ni bila stečajni upnik, pa kljub temu prejetih zneskov obt. Rudolf Trček ni vrnil nazaj. Obt. Trček je tako zagotovo vedel, da gre za neupravičeni prejemek ter enako tudi nakazilo na Goršetov bančni račun. Nakazovanje v več manjših zneskih, za kar ni videti prav nobene posebne potrebe, je gotovo tudi imelo svoj namen prikrievanja povezave in izvora denarja.

Izpis Ajpesa za družbo Finesto d.o.o., kakor tudi prejeti bančni podatki razkrijejo, da od 3.12.2008 sta bila zastopnika družbe, katera sta razpolagala s sredstvi na transakcijskem računu osebi Miloš Budisavljevič iz Ljubljane in obt. Rudolf Trček. Obt. Rudolf Trček je bil od istega dne, torej od 3.12.2008 tudi pooblaščen za uporabo ABACOM-elektronsko bančništvo A Banke Vipava za podjetja in s.p., pri čemer je uporabljal zaščitno kartico s serijsko številko certifikata št. 8888 1268 820.

Obt. Rudolf Trček se je v preiskavi zagovarjal z molkom, na glavni obravnavi pa je zanikal, da bi storil kaznivo dejanje pranja denarja. Obt. Rudolf Trček se je zagovarjal, da je res lastnik in direktor podjetij Finesto usluge d.o.o. in Finesto najem d.o.o., medtem ko z družbo Finesto d.o.o. nima nobene zveze in ni nikoli posloval. Povedal je, da je lastnik in direktor družbe Finesto d.o.o. Miloš Budisavljevič, ki ga obt. Trček ne pozna in ga ni nikjer srečal. Nadalje se je zagovarjal, da za Finesto d.o.o. ni nikdar podpisal nobenega dokumenta, v imenu tega podjetja ni izvedel nobenega posla, sploh ne ve kaj je glavna dejavnost tega podjetja, niti ne ve, kako in na kakšen način je ta družba pridobivala prihodke oz. premoženje. Tudi ni v imenu družbe Finesto d.o.o. nikoli in nikdar sprejel nobenega denarja oz. premoženja. Tudi ni v imenu te družbe opravil nobene finančne transakcije. S premoženjem družbe Finesto d.o.o. ni nikdar gospodaril oz. z njim razpolagal. O poslovanju te družbe torej ne ve ničesar. Očitano kaznivo dejanje naj bi obt. Trček storil na podlagi bančnega pooblastila na A Banki, s katerim naj bi prevzel plačilno kartico, na podlagi tega pa s spletnim bančništvom izvedel prenakazila v znesku 56.231,66 Eur. Za pooblastilo na A Banki pa je obt. Trček navajal, da je izvedel šele pri njegovem odvetniku, ki je kopije teh pooblastil pridobil v sodnem spisu. Do tega dne ni vedel ničesar o tem, da naj bi bil pooblaščenec družbe Finesto d.o.o. na banki A Banka d.d. Ljubljana. Ob pogledu na to pooblastilo se je obt. Trček zgrozil, saj podpisi niso bili njegovi. Ponovno je poudaril, da v imenu družbe Finesto d.o.o. ni nikoli podpisal nobenega dokumenta, nikoli ni bil na banki A Banka d.d., nikoli in nikjer ter od kogarkoli prevzel plačilne kartice za dostop do spletnega bančništva ter nikoli ni sprejel pooblastila za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu te družbe. Iz tega naj bi tako jasno sledilo, da obt. Trček nikoli ni izvedel nobenega plačilnega prometa z bančnega računa družbe Finesto d.o.o., saj ga tudi ni mogel izvesti. V imenu družbe Finesto d.o.o. tako nikdar ni izvedel nobene bančne transakcije. Tudi grafolog Borut Pogačnik v izvedenskem mnenju, ki ga je obtoženec predložil že na predobravnavnem naroku v spis, v ugotovitvah le-tega navaja, da ni nikakršne verjetnosti, da bi bil obtoženčev podpis na pooblastilu. Njegov podpis oz. paraf je že vrsto let enak. Poudaril je še, da Miloša Budisavljeviča, ki je direktor družbe Finesto d.o.o. ni nikoli srečal, pa bi ga na podlagi bančnega pooblastila očitno moral. Na banki naj bi bila skupaj, sam pa ne ve niti v kateri poslovalnici A Banke. Ker torej ni bil pooblaščenec te družbe, tako obt. Trček ni vedel, niti ni mogel vedeti od kje in od koga prihaja denar na transakcijski račun družbe Finesto d.o.o.

Takemu zagovoru obt. Rudolfa Trčka pa sodišče v celoti ni sledilo. Na glavni obravnavi je sodišče ugodilo dokaznemu predlogu državne tožilke, da se kot priča zasliši Miloš Budisavljevič. Le-ta je v svoji izpovedi potrdil, da je še vedno lastnik in direktor družbe Finesto d.o.o. Do februarja 2013 je bil tudi pooblaščen za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu. Na vprašanje državne tožilke je odgovoril, da ima tri družbe, posluje pa le z dvema, to je družba Bela hiša d.o.o. in Anfa d.o.o., medtem ko z družbo Finesto d.o.o. ne posluje oz. v bistvu z njo sploh ni posloval. Priča Miloš Budisavljevič je nato prepričljivo povedal, da sam družbe Finesto d.o.o. ni ustanovil, ampak je privolil, da nekdo to družbo „napiše na njega“, nekemu je namreč delal uslugo. Na vprašanje komu je delal uslugo, pa je potrdil, da jo je delal obt. Branetu Goršetu. Na nadaljnje vprašanje državne tožilke je odgovoril, da je družbo prevzel od tasta ali svaka od obt. Braneta Goršeta. Tako sam tudi ne poseduje ustanovnih in bančnih dokumentov družbe Finesto d.o.o. S katero dejavnostjo se ta družba ukvarja pa je priča izvedela iz časopisov. Za prevzem družbe je priča vplačala le notarske stroške za prepis družbe na njegovo ime. Na vprašanje ali je kot zakoniti zastopnik te družbe pri A Banki podpisal podpisni karton za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu oz. pooblastil drugega za razpolaganje s sredstvi na tem transakcijskem računu je odgovoril, da je 90 % prepričan, da tega ni storil oz. da se tega ne spominja. Prav tako je zanikal, da bi kdajkoli posloval preko transakcijskega računa te družbe, saj ga obt. Brane Gorše ni nikoli obveščal, kaj se dogaja v zvezi s poslovanjem te družbe. Prav tako se priča ni spominjala, da bi komu izročila njen osebni dokument. Priča je potrdila, da je bila na A Banki v Ljubljani, na Dunajski cesti, saj je tam imela odprt transakcijski račun za drugo družbo, to je Promocija M.A. d.o.o., tam je tudi nekaj podpisoval, meni pa, da ni ničesar podpisoval za družbo Finesto d.o.o.

Da gre za prepričljivo izpoved priče Miloša Budisavljeviča izhaja tudi iz okoliščine, da obt. Gorše ni imel pripomb na izpoved te priče. Na podlagi te izpovedi priče je sodišče zaključilo, da priča Miloš Budisavljevič torej dejansko ni poslovala s to družbo. Iz pridobljene bančne dokumentacije A Banke Vipa d.d. iz Ljubljane na list. št. 2582 do 2596 spisa izhaja, da je bil transakcijski račun družbe Finesto d.o.o. odprt pri A Banki Vipa d.d. Ljubljana z vlogo za odprtje transakcijskega računa z dne 31.7.2001 (list. št. 2583 do 2584 spisa), nakar je ta družba s prijavo kvalificiranih digitalnih potrdil z dne 3.3.2006 prijavila pooblaščenca Matjaža Bizjaka (tast od obt. Goršeta), ki je lahko uporabljal storitve elektronskega bančništva pri A Banki Vipa (list. št. 2591 spisa).

Dne 15.12.2008 je bila podana zahteva za blokado pooblaščenca Matjaža Bizjaka oz. da se mu blokira uporabo elektronske banke ABACOM, zaradi spremembe pooblaščenca (list. št. 2592 spisa). Na podlagi obrazca „ugotavljanje dejanskega lastnika pravne osebe Finesto d.o.o. iz Ljubljane, Cesta v Gorice št. 8 z dne 4.3.2008“ (list. št. 2586 do 2588 spisa) je ugotoviti, da je bil kot lastnik te pravne osebe naveden Miloš Budisavljevič. Enako izhaja iz podpisnega kartona A Banke Vipa d.d. za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu družbe Finesto d.o.o. na list. št. 2589 spisa, kjer je kot zakoniti zastopnik te družbe naveden Miloš Budisavljevič. Iz priloženega pooblastila z dne 3.12.2008 na list. št. 2590 pa je razvidno, da družba Finesto d.o.o. pooblašča tudi pooblaščenca Rudolfa Trčka, rojen 14.3.1977 v Ljubljani, stanujoč Pot čez gmajno 38, Ljubljana, davčna številka 67186998 in lastnika potnega lista št. P00382912 veljavnega od 18.4.2002 do 18.4.2012, da posamezno razpolaga s sredstvi na transakcijskem računu družbe Finesto d.o.o. ter da sme polno veljavno podpisovati za družbo Finesto d.o.o. V desnem zgornjem delu obrazca pa se nahaja lastnoročni podpis oz. parafa pooblaščenca.

Dne 3.12.2008 je bila podana banki prijava pooblaščenca (list. št. 2593 spisa), s katero družba Finesto d.o.o. pooblašča Rudolfa Trčka (isti osebni podatki kot prej) ter s telefonsko številko 031/313-650, da lahko preko ABACOM-elektronskega bančništva A Banke Vipa d.d. pregleduje podatke, pripravlja podatke, overovi podatke in odpremi podatke na transakcijskem računu družbe Finesto d.o.o. Ljubljana, saj ima pooblaščenec zaščitno kartico (HALCOM Ca) s serijsko številko 8888 1268 820. Hkrati je bilo priloženo pisno potrdilo o istovetnosti digitalnega potrdila (list. št.

2594), s katerim pooblaščenec Rudolf Trček z davčno številko 67186998 izjavlja, da so podatki iz tega izpisa digitalnega potrdila podatki, ki povezujejo njega osebno s podatki za preverjanje njegovega elektronskega podpisa, katerih namen je njegovo varno elektronsko poslovanje.

Iz izpisa vsebine tega digitalnega potrdila je tudi razvidno, da gre za subjekt Rudolf Trček, Finesto usluge d.o.o. Da je obt. Rudolf Trček lastnik in direktor družbe Finesto usluge d.o.o., pa je priznal sam v zagovoru na glavni obravnavi. Tudi iz obrazca „določitev kvalificiranih digitalnih potrdil pooblaščenec za družbo Finesto d.o.o.“ (na list. št. 2595 spisa) z dne 14.9.2009 je razvidno, da je družba Finesto d.o.o. pooblastila Rudolfa Trčka, rojen 14.3.1977, davčna številka 67186998, imetnika serijske številke certifikata 8888 1268 820, da lahko vstopa v elektronsko banko ABACOM s kvalificiranimi digitalnimi potrdili, ki je priloženo na list. št. 2596 spisa, pri čemer iz izpisa tega pisnega potrdila z dne 14.9.2009 izhaja, da velja od 14.9.2009 do 14.9.2012, kot subjekt pa je naveden prav Rudolf Trček, e-mail: Finesto.usluge@gmail.com oz. Finesto usluge d.o.o. Na koncu tega pisnega potrdila se nahaja ime in priimek podpisnika ter osebna davčna številka podpisnika, to je Rudolfa Trčka, davčna številka 67186998, ob podpisu pa se nahaja še žig družbe Finesto usluge d.o.o.

V zvezi z zgoraj navedenim zagovorom obt. Rudolfa Trčka so bile na glavni obravnavi zaslišane kot priče delavke A Banke Vipa d.d. iz Ljubljane in sicer Toni Andreja, Ksenija Pečnik, Dunja Jeršin Tomassini, Tadeja Maznik in Irena Grabnar (Bajuk).

Vse zaslišane priče so potrdile, da pri odpiranju transakcijskih računov za pravne osebe se je moral zakoniti zastopnik te družbe osebno zglasiti pri banki. Izpolniti je moral poseben obrazec oz. vlogo za odprtje transakcijskega računa, podpisni karton za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu ter predložiti drugo potrebno dokumentacijo za odprtje transakcijskega računa. Tako je priča Dunja Jeršin Tomassini potrdila, da je morala stranka obrazec podpisni karton za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu izpolniti sama. Včasih pa se je zgodilo, da je tudi bančna delavka v prisotnosti stranke, preden je stranka podpisala podpisni karton, izpolnila ta obrazec na podlagi osebnega dokumenta in ostalih potrebnih dokumentov. Za izkazovanje identitete pa ji je bilo potrebno vedno predložiti osebno izkaznico ali potni list. Bančni delavec je moral preveriti vse podatke na tem obrazcu, tako glede pravne osebe, zakonitega zastopnika in pooblaščenca za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu. Istovetnost zakonitega zastopnika je preveril bančni delavec tako, da je vpogledal v predloženi dokument, to je osebno izkaznico ali potni list v prisotnosti samega zakonitega zastopnika oz. pooblaščenca za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu. Podpisni karton za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu je moral podpisati zakoniti zastopnik tako na obrazcu za zakonitega zastopnika, kakor tudi na obrazcu, s katerim je pooblastil pooblaščenca. Tako je priča Dunja Jeršin Tomassini, ki je bila vodja oddelka za operativne koordinacije za pravne osebe potrdila, da je osebne podatke za zakonitega zastopnika Miloša Budisavljeviča in pooblaščenca Rudolfa Trčka za družbo Finesto d.o.o. na list. št. 2589 do 2590 spisa ugotovila in preverila Andreja Toni, nakar je bila vsa ta dokumentacija predložena njej kot drugi bančni delavki oz. kot vodji oddelka, ki je oba obrazca še sama sopedpisala in s tem potrdila istovetnost obeh. Priča Tomassini je še povedala, da ko je sama sopedpisovala oba obrazca nista bila prisotna zakoniti zastopnik niti pooblaščenec za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu. Postopek namreč poteka tako, da stranka oz. zakoniti zastopnik pristopi najprej do bančnega okenca, kjer ga sprejme prvi bančni delavec, ki preveri identiteto in podatke na sami vlogi, nato dokumentacijo odstopi drugemu bančnemu delavcu, ki naknadno še enkrat preveri pravilnost podatkov. Z vpogledom v kazenski spis je priča potrdila, da se vloga za odprtje transakcijskega računa nahaja na list. št. 2583 do 2584 spisa, pri čemer je bila vloga podpisana dne 31.7.2001. V letu 2008 pa je bilo potrebno zaradi spremembe Zakona o preprečevanju pranja denarja ugotavljati dejanskega lastnika pravne osebe, to pa so ugotavljali poslovni skrbniki komitenta, ta vloga z dne 4.3.2008 pa se nahaja na list. št. 2586 do 2588 spisa.

Iz prijave pooblaščenca za ABACOM - elektronsko bančništvo na list. št. 2593 je ugotoviti, da je bil obrazec podpisan istega dne 3.12.2008 (kot je bil podpisan podpisni karton za pooblaščenca na list. št. 2590 spisa).

V zvezi s prijavo pooblaščenca je priča povedala, da to prijavo podpiše tisti bančni delavec, ki je pooblaščenca sprejel. V obravnavanem primeru je bila to priča Andreja Toni. Sama priča kot vodja oddelka je tudi vedno zahtevala, da morajo priti stranke fizično v banko. Prav tako je tako ravnanje zahteval interni pravilnik banke. Priča Tomassini je še potrdila, da ko se je podpisoval pooblaščenec, je ta moral biti obvezno vedno prisoten v banki.

Slednje pa je potrdila tudi priča Andreja Toni, ki je poudarila, da brez prisotnosti stranke v banki, ne naredijo nobene stvari, saj se morajo stranke prej identificirati, pred tem v bistvu namreč ne dajo kartončkov naprej. Sicer je priča Toni Andreja povedala, da je ona le odpirala transakcijske račune, poslovni skrbnik za transakcijski račun družbe Finesto d.o.o. pa je bila Ksenija Pečnik.

Tako je priča Ksenija Pečnik pojasnila, da je bil postopek v zvezi z odpiranjem transakcijskega računa družbe pri banki tak, da je moral priti zakoniti zastopnik družbe osebno na banko ter se predstaviti z osebnim dokumentom. Ko je bil priči predložen obrazec „določitev kvalificiranih digitalnih potrdil pooblaščenec“ z dne 14.9.2001 za družbo Finesto d.o.o. na list. št. 2595“ je priča potrdila, da se istovetnost pooblaščenca Rudija Trčka preverili in potrdili dve delavki A Banke, kot je to sicer določeno v bančnem pravilniku, katerega se zelo strogo držijo. Iz tega obrazca pa je razvidna tudi serijska številka certifikata, preko katere je pooblaščenec z banko po elektronski pošti posloval, to je 8888 1268 820.

Na vprašanje zagovornika obt. Trčka ali je moral biti pooblaščenec osebno prisoten v banki je priča zagotovila, da je prepričana, ko je vpogledala v obrazec na list. št. 2595, da je moral biti pooblaščenec osebno prisoten v banki, ker pa sama tedaj ni bila prisotna, pa ni 100 % prepričana. Sodišče ugotavlja, da je tudi ta priča izpovedala, da mora podatke v ustrezne obrazce vpisati stranka sama, svoje osebne podatke kot to zahtevajo rubrike v obrazcih, nato jih bančna uslužbenka na podlagi osebne dokumenta, v katerem se nahaja tudi fotografija stranke, le-te preveri.

Glede na to, da je v obrazcu „določitev kvalificiranih digitalnih potrdil pooblaščenec“ na levi strani spodaj obrazci na list. št. 2595 kot druga bančna delavka v tem primeru podpisana Tadeja Maznik, ki je poleg Andreje Toni preverila in potrdila istovetnost pooblaščenca Rudija Trčka, je sodišče zaslišalo tudi njo kot pričo. V svoji izpovedi je priča potrdila, da je njen podpis v spodnjem desnem delu tega obrazca. Pri tem pa je dodala, da ni preverila identitete pooblaščenca, ki mu je bilo izdano to digitalno potrdilo. Osebno identiteto pooblaščenca Rudija Trčka je tako preveril le levi podpisnik, to je njena sodelavka Andreja Toni. V tej zvezi je priča pojasnila, da kadar se je kdo odločil, da bo imel elektronsko poslovanje z banko, je moral izpolniti poseben obrazec „določitev kvalificiranih digitalnih potrdil pooblaščenec“ pri čemer so lahko ta obrazec izpolnili tudi bančni delavci sami, pomembno je bilo le, da ga je moral obvezno podpisati zakoniti zastopnik. Po vpogledu v ta obrazec na list. št. 2595 spisa je priča ugotovila, da je bil določen samo en pooblaščenec, to je Rudi Trček, čeprav bi bilo lahko določenih več pooblaščenec. Tako določeni pooblaščenec pa se je moral prav tako osebno podpisati na pisnem potrdilu o istovetnosti digitalnega potrdila, ki se nahaja na list. št. 2596 spisa. Z vpogledom v to potrdilo je priča Maznik ugotovila ime in priimek podpisnika, to je Rudolfa Trčka, pri čemer je navedena tudi njegova davčna številka, ob podpisu pa se nahaja žig družbe Finesto usluge d.o.o. Ljubljana. Ob tem je priča poudarila, da je lahko imel pooblaščenec serijsko številko certifikata za več družb, tako da je imel samo en certifikat, ki ga je sicer uporabljal kot že navedeno za več družb.

Vsak zakoniti zastopnik družbe pa je moral pooblastiti pooblaščenca za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu za vsako družbo posebej. Priča je navedla, da bi morala imeti A Banka spisek družb, da se z istim certifikatom lahko razpolaga s sredstvi na transakcijskih računih več družb. Priča je poudarila, da je bila naloga spornega levega podpisnika na obrazcu, to je Andreje Toni, da dejansko ugotovi in preveri istovetnost pooblaščenca. To je priča Andreja Toni preverila s fizično prisotnostjo pooblaščenca in preverbo njegovega osebne dokumenta, to je potnega lista ali osebne izkaznice. Slednje pa je potrdila tudi priča Andreja Toni. Nadalje je priča Tadeja Maznik, ko ji je bil ponovno predložen obrazec „določitev kvalificiranih potrdil pooblaščenec“ na list. št. 2595 spisa potrdila, da je bil tak obrazec izpolnjen dne 14.9.2009, s strani bančne delavke Andreje Toni in nje same na drugi strani obrazca pa dne 16.9.2009, torej dva dni kasneje, ko je bila ugotovljena in potrjena istovetnost podpisnika - zakonitega zastopnika družbe Finesto d.o.o. V tej zvezi je priča poudarila, da je očitno bil stranki izdan bianco obrazec, da ga izpolni doma ter ga je nato očitno že izpolnjenega prinesla v banko, kjer sta obe bančni delavki dne 16.9.2009 ugotovile in preverile istovetnost pooblaščenca ter je tako prišlo do podpisov oz. potrditve s strani obeh bančnih uslužbenk dne 16.9.2009. V konkretnem primeru je tako kot je navedeno v obrazcu na list. št. 2595 v banko najprej prišel zakoniti zastopnik Miloš Budisavljevič, ki je potrdil oz. navedel kdo bo uporabnik elektronskega bančništva ABACOM na transakcijskem računu družbe Finesto d.o.o., to pa je v obravnavanem primeru Rudolf Trček, za katerega je navedel osebne podatke: datum rojstva in davčno številko. Pooblaščenec Rudolf Trček pa je moral v obravnavanem primeru še pred tem izpolniti poseben obrazec „prijava pooblaščenca“, ki se nahaja na list. št. 2593 spisa, iz katerega je razvidno, da je pooblaščenec Rudi Trček, podani so njegovi osebni podatki, kakor tudi so določena pooblastila pooblaščenca, na koncu obrazca pa sta morala ta obrazec podpisati tako zakoniti zastopnik kot pooblaščenec, vsak s svojim podpisom. Sicer je priča Tadeja Maznik prepričljivo izpovedala, da sama ko je bila v vlogi levega podpisnika, ki bi moral preverjati zakonitega zastopnika ali pooblaščenca, ni nikoli potrdila njegove istovetnosti, če pred tem ni vpogledala v njegovi prisotnosti v njegove osebne dokumente.

Tudi zaslišana priča Irena Grabnar (Bajuk) je potrdila, da je njen podpis na spodnji levi strani obrazca „ugotavljanje dejanskega lastnika pravne osebe“, ki je bil izpolnjen dne 4.3.2008 s strani zakonitega zastopnika družbe Finesto d.o.o. (list. št. 2586 do 2588 spisa), s strani bančnih delavk Ksenije Pečnik in nje same kot že navedeno na desni strani obrazca pa dne 14.4.2008. Priča je pojasnila, da je do tega obrazca prišlo zato, ker je bil sprejet nov Zakon o preprečevanju pranja denarja ter so zato morali na banki na novo ugotavljati dejanske lastnike pravnih oseb, ki so bili več kot 25 % lastniki kapitala v določeni družbi. Obrazec je morala izpolniti stranka, podatke je nato preveril poslovni skrbnik, to je v obravnavanem primeru Ksenija Pečnik dne 14.8.2008 kot je to ugotovljeno v citiranem obrazcu. Ksenija Pečnik je tako ugotovila na podlagi podatkov iz Ajpes izpiska in pogovora s stranko istovetnost zakonitega zastopnika, kar je potrdila s svojim podpisom, na desni strani obrazca pa je te podatke tudi sama priča Irena Grabnar (Bajuk) potrdila s svojim podpisom. Glede na to, da je bil ta obrazec izpolnjen 4.3.2008, priča in Ksenija Pečnik pa sta ga potrdili kot bančni delavki šele dne 14.4.2008 je možno, da je stranka bianco obrazec izpolnila doma, nato tako izpolnjen obrazec prinesla v banko, kjer sta ga podpisali obe bančni uslužbenki. Priča je poudarila, da je tudi možno, da je prišel izpolnjen obrazec po pošti, nakar sta ga dne 14.4.2008 obe bančni uslužbenki potrdili kot že navedeno. V tem primeru pa bi moral biti obvezno osebno prisoten tudi zakoniti zastopnik družbe Finesto d.o.o. Tudi priča Irena Grabnar (Bajuk) je potrdila, da je moral podpisni karton izpolniti in podpisati zakoniti zastopnik družbe, ki je za poslovanje preko transakcijskega računa pooblastil samega sebe ali pa eno ali več oseb kot pooblaščenec za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu. Vedno pa sta na banko morala pristopiti oba, kjer sta podala svoje osebne podatke kot njun podpis, saj tako določajo interna pravila banke.

Sodišče nadalje ugotavlja, da iz izvedenskega mnenja sodnega izvedenca za forenzično

preiskovanje pisav Boruta Pogačnika na list. št. 1870 do 1886 spisa, ki ga je v spis predložil obt. Rudolf Trček na predobravnavnem naroku dne 12.11.2013 izhaja, da iz gradiva za ekspertizo, to je:

A1-prijava poblaščenca s spornim okrajšanim podpisom-paraform pod žigom Finesto d.o.o. z dne 3.12.2008 in

A2-pooblastilo s spornim okrajšanim podpisom-paraform v kvadratnem okviru desno zgoraj z dne 3.12.2008,

ni mogoče z nobeno stopnjo zanesljivosti potrditi, da sta oba sporna okrajšana podpisa - parafa resnično zapisana s strani obt. Rudolfa Trčka. V tej zvezi sodišče ugotavlja, da gre za parafe, ki so nepopolni podpisi. Že izvedenec je ugotovil, da je razlika med parafi in polnimi podpisi v izvedbi in mogoči berljivosti. Kot že navedeno parafi so nepopolni podpisi, ki običajno vsebujejo komaj kakšno črko in so v pravnem prometu izjemno tvegani, saj nimajo velikega števila konstant, ki omogočajo prepoznavanje istovetnosti. Poleg navedenega izvedenskega mnenja je sodišče pridobilo tudi izvedensko mnenje sodnega izvedenca za forenzično - kriminalistično tehnične preiskave rokopisov in podpisov dr. Bojana Regvarja iz Medvod (list. št. 2877 do 2888). Iz mnenja o istovetnosti pisanja spornih podpisov z načinom pisanja Miloša Budisavljeviča in Rudolfa Trčka je sodni izvedenec Regvar ugotovil, da na podlagi pregleda in primerjave pisalnih značilnosti obravnave in obravnavanega gradiva meni da:

- sporne podpise na dokumentih A/1 do A/5 ni napisal Miloš Budisavljevič (nivo nižje verjetnosti),
- da je podpise „M.Budisavljevič“ na dokumente A/1 do A/5 napisala ista oseba (nivo verjetnosti),
- dokumente A1 do A5 in C/3 v prostoru za izpis teksta rokopisov dokumentov, napisala ena oseba (nivo popolne gotovosti),
- sporne podpise na dokumentih C1 do C4 ni napisal Rudolf Trček (nivo nižje verjetnosti),
- sporne podpise „Rudolf Trček“ napisala ista oseba (nivo verjetnosti).

Izvedenec je v svojem izvedenskem mnenju še dodal, da za podajanje mnenja v nivoju popolne gotovosti oz. za dopolnitev tega mnenja, bi bilo potrebno pridobiti originalne sporne dokumente in bistveno več primerjalnih dokumentov s podpisi možnih piscev in sicer iz ožjega časovnega obdobja nastanka spornih podpisov. Tako meni, da je bilo mnenje glede podpisovanja obeh piscev mogoče podati samo v nivoju nižje verjetnosti ter dopušča možnost, da bi bilo lahko v primeru predložitve bolj obsežne in kvalitetne dokumentacije to mnenje pomembno preoblikovano. Tudi iz dopolnitve izvedenskega mnenja sodnega izvedenca na list. št. 2916 do 2918 spisa izhaja, da namerno preoblikovanje spornega ali pa primerjalnega rokopisa v predmetni zadevi je možno. Te spremembe so lahko namerne in prisotne tako v spornem gradivu kot tudi v primerjalnem gradivu, še posebej če je pridobljeno v okviru sodnega postopka. Ker je delna sprememba rokopisa lahko tudi posledica večje tolerance odklona v načinu pisanja istega pisca, ki je posledica večje časovne razlike v nastanku obravnavanih podpisov ali drugih okoliščin, je mnenje podano v nivoju nižje verjetnosti.

Na podlagi do sedaj obrazloženega zlasti upoštevajoč izvedenska mnenja, da obrazcev ni podpisal, niti ni izpolnil zakoniti zastopnik družbe Finesto d.o.o. Miloš Budisavljevič, je pa dokumente z oznako A/1 do A/5 in C/3 v prostoru za izpis teksta rokopisov dokumentov na nivoju popolne gotovosti napisala ena oseba, kakor tudi, da je sporne podpise „Rudolf Trček“ ni napisal Rudolf Trček, je pa te sporne podpise napisala ena oseba, je očitno, da so bili na A Banki pridobljeni bianco obrazci, ki jih je nato doma izpolnila in podpisala druga oseba. Ti izpolnjeni obrazci so nato prispeli

v banko po pošti ali osebno preko Budisavljeviča, kar je kot možno potrdila priča Irena Grabnar (Bajuk) in Tadeja Maznik. Vsekakor pa sta morala biti ob podpisu oz. ob potrditvi istovetnosti zakonitega zastopnika in pooblaščenca, oba prisotna v banki, saj sicer bančne delavke ne bi ugotovile in potrdile njihove istovetnosti. Tako je možno, kot že navedeno, da je obrazce izpolnila doma neka druga oseba in jih tudi podpisala, naknadno pa so bančne uslužbenke ob prisotnosti Budisavljeviča in Trčka na podlagi njihovih osebnih dokumentov, to je osebne izkaznice in potnega lista, ki imajo tudi fotografije teh oseb, ugotovile njihovo istovetnost, pri čemer očitno Budisavljeviču in Trčku ni bilo potrebno še enkrat izpolnjevati in podpisati obrazcev, saj jih je očitno predhodno že doma napisala in podpisala kot že navedeno druga (ista) oseba. Zato je verjeti zaslišanim bančnih uslužbenkam kot priče, da sta morala biti oba prisotna v banki, ko je prva bančna uslužbenka ugotovila njuno identiteto ter to s svojim podpisom potrdila. Tak zaključek izhaja tudi iz okoliščine, da je obrazec „prijava pooblaščenca na list. št. 2593“ bil izpolnjen dne 3.12.2008, enako kot podpisni karton za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu za družbo Finesto d.o.o. na list. št. 2589 do 2590, medtem ko je na „prijavi pooblaščenca“ na list. št. 2593 spisa razvidno, da je bančna uslužbenka Andreja Toni ugotovila identiteto zastopnika družbe Finesto d.o.o. šele 15.12.2008, kar je razvidno iz žiga in podpisa bančne delavke. Tudi iz obrazca „določitev kvalificiranih digitalnih potrdil pooblaščenec“ na list. št. 2595 je razvidno, da je bil obrazec izpolnjen dne 14.9.2009, bančni uslužbenki Andreja Toni in Tadeja Maznik pa sta istovetnost podpisnika ugotovili in potrdili dva dni kasneje, to je 16.9.2009. Tako je že priča Tadeja Maznik prepričljivo izpovedala, da je moral ta obrazec (list. št. 2595) obvezno podpisati zakoniti zastopnik Miloš Budisavljevič, ki je določil enega pooblaščenca za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu družbe Finesto d.o.o., ter se je tako moral tudi pooblaščenec Rudolf Trček osebno podpisati na pisnem potrdilu o istovetnosti digitalnega potrdila (list. št. 2596 spisa). Iz vpogleda v to pisno potrdilo (list. št. 2596 spisa) je ugotoviti, da je poleg imena in priimka Rudolf Trček navedeno tudi njegova davčna številka ter žig družbe Finesto usluge d.o.o. iz Ljubljane, katere lastnik in zakoniti zastopnik je prav Rudolf Trček. Ob tem je priča Maznik kot že navedeno pojasnila, ko je vpogledala na list. št. 2596 spisa, da je lahko imel pooblaščenec serijsko številko certifikata za več firm, tako da je imel en certifikat, uporabljal pa ga je lahko za več firm. Glede na to, da je Miloš Budisavljevič le posodil svoje ime obt. Goršetu za ustanovitev družbe Finesto d.o.o., katere pred tem je bil zakoniti zastopnik Matjaž Bizjak, to je tast od obt. Braneta Goršeta ter da sploh ni posloval z omenjeno družbo, nadalje da je za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu te družbe pooblastil obt. Rudolfa Trčka, ki je bratranec od obt. Braneta Goršeta oz. ga je pooblastil tudi za elektronsko poslovanje preko ABACOM-a, je očitno, da je samo obt. Trček kot edini pooblaščenec za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu družbe Finesto d.o.o. lahko razpolagal s sredstvi na transakcijskem računu te družbe. Da je prav on lahko razpolagal preko elektronskega bančništva s sredstvi na transakcijskem računu družbe Finesto d.o.o. pa izhaja tudi iz odgovora A Banke Vipa d.d. Ljubljana z dne 27.3.2014 (list. št. 3006 do 3007 spisa), v katerem je poslala banka izpis podrobnosti o zunanjem pooblaščenca - uporabniku certifikata storitve ABACOM. Iz tega izpisa na list. št. 3007 spisa je jasno razvidno, da je bil nesporno pooblaščenec za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu družbe Finesto d.o.o. preko elektronskega bančništva ABACOM prav obt. Rudolf Trček, saj je zaščitno kartico s serijsko številko certifikata 8888 1268 820 poleg družbe Finesto d.o.o. nedvomno uporabljal tudi za razpolaganje s sredstvi na transakcijskih računih družb Finesto usluge d.o.o., Finesto arhiv d.o.o. in Finesto najem d.o.o., katerih direktor in lastnik je bil prav obt. Rudolf Trček.

Ob tem tudi ni prezreti okoliščine, da je obt. Trček zanikal le, da na spornih bančnih dokumentih ni le njegov podpis (parafa), ni pa zanikal, da niso pravilni ostali osebni podatki, vključno z davčno številko, ki jih je moč preveriti tudi pri osebnih podatkih za Rudolfa Trčka na list. št. 288 spisa. Poleg istih osebnih podatkov izhaja ista davčna številka in številka njegovega potnega lista tudi iz podatkov o sklenjeni prodajni pogodbi (list. št. 2443 spisa).

Prav tako sodišče zaključuje, da obt. Rudolf Trček v zagovoru ni nikoli omenil, da bi morda zaščitno kartico z navedeno serijsko številko certifikata morda izgubil ali komu posodil oz. dal v uporabo, da bi morda zaradi teh okoliščin prišlo do zlorabe zaščitne kartice, spričo česar sodišče zaključuje, da je bil kot edini pooblaščenec za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu družbe Finesto d.o.o. (upoštevajoč da Miloš Budisavljevič kot zakoniti zastopnik ni posloval z družbo, na to njegovo izpoved na glavni obravnavi tudi ni bilo nobenih pripomb), je očitno, da je bil prav Rudolf Trček tisti, ki je edini lahko v spornem času razpolagal s finančnimi sredstvi na transakcijskem računu družbe Finesto d.o.o. preko elektronskega bančništva.

Zato je verjeti le delno njegovemu zagovoru, da sporni podpisi oz. parafi na bančnih dokumentih niso njegovi, pač pa od druge iste osebe, kar pa je bilo predhodno že obrazloženo. V ostalem pa njegov zagovor ni prepričljiv, upoštevajoč zgoraj obrazloženo, zato mu sodišče ni moglo slediti.

Na tem mestu sodišče poudarja, da glede na to, da je obt. Rudolf Trček kot edini pooblaščenec za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu družbe Finesto d.o.o. ter da je edini tudi opravljal elektronsko bančništvo preko ABACOMA, tak zaključek sodišča potrjujejo tudi plačilni nalogi nalagodajalca družbe Finesto d.o.o., Cesta v Gorice 8, Ljubljana na list. št. 384 do 387 spisa, ki potrjujejo, da je plačilne naloge, s katerimi je družba Finesto d.o.o. nakazala kot vračilo gotovine dne 7.7.2010, 8.7.2010, 13.7.2010 in 24.8.2010 na osebni račun Braneta Goršeta v skupnem znesku 56.231,66 Eur, saj je iz teh plačilnih nalogov nedvomno razvidno, da jih je pripravil in izvršil prav obt. Rudolf Trček.

Da je bil ta skupni znesek v dneh 7.7.2010 do 24.8.2010 nakazan iz transakcijskega računa družbe Finesto d.o.o. na osebni račun Braneta Goršeta, pa izhaja tudi iz izpiskov računa na list. št. 2075 do 2078 spisa.

Spričo vsega obrazloženega zato sodišče zaključuje, da je nesporno ugotovljeno, da je obt. Rudolf Trček v imenu družbe Finesto d.o.o. sprejel denar iz razdelitve stečajne mase kot opisano pod točko III/1 - 6. alineja, izreka sodbe, saj je iz izpisa prometa na transakcijskem računu za družbo Finesto d.o.o. na list. št. 2597 do 2600 spisa razvidno, da je dne 6.7.2010 prejela v dveh zneskih dve nakazili, (to je 49.347,57 Eur in 12.880,67 Eur) kot namen pa je bilo določeno: peta delitev stečajne mase, ta denarna sredstva pa so prispela iz stečajne mase stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju.

Tako prejeta sredstva pa obt. Rudolf Trček ni vrnil tja od koder so prišla, saj družba Finesto d.o.o. ni bil stečajni upnik stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, temveč jih je s petimi nakazili dne 7.7., 8.7., 13.7. in 24.8.2010 v skupnem znesku 56.231,61 Eur prenakazal na osebni račun Braneta Goršeta, kjer si jih je le-ta prilastil, preostanek v znesku 5.996,58 Eur pa je družba Finesto d.o.o. porabila za plačila pri poslovanju družbe.

Slednje izhaja tudi iz uradnega zaznamka v zvezi pregleda bančnih podatkov in prometa na bančnem računu družbe Finesto d.o.o. z dne 5.6.2012 ter uradnega zaznamka v zvezi pregleda bančnih podatkov v zadevi Hidro Koper d.o.o. - v stečaju z dne 13.12.2012 (priloga 6.6 spisa).

Iz slednjih dveh uradnih zaznamkov je razvidno, da je bil od dne 6.8.2001, ko je bil odprt transakcijski račun last družbe Finesto d.o.o. zakoniti zastopnik družbe Matjaž Bizjak, ki je bil kontaktna oseba za ABACOM-elektronsko bančništvo A Banke za podjetja, kontaktna oseba pa je bil tudi obt. Brane Gorše, pri čemer je bila lokacija namestitve ABACOM-a na naslovu Cesta št. XVII/19 Ljubljana (prebivališče obt. Goršeta). Od 3.12.2008 dalje pa sta bila zastopnika, ki sta razpolagala s sredstvi na transakcijskem računu družbe Finesto d.o.o. Miloš Budisavljevič in Rudolf Trček, ki je bil od 3.12.2008 pooblaščen za uporabo ABACOM-elektronsko bančništvo A Banke

Vipa d.d. Ljubljana.

Tako je obt. Rudolf Trček nedvomno vedel, da je bil denar pridobljen s kaznivim dejanjem, ker družba Finesto d.o.o. do razdelitev iz omenjene stečajne mase ni bila upravičena, ker sploh ni bila stečajni upnik, pa zgoraj nakazanega zneska iz stečajne mase kljub temu ni vrnila stečajnemu dolžniku. Obt. Rudolf Trček kot bratranec obt. Braneta Goršeta ter da se je z njim veliko družil, da je bil obt. Gorše tudi njegova poročna priča, skupaj sta se družila v Goršetovi počitniški hiši v Crvenem vrhu na Hrvaškem, sedež družbe Finesto d.o.o. pa je tudi na naslovu Odvetniške družbe od Braneta Goršeta v Ljubljani, prav tako pa tudi iz uradnega zaznamka o ugotovljenih dejstvih in okoliščinah kaznivega dejanja v prilogi 33.10 spisa je razvidno, da iz najdenih GSM telefonov pri Rudolfu Trčku doma, je obt. Trček posedoval le GSM številke Braneta in njegove žene Barbare Gorše, pri čemer pa je dne 5. in 6.2.2013 štirikrat komuniciral po telefonu z Branetom Goršetom, spričo česar je več kot očitno obt. Rudolf Trček vedel, da obt. Brane Gorše opravlja funkcijo stečajnega upravitelja v družbi Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, saj je Trček preko svojih družb tudi sodeloval v stečajnih postopkih, v katerih je bil obt. Gorše stečajni upravitelj.

Sicer pa je obt. Brane Gorše zaslišan v preiskavi povedal, da pozna Rudolfa Trčka, ki ima družbo Finesto usluge d.o.o., ter da je občasni izvajalec storitev v stečajnih postopkih, v katerih je stečajni upravitelj sam obt. Brane Gorše. Obt. Gorše pa je tudi povedal, da je bil Rudolf Trček direktor v družbi Finesto d.o.o., preden je postal lastnik in direktor Miloš Budisavljevič.

Pri tem je že iz omenjenega uradnega zaznamka v zvezi pregleda bančnih podatkov in prometa na bančnem računu družbe Finesto d.o.o. razvidno, da je bil direktor družbe Finesto d.o.o. pred Milošem Budisavljevič Matjaž Bizjak in ne Rudolf Trček, kar je razvidno tudi iz zgodovinskega izpiska iz sodnega registra za družbo Finesto d.o.o. na list. št. 241 do 242 spisa.

Sodišče nadalje ugotavlja, da iz dopisa Urada Republike Slovenije za preprečevanje pranja denarja z dne 22.6.2012 (list. št. 220 spisa) izhaja, da je družba Lafino Trade LLC družba v lasti Darka in Duška Šariča, pri čemer je slednji tudi zastopnik družbe, ki je za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu pooblastil Slobodana Resimiča (rojen 18.11.1965). Račun družbe Lafino Trade LLC je bil odprt dne 14.1.2008. Iz dokumentacije, ki je bila predložena ob odprtju računa je razvidno, da je bila družba Lafino Trade LLC ustanovljena dne 16.10.2006 v državi Delaware, ZDA. Darko Šarič je v tisku omenjen kot vodja narkokartela v odmevni zadevi „Balkanski bojevniki“, medtem ko je bil njegov brat v Črni Gori že obsojen na večletno zaporno kazen zaradi kaznivega dejanja pranja denarja. Za razpolaganje s sredstvi na računu družbe Lafino Trade LLC v Avstriji je bil po obdobju očitanih kaznivih dejanj, to je z dnem 29.1.2009 pooblaščen tudi Slobodan Resimič, ki ima prijavljeno stalno prebivališče v Sloveniji, prav tako pa je v družbi Vizartis d.o.o. družbenik s partnerko Snežano Markulin ter opravlja dolžnost prokurista družbe (izpisek iz sodnega registra za to družbo). Po podatkih Urada Republike Slovenije za preprečevanje pranja denarja je družba Lafino Trade LLC prejeti denar iz stečajne mase, kot je to opisano pod točko III/1 izreka sodbe, del sredstev nakazal na družbo Agrocoop d.o.o. v Banja Luko. Očitno je šlo za nekakšno poslovanje družbe. Glede na izpoved zaslišane priče Slobodana Resimiča, se je prav ta priča dogovorila s Stajko Skrbinšek za nakazilo na transakcijski račun Lafino Trade LLC v znesku 252.961,56 Eur ter ji je v ta namen tudi posredoval številko transakcijskega računa te družbe v Avstriji, je očitno obt. Gorše kot stečajni upravitelj v dogovoru s Stajko Skrbinšek iz stečajne mase nato nakazal ta znesek tej družbi, čeprav družba Lafino Trade LLC ni bila stečajni upnik, niti ni bila z nobeno pogodbo kakšna terjatev prenesena na to družbo. Iz izpiska transakcijskega računa družbe Lafino Trade LLC odprt pri Raiffeisenlandesbank Noe Dunaj (list. št. 627-priloge Kpd 57600/11 spisa) je razvidno, da so bila sredstva v višini 252.961,56 Eur prenakazana iz stečajne mase družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju na transakcijski račun te družbe. Kot razlog za nakazilo je navedeno „razdelitev“. Enako je razvidno iz pregleda prometa na transakcijskem računu stečajnega dolžnika

Hidro Koper d.o.o. v prilogi A3-stran 1158, iz česar nesporno izhaja, da je bil dne 24.12.2008 iz stečajne mase Hidro Koper d.o.o. nakazan znesek v višini 252.961,55 Eur kot „razdelitev“ družbi Lafino Trade LLC v Avstriji ter iz izpisa naloga za plačilo v tujino (list. št. 1198 priloge 6.1), iz katerega je razvidno, da ga je pripravil, podpisal in poslal Brane Gorše, oddan pa je bil 23.12.2008. Pri pregledu stečajnih upnikov družbe Hidro Koper d.o.o. pa je ugotoviti, da družbe Lafino Trade d.o.o. ni med njimi, zato je bilo nakazilo s strani obt. Goršeta kot stečajnega upravitelja izvršeno očitno brez prave ekonomske osnove. Po sprejetju denarja iz stečajne mase Hidro Koper d.o.o. na račun družbe Lafino Trade LLC pa ga je ta družba očitno porabila pri svoji gospodarski dejavnosti, za plačila pri poslovanju družbe. Kot že navedeno ima družba Lafino Trade LLC sedež v Delawaru, ki je poznano off shore območje, bančni račun pa v Avstriji. Iz dopisa Urada Republike Slovenije za preprečevanje pranja denarja z dne 22.6.2012 je tako razvidno, da gospodarske družbe s sedežem v off shore območjih, ki imajo odprte račune v državah blizu Slovenije, so pogosto uporabljene za pranje denarja.

Na podlagi zgoraj obrazloženega je torej zaključiti, da je obt. Brane Gorše kot stečajni upravitelj družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju v času od 18.6.2007 do 14.5.2008 iz transakcijskega računa stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju na dva bančna računa družbe BS Factor LLC, ki ima sedež v ZDA, bančna računa pa v Avstriji, izvršil 13 nakazil v skupni višini 2.078.071,08 Eur. Kot razlog nakazil je pri osmih nakazilih navedeno, da gre za razdelitev stečajne mase, pri petih nakazilih pa razlog sploh ni naveden. Prav tako je pri pregledu podatkov o stečajnih upnikih družbe Hidro Koper d.o.o. ugotoviti, da družbe BS Factor LLC ni med njimi, spričo česar so bila tudi v tem primeru navedena nakazila izvršena brez prave ekonomske osnove. Družba BS Factor LLC je del sredstev v skupni višini 320.014,18 Eur kasneje nakazala na transakcijski račun družbe Ofis d.o.o. Kot razlog za nakazilo je navedeno „plačilo računov“, vendar sodišče na tem mestu poudarja, da družba Ofis d.o.o. družbi BS Factor LLC ni nudila nobenih uslug oz. prodala blaga ter so bila ta nakazila izvršena izključno zato, da se sredstva kot „čista“ vrnejo v Slovenijo. Sredstva, nakazana iz računa družbe BS Factor LLC so bila nato porabljena za vračilo posojil, končni prejemnik pa je bil prav stečajni upravitelj obt. Brane Gorše. Kot že navedeno je prav obt. Brane Gorše tudi investiral sredstva za nakup terjatev stečajnih dolžnikov. To dejstvo pa je prikril tako, da je sredstva do končnega formalnega kupca terjatev družbe Ofis d.o.o. plasiral preko transakcijskih računov različnih družb v obliki fiktivnih posojil.

Kot že predhodno obrazloženo kupec terjatev stečajnih upnikov družba Ofis namreč ni imela finančnih sredstev za nakup le-teh, zato je denarna sredstva moral zagotoviti obt. Brane Gorše, ki jih je s svojega osebnega transakcijskega računa plasiral preko različnih družb do družbe Ofis d.o.o., ki je odkupovala terjatve od stečajnih upnikov ter je tako bila družba Ofis formalni kupec, dejansko pa stečajni upravitelj obtoženi Brane Gorše sam. Kot že predhodno obrazloženo družbi Ofis d.o.o. tudi niso bila nakazana sredstva iz transakcijskega računa stečajne mase stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o., čeprav je bil Ofis formalni kupec terjatev stečajnih upnikov. Obt. Brane Gorše je terjatve poplačal na podlagi svojih lažnih predlogov in na podlagi teh izdanih sklepov stečajnega senata Okrožnega sodišča v Kopru v sklopu delitve stečajne mase, ko je iz transakcijskega računa stečajnega dolžnika oz. iz stečajne mase opravil več nakazil na bančne račune treh družb, ki niso bili stečajni upniki družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju. Pri izvrševanju bančnih transakcij je z namenom prikritja izvora tega denarja prikril sam prenos tega denarja ter ga lažno prikazoval kot delitev stečajne mase.

Kot zgoraj navedeno iz stečajne mase družbe Hidro Koper d.o.o. so bila kot poplačala terjatev izplačana sredstva na transakcijske račune družb, ki niso bili zavedeni kot upniki v tabeli Načrt končne razdelitve stečajne mase in sicer družbi BS Factor LLC v Avstriji v višini 2.078.71,08 Eur, družbi Lafino Trade LLC v Avstriji v višini 252.961,56 Eur in družbi Finesto d.o.o. Ljubljana v višini 62.228,24 Eur, skupaj torej 2.393.260,88 Eur, kar je razvidno tudi iz priložene tabele številka

2 v Uradnem zaznamku o pregledu bančnih podatkov v zadevi Hidro Koper d.o.o. - v stečaju v prilogi 6.

Družba Ofis d.o.o. pa je za nakup 22-tih terjatev od stečajnih upnikov do stečajnega dolžnika Hidro Koper iz svojega transakcijskega računa 22-im upnikom za nakup teh terjatev nakazala skupni znesek 305.240,72 Eur. Kot že obrazloženo za nakup teh 22-tih terjatev družba Ofis ni razpolagala z lastnimi finančnimi sredstvi, ker jih enostavno ni imela, kar je prepričljivo izpovedala tudi direktorica družbe Ofis d.o.o. Polona Kuhar zaslišana kot priča ter je zato obt. Gorše iz osebnega transakcijskega računa preko raznih zgoraj omenjenih družb plasiral do družbe Ofis d.o.o. potrebna sredstva za nakup teh terjatev v obliki fiktivnih posojil, zato je ponovno ugotoviti, da je bil on sam dejanski kupec terjatev.

Sodišče na tem mestu pa ne more spregledati okoliščine, da po pogodbi o opravljanju storitev, ki je bila sklenjena med družbo Ofis d.o.o. Ljubljana kot izvajalcem in družbo BS Factor LLC iz Foride kot naročnikom, je bil v skladu s 3. členom sklenjene pogodbe izvajalec, torej družba Ofis d.o.o. tisti, ki bi moral zagotoviti sredstva za odkup terjatev. Naročnik družba BS Factor LLC se je v istem členu pogodbe zavezala izvajalcu poleg cene za opravljene storitve pokriti tudi vse stroške v zvezi z najemom posojil, morebitne odvetniške stroške in stroške izvedencev. Pogodbenika sta določila ceno za opravljeno storitev v višini 120,00 Eur za vsako sklenjeno pogodbo. Izvajalec (družba Ofis d.o.o.) pa bo po opravljenem prenosu terjatve na naročnika ter obvestilu o prenosu terjatev izstavila račun naročniku. Kljub temu, da je bila dolžna sredstva za nakup terjatev od stečajnih upnikov zagotoviti družba Ofis d.o.o., jih le-ta ni zagotovila, ker jih sama ni imela, temveč so sredstva na račun Ofisa za nakup terjatev kot posojila bila plasirana z osebnega transakcijskega računa Braneta Goršeta. Družba Ofis d.o.o. pa je v času od 15.10.2007 do 6.3.2008 prejela od BS Factor LLC skupno 320.014,18 Eur za plačila raznih računov, večino tega denarja pa je kot vračilo posojila nakazala družbi Kuhar & Bergant Co.d.n.o. v skupnem znesku 317.037,31 Eur. Družba BS Factor LLC za prenesene terjatve s strani Ofis d.o.o. je plačala le 320.014,18 Eur, kolikor je nakazala Ofisu d.o.o., vendar ne za plačilo računov, temveč očitno za vračilo posojil, s tem da si je od tega skupnega zneska družba Ofis zadržala kot prihodek le znesek 2.976,87 Eur (po sklenjeni pogodbi 120,00 Eur za vsako sklenjeno pogodbo), preostali del prejetih sredstev od BS Factor LLC pa je kot že navedeno v višini 317.037,32 Eur prenakazala družbi Kuhar & Bergant Co.d.n.o., ta pa naprej kot vračilo posojil vse do Braneta Goršeta, kar bo v nadaljevanju še podrobneje obrazloženo.

Iz uradnega zaznamka v zvezi pregleda bančnih podatkov v zadevi Hidro Koper d.o.o. - v stečaju in družbe Ofis d.o.o. - pridobitev podatkov o stanju in prometu na bančnih računih z dne 7.10.2011 ter iz obvestila Urada Republike Slovenije za preprečevanje pranja denarja z dne 19.10.2012 (list. št. 220 spisa) namreč nesporno izhaja, da je Stajka Skrbinšek kot pooblaščenka na dveh bančnih računih družbe BS Factor LLC v Avstriji od skupno prejetih 2.078.071,08 Eur v obdobju od 15.10.2007 do 6.3.2008 z 10-imi nakazili iz teh dveh bančnih računov nakazala skupno 320.014,18 Eur na transakcijski račun družbe Ofis d.o.o., katere zastopnica in pooblaščenka na transakcijskem računu je bila Polona Kuhar. Z namenom prikritja izvora denarja iz kaznivih dejanj poslovne goljufije (točka I/1 izreka sodbe) in kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja (točka I/2 izreka sodbe) je torej Stajka Skrbinšek kot pooblaščenka na bančnih računih družbe BS Factor LLC v Avstriji prenose prikazovala kot „plačilo računov“, čeprav družba Ofis d.o.o. družbi BS Factor LLC ni nudila nobenih uslug oz. prodala blaga. Družba Ofis d.o.o. je po spisovnih podatkih (list. št. 1599-1603) izdala družbi BS Factor LLC le tri račune, ki se nanašajo na administrativne storitve po pogodbi z dne 18.11.2006 in sicer v skupni višini 2.999,21 Eur. V skladu s 3. členom pogodbe o opravljanju storitev se je Ofis d.o.o. zavezal, da bo po opravljenem prenosu terjatev na naročnika (BS Factor LLC) ter obvestilu o prenosu terjatev izstavil račun naročniku. Naročnik pa je po istem členu pogodbe dolžan pokriti izvajalcu poleg cene za opravljene storitve (120,00 Eur za vsako sklenjeno pogodbo) tudi stroške v zvezi z najemom posojil, morebitne odvetniške stroške in stroške

izvedencev. Polona Kuhar kot direktorica družbe Ofis d.o.o. je del prejetih sredstev v višini 2.976,87 Eur zadržala na transakcijskem računu družbe Ofis d.o.o., ostala prejeta sredstva od družbe BS Factor LLC pa je v obdobju od 18.10.2007 do 6.3.2008 s štirimi nakazili v skupnem znesku 317.037,31 Eur nakazala na transakcijski račun družbe KB Računovodstvo d.o.o., katere zastopnica in pooblaščenka na transakcijskem računu je prav tako bila sama Polona Kuhar. Prenos denarja je prikrila z lažnimi navedbami o namenu nakazila: vračilo KK, vračilo posojila in obresti. Polona Kuhar je nato iz transakcijskega računa družbe KB Računovodstvo d.o.o. od prejetih 317.037,31 Eur dne 18.10.2007 in 6.3.2008 z dvema nakaziloma v skupni višini 16.350,00 Eur nakazala na osebni transakcijski račun Stajke Skrbinšek. V obdobju od 18.10.2007 do 6.3.2008 pa je s štirimi nakazili v skupni višini 300.692,64 Eur nakazala na transakcijski račun družbe Svet najem d.o.o. Ljubljana, katere direktor in pooblaščenec na transakcijskem računu je Vlado Petek. Izvor denarja iz kaznivih dejanj je pri tem prikrila z lažnimi navedbami o namenu nakazil „vračilo posojila“ in „vračilo KK“. Vlado Petek je od prejetih 300.692,64 Eur v obdobju od 19.10.2007 do 20.3.2008 s petimi nakazili v skupni višini 299.625,44 Eur nakazal na transakcijski račun družbe Gagat d.o.o., katere direktorica in pooblaščenka na transakcijskem računu je bila Barbara Gorše. Izvor denarja iz kaznivih dejanj je pri tem prikril z lažnimi navedbami o namenu nakazil „plačilo, plačilo računa za obresti številka 001, delno vračilo posojila in vračilo posojila“. Barbara Gorše pa je od prejetih 299.625,44 Eur na transakcijski račun družbe Gagat d.o.o. v obdobju od 3.7.2007 do 20.2.2008 s petimi nakazili skupno nakazala 300.375,56 Eur na osebni transakcijski račun Braneta Goršeta, pri tem pa izvor denarja prikrivala z lažnimi navedbami o namenu nakazil „vračilo posojila, delno vračilo posojila in končno vračilo (priloga 7. in 7.1)“.

Z opisanimi bančnimi transakcijami sta Brane Gorše in Stajka Skrbinšek na svoja osebna transakcijska računa prejela identična zneska denarja kot sta jih prvotno dala za nakup terjatev stečajnih upnikov stečajnega dolžnika, Brane Gorše torej v višini 300.375,00 Eur, Stajka Skrbinšek pa znesek v višini 16.350,00 Eur. Stajka Skrbinšek pa je poleg z navedenim denarjem, razpolagala v celoti s sredstvi družbe BS Factor LLC v višini 2.078.071,08 Eur na bančnih računih družbe BS Factor LLC v Avstriji, kolikor je bilo nakazano iz stečajne mase Hidro Koper. Kot že navedeno družba BS Factor LLC ni bila stečajni upnik, niti ni investirala lastnih sredstev v nakup terjatev (pa bi jih morala, če bi bila res dejanska lastnica terjatev), pri čemer je nadalje ugotoviti, da je znesek 320.014,18 Eur v več manjših in razdrobljenih zneskih očitno prenakazala Ofisu iz naslova kupljenih, prenesenih oziroma vnovčenih terjatev od Braneta Goršeta, saj je predhodno obt. Gorše iz stečajne mase družbe Hidro prenakazoval denarna sredstva med drugimi družbami tudi na družbo BS Factor LLC v Avstriji. Fiktivna posojila, ki so predstavljala dejansko kupnino za nakup terjatev, so bila torej vrnjena iz izkupička prenesenih terjatev, katerih dejanski lastnik je bil obt. Brane Gorše, saj je le-ta zagotovil denarna sredstva za nakup terjatev kot že predhodno obrazloženo. Družba Finesto d.o.o. je iz transakcijskega računa družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju neupravičeno prejela 62.228,24 Eur. Tako sprejeti denar na transakcijski račun je pooblaščenec na tem transakcijskem računu Rudolf Trček dne 7., 8. in 13.7. ter 24.8.2010 s petimi nakazili v skupni višini 56.231,66 Eur nakazal na osebni transakcijski račun Braneta Goršeta. Pri izvrševanju bančnih transakcij je Rudolf Trček izvor denarja prikril z lažnimi navedbami o namenu nakazil „delno vračilo in vračilo gotovine“.

Dne 23.12.2008 pa je obt. Gorše tudi neupravičeno nakazal iz stečajne mase stečajnega dolžnika na transakcijski račun družbe Lafino Trade LLC v Avstrijo znesek 252.961,56 Eur, pri čemer je kot namen nakazila navedel „razdelitev“, s čimer je z lažnimi navedbami prikril izvor denarja, upoštevajoč že prej obrazloženo, da vse tri navedene družbe niso bile stečajni upniki stečajnega dolžnika ter za ta nakazila ni bilo podlage v podatkih stečajnega spisa oziroma ni bilo prave ekonomske osnove.

Iz podatkov in listin, ki so jih posredovali pristojni organi Republike Avstrije iz Dunaja, ki se

nanašajo na kaznivo dejanje pranja denarja, ki izvira iz stečajne mase družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, so razvidne ugotovitve pristojnih organov Republike Avstrije glede pregledov bančnih računov družbe BS Factor LLC in Lafino Trade LLC, kamor je bil nakazan denar iz stečajne mase Hidro Koper d.o.o. Tako so tudi avstrijski organi ugotovili, da je bilo nakaznih 252.961,56 Eur iz stečajne mase družbe Hidro Koper d.o.o. na transakcijski račun družbe Lafino Trade LLC. Dne 27.1.2009 pa je bil ta denar v višini 270.000,00 Eur nakazan prejemniku družbi Agrocoop d.o.o. Banka Luka kot namen plačila pa je navedeno: proforma invoice 2009. Edina pooblaščenca oseba na tem transakcijskem računu je bil državljani Srbije Duško Šarič, od 29.1.2009 dalje pa je bil na tem transakcijskem računu pooblaščen še Slobodan Resimič. Na bančni račun družbe BS Factor LLC pri banki Volksbank Graz-Bruck je družba Hidro Koper d.o.o. izvedla pet nakazil na ta račun v skupnem znesku 222.790,90 Eur. V obdobju od 12.10.2007 do 3.3.2008 so bila opravljena nakazila iz tega računa izključno v korist družbe Ofis d.o.o. v skupni višini 222.422,63 Eur.

Iz istih spisovnih podatkov je nadalje razvidno, da je Stajka Skrbinšek dne 18.8.2008 iz drugega bančnega računa BS Factor LLC v Avstriji pri banki Raiffeisenlandesbank Karnten prenesla 1.350.000,00 Eur na bančni račun družbe BS Factor LLC pri Raiffeisenbank na Dunaju - Spodnja Avstrija ter dne 3.12.2008 z 12-imi transakcijami, vsakič po 50.000,00 Eur (skupno 600.000,00 Eur) še na bančni račun družbe SAS Holding Delaware, ZDA (priloga 16 spisa).

Kaznivo dejanje pranja denarja se lahko stori z naklepom ali iz malomarnosti.

Izvršitveno dejanje pomeni s pranjem prikriti izvor denarja ali premoženja, ki je pridobljeno s kaznivim dejanjem. Kot prvi pogoj se torej postavlja, da je denar ali premoženje pridobljeno s kaznivim dejanjem. Gre lahko za katerokoli kaznivo dejanje iz KZ-1, stranske kazenske zakonodaje, v tujini storjeno kaznivo dejanje, ki je identično s kaznivim dejanjem iz KZ ali slovenske stranske kazenske zakonodaje. To predhodno kaznivo dejanje mora biti ugotovljeno po objektivnem kriteriju in ni potrebno, da bi bil znan storilec tega kaznivega dejanja. Ne zahteva se niti, da bi bila izrečena pravomočna sodba za to predhodno kaznivo dejanje.

Kot pranje denarja je v I. odstavku 245. člena KZ-1 predvidenih več alternativnih izvršitvenih oblik. Denar ali premoženje lahko storilec sprejme, zamenja, hrani, z njim razpolaga, ga uporabi pri gospodarski dejavnosti ali na drug način, določen z Zakonom o preprečevanju pranja denarja, s pranjem zakrije ali poskusi zakriti njegov izvor.

Po mednarodni sprejeti definiciji so pri pranju denarja tri tipične operacije:

- plasma (denar se iz ilegalne operacije spreminja v negotovinske finančne dobrine in nepremičnine),
- stratifikacija (preko številnih finančnih transakcij, s posredovanjem legalnih ali fiktivnih podjetij, preko anonimnih vlaganj, preko posrednikov ali preko raznih kreditnih aranžmajev se zakrijejo sledovi in onemogoči identifikacija lastnika),
- integracija (po čiščenju denarja sledi vlaganje v legalne posle).

Kaznivo dejanje pranja denarja je dokončano, takoj ko storilec opravi eno od zgoraj omenjenih faz pranja denarja. Če bi storilec šele začel prvo fazo in mu plasma „umazanega denarja“ ne bi uspel, bi dejanje ostalo pri poskusu, ki pa je v I. odstavku tega člena izenačen z dokončanim kaznivim dejanjem (komentar k 252. členu KZ -Kazenski zakonik s komentarjem - poseben del, mag.Mitja Deisinger, ZV Založba, Ljubljana2002).

Tudi iz sodbe Vrhovnega sodišča RS z dne 30.1.2013 (opr. št. I Ips 59865/2010) izhaja, da

izvršitveno dejanje obsega več alternativnih izvršitvenih oblik, med katerimi zakon nekatere primeroma našteje, hkrati pa napotuje na specialni predpis, to je Zakon o preprečevanju pranja denarja.

Pranje denarja so po določbi II. odstavka 1. člena Zakona o preprečevanju pranja denarja ravnanja, s katerim se prikriva izvor denarja ali premoženja, pridobljenega s kaznivim dejanjem, zlasti zamenjava ali kakršenkoli prenos denarja ali premoženja, ki izvira iz kaznivega dejanja; pridobitev, posest ali uporaba denarja ali premoženja, ki izvira iz kaznivega dejanja, prikrivanje prave narave, izvora, nahajanja, gibanja, razpolaganja, lastništva, ali pravic v zvezi z denarjem ali premoženjem, ki izvira iz kaznivega dejanja.

Glede posebnega naklepa storilca pri kaznivem dejanju pranja denarja besedilo po členu 245 KZ-1 ne zahteva izrecno obstoja posebnega storilčevega naklepa, usmerjenega izključno v zakritje izvora premoženja, pridobljenega s kaznivim dejanjem.

Za razliko od prej navedenih predpisov, ki namena storilca ne vključujejo, je v I. odstavku 9. člena Konvencije sveta Evrope o pranju, odkrivanju, zasegu in zplembi premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, in financiranju terorizma (Ur. list št. 4/10) (v nadaljevanju Konvencija) določeno, da se kot kazniva določijo naslednja naklepna dejanja:

a)
zamenjava ali prenos premoženja, za katerega se ve, da je premoženjska korist, da se skrije ali prikrije nezakoniti izvor premoženja ali pomaga osebi, udeleženi pri storitvi predhodnega kaznivega dejanja, da se izogne pravnim posledicam svojega ravnanja,

b)
skrivanje ali prikrivanje prave narave, izvora, kraja premoženja, razpolaganja z njim, njegovega gibanja, lastništva premoženja ali pravic v zvezi z njim, kadar se ve, da je tako premoženje premoženjska korist; in ob upoštevanju ustavnih načel in temeljnih osnov pravnega sistema

c)
pridobitev, posest ali uporaba premoženja, kadar se ob prejemu ve, da je bilo tako premoženje premoženjska korist

d)
udeležba, povezovanje ali tajni dogovor o storitvi ali poskusu storitve kateregakoli kaznivega dejanja, določenega v skladu s tem členom, ter pomoč, napeljevanje, omogočanje in svetovanje pri storitvi takega kaznivega dejanja. Vsebinsko identična je določba 6. člena Konvencije Združenih narodov proti mednarodnemu organiziranemu kriminalu.

Obe konvenciji predvidevata, da se kot kazniva določijo zgoraj navedena dejanja, kadar so storjena naklepno. Naklep mora zaobjemati predmet kaznivega dejanja (denar ali premoženje), izvor tega premoženja, izvršitveno dejanje in učinke izvršitvenega dejanja. Zadostuje vsaka oblika naklepa, tudi eventualni naklep. Pri ugotavljanju naklepa glede učinka in uspeha delovanja je treba upoštevati posebnosti posameznih izvršitvenih oblik oz. izvršitvenih ravnanj, saj se le-ta med seboj precej razlikujejo. Tako na primer izvršitvena ravnanja po 2. točki I. odstavka 2. člena Zakona o preprečevanju pranja denarja (skrivanje ali prikrivanje prave narave, izvora, nahajanja, gibanja...) že sama po sebi vključujejo namen zakritja izvora premoženja ali oviranja njegove identifikacije, medtem ko je pri nekaterih drugih izvršitvenih ravnanjih tak namen oziroma cilj manj jasen (na primer pridobitev, sprejem in podobno). V takih primerih so nekatere tuje in mednarodne opredelitve kaznivega dejanja pranja denarja bolj jasne kot besedilo 245. člena KZ-1. Tako na

primer iz določbe v alineji a) prej citiranega 6. člena Konvencije izhaja, da storilec kaznivega dejanja izvrši zamenjavo ali prenos premoženja, da se skrije ali prikrije izvor premoženja ali pomaga drugemu, da se izogne pravnim posledicam predhodnega kaznivega dejanja.

Premoženjska korist po Konvenciji pomeni vsako gospodarsko korist, ki neposredno ali posredno izvira iz kaznivih dejanj ali je pridobljena s kaznivimi dejanji (točka b) 1. člena Konvencije). Glede na to, da stori kaznivo dejanje pranja denarja, kdor s pranjem prikrije ali poskusi prikriti izvor denarja ali premoženja, tako pomeni, da je pri pranju denarja potrebno ugotavljati dodaten subjektivni element. Ta element je storilčev odnos do učinkov oz. posledic njegovega ravnanja. Poleg tega, da se mora storilec zavedati, da premoženje izvira iz kriminalne dejavnosti, se mora hkrati tudi zavedati, da bo s tem, kar bo naredil, prikril izvor oz. otežil odkrivanje izvora takega premoženja, in na takšno posledico pristane.

Pri tem storilčev primarni cilj ni nujno pranje denarja, temveč lahko zasleduje številne druge cilje, kot na primer ustvarjanje dobička in opravljanje svoje dejavnosti, tako da učinkov pranja denarja ne vidi v ospredju. Vendar se mora najmanj zavedati, da bo s svojim ravnanjem drugemu omogočil oz. da bo sodeloval pri zakrivanju nezakonitega izvora premoženja, in mora v takšno posledico pristati. Storilčev krivdni odnos je torej v tem, da hoče zakriti izvor premoženja oz. otežiti njegovo odkrivanje, ali pa se vsaj zaveda, da bo njegovo ravnanje takšno posledico povzročilo in v to pristane.

Pranje denarja namreč pomeni neko dodatno dejavnost, ki naj omogoči, da se zakrije pravi izvor premoženja oz. da se premoženje prikaže kot legalno, torej kot tako, ki je bilo pridobljeno na zakoniti način. Storilec mora ravnati krivdno, njegov krivdni odnos pa je v tem, da hoče zakriti izvor premoženja oz. otežiti njegovo odkrivanje, ali pa se vsaj zaveda, da bo njegovo ravnanje takšno posledico povzročilo, in v to pristane. Pri tem je ugotoviti, da je predmet pranja denarja lahko kakršnokoli premoženje, torej denar oz. drugo premoženje v katerikoli obliki, pridobljeno s kaznivim dejanjem. Po razlagi Vrhovnega sodišča je tako pri kaznivem dejanju pranja denarja pomembno slediti stvari, ki izvira iz kaznivega dejanja, in njegovi preobrazbi v različne oblike.

Kot že obrazloženo sta Stajka Skrbinšek in Polona Kuhar z navedenim ravnanjem storili vsaka kaznivo dejanje pranja denarja po I., II. in III. odstavku 245. člena KZ-1 ter sta bili obe že obsojeni na predobravnavnem naroku z obsodilno sodbo. Obtoženi Brane Gorše je nedvomno vedel, da je bil denar oziroma premoženje pridobljeno s kaznivim dejanjem, saj je bil sam storilec kaznivega dejanja poslovne goljufije kot je opisano to pod točko I/1 izreka sodbe in nadaljevanega kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja opisanega pod točko I/2 izreka sodbe.

Poleg tega, da je obtoženi Gorše storilec kaznivih dejanj opisanih pod točko I/1 in I/2 izreka sodbe, se je tudi nedvomno zavedal, da premoženje izvira iz kriminalne dejavnosti, saj pod točko I/1 izreka sodbe kot stečajni upravitelj ne bi smel v stečajno maso stečajnega dolžnika vključiti premoženje parcel vknjiženih v vl. 804 k.o. Bertoki, saj v tistem trenutku niso bile last stečajnega dolžnika, niti ne bi smel stečajni upravitelj odkupovati terjatev stečajnih upnikov, ker je obstajal tedaj absolutni izločitveni razlog za stečajnega upravitelja, pri čemer se je tudi nedvomno hkrati zavedal, da bo s tem, ko bo terjatve stečajnih upnikov formalno odkupovala Ofis d.o.o., ki ni imela denarnih sredstev, ter je terjatve kupovala v svojem imenu na račun družbe BS Factor LLC, dejansko pa je sam plasiral osebna finančna sredstva za nakup terjatev ter je bil tako on sam dejansko kupec kupljenih terjatev, se je kot že navedeno hkrati tudi zavedal, da bo na ta način prikril izvor oz. otežil odkrivanje izvora takega premoženja ter je na take posledice očitno pristal, saj so bile nato s strani Ofisa kupljene terjatve prenesene na dve tuje družbe v Avstriji (BS Factor LLC in Lafino Trade LLC) ter na družbo Finesto d.o.o. v Ljubljani, za kar ni bilo podlage v podatkih stečajnega spisa. BS Factor je družbi Ofis d.o.o. nakazal le 320.014,18 Eur, od česar si je Ofis kot prihodek na podlagi

sklenjene pogodbe o odkupu terjatev z dne 18.11.2006 očitno zadržal le 2.976,87 Eur, ostali del denarja pa je bil nadalje prenakazan naprej na družbo Kuhar & Bergant Co.d.n.o. vse do Braneta Goršeta kot vračila posojila, za kar pa v sklenjeni pogodbi ni bilo nobenega takega pogodbenega določila, ki bi to določal, razen plačila za vsako odkupljeno terjatev.

Iz vrednosti prenesenih in poplačanih terjatev na družbo BS Factor LLC so se torej poplačale administrativne storitve družbe Ofis d.o.o. ter so bila poplačana posojila, ki sta jih dala obt. Gorše in Stajka Skrbinšek.

Ob tem pa je poudariti, da so bila sredstva iz stečajne mase stečajnega dolžnika Hidro Koper d.o.o. - v stečaju prenesena na transakcijske račune družbe Lafino Trade LLC in Finesto d.o.o. Ljubljana brez sklenitve kakršnekoli pogodbe za prenos denarja iz stečajne mase na ti dve družbi. Kot že obrazloženo je bil obt. Rudolf Trček pooblaščenec za razpolaganje s finančnimi sredstvi na transakcijskem računu družbe Finesto d.o.o. Ljubljana. Tako je torej nesporno dne 6.7.2010 v imenu družbe Finesto d.o.o. sprejel dve nakazili v skupni vrednosti 62.228,24 Eur kot je to opisano pod točko III/1 - 6. alineja izreka sodbe, pri čemer je iz obeh nakazil jasno razvidno, da je bil kot namen določeno: 5. razdelitev stečajne mase ter se je torej nedvomno zavedal, da je prejel ti dve nakazili iz stečajne mase družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju oz. da prejeti denar izvira iz kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja, saj je glede na to, da so tudi njegove druge družbe sodelovale z Branetom Goršetom v stečajnih postopkih, v katerih je bil stečajni upravitelj obt. Brane Gorše, je tudi vedel, da je Brane Gorše stečajni upravitelj v družbi Hidro Koper d.o.o. in ker Finesto d.o.o. ni bil v tem stečajnem postopku stečajni upnik, tega denarja ne bi smel sprejeti oz. bi ga moral vrniti tam, od koder je bil nakazan, ker do razdelitve iz omenjene stečajne mase družba Finesto d.o.o. ni bila upravičena, ker kot že navedeno ni bila stečajni upnik. Zato je obt. Trček nedvomno vedel, da prejeti denar velike vrednosti na transakcijskem računu družbe Finesto d.o.o. je bil pridobljen s kaznivim dejanjem zlorabe uradnega položaja in kot že navedeno Finesto d.o.o. ni bil stečajni upnik, bi moral ta sprejeti denar vrniti, kar pa ni storil, temveč ga je obt. Trček v naslednjih dneh, to je 7.7., 8.7., 13.7. in 24.8.2010 s petimi nakazili v skupnem znesku 56.231,66 Eur prenakazal na osebni račun Braneta Goršeta kot „vračilo gotovine“ in „plačilo računov“, ker si ga je obt. Brane Gorše prilastil, preostanek v znesku 5.996,58 Eur pa je družba Finesto d.o.o. porabila za plačila pri poslovanju družbe.

Kot že navedeno nakazovanje v več manjših zneskih, za kar ni bilo nobene posebne potrebe, je zagotovo imelo namen prikrivanja povezave in izvora denarja, kar kaže tudi na direktni naklep obt. Trčka storitve očitnega kaznivega dejanja.

Spričo navedenega je torej obt. Trček izpolnil vse zakonske znake kaznivega dejanja pranja denarja, po I. in III. odst. 245. čl. KZ-1, saj je vedel, da je bil denar pridobljen s kaznivim dejanjem, pa ga je kljub temu sprejel v imenu družbe Finesto d.o.o. ter z njim razpolagal oz. delno uporabil pri gospodarski dejavnosti ter tako s takim ravnanjem oz. pranjem denarja prikril pravo naravo njegovega gibanja in razpolaganja. Poleg tega, da se je obt. Trček zavedal, da denar oz. premoženje, ki ga je prejel v imenu družbe Finesto d.o.o. na njenem transakcijskem računu izvira iz kaznivega dejanja, se je tudi nedvomno zavedal, da bo s tem, kar bo naredil, to je sprejel, z njim razpolagal oziroma uporabil pri gospodarski dejavnosti oziroma prenakazal denar naprej, na osebni račun Braneta Goršeta, delno pa ga porabil za plačila pri poslovanju družbe Finesto d.o.o., se je tudi zavedal, da bo prikril izvor oz. otežil odkrivanje izvora takega premoženja in na takšno posledico je tudi pristal.

Iz samega načina ravnanja obtoženega Trčka izhaja, da se je zavedal svojega dejanja in ga je hotel storiti, zato je njegova krivda podana v obliki direktnega naklepa, ki obsega zavest tega storilca, da s takim ravnanjem prikriva izvor denarja, ki je pridobljen s kaznivim dejanjem in hotenje doseči ta

končni učinek.

Upoštevajoč vse do sedaj obrazloženo, zato sodišče ne more slediti zagovoru obt. Rudolfa Trčka, da s podjetjem Finesto d.o.o. ni imel nobene povezave in da ni s to družbo nikoli posloval oz. da v imenu družbe Finesto d.o.o. nikoli in nikdar ni sprejel nobenega denarja oz. premoženja. Prav tako mu ni verjeti, da v imenu družbe Finesto d.o.o. ni opravil nobene transakcije oz. da o družbi Finesto d.o.o. ne ve ničesar. Prav tako mu ni verjeti, da nikoli in nikjer ter od nikogar ni prevzel plačilne kartice za dostop do spletnega bančništva ter da ni izvedel nobenega plačilnega prometa z bančnega računa družbe Finesto d.o.o., saj ga tudi ni mogel izvesti. Takšen način zagovora obt. Rudolfa Trčka kot že obrazloženo v celoti izpodbije odgovor A Banke Vipa d.d. z dne 27.3.2014 (list. št. 3006 do 3007 spisa), iz katerega je nesporno ugotovljeno, da je bil pooblaščenec za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu družbe Finesto d.o.o. preko elektronskega bančništva ABACOM prav obt. Rudolf Trček, saj je serijsko številko certifikata številka 8888 1268 820 poleg družbe Finesto d.o.o. uporabljal tudi za razpolaganje s sredstvi na transakcijskih računih družb Finesto usluge d.o.o., Finsto arihiv d.o.o. in Finesto najem d.o.o., katerih direktor in lastnik je bil prav obt. Trček.

V tej zvezi sodišče tudi ni sledilo pripombi obt. Braneta Goršeta, češ da je pri znesku v višini 1.231,06 Eur naj bi šlo za vračilo gotovine Branetu Goršetu, za kar je le-ta v spis predložil tudi račun št. 090265 izdan družbi Finesto d.o.o. dne 23.9.2009 z zapadlostjo 1.10.2009, pri čemer naj bi bil družbi Decor & Deisign d.o.o. iz Ljubljane plačan po avansnem računu za nabavo štirih usnjenih stolov avans v višini 1.231,06 Eur. Iz nalogov BNO2 na list. št. 384 do 387 spisa je nesporno ugotovljeno, da je vsa nakazila pripravil, izvršil oz. natisnil Rudolf Trček kot nalogodajalec ter sredstva nakazal na osebni transakcijski račun Braneta Goršeta. Sodišče na tem mestu ugotavlja, da če je bilo obt. Goršetu vrnjen kakšen prej plačan avans z njegove strani, potem se je očitno to plačilo izvršilo na nezakonit način, saj je družba Finesto d.o.o. pridobila denar za plačilo računa iz stečajne mase, ne pa iz lastnih sredstev. Iz spisovnih podatkov pa tudi ni razvidno, da bi avans po računu št. 090265 plačal obt. Brane Gorše. Iz pregleda kontnih kartic na list. št. 2074 spisa izhaja, da se konto št. 2550 nanaša na obveznosti za druge prejemke iz delovnega razmerja.

Sodišče tudi ni sledilo tistemu delu zagovora obt. Goršeta, kjer je navajal, da pri nakazilu preostalih 55.000,00 Eur je šlo za delno vračilo obveznosti Goršeta do družbe Finesto d.o.o. Iz vpogleda v konto kartico „pregled saldakontov“ na list. št. 2073, to je konto št. 2700 - kratkoročno posojilo - partner 044 - Brane Gorše, je razvidno, da je družba Finesto dala kratkoročna posojila obt. Goršetu dne 16.6.2009 v višini 10.000,00 Eur ter dne 3.3.2010 posojilo v višini 4.000,00 Eur, skupaj torej 14.000,00 Eur, ne pa 55.000,00 Eur. Posojila so bila vrnjena dne 28.7.2009 v višini 4.000,00 Eur, dne 11.12.2009 v višini 5.000,00 Eur ter dne 13.7.2010 v višini 5.000,00 Eur. Dne 13.7.2010 pa je obt. Gorše vrnil posojilo v višini 5.000,00 Eur, pri čemer je Finesto d.o.o. ta sredstva očitno prejel iz stečajne mase Hidro Koper. Finesto pa ni bil stečajni upnik po podatkih stečajnega spisa.

Tudi za obt. Braneta Goršeta je zaključiti, da se je nedvomno zavedal, da denar izvira iz kriminalne dejavnosti, saj je bil tudi sam storilec kaznivih dejanj pod točko I/1 in I/2 izreka sodbe ter se je tudi zavedal, da bo s tem, kar bo naredil, to je usmerjal oz. sodeloval pri prenašanju zneskov „posojil“ v verigi računov družb kot opisano pod točko II/1 - 6 sodbe, kjer so jih drugi soobtoženci po njegovem navodilu prenakazovali na dogovorjen račun in s tem prikrili stečajnega upravitelja Braneta Goršeta kot novega upnika stečajnega postopka, po nakupu terjatev stečajnih upnikov pa je obt. Gorše iz vnovčene stečajne mase trem družbam, ki niso bile stečajni upniki po podatkih stečajnega spisa, nakazoval zneske iz stečajne mase stečajnega dolžnika in sicer na družbo BS Factor v višini 2.078.071,08 Eur na družbo Lafino Trade LLC v višini 252.961,56 Eur ter na družbo Finesto d.o.o. v višini 62.228,24 Eur, vračila teh „posojil“ pa so bila povrnjena z izkupičkom iz tako odkupljenih terjatev iz stečajne mase družbam v Avstriji in torej tudi hkrati kot storilec pri kaznivem dejanju, s katerim je bil pridobljen denar oziroma premoženje razpolagal tako, da je s

pranjem na način, ki tudi po 1. in 2. točki I. odst. 2. čl. Zakona o preprečevanju pranja denarja in financiranju terorizma pomeni pranje denarja, prikril njegov nezakoniti izvor oziroma otežil odkrivanje izvora premoženja, vse kot opisano pod točko III/1 in III/2 izreka sodbe in je na tako posledico pristal. Glede na način storitve kaznivega dejanja je ugotoviti, da se je zavedal svojega ravnanja in ga je hotel storiti, torej je tudi pri njemu krivda podana v obliki direktnega naklepa. Obt. Brane Gorše je torej s takim ravnanjem izpolnil vse objektivne in subjektivne znake kaznivega dejanja pranja denarja po I., II. in III. odst. 245. čl. KZ-1.

Za obt. Barbaro Gorše in obt. Vlada Petka je sodišče zaključilo, da sta očitana jima kaznivo dejanje pranja denarja po I., III. in V. odstavku 245. člena KZ-1 storila iz malomarnosti, glede na to, da je zakonodajalec predvidel izvršitveno obliko kaznivega dejanja pranja denarja v V. odst. 245. čl. KZ-1 tudi na načine, ki ne vključujejo le zavedanja storilca o izvoru premoženja, temveč tudi nižje oblike zavesti tega dejstva vse do očitka, da bi se tega moral in mogel zavedati.

Obtožena Barbara Gorše je že v svojem zagovoru na glavni obravnavi navajala, da se glede posojil družbi Svet najem d.o.o. ni ničesar dogovarjala. S strani moža obt. Braneta Goršeta ji je bilo povedano, da bi svoja sredstva posodil družbi Svet najem d.o.o. preko družbe Gagat d.o.o., zato da bi Gagat d.o.o. s tem ustvaril neki zaslužek iz naslova zaračunanih obresti, s čimer se je strinjala. Obt. Barbara Gorše kot direktorica družbe Gagat d.o.o. je nato podpisala pripravljene posojilne pogodbe in nakazala posojila družbi Svet najem. Ker je šlo pri teh posojilnih pogodbah za povsem običajna posojila, ki so bila tudi v redu vrnjena, ni vedela, da bi bilo z njimi karkoli narobe.

Sodišče ni moglo slediti zagovornim navedbam obt. Barbare Gorše, da s posojilnimi pogodbami ni bilo karkoli narobe.

Iz uradnega zaznamka v zvezi pregleda podatkov in prometa na bančnem računu osebe Brane Gorše, odvetnika Braneta Goršeta in odvetniške družbe Gorše o.p. d.o.o. (priloga 6.7) je razvidno, da je obt. Brane Gorše upošteval, da so se prvi odkupi terjatev upnikov družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju izvršili dne 27. in 28.12.2006, že dne 21.12.2006 s svojega osebnega transakcijskega računa nakazal 60.000.000,00 SIT (250.375,00 Eur) in dne 10.1.2007 še 50.000,00 Eur družbi Gagat d.o.o., kot namen nakazila v skupni vrednosti 300.375,00 Eur pa je navedeno „posojilo“. Slednje je razvidno tudi iz potrtil o izvršenem plačilnem nalogu za obe posojili. Družba Gagat d.o.o. pa mu je sredstva, posojila vrnila s svojega transakcijskega računa v več različnih zneskih, različnih dneh in sicer 3.7.2007 znesek 50.000,00 Eur, 5.11.2007 znesek 101.917,04 Eur, dne 23.1.2008 znesek 15.000,00 Eur, dne 30.1.2008 znesek 15.000,00 Eur, dne 30.1.2008 znesek 34.000,00 Eur in dne 20.3.2008 znesek 99.458,51 Eur, skupaj torej 300.375,56 Eur. Slednje izhaja iz plačilnih nalogov na list. št. 379 do 383 spisa, ki jih je pripravila oz. izvršila nalagodajalka Barbara Gorše. V tej zvezi je nadalje ugotoviti, da torej družba Gagat d.o.o. za svojo dejavnost ni potrebovala posojilo, ki ga je najela pri Branetu Goršetu, temveč ga je s tremi bančnimi transakcijami v dneh 27.12.2006, 17.1.2007 in 19.11.2007 nakazala v skupnem znesku 294.000,00 Eur družbi Svet najem d.o.o., kar je razvidno iz plačilnih nalogov, ki jih je pripravila nalagodajalka Barbara Gorše. V tej zvezi so bile sklenjene tudi ustrezne posojilne pogodbe. Vendar pa sodišče ugotavlja, da upošteval, da družba Gagat d.o.o. ni potrebovala posojil za svojo redno dejavnost, niti družba Svet najem d.o.o. ne, saj je družba Svet najem d.o.o. nato prejeta sredstva v skupnem znesku 294.000,00 Eur, isti znesek prejetih sredstev, prenakazuje na transakcijski račun družbe Kuhar & Bergant Co.d.n.o., tako da v obravnavanem primeru ni moč govoriti o posojilu, saj kot že navedeno posojilojemalci teh posojil niso potrebovali za svojo dejavnost, temveč so jih takoj po navodilu obt. Goršeta prenakazali naprej na transakcijski račun druge pravne osebe. Nadalje upošteval, da je družba Gagat d.o.o. res prejela 3.406,94 Eur obresti od družbe Svet najem d.o.o. za posojena sredstva, pa te obresti niso ostale kot prihodek družbi Gagat d.o.o., čeprav jih je le-ta obračunala, temveč so bile skupaj z ostalimi denarnimi sredstvi v celoti prenakazane na

transakcijski račun Braneta Goršeta. Tako je Gagat d.o.o. prejel od Goršeta skupaj 300.375,00 Eur, nakar je naprej družbi Svet najem d.o.o. posodil skupaj 294.000,00 Eur, Svet najem d.o.o. pa je nato vrnil Gagatu skupaj z obrestmi 299.625,44 Eur, nakar je Gagat d.o.o. vrnil Branetu Goršetu 300.375,90 Eur, to je točno tolikšen znesek kot ga je prvotno prejel kot posojilo od Braneta Goršeta.

Na podlagi navedenega je torej zaključiti, da ni verjeti zagovoru obtožene Barbare Gorše, da je šlo za običajna posojila, ki so bila v redu vrnjena in ni vedela, da bi bilo z njimi kaj narobe oziroma, da je bil namen posojila, da bi se ustvaril le prihodek družbe v obliki obresti. V tej zvezi je tudi poudariti, da družba Gagat d.o.o. družbi Svet najem d.o.o. ni posodila lastnih sredstev, temveč denarna sredstva od samega obt. Braneta Goršeta, ki jih je preko družbe Gagat d.o.o. posodil družbi Svet najem d.o.o., le-ta pa naprej družbi Kuhar & Bergant Co.d.n.o. katere direktorica je bila Polona Kuhar, nato pa jih je le-ta prenakazala na transakcijski račun družbe Ofis d.o.o., ki je dejansko potreboval denarna sredstva za nakup terjatev od stečajnih upnikov.

Zato sodišče v obravnavanem primeru zaključuje, da ni šlo za posojilna razmerja, ampak dejansko za kupnino, ki je bila preko različnih transakcijskih računov prenakazana od obt. Braneta Goršeta preko družbe Gagat d.o.o., Svet najema d.o.o. in Kuhar & Bergant Co.d.n.o. do družbe Ofis d.o.o., ki je dejansko potreboval že navedeno „posojilo“ kot kupnino za nakup terjatev od stečajnih upnikov. Prekladanje že omenjenih zneskov posojil je dejansko pomenilo prenašanje kupnine iz računa na račun, kar tudi potovanje vračil posojil na nek način pomeni zakrivanje dejanskega kupca nezakonito kupljenih terjatev, to je obt. Goršeta. Pri tem je ugotoviti, da je le družba Gagat d.o.o. imela Goršetov denar nekaj dni na transakcijskem računu, medtem ko so ostale družbe takoj oz. naslednjega dne po prejemu denarja prenakazale denarna sredstva naprej do družbe Ofis d.o.o., ki je ta denarna sredstva na koncu porabil za nakup terjatev. Z nudenjem bančnih transakcijskih računov svojih družb so obt. Branetu Goršetu pomagali pri zakrivanju njegove identitete, to je identitete pravega in dejanskega pridobitelja kupljenih terjatev od stečajnih upnikov. Sredstva so bila dana v obliki posojila, čeprav je dejansko šlo za kupnino, ki jo je Ofis d.o.o. potreboval kot že navedeno za odkup terjatev. Kot že navedeno niti Gagat d.o.o., niti Svet najem d.o.o., niti družba Kuhar & Bergant Co.d.n.o. niso potrebovale posojila za izvedbo nekega pravnega posla, pač pa za „posojanje naprej“, razen družbe Ofis d.o.o., ki je na koncu pravni posel opravila, to je s temi denarnimi sredstvi odkupila terjatve stečajnih upnikov. Očitno je tudi šlo za dogovorjen in usklajen način zakrivanja dejanskega kupca terjatev, to je obt. Braneta Goršeta, kar izhaja iz okoliščine, da so pri danih posojilih sklepali posojilne pogodbe in obračunavali obresti ter tako fiktivno prikazovali kot že navedeno, da gre za posojila, za kar pa dejansko ni šlo, saj le-teh kot že navedeno posojilojemalci niso potrebovali, temveč so sposojena sredstva takoj po prejemu le-teh prenakazovali naprej in ta nakazila ponovno prikazali kot dana posojila drugim pravnim osebam, kar pa za vse bi bilo prihranjeno veliko kupčkanja, če bi enostavno obt. Gorše neposredno posodil denar družbi Ofis d.o.o., vendar bi bila veriga nakazil v tem primeru preveč kratka in enostavna, obt. Brane Gorše kot dejanski kupec terjatev pa preveč hitro ugotovljiv oz. hitro razkrit. S čim daljšo verigo posojil se je tako hotel obt. Gorše dejansko čim bolj zakriti kot dejanski kupec terjatev. Da je šlo za dogovorjen in usklajen način zakrivanja dejanskega kupca terjatev pa izhaja tudi iz okoliščine, da je pri tem sodelovala obtoženčeva žena Barbara Gorše kot direktorica in zakonita zastopnica družbe Gagat d.o.o., obt. Vlado Petek kot direktor in zastopnik družbe Svet najem d.o.o., ki je bil družinski prijatelj družine Gorše, kakor je tudi poslovno sodeloval z Branetom Goršetom kot odvetnikom. Iz zaseženih fotografij pa je tudi razvidno, da so tudi veliko letovali in potovali skupaj. Že prehodno pa je bilo obrazloženo, da je v obravnavani zadevi aktivno sodelovala tudi Stajka Skrbinšek, ki je tudi sama pomagala Goršetu z manjšim delom finančnih sredstev, ki so bila potrebna za nakup terjatev od stečajnih upnikov, hkrati pa je bila očitna vez med Goršetom in Polono Kuhar kot direktorico Ofis d.o.o., ki je prenašala navodila od Goršeta h Kuharjevi. Sam Gorše je zatrjeval, da v času nakupa terjatev Polone Kuhar ni poznal, niti ona njega, pri čemer je Polona Kuhar pri odkupu terjatev sodelovala le s Stajko Skrbinšek, ki ji je priskrbela tabelo s podatki o stečajnih

upnikih, kakor tudi potrebna finančna sredstva za nakup terjatev, ki jih je prek posojil plasiral obt. Gorše. Ker Polona Kuhar ni poznala Vlada Petka, kateri je izpovedal, da mu je že podpisano pogodbo s strani družbe Kuhar & Bergant prinesel obt. Gorše, sodišče zaključuje, da naštete okoliščine nedvomno potrjujejo, da je bila Stajka Skrbinšek vez med obt. Goršetom in Polono Kuhar. Tako gre v obravnavanem primeru za ozek krog ljudi, ki so se zelo dobro poznali in očitno tudi zelo zaupali. Življenjski logičen je zaključek, da obt. Gorše v izvrševanje obravnavanega kaznivega dejanja ni vključeval oseb, ki jim ne bi zaupal, saj je pri tovrstnih dejanjih potrebno posamezna dejanja uskladiti, načrtovati in dogovoriti potek izvršitve. Vsi, ki so v tej verigi sodelovali, so torej morali biti seznanjeni s potekom zadeve, saj so si te osebe med seboj zaupale, pri čemer bi morala in mogla obt. Vlado in Barbara Gorše vedeti, da denar, ki sta ga posodila po navodilu Goršeta naprej, oz. tedaj, ko so ga prejeli nazaj kot vračilo posojil, ta denar izvira iz kaznivega dejanja, kar bo še podrobneje obrazloženo. S čim daljšo verigo fiktivnih posojil se je tako hotel obt. Gorše dejansko čim bolj zakriti kot dejanski kupec terjatev. V prid takemu zaključku sodišča govori tudi okoliščina, da je družba Svet najem d.o.o. posodila sredstva družbi Kuhar & Bergant Co.d.n.o., katere direktorica je bila Polona Kuhar ter je nato Polona Kuhar, ki je hkrati bila tudi direktorica družbe Ofis d.o.o. s transakcijskega računa družbe Kuhar & Bergant Co.d.n.o. prenesla posojena sredstva na drugo svojo družbo Ofis d.o.o., pri čemer pa bi nedvomno lahko tudi družba Svet najem d.o.o. posodila sredstva neposredno Ofisu d.o.o.

Poleg navedenega je še dodati, da je šlo za nezavarovana posojila z visokimi posojilnimi zneski na podlagi zaupanja oseb, ki so pri tem sodelovale, kar je potrdil obt. Vlado Petek v svojem zagovoru.

Obt. Barbara Gorše je žena od obt. Braneta Goršeta ter je zagotovo vedela, da je njen mož stečajni upravitelj v družbi Hidro Koper d.o.o., saj je njena družba Gagat d.o.o. opravljala tudi administrativna opravila za njegovo pisarno. Bančni podatki razkrijejo in dokazujejo, da je bila ona tista, ki je v družbi Gagat d.o.o. razpolagala s finančnimi sredstvi in je nakazila denarja izvajala prav ona kot edina pooblaščenka za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu družbe Gagat d.o.o.

Tudi ni prezreti okoliščine kot že navedeno, da so zakonca Brane in Barbara Gorše ter Vlado Petek družinski prijatelji, z družino Vlada Petka so večkrat skupaj počitnikovali v vikend hiši v Crvenem vrhu na Hrvaškem, skupaj pa so opravili tudi veliko skupnih potovanj po različnih državah, kar je kot že navedeno razvidno iz fotografij najdenih v zaseženih elektronskih napravah na hišnih preiskavah. Slednje obtoženi Vlado Petek ne zanika oz. nasprotno potrjuje, da se je tako zasebno kot poslovno družil z Branetom Goršetom.

Tudi sicer se je obt. Vlado Petek zagovarjal, da ni poznal v času storitve kaznivega dejanja Polone Kuhar in Stajke Skrbinšek, zato ne držijo trditve državnega tožilstva, da so se vsi v posojilni verigi medsebojno dobro poznali, si zaupali in medsebojno usklajeno delovali. Na tem mestu se sodišče sklicuje na predhodno obrazloženo, da se je Vlado Petek zelo dobro poznal z Branetom in Barbaro Gorše, očitno pa se je Brane Gorše zelo dobro poznal s Stajko Skrbinšek, ki je bila kot že opisano očitno vez med njim in Polono Kuhar. Tako je sodišče verjelo nadaljnjemu zagovoru obt. Petka, da do odredbe za hišno preiskavo v februarju 2013 je poznal samo del posojilne verige med družbo Gagat, družbo Svet najem d.o.o. in družbo Kuhar & Bergant Co.d.n.o. Nadalje se je zagovarjal, da se je spomnil, da je v letu 2006 prišel do njega obt. Brane Gorše z vprašanjem, če želi na eni od družb, kjer je bil obt. Petek solastnik in odgovorna oseba kaj malega zaslužiti. Obt. Gorše mu je razložil, da bi njegova družba Svet najem d.o.o. posodila naprej določena sredstva, ki bi jih poprej dobila od družbe Gagat d.o.o. in bi si za to uslugo zaračunale obresti. Obt. Petek je na to pristal, saj se mu je zdela zadeva sprejemljiva, saj ni bilo potrebno družbi Svet najem d.o.o. zalagati lastnih sredstev, ker naj bi potrebna sredstva zagotovila družba Gagat d.o.o. in še nekaj malega naj bi zaslužili v obliki obresti. Poleg tega se je obt. Vlado Petek zagovarjal, da je šlo za nezavarovana

posojila z veliko stopnjo zaupanja. Samo posojilno razmerje se je urejalo v obliki posojilne pogodbe. Obt. Petek kot že navedeno je trdil, da družba Kuhar & Bergant Co.d.n.o. do tedaj ni poznal. Mislil je, da želi družba Gagat d.o.o. posoditi svoja denarna sredstva nekemu, ki ga pozna in mu zato zaračunati obresti. Na tem mestu sodišče ugotavlja, da tudi v tem primeru je šlo za fiktivno posojilno pogodbo, saj je sam obt. Petek v zgoraj navedenem zagovoru priznal, da njegova družba Svet najem d.o.o. ni potrebovala posojila za lastno dejavnost. Posojilo je prejela na prošnjo samega obt. Braneta Goršeta ter ga ni potrebovala za svojo dejavnost, temveč ga je v obliki posojila po navodilu obt. Goršeta prenakazala naprej na družbo Kuhar & Bergant Co.d.n.o., saj sam te družbe naj ne bi poznal. Torej ni sam obtoženi Petek prosil za posojilo družbo Gagat d.o.o., temveč je obratno sam obt. Brane Gorše kot stečajni upravitelj družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju prosil obt. Vlada Petka za uslugo, ki bi bila v tem, da bi Petkova družba Svet najem d.o.o. posodila naprej določena sredstva, ki bi jih poprej dobila od družbe Gagat d.o.o. in bi se za to uslugo zaračunale obresti. Torej tudi v tem primeru gre več kot očitno za fiktivno posojilo, saj družba Svet najem d.o.o. kot že navedeno posojilo za svojo dejavnost ni potrebovala, tako po posojilu ni spraševal obt. Petek, kakor tudi da družba Svet najem d.o.o. nato ni posodila družbi Kuhar & Bergant Co.d.n.o. svoja lastna sredstva, ampak sredstva, ki jih je tik pred tem prejela od družbe Gagat d.o.o., kot je bilo že zgoraj obrazloženo. Prav tako ni prezreti, da je prav stečajni upravitelj Gorše Petku omenil, da bi se ta poslovni odnos uredil v obliki posojilne pogodbe, s tem da bi se zaračunale obresti, kar tudi kaže na namen prikrivanja povezave in izvora denarja, saj je bilo že vnaprej dogovorjeno, da se bodo sklepale očitno fiktivne posojilne pogodbe in tudi se bodo zaračunavale obresti, vse z namenom, da se prikrije dejansko kupnina za nakup terjatev. Poleg navedenega sta tako Barbara Gorše in Vlado Petek vedela, da „posojata denar“ preko Braneta Goršeta, ne pa iz njunih lastnih interesov. Da je pri teh posojilih očitno imel zelo aktivno vlogo obt. Brane Gorše potrjuje njegov zaseženi rokopis v obliki lista A4, kjer so prikazana posojila Braneta Goršeta oz. gre za zabeležko zatrjevane verige nakazil domnevnih posojil. Že na podlagi tega zaseženega rokopisa je več kot očitno, da je obtoženi Brane Gorše natanko vedel zakaj, kam in komu gre njegov denar. Kot že navedeno je le družba Gagat d.o.o. imela nekaj dni njegov denar na transakcijskem računu, medtem ko ostale družbe (Svet najem in Kuhar & Bergant Co.d.n.o.) pa sta prejeti denar takoj oz. še istega dne poslali naprej do Ofis d.o.o., ki ga je porabila za nakup terjatev. V tej zvezi zato sodišče utemeljeno zaključuje, da je bil v obravnavanem primeru zagotovo dogovor, na podlagi katerega je vsak od prejemnikov denarja tudi določenega dne pričakoval denar in ko ga je določenega dne prejel na transakcijski račun svoje družbe, je tudi vedel, kam ga mora prenakazati istega ali naslednjega dne naprej.

Sodišče tako ugotavlja, da je torej družba Svet najem d.o.o. posodila tuja denarna sredstva naprej, ne pa svojih lastnih sredstev. Zato tudi v tem primeru ni moč govoriti o posojilni pogodbi, temveč očitno o kupčkanju denarja oz. kupnine, ki je potovala s transakcijskega računa Braneta Goršeta na družbo Ofis d.o.o., ki je dejansko potrebovala finančna sredstva za nakup terjatev od stečajnih upnikov, saj sama kot že obrazloženo z njimi ni razpolagala.

Glede na to, da je sam obt. Vlado Petek v zagovoru navajal, da je mislil, da želi družba Gagat d.o.o. posoditi sredstva nekemu, ki ga pozna in mu zaračunati obresti, je torej Brane Gorše očitno poznal Stajko Skrbinšek, ki je skrbela, da je družba Ofis prejela denar za nakup terjatev, kar je v svoji izpovedi potrdila Polona Kuhar. Brane Gorše je namreč bil tudi tisti, ki je že podpisane posojilne pogodbe s strani družbe Kuhar in Bergant prinesel k Vladu Petku, Skrbinškova pa jih je prinesla k Poloni Kuhar.

Nadalje sodišče ugotavlja, da je družba Gagat d.o.o. „posodila“ družbi Svet najem d.o.o. sredstva v skupnem znesku 294.000,00 Eur, ta sredstva v isti skupni višini je nato družba Svet najem d.o.o. posodila družbi Kuhar & Bergant Co.d.n.o. Nato pa je družba Kuhar & Bergant Co.d.n.o. vrnila Svet najemu d.o.o. skupni znesek 300.692,64 Eur, od tega pa je Svet najem d.o.o. vrnil družbi Gagat

d.o.o. sredstva v skupnem znesku 299.625,44 Eur. Na tem mestu je ponovno opozoriti, da v sklenjeni fiktivni posojilni pogodbi niso bila posojena naprej lastna sredstva od družbe Svet najem d.o.o., temveč sredstva od družbe Gagat d.o.o., ki ga je prav tako v obliki posojilne pogodbe prejela družba Svet najem d.o.o. Tudi v tem primeru, bi bila veliko krajša pot, v kolikor bi Brane Gorše oz. družba Gagat d.o.o. neposredno posodila sredstva družbi Kuhar & Bergant Co.d.n.o., saj pri posojilnih pogodbah običajno ne gre za nelegalne posle ter ni bilo tako nobene potrebe, da bi se morala družba Gagat d.o.o. skrivati za družbo Svet najem d.o.o., da bi le-ta posodila sredstva naprej nekomu, ki ga pozna, kot je to v zagovoru navajal obt. Vlado Petek. Ta družba, za katero je Vlado Petek navajal, da naj bi jo družba Gagat d.o.o. poznala in naj bi se skrivala za družbo Svet najem d.o.o., pa je bila prav družba Kuhar & Bergant Co.d.n.o., katere direktorica je bila ravno Polona Kuhar, ki je bila hkrati tudi direktorica družbe Ofis d.o.o., ki je potreboval denar za nakup terjatev. Poleg navedenega tudi ni spregledati okoliščine, da je že obt. Petek v zagovoru navajal, da je šlo za nezavarovana posojila z veliko stopnjo zaupanja. Glede na to, da je obt. Petek v zagovoru zatrjeval, da ni poznal Polone Kuhar, ki je bila zakonita zastopnica družbe Kuhar & Bergant Co.d.n.o. ter da mu je že podpisane posojilne pogodbe prinesel obt. Brane Gorše, je več kot očitno, da tudi iz teh zagovornih navedb je moč utemeljeno zaključiti, da je torej obt. Brane Gorše aktivno sodeloval s Stajko Skrbinšek, ta pa s Polono Kuhar, saj Polona Kuhar do leta 2010 naj ne bi poznala Goršeta. Prav tako tudi ni spregledati okoliščine, da je Barbara Gorše navajala, da je vso dokumentacijo pripravil njen mož obt. Brane Gorše, ki je tudi nato prosil za uslugo obt. Vlada Petka za posredovanje „posojil“ naprej Poloni Kuhar, ki je bila zakonita zastopnica tako družbe Kuhar & Bergant Co.d.n.o. kot tudi družbe Ofis d.o.o., spričo česar je moč tudi na podlagi povedanega utemeljeno sklepati, da tudi te okoliščine poleg ostalih že obrazloženih potrjujejo, da je bil dejanski kupec terjatev prav obt. Brane Gorše in ne neka družba, za katero je Skrbinškova prosila za posojilo Goršeta, kot je to trdil v zagovoru Gorše.

Kot že navedeno sta Polona Kuhar in Stajka Skrbinšek na predobravnavnem naroku priznali krivdo, da sta storili kaznivo dejanje pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega položaja in kazniva dejanja pranja denarja, pri čemer v izpovedi na glavni obravnavi jima sodišče ni sledilo v delu, da sta priznali krivdo zgolj zato, da ne bi šli v zapor, saj njuni priznanji potrjujejo tudi drugi izvedeni dokazi. Vsekakor pa v svoji izpovedi na glavni obravnavi, ko sta bili zaslišani kot priči, pa nikakor nista ne ena ne druga potrdili, da bi terjatve stečajnih upnikov kupovali z namenom, da bi prav onedve postali kupci oz. lastniki teh terjatev. V prid takemu zaključku sodišča govori tudi okoliščina, da po prejemu kupnine za pravno osebo pod točko I/1 izreka sodbe, so bila sredstva iz stečajne mase nakazana poleg družbe BS Factor LLC tudi družbi Lafino trade LLC in Finesto d.o.o., čeprav med slednjima obema družbama in družbo Ofis d.o.o. ni bila sklenjena nobena pogodba.

Na podlagi vsega obrazloženega sodišče zaključuje, da bi obt. Barbara Gorše in Vlado Petek morala in mogla vedeti, da je bil denar oziroma premoženje pridobljeno s kaznivim dejanjem, pri čemer sta z dejanji kot opisano pod točko II. izreka sodbe po predhodnem dogovoru z Goršetom sodelovala pri prenašanju zneskov „posojil“ v verigi računov družb kot opisano pod točko II/1-6 izreka sodbe, čeprav Gagat d.o.o. in Svet najem d.o.o. prejetih zneskov domnevnih posojil za svojo dejavnost nista potrebovala in sta jih prenakazovala na dogovorjen račun po navodilih Braneta Goršeta, denar sta prenakazovala v več manjših in razdrobljenih zneskih ter tako ustvarjala daljšo verigo nakazil na transakcijske račune, saj bi obt. Brane Gorše lahko neposredno posodil denar družbi Svet najem d.o.o. oziroma družba Gagat d.o.o. družbi Kuhar & Bergant, upoštevajoč za posojilne pogodbe običajno niso nelegalni posli ter da obresti za posojilo lahko zaračuna katerikoli posojilodajalec, pri čemer je očitno šlo za dejansko zakritje kupca terjatev, to je obt. Goršeta, saj bi Gorše nenazadnje lahko dal posojilo neposredno Ofisu in ne preko dolge verige družb. Upoštevati je tudi potrebno, da je šlo za visoke posojilne zneske brez kakršnegakoli zavarovanja, razen medsebojnega zaupanja.

Tako je bil zatrjevani cilj teh vmesnih družb (Gagat d.o.o., Svet najem d.o.o.) prejeti obresti kot zaslužek, le krinka za sklepanje fiktivnih posojilnih pogodb in dejansko ustvarjanje čim daljše verige z namenom zakritja obt. Goršeta kot dejanskega kupca terjatev stečajnih upnikov. Da se bodo sklepale posojilne pogodbe in zaračunale obresti je zahteval obt. Gorše, ne pa Barbara Gorše niti Vlado Petek.

Na podlagi obrazloženega je zaključiti, da bi se obt. Barbara Gorše in obt. Vlado Petek morala in mogla zavedati, da je bil denar, ki ga je Vlado Petek sprejel s štirimi nakazili v skupni višini 300.692,64 Eur na bančni račun družbe Svet najem d.o.o. in jih nato s petimi nakazili v skupnem znesku 299.625,44 Eur prenakazal na bančni račun družbe Gagat d.o.o., kjer jih je sprejela Barbara Gorše in jih v imenu iste družbe s petimi nakazili v višini 300.375,00 Eur prenakazala na bančni račun Braneta Goršeta kot je to opisano pod točko III/2 b, c, d, izreka sodbe, pridobljen s kaznivim dejanjem zlorabe uradnega položaja, ter sta se zavedala, da bosta pri vračanju denarja sodelovala pri zakrivanju nezakonitega izvora denarja ter sta v takšno posledico pristala, kar izhaja že iz njunih zagovorov.

V obravnavani zadevi je šlo tudi za ožji krog ljudi, ki so se zelo dobro poznali med seboj in si očitno tudi zelo zaupali, saj so bili dani dokaj visoki posojilni zneski brez vsakršnega zavarovanja, temelječ le na medsebojnem zaupanju. Vračila teh posojil pa so bila vmnjena z izkupičkom iz tako odkupljenih terjatev v obratnem vrstnem redu nakazil preko transakcijskih računov družb kot je to opisano pod točko III/2 izreka sodbe. Njun krivdni odnos je torej v tem, da sta se zavedala, da bo njuno ravnanje pripeljalo do zakritja izvora denarja oziroma otežilo njegovo odkrivanje ter sta v to pristala.

Zavest o tem, kakšen bo rezultat njunega ravnanja je namreč izkazana z zgoraj navedenimi objektivnimi okoliščinami ter je v opisu kaznivega dejanja konkretizirana z dejstvi in okoliščinami kot so navedene v točki II. in III. izreka sodbe. Opisano ravnanje pa kaže na to, da sta se obt. Barbara Gorše in obt. Vlado Petek glede na način storitve kaznivega dejanja pranja denarja zavedala, da je njuno ravnanje namenjeno zakritju izvora nezakonito pridobljenega premoženja oziroma, da se oteži odkrivanje tega premoženja. S pranjem denarja sta torej nekomu (obt. Goršetu) omogočila oziroma pomagala zakriti izvor premoženja.

Ravnanje, s katerim sta s pranjem prikrivala izvor denarja in premoženja, pridobljenega s kaznivim dejanjem pa je določeno kot pranje denarja v 2. členu Zakona o preprečevanju pranja denarja in financiranja terorizma. Na tem mestu je ponovno opozoriti, da sta obt. Barbara Gorše in Vlado Petek v bistvu posojala preko svojih družb tuj denar, da bi sama prejela obresti kot prihodek njunih družb, kar pa je kot že navedeno zahteval obt. Gorše in ne onadva sama, ki sta sredstva posojala naprej. Prejemala sta posojilo, pa ne zato ker sta rabila sredstva za dejavnost svojih družb, temveč zato, da sta ta prejeta posojila takoj po navodilih obt. Goršeta nato posodila naprej.

Ker je obt. Brane Gorše pripravljaj oz. prinesel že podpisane pogodbe (v slednjem primeru za družbo Kuhar & Bergant Co.d.n.o.) ter je obt. Vlado Petek nedvomno vedel, da se družba Gagat d.o.o. pri posojilni pogodbi skriva za družbo Svet najem d.o.o., bi moral in mogel vedeti, da je bil denar, ki je bil vmjen na podlagi danega posojila, izvira iz kaznivega dejanja, saj je vse pripravljaj očitno Brane Gorše kot stečajni upravitelj družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, kar sta zagotovo vedela tako njegova žena kot Vlado Petek, ki je bil dober družinski prijatelj in poslovni partner obt. Goršeta, pri tem pa je sam obt. Gorše navajal, da je že v letu 2004 zoper njega začel medijsko gonjo Bojan Oblak zaradi zadeve HKS Sicura, to je kazenskega postopka, ki se je vodil zoper obt. Braneta Goršeta pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani. Zato ni verjeti tistemu delu zagovora obt. Vlada Petka, da je poznal obt. Braneta Goršeta le kot uglajenega in spoštovanega odvetnika oz. stečajnega upravitelja, za zgoraj navedene okoliščine pa je zagotovo vedela tudi njegova žena Barbara.

Glede na vse zgoraj obrazloženo je torej zaključiti, da sta se obt. Barbara Gorše in obt. Vlado Petek najmanj zavedala, da bosta s svojim ravnanjem drugemu omogočila oz. da bosta sodelovala pri zakrivanju nezakonitega izvora premoženja in sta v takšno posledico pristala. V prid takemu zaključku sodišča govori tudi okoliščina, ki jo je v svojem zagovoru izpostavil obt. Petek, da je bilo posojanje denarja urejeno v obliki posojilnih pogodb. Vendar kot že obrazloženo ni šlo za posojilne pogodbe v pravem pomenu besede, temveč očitno za fiktivne posojilne pogodbe, saj obravnavane družbe niso posojale lastnih sredstev temveč tuja sposojana finančna sredstva, ter čeprav naj bi bil cilj teh sklenjenih posojilnih pogodb pridobiti določen prihodek v obliki obresti, je Gorše kot že navedeno zahteval, da se ti posli urejajo v obliki posojilnih pogodb z zaračunavanjem obresti, kar vse kaže kot že navedeno na fiktivnost teh poslov. Zgoraj obrazložene zaključke sodišča pa potrjuje tudi okoliščina, da kljub visokim posojilnim zneskom obt. Petek tudi ni videl posojilojemalca (Polono Kuhar v imenu družbe Kuhar & Bergant), saj mu je že podpisane posojilne pogodbe prinesel prav obt. Brane Gorše. Ker samo posojanje denarja v obliki posojilnih pogodb običajno niso ilegalni posli, ni bilo nobene druge posebne potrebe za ustvarjanje tako dolge verige posojil, razen očitno zaradi storitve kaznivih dejanj kot v obravnavanem primeru. Tudi na podlagi fiktivno obračunanih obresti je torej zaključiti, da je bil tak obračun obresti storjen očitno v cilju otežiti odkrivanje obravnavanega kaznivega dejanja, saj so bile obresti prikazane kot da gre res za posojila, dejansko pa je šlo za prenos kupnine od obt. Goršeta na družbo Ofis. Tudi na podlagi očitno fiktivnih sklenjenih pogodb in ustvarjanje dolge verige posojilojemalcev je bil posel izveden v cilju zakriti prenos denarja, ki izvira iz kaznivega dejanja in otežiti odkrivanje obravnavanega kaznivega dejanja pranja denarja.

Upoštevajoč, da je šlo za ozek krog ljudi, ki so se med seboj dobro poznali in si zaupali, saj je bila Barbara žena od obt. Braneta Goršeta, Rudolf Trček je bil njegov bratranec. Trček pa je s svojimi družbami sodeloval v postopkih, kjer je bil stečajni upravitelj in poslovni partner od Goršeta, prav tako je Gorše dobro poznal Stajko Skrbinšek, ki je tudi bila pravnica in stečajna upraviteljica ter je bila ključna vez med Goršetom in Kuharjevo ter druge že opisane okoliščine sodišče ocenjuje, da je opisano ravnanje obt. Barbare Gorše in Vlada Petka tudi v objektivnem pogledu primerno in ustrezno za zakritje nezakonitega izvora premoženja.

Nesporno je, da sta Barbara Gorše in Vlado Petek dajala posojila po nalogu obt. Goršeta in ne po njuni iniciativi, zato tudi ni bil njun primarni namen zaslužiti dobiček v obliki obresti svojim družbam kot so to navajali v zagovorih, temveč po navodilih Goršeta njegov denar v obliki fiktivnih posojil plasirati naprej in tako ustvarjati čim daljšo verigo posojilodajalcev. Ugotoviti je kot že navedeno, da dajanje posojil ni prepovedana dejavnost ter bi tako lahko obt. Gorše neposredno posodil svoja sredstva neposredno posojilojemalcu, ki bi pač tako posojilo potreboval pri tekočem poslovanju. Ker je tudi obt. Petek vedel, da se družba Gagat „skriva“ za njegovo družbo Svet najem bi morala in mogla obt. Petek in obt. Barbara Gorše vedeti, da vrnjeni denar izvira iz kriminalne dejavnosti, ter da ne gre le za običajno vrnitev posojila kot sta se zagovarjala.

Na podlagi vsega zgoraj povedanega je torej zaključiti, da so obt. Brane Gorše, Barbara Gorše v imenu Gagat d.o.o. in Vlado Petek v imenu Svet najem d.o.o. skupaj s Polono Kuhar v imenu Ofis d.o.o. in Kuhar & Bergant Co.d.n.o., Stajko Skrbinšek, ki se je dogovorila v imenu družbe BS Factor LLC in v imenu družbe Lafino Trade LLC ter Rudolfom Trčkom v imenu Finesto d.o.o., s premoženjem za katerega so vedeli oz. bi Barbara Gorše in Vlado Petek morala in mogla vedeti, da je bilo pridobljeno s kaznivim dejanjem, pri čemer je bil Brane Gorše njegov storilec kot opisano pod točko I/1 in I/2 b in c sodbe, Kuharjeva in Skrbinškova kot pomočniki pri kaznivem dejanju I/2 b in c kot opisano pod točko II ter Barbara Gorše in Vlado Petek pa z dejanji kot opisano pod točko II sodbe sta po predhodnem dogovoru sodelovala pri prenašanju posojil v verigi računov družb kot opisano pod točko II/1 do 6 izreka sodbe, čeprav Gagat d.o.o. in Svet najem d.o.o. prejetih zneskov domnevnih posojil za svojo dejavnost nista potrebovala in sta jih prenakazovala na dogovorjeni

račun po navodilu Braneta Goršeta in s tem prikrili stečajnega upravitelja Braneta Goršeta kot novega upnika stečajnega postopka družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, „vračila teh posojil“ pa so bila povrnjena z izkupičkom iz tako odkupljenih terjatev stečajne mase in torej so s tem kot udeleženci pri njihovi storitvi razpolagali tako, da so s pranjem na način, ki tudi po 1. in 2. točki I. odstavka 2. člena Zakona o preprečevanju pranja denarja in financiranju terorizma pomeni pranje denarja, prikrili njegov nezakoniti izvor s tem, da so po predhodnem medsebojnem dogovoru, da bodo s kaznivim dejanjem pridobljeno premoženje sprejeli in z njim razpolagali pri svoji gospodarski dejavnosti na način, ki pomeni prikrivanje prave narave njegovega gibanja in razpolaganja storili dejanja kot so opisana pod točko III/1 in točko III/2 izreka sodbe.

Tako sta v času od začetka leta 2007 do 6.7.2010 obt. Brane Gorše in Kuharjeva v imenu Ofis d.o.o. najprej prenesla terjatve, ki so bile pridobljene s kaznivim dejanjem pod točko I/2 b in c v zvezi s točko II/6 a do v sodbe družbam BS Factor LLC iz ZDA, družbi Lafino Trade LLC iz ZDA in družbi Finesto d.o.o. Ljubljana, zaradi česar je na tej podlagi Brane Gorše kot stečajni upravitelj družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju iz vnovčene stečajne mase, tem družbam nakazoval iz razdelitve stečajne mase zneske, kjer so jih Stajka Skrbinšek v imenu BS Factor LLC, družba Lafino Trade LLC ter obt. Rudolf Trček v imenu družbe Finesto d.o.o. skladno z dogovorom sprejeli in sicer je obt. Brane Gorše od 18.6.2007 do 14.5.2008 na bančna računa družbe BS Factor LLC v Avstrijo skupno nakazal 2.078.071,08 Eur, dne 23.12.2008 na transakcijski račun družbe Lafino Trade LLC v Avstrijo znesek 252.961,56 Eur ter dne 6.7.2010 dve nakazili v skupni vrednosti 62.228,23 Eur na transakcijski račun družbe Finesto d.o.o. iz Ljubljane. Obtoženi Brane Gorše je tako očitno vedel, da ta denar oz. premoženje izvira iz kaznivega dejanja poslovne goljufije kot opisano pod točko I/1 izreka sodbe ter iz kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja po III. in V. odst. 257. čl. KZ-1, kot opisano pod točko I/2 izreka sodbe, saj je bil storilec teh kaznivih dejanj.

Delno poplačilo kupljenih terjatev iz točke I/2 b in c v zvezi z točko II/6 a-v družbam v Avstriji pa sta družba Ofis in Brane Gorše skladno z dogovorom prejela v več manjših razdrobljenih zneskih od družbe BS Factor LLC po obratnem vrstnem redu nakazil preko bančnih računov družb kot to izhaja iz točke III/2 kot „plačilo računov“ oz. „vračilo posojila“, Finesto d.o.o. pa je denar nato nakazal na enak način Goršetu kot „vračilo gotovine“, zaradi česar so s premoženjem iz točke III/1, 1. do 6. alineja razpolagali skladno z dogovorom in sicer je Skrbinškova prejeti denar naveden pod točko III/1, 1. do 4. alineja izreka sodbe na računu BS Factor LLC v Avstriji uporabila tako, da ga je posredovala iz prejetih sredstev v obdobju od 12.10.2007 do 6.3.2008 kot plačilo računov v več manjših zneskih in v skupnem znesku 320.014,18 Eur na račun družbe Ofis d.o.o., s preostankom denarja pa v dogovoru z Goršetom razpolagala tako, da ga je uporabila za prenakazila v zvezi s poslovanjem družbe.

Polona Kuhar pa je zneske od BS Factor LLC kot je to navedeno pod točko III/2 a izreka sodbe sprejela na bančnem računu družbe Ofis d.o.o. in jih nato kot „vračilo kratkoročnega kredita, vračilo posojila“ s štirimi nakazili v obdobju od 18.10.2007 do 6.3.2008 v Ljubljani v skupnem znesku 317.037,31 Eur prenakazala na bančni račun družbe Kuhar & Bergant Co.d.n.o., od tam dalje pa še v znesku 16.350,00 Eur na bančni račun Stajke Skrbinšek, še s štirimi nakazili v skupni višini 300.692,64 Eur pa na bančni račun družbe Svet najem d.o.o., kjer jih je Vlado Petek v imenu te družbe sprejel in jih v obdobju od 19.10.2007 do 20.3.2008 v Ljubljani s petimi nakazili v skupnem znesku 299.625,44 Eur prenakazal kot „vračilo kratkoročnega kredita, vračilo posojila“ na bančni račun družbe Gagat d.o.o., kjer jih je Barbara Gorše sprejela in jih v imenu družbe v obdobju od 3.7.2007 do 20.3.2008 s petimi nakazili v skupnem znesku 300.375,90 Eur prenakazala kot vračilo posojila na bančni račun Braneta Goršeta.

Rudolf Trček pa je v imenu družbe Finesto d.o.o. sprejel denar iz razdelitve stečajne mase družbe

Hidro Koper d.o.o. - v stečaju pod točko III/1 6. alineja te sodbe in ga s petimi nakazili v skupnem znesku 56.231,66 Eur prenakazal na osebni račun Braneta Goršeta kot vračilo gotovine in plačila računov, kjer si ga je ta prilastil, preostanek v znesku 5.996,58 Eur pa je družba Finesto d.o.o. porabila za plačila pri poslovanju družbe ter je obt. Trček vedel, da je bil denar pridobljen s kaznivim dejanjem, ker do razdelitve iz omenjene stečajne mase družba Finesto d.o.o. ni bila upravičena, ker ni bila stečajni upnik, pa zneskov kljub temu ni vrnila. Po že navedenem predhodnem dogovoru s Stajko Skrbinšek pa je bil denar naveden pod točko III/1, 5. alineja te sodbe v višini 252.961,56 Eur sprejet na računu družbe Lafino Trade LLC, ki ga je ta uporabila pri svoji gospodarski dejavnosti za plačila pri poslovanju družbe.

Skupno so torej obtoženci pod točko III. izreka sodbe oprali znesek najmanj 2.386.079,11 Eur protipravno pridobljenega premoženja oziroma denarja velike vrednosti iz protipravnega odkupa terjatev stečajnih upnikov oziroma kolikor je bilo izplačano iz stečajne mase Hidra Koper d.o.o. tujim in eni domači družbi, ki niso bili stečajni upniki po podatkih stečajnega spisa in 320.014,18 Eur, ki jih je družba BS Factor LLC plačala s „plačili računov“, ki tudi po prepričanju sodišča in vsej logiki bi to morali biti dejansko računi Ofisa, saj je ta odkupoval po pogodbi terjatve in jih je prenesel na družbo BS Factor, ki jih v pridobljeni dokumentaciji ni bilo za odkupljene terjatve (dokumentacija o zasegu listin pri hišni preiskavi pri Poloni Kuhar, družbi Ofis d.o.o. in družbi KB Računovodstvo d.o.o. v prilogi 10.3 (list. št. 1637 do 1771/A), razen treh računov za zaračunane administrativne storitve v zvezi z nakupom terjatev v višini 2.999,21 Eur na list. št. 1599 do 1603 spisa in na zgoraj opisan način prikriji njegov izvor. V zvezi z nakazilom 320.014,18 Eur iz družbe BS Factor LLC na račun Ofis d.o.o. je ugotoviti, da za ta prenos v sklenjeni pogodbi o opravljanju storitev ni bilo pravne podlage, upoštevajoč, da po citirani pogodbi je moral izvajalec Ofis d.o.o. zagotoviti denarna sredstva za nakup terjatev od stečajnih upnikov in ne družba BS Factor. Ker so bile po pogodbi o opravljanju storitev kupljene terjatve prenesene na družbo BS Factor LLC, bi po logiki stvari moral denarna sredstva za odkup terjatev zagotoviti BS Factor LLC, da bi s temi sredstvi kupoval terjatve, ne pa družba Ofis, ki je kupovala terjatve dejansko s sredstvi od Goršeta. Na to družbo BS Factor so bile le prenesene s strani Ofisa nakupljene terjatve, pri čemer pa je kot že predhodno podrobno obrazloženo denar za nakup teh terjatev preko posojil zagotovil sam stečajni upravitelj Brane Gorše, ne pa družba BS Factor, na katero so bile zgolj po nakupu terjatev le-te prenesene na družbo BS Factor LLC, nakar je stečajni upravitelj nato iz vnovčene stečajne mase zgoraj navedenim dvem tujim družbam v Avstriji in družbi Finesto d.o.o. Ljubljana nakazoval zneske iz stečajne mase kot je to opisano pod točko III/1 izreka sodbe. Družba BS Factor pa je kot delno poplačilo kupljenih terjatev, katerih upravičenec je bil obt. Gorše, iz prejetih sredstev nakazala skupni znesek 320.014,18 Eur na račun družbe Ofis, ki si je zadržal plačilo za opravljene administrativne storitve v zvezi z nakupom terjatev, ostalo pa je bilo pa po obratnem vrstnem redu preko bančnih računov v obliki vrnitve posojil vrnjeno Stajki Skrbinšek in Branetu Goršetu. Iz opisanega je zaključiti, da družba BS Factor iz lastnih sredstev ni plačala ničesar in ker je torej ves nakup terjatev očitno financiral stečajni upravitelj sam, je tudi imetnik oziroma upravičenec vseh pravic iz nakupa terjatev. Sodišče zaključuje, da se je v tem vrteljaku „vrtel oz. kupčkal“ samo Goršetov denar, ki je najprej v obliki fiktivnih posojil romal od njega prek Gagata, Svet najema do Kuhar in Bergant in Ofisa, ki bi moral po pogodbi sicer zagotoviti denar za odkup terjatev, pa ga ni, čeprav bi po logiki stvari denar moral zagotoviti BS Factor LLC, saj so bile terjatve po odkupu dejansko prenesene nanj, iz izkupička tako kupljenih terjatev je denar v višini 320.014,18 Eur romal nazaj na Ofis, ki ga je v obliki vrnitve posojil v obratnem vrstnem redu vrnil vse do stečajnega upravitelja obt. Goršeta. Stajka Skrbinšek je v svoji izpovedi potrdila, da je prispevala le manjši del denarja, potem ko je Goršetu očitno zmanjkalo denarja za odkup terjatev in mu je tudi na ta način pomagala pri storitvi kaznivega dejanja, tako, da mu je pomagala zagotoviti ta del manjkajočega denarja za odkup terjatev, kar je na predobranvanem naroku priznala, s pričo česar je bila tudi obsojena zaradi kaznivega dejanja pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega dejanja. V skladu z navodili Goršeta kot lastnikom terjatev je torej Stajka Skrbinšek nakazovala preostala denarna

sredstva z bančnega računa BS Factor na druge račune. Tako je zaključiti, da tudi znesek v višini 320.014,18 Eur, ki sta ga Ofis in Brane Gorše prejela v več manjših razdrobljenih zneskih od družbe BS Factor LLC izvira iz predhodno že citiranega kaznivega dejanja poslovne goljufije in kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja. Sodišče nadalje zaključuje, da družbi Gagat in Svet najem d.o.o. nista potrebovali posojil, ampak sta posojila po navodilu obt. Goršeta dali naprej. Prav tako je ugotoviti, da je po zagovoru obt. Goršeta za posojilo spraševala Stajka Skrbinšek, pa ne zase, temveč za neko drugo družbo. Sodišče ugotavlja, da posojilne pogodbe običajno niso ilegalne in bi lahko torej dal posojilo obt. Brane Gorše neposredno Skrbinškovi, vendar je denar potreboval Ofis za nakup terjatev. Obt. Gorše pa je denarna sredstva plasiral preko Skrbinškove do Ofisa, saj Polona Kuhar, ki je prejela denarna sredstva na Ofisu tedaj ni poznala Braneta Goršeta. Sama Stajka Skrbinšek je na predobravnavnem naroku priznala krivdo za storitev kaznivega dejanja pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega položaja in pranja denarja. Da Stajka Skrbinšek ni bila tista oseba, ki bi zase kupovala terjatve od stečajnih upnikov pa kaže okoliščina, da je sodelovala oz. kontaktirala le pri prvemu odkupu terjatve (Universe service), sicer pa je po uspešnem dogovoru za nakup te terjatve tako kot vse ostale nato izvedla družba Ofis d.o.o. oz. Polona Kuhar, kar je tudi potrdila zaslišana kot priča. Tudi obt. Gorše je v zagovoru povedal, da posojila ni potrebovala Stajka Skrbinšek, ampak neka družba, za katero se je nato izkazalo, da gre prav za družbo Ofis d.o.o. Ko pa je zmanjkalo denarja za nakup terjatev, pa je v manjšem znesku pomagala založiti denar še Stajka Skrbinšek, tako da je utemeljeno zaključiti, da je njeno priznanje potrjeno tudi z drugimi dokazi ter je dejansko storila kaznivo dejanje pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega položaja, spričo česar je sodišče njeno priznanje v celoti sprejelo.

Iz samega načina storitve kaznivega dejanja pranja denarja je ugotoviti, da sta obtoženi Brane Gorše in obtoženi Rudolf Trček kaznivo dejanje pranja denarja storila z direktnim naklepom, medtem ko sta obtožena Barbara Gorše in Vlado Petek storila to kaznivo dejanje iz malomarnosti.

Spričo obrazloženega so zato pod točko III/1 in 2 izreka sodbe storili obtoženi Brane Gorše kaznivo dejanje pranja denarja po I., II. in III. odst. 245. čl. KZ-1, obtoženi Rudolf Trček pa kaznivo dejanje pranja denarja po I. in III. odst. 245. čl. KZ-1, medtem ko sta obt. Barbara Gorše in Vlado Petek storila kaznivo dejanje pranja denarja po I., III. in V. odst. 245. čl. KZ-1.

Na podlagi vsega povedanega sodišče zaključuje, da je dokazano, da so obtoženci izpolnili vse objektivne in subjektivne znake vsakemu očitane kaznivega dejanja pranja denarja kot je zgoraj navedeno.

Za kaznivo dejanje poslovne goljufije po II. odst. 234.a člena KZ je predpisana kazen od enega do deset let zapor, za kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja po V. odstavku 257. člena KZ-1 kazen od enega do osmih let zapor, za kaznivo dejanje pranja denarja po III. odst. 245. člena KZ-1 se storilec kaznuje z zaporom do osmih let in denarno kaznijo, za kaznivo dejanje pranja denarja po V. odst. 245. člena KZ-1 je predpisana kazen zapor do dveh let.

Pri izbiri vrste in odmeri kazenske sankcije se je sodišče upoštevalo naravo in težo kaznivih dejanj, kakor tudi vse okoliščine kaznivih dejanj ter tiste, ki so podane pri posameznem obtožencu, odločilo da vsem štirim obtožencem izreče zaporne kazni in stranske denarne kazni.

Pri odmeri kazni obt. Branetu Goršetu je sodišče kot olajševalno okoliščino upoštevalo, da do sedaj še ni bil kaznovan ter da mora skrbeti za dva nepreskrbljena otroka, medtem ko drugih olajševalnih okoliščin pri njem sodišče ni zasledilo.

Kot obteževalne okoliščine pa je sodišče upoštevalo, da je kot stečajni upravitelj grobo zlorabil zaupanje tako stečajnega senata kot stečajnih upnikov v njegovo poštenost in nepristranskost,

čepprav je ob prevzemu dolžnosti stečajnega upravitelja v stečajnem postopku zoper družbo Hidro Koper d.o.o. - v stečaju podal pred predsednico stečajnega senata izjavo, da bo vestno opravljal svojo dolžnost.

Obt. Brane Gorše je storil tri kazniva dejanja s tem, da je v okviru nadaljevanega kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja po III. in V. odst. 257. člena KZ zagrešil več izvršitvenih dejanj. Pri tem tudi ni prezreti, da je pri kaznivem dejanju poslovne goljufije po II. in I. odst. 234.a člena KZ stečajni masi Hidro Koper d.o.o. pridobil za 2.485.738,00 Eur premoženjske koristi oz. v istem znesku povzročil škodo družbi RB Nekretnine d.o.o., pri nadaljevanem kaznivem dejanju zlorabe uradnega položaja pa si je kot stečajni upravitelj pridobil za najmanj 2.076.652,11 Eur protipravne premoženjske koristi oz. z izplačilom nagrade za vodenje stečajnega postopka si je pridobil še dodatno protipravno premoženjsko korist v skupnem znesku 119.317,75 Eur ter z kaznivim dejanjem pod točko III/2 e pa še 56.231,66 Eur, skupaj torej 2.252.201,52 Eur. S kaznivim dejanjem pranja denarja pa je opral skupaj za najmanj 2.386.079,11 Eur pridobljenega premoženja oz. denarja velike vrednosti iz kaznivega dejanja in na opisan način prikriil izvor denarja. Njegova pomembnost se pokaže tudi v smislu organizacije in koordinacije opisane protipravne dejavnosti obtožencev, saj je predstavljal osrednjo personalno vez med vsemi akterji.

Poleg navedenega je pokazal pri izvršitvi kaznivih dejanj veliko mero trdovratnosti in vztrajnosti, saj se je na storitev kaznivih dejanj očitno dobro pripravil, zbral dovolj poguma ter jih izvršil. Pri storitvi kaznivih dejanj je deloval dalj časa, premišljeno in načrtoval kriminalno ravnanje, s tem da je angažiral tudi druge zaupne osebe, kot zaupen krog ljudi, to je ženo Barbaro, družinskega prijatelja in poslovnega partnerja Vlada Petka, bratranca Rudolfa Trčka, kakor tudi Stajko Skrbinšek, ki je bila tudi pravnica in stečajna upraviteljica, le-ta pa je bila vez med obt. Branetom Goršetom in družbo Ofis d.o.o., katere direktorica je bila Polona Kuhar, to je bivša partnerica od brata Stajke Skrbinšek. Pri svojem ravnanju pa je deloval tudi zelo prikrito, skrit za različnimi družbami, pri čemer pa je bil prav on glavni organizator in koordinator te kriminalne dejavnosti.

Upoštevaloč olajševalne in obteževalne okoliščine je sodišče obt. Branetu Goršetu za kaznivo dejanje poslovne goljufije pod točko I/1 izreka sodbe na podlagi II. odst. 234.a člena KZ določilo kazen 4 leta zavora, za nadaljevano kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja pod točko I/2 izreka sodbe na podlagi V. odst. 257. člena KZ-1 kazen štiri leta zavora ter na podlagi II. odst. 45. člena KZ-1 in 47. člena KZ-1 določilo stransko denarno kazen v višini 800 dnevni zneskov, to je 26.820,00 Eur ter za kaznivo dejanje pranja denarja pod točko III/1 in 2 izreka sodbe na podlagi III. odst. 245. člena KZ-1 kazen tri leta zavora in denarno kazen v višini 800 dnevni zneskov, to je 26.820,00 Eur, nakar mu je sodišče na podlagi 2. in 4. točke II. odst. 53. člena KZ-1 izreklo enotno kazen deset let zavora in enotno denarno kazen v višini 1.491 dnevni zneskov, to je 49.985,77 Eur.

Sodišče je obtoženemu Branetu Goršetu na podlagi II. odst. 45. člena KZ-1 izreklo stransko denarno kazen, čepprav ta ni predpisana z zakonom, saj je kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja storil iz koristoljubnosti. Pri kaznivem dejanju pranja denarja po III. odst. 245. člena KZ-1 pa je potrebno poleg zaporne kazni obligatorno izreči tudi denarno kazen. Na podlagi 47. člena KZ-1 se denarna kazen izreka v dnevni zneskih in lahko znaša najmanj 30, največ pa 360 dnevni zneskov, za kazniva dejanja storjena iz koristoljubnosti pa največ 1.500 dnevni zneskov. Ker sodišče ni imelo podatkov o obtoženčevem dnevnem zaslužku, je kot dnevni znesek denarne kazni vzelo 1/30-tino zadnje uradno objavljene povprečne mesečne netto plače na zaposleno osebo v Republiki Sloveniji. Iz sodnikovega informatorja številka 3/2014 je razvidno, da je bila v januarju 2014 povprečna mesečna netto plača na zaposleno osebo v Republiki Sloveniji 1.005,75 Eur, iz česar sledi, da 1/30-tina te plače znaša 33,525 Eur, kar predstavlja dnevni znesek. Tako je sodišče upoštevaloč enake olajševalne in obteževalne okoliščine kot pri izreku zaporne kazni upoštevalo tudi pri izreku denarne kazni ter tako za nadaljevano kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja pod

točko I/2 izreka sodbe in za kaznivo dejanje pranja denarja pod točko III/1 in 2 izreka sodbe izreklo po 800 dnevni zneskov za vsako kaznivo dejanje oz. pri izreku enotne denarne kazni 1.491 dnevni zneskov oz. v višini 49.985,77 Eur.

Pri tem je sodišče upoštevalo določilo 4. točke II. odst. 53. člena KZ-1, ki določa, da če je za kazniva dejanja v steku določilo denarne kazni in je bilo eno ali več kaznivih dejanj storjenih iz koristljubnosti, ne sme presegati enotna denarna kazen 1.500 dnevni zneskov oz. 50.000,00 Eur.

Na podlagi 71. člena KZ-1 sme sodišče storilcu kaznivega dejanja prepovedati opravljanje poklica, samostojne dejavnosti ali kakšne dolžnosti, če je zlorabil svoj poklic, položaj, dejavnost ali dolžnost za kaznivo dejanje in če sodišče utemeljeno sklepa, da bi bilo zaradi tega nevarno, če bi še naprej opravljal tako dejavnost. Glede na to, da je obt. Brane Gorše v obravnavanem kazenskem postopku grobo kršil dolžnost stečajnega upravitelja v stečajnem postopku, v katerem je zasledoval predvsem svoje lastne interese, ne pa interese stečajnih upnikov ter z lastnim denarjem tudi odkupoval terjatve stečajnih upnikov, kar je predstavljalo absolutni izločitveni razlog za stečajnega upravitelja ter je bila tako pridobljena velika protipravna premoženjska korist, je upoštevač način storitve kaznivih dejanj, kakor tudi težo kaznivih dejanj ocenilo, da je nevarno, če bi obt. Brane Gorše še naprej opravljal dolžnost stečajnega upravitelja. Zato mu je sodišče na podlagi 71. člena KZ-1 izreklo varnostni ukrep „prepoved upravljanja dolžnosti stečajnega upravitelja za dobo pet let“, šteto od pravnomočnosti sodbe dalje, pri čemer se čas prestan v zaporu ne všteva v čas trajanja tega ukrepa.

Pri obtoženi Barbari Gorše in obtoženemu Vladu Petku je sodišče upoštevalo kot olajševalne okoliščine, da do sedaj še nista bila kaznovana in skrb za mladoletne otroke.

Kot obteževalne okoliščine pa sodišče ni moglo spregledati okoliščine, da sta sodelovala pri pranju denarja v višini vsak preko 300.000,00 Eur ter sta pomagala graditi čim daljšo verigo prenakazil, z namenom zakrivanja pravega pridobitelja, ki je bil kupec terjatev oziroma da bi ga bilo moč čim težje identificirati. Pri tem sta sprejemala denar v več manjših zneskih v različnem času na svoja transakcijska računa in ga na isti način tudi prenakazovala naprej, vse z namenom, da se jih čim težje odkrije pri kriminalni dejavnosti.

Upoštevač olajševalne in obteževalne okoliščine je tako sodišče vsakemu od teh dveh obtožencev izreklo po eno leto zopora, upoštevač, da sta sodelovala pri milejši obliki kaznivega dejanja pranja denarja po V. odstavku 245. členu KZ-1, ko sta storilca ravnala iz malomarnosti.

Pri obt. Rudolfu Trčku pa je sodišče kot olajševalno okoliščino upoštevalo prav tako dejstvo, da tudi ta obtoženec do sedaj še ni bil kaznovan ter skrb za dva mladoletna otoka.

Kot obteževalno okoliščino je sodišče upoštevalo, da se je obt. Trček skrival za podjetjem, katerega zakoniti zastopnik je Miloš Budisavljevič, vendar je le-ta izpovedal, da z družbo Finesto d.o.o. ni posloval, medtem ko je bil pooblaščenec v tej družbi za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu prav Rudolf Trček. Ker je priča Miloš Budisavljevič izpovedal, da je delal uslugo obt. Goršetu v zvezi z ustanovitvijo te družbe, je očitno Brane Gorše obvladoval to družbo preko Rudolfa Trčka. Priča Budisavljevič je povedal, da ga obt. Gorše nikoli ni obveščal, kaj se dogaja s poslovanjem te družbe. Kot obteževalne okoliščine tako ni moč pri obt. Trčku kot pooblaščenцу prezreti njegovega izrazitega prikrivanja in skrivanja za družbo Finesto d.o.o.

Na podlagi olajševalnih in obteževalnih okoliščin je sodišče obtoženemu Rudolfu Trčku izreklo kazen eno leto in šest mesecev zopora ter denarno kazen v višini 300 dnevni zneskov, to je v višini 10.057,00 Eur, upoštevač kot zgoraj obrazloženo, da je en dnevni znesek predstavljal 33,525 Eur.

Sodišče je v sodbi določilo tudi rok za plačilo denarne kazni in sicer morata obt. Brane Gorše in obt. Rudolf Trček izrečeni denarni kazni plačati v roku enega meseca po pravnomočnosti sodbe. Če se ne bo dalo denarne kazni niti prisilno izterjati, jo bo sodišče izvršilo tako, da se za vsaka dva začeta dnevna zneska denarne kazni določi en dan zavora.

Po I. odstavku 56. člena KZ-1 se obtoženemu Branetu Goršetu v izrečeno kazen všteje čas, ki ga je prebil v priporu in sicer od 13.2.2013 od 6.20 ure dalje. Čas prestan v priporu ter kakršenkoli odvzem prostosti v zvezi s kaznivim dejanjem, se všteva v izrečeno kazen zavora.

Izrečene kazni zavora in denarne kazni posameznim zgoraj navedenim obtožencem, se po oceni sodišča pokažejo kot primerne osebnostim vseh štirih obtožencev, teži ter načinu storitve obravnavanih kaznivih dejanj, kakor tudi upoštevajoč stopnjo kazenske odgovornosti posameznih obtožencev.

Po I. odstavku 95. člena ZKP sodišče tedaj, ko spozna obtoženca za krivega izreče v sodbi, da je dolžan povrniti stroške kazenskega postopka. Spričo navedenega je sodišče odločilo, da so vsi štirje obtoženci dolžni plačati stroške kazenskega postopka iz 1. do 6. točke II. odst. 92. člena ZKP, kar vse bo naknadno odmerjeno s posebnim sklepom.

Glede na predhodno obrazložene ugotovitve sodišča, da si je obtoženi Brane Gorše z obravnavanimi kaznivimi dejanji pridobil protipravno premoženjsko korist v skupni višini 2.252.201,52 Eur, je sodišče odločalo tudi o odvzemu tako pridobljene premoženjske koristi. Osnovno pravilo iz prvega odstavka 74. člena KZ-1 je namreč, da nihče ne more obdržati premoženjske koristi, ki je bila pridobljena s kaznivim dejanjem ali zaradi njega. Za primer, ko je potrebno storilcu kaznivega dejanja odvzeti premoženjsko korist, KZ-1 v prvem odstavku 75. člena KZ-1 primarno določa, da se storilcu ali drugemu prejemniku koristi najprej odvzamejo denar, dragocenosti in vsaka druga premoženjska korist, ki je bila pridobljena s kaznivim dejanjem ali zaradi njega, če pa mu jih ni mogoče odvzeti, pa se mu odvzame premoženje, ki ustreza premoženjski koristi. Za primer, ko torej storilcu (ali prejemniku koristi) le-te ni mogoče odvzeti neposredno, zakon nalaga, da se mu odvzame katerokoli drugo njegovo premoženje. Šele če premoženjske koristi ali premoženja, ki ustreza le-tej, ni mogoče odvzeti, se na podlagi drugega odstavka istega člena storilcu ali prejemniku koristi naloži v plačilo denarni znesek, ki ustreza premoženjski koristi.

Ob ugotovitvi, da naj bi si obtoženi Brane Gorše z dejanjem opisanim pod točko I/2c izreka te sodbe pridobil za 2.076.652,11 EUR premoženjske koristi, z dejanjem pod točko I/2d 119.317,75 EUR premoženjske koristi in z dejanjem pod točko III/2e) 56.231,66 EUR premoženjske koristi, skupaj torej za 2.252.201,52 EUR protipravne premoženjske koristi, je sodišče odločilo, da se njemu in določenim drugim osebam zaradi odvzema premoženjske koristi najprej odvzame v izreku sodbe navedeno premoženje, v presežku koristi, kolikor s prodajo tega premoženja le-ta ne bo pokrita, pa je razliko naložilo v plačilo obtoženemu Branetu Goršetu.

V zvezi z odvzgom premoženja neposredno od obtoženega Braneta Goršeta, sodišče ugotavlja, da je slednji lastnik treh osebnih vozil – starodobnikov. Navedeno izhaja iz uradnih evidenc, sama vozila, pa so bila tekom kazenskega postopka tudi zavarovana in zasežena. Za sodišče torej ni nobenega dvoma, da je obtoženi Gorše lastnik treh starodobnikov znamke Mercedes Benz in sicer modelov, z reg. številko in št. šasije, kakor izhaja iz izreka te sodbe. Navedena vozila so bila tekom kazenskega postopka tudi že zasežena in zavarovana s prepovedjo obremenitve in odsvojitve, njihova vrednost pa naj bi bila po navedbah obtoženca in obtožene Barbare Gorše med 150.000,00 EUR in 250.000,00 EUR. Glede na to, da vozila predstavljajo premoženje obtoženega, ki si je z obravnavanimi kaznivimi dejanji pridobil premoženjsko korist v višini 2.252.201,52 EUR, je sodišče zaradi poplačila le-te, na podlagi prvega odstavka 75. člena KZ-1 navedena vozila odvzelo.

Razen premoženja, katerega lastnik oziroma imetnik je storilec oziroma prejemnik premoženjske

koristi, pa KZ-1 v tretjem odstavku 75. člena omogoča odvzem premoženjske koristi tudi tistim, na katere je bila prenesena brezplačno ali za plačilo, ki ne ustreza dejanski vrednosti, če so vedeli ali bi bili mogli vedeti, da je bila pridobljena s kaznivim dejanjem ali zaradi njega. Zlasti z vidika dokazovanja je ureditev še strožja za bližnje sorodnike storilca kaznivega dejanja. Za slednje namreč četrti odstavek istega člena določa, da se jim odvzame bodisi nanje prenesena premoženjska korist bodisi drugo premoženje, ki je bilo preneseno na njih zaradi onemogočanja odvzema premoženjske koristi, razen če dokažejo, da so zanj plačali dejansko vrednost. Za primer, ko storilec na bližnje sorodnike prenese (1) pridobljeno premoženjsko korist ali (2) drugo premoženje z namenom onemogočanja odvzema, torej velja obrnjeno dokazno breme kot izjema od sicer uveljavljenega pravila v kazenskem postopku, ko je dokazno breme na strani tožilca. Navedeno torej pomeni, da v primeru, ko pride do prenosa koristi oziroma premoženja na bližnjega sorodnika storilca, morata slednja dokazovati, da je bila zanj plačana dejanska vrednost, sicer smiselno velja, da je bil prenos brezplačen oziroma za plačilo, ki ne ustreza dejanski vrednosti. Za bližnje sorodnike v skladu z določbo 224. člena KZ-1 štejejo zakonec ali oseba, s katero storilec živi v zunajzakonski skupnosti, ali partner iz registrirane istospolne partnerske skupnosti, krvni sorodni v ravni vrsti, brat ali sestra ali drug krvni sorodnik v stranski vrsti do vštetega tretjega kolena, sorodni po svaštvu do vštetega drugega kolena, posvojitelj ali posvojenec, rejnik ali rejenec ali druga oseba, s katero živi storilec v skupnem gospodinjstvu.

Tako v zvezi s premoženjem, ki je bilo iz premoženjske sfere obtoženega Goršeta preneseno na druge osebe, sodišče ugotavlja, da iz zgodovinskega izpiska sodnega registra Republike Hrvaške (list. št. 2185 – 2188) izhaja, da je obtoženi dne 13. 1. 2004 postal edini družbenik (imetnik 100% poslovnega deleža) in edini zastopnik družbe Finis d.o.o., Lavra 116, Savudrija, RH (v nadaljevanju Finis). Iz izpiska izhaja, da je bila družba ustanovljena 2. 6. 2003, njen ustanovitelj, edini družbenik in zastopnik pa je bil Andrija Alaber. Dne 11. 10. 2012 sta imetnika vseh poslovnih deležev družbe postala obtoženčev oče Franc Gorše in obtoženčev tast Matjaž Bizjak. Iz podatkov uradnih evidenc torej nedvomno izhaja, da je bil obtoženec formalnopravni imetnik poslovnega deleža na družbi Finis, ki ga je v oktobru 2012 prenesel na svojega očeta in tasta.

V zvezi s premoženjem družbe Finis pa iz zemljiške knjige Republike Hrvaške (zemljiškknjižni izpisek na list. št. 2183 - 2184) izhaja, da je slednja od 11. 2. 2005 lastnica nepremičnine parc. št. 460/22, št. vložka 1634, k.o. Savudrija, površine 943 m² (dvorišče 695 m² in hiša 248 m²) in nepremičnine parc. št. 460/73, k.o. Savudrija, površine 44 m². Družba Finis se je kot zemljiškknjižni lastnik vknjižila na podlagi pogodbe o stvarnem vložku v družbo z dne 21. 10. 2003. Na nepremičnini parc. št. 460/22, k.o. Savudrija je na podlagi Pogodbe o ustanovitvi zastavne pravice z dne 4. 7. 2013 vknjižena zastavna pravica v skupnem znesku 3.967.300,00 HRK v korist Matjaža Bizjaka, obtoženčevega tasta in očeta obtožene Barbare Gorše. Glede na to, da torej iz uradnih evidenc izhaja, da je bil obtoženi edini družbenik družbe Finis, katere glavno premoženje so navedene nepremičnine, ter da je s svojim premoženjem razpolagal v korist bližnjih sorodnikov, je sodišče ugotavljalo morebitno brezplačnost prenosa tako poslovnega deleža na družbi, kakor tudi določenih denarnih nakazil v dobro družbe in končno tudi ustanovitev hipoteke na nepremičnini družbe v korist Matjaža Bizjaka.

Glede lastništva nepremičnin v lasti družbe Finis, kakor tudi glede poslovnih deležev na družbi, so obtoženi Brane Gorše, Matjaž Bizjak in Franc Gorše (slednja tudi kot zakonita zastopnika družbe Finis) navajali in zatrjevali predvsem, da sta sredstva za nakup teh nepremičnin zagotovila Matjaž Bizjak in Franc Gorše, pri čemer pa je bila ustanovljena družba Finis, ki je lastnik spornih nepremičnin. Edini družbenik družbe naj bi bil formalno sicer obtoženi, vendar pa naj bi bila družba dejansko zgolj v njegovi fiduciarni lasti in fiduciarnem upravljanju za dejanska lastnika Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta. Navedena in obtoženi naj bi namreč 15. 10. 2002 sklenili pogodbo o fiduciji, s katero naj bi se Brane Gorše kot fiduciar za ostala pogodbenika zavezal upravljati z

nepremičnino (z vikend hišo) in sicer skozi ustanovitev družbe Finis, ki bo lastnik nepremičnin. Tako obtoženi Gorše, kakor tudi Matjaž Bizjak in Franc Gorše so v svojih ugovorih in pritožbah zoper sklepe sodišča o začasnem zavarovanju navajali, smiselno enako pa tudi izpovedali zaslišani na glavni obravnavi, in sicer da so v letu 1996 vse tri družine oziroma celotna rodbina odločile za nakup vikenda na hrvaški obali. V leti 2002 se je pojavila možnost zamenjati objekt z objektom na boljši lokaciji in takrat so sklenili dogovor, da bosta obtoženčev tast in oče svoje premoženje namenila za nakup tega objekta, vse posle pa bo za njiju kot dejanska lastnika urejal obtoženec. Iz navedb in izpovedb navedenih torej izhaja, da obtoženec razen svojega dela in upravljanja družbe Finis, v slednjo ni vložil nobenih večjih finančnih sredstev.

V okviru ugotavljanja dejanskega stanja glede lastništva družbe Finis in s tem povezanega vprašanja brezplačnosti prenosov premoženja je po oceni sodišča ključno vprašanje verodostojnosti oziroma dejanskega obstoja v spis vložene pogodbe o fiduciji. Glede na to, da je osrednje premoženje družbe že omenjena nepremičnina, ki naj bi bila tudi povod za sklenitev fiduciarne pogodbe, sodišče v zvezi s lastništvom nepremičnine najprej ugotavlja, da iz prodajne pogodbe v nemškem jeziku, datirane na 15. 10. 2002 (na list. št. 2654 - 2655), izhaja, da sta prodajalca Hans Wilhelm Zollner in Lotte Zollner kupcu Branetu Goršetu prodala nepremičnino parc. št. 460/22, k.o. Savudrija, in sicer za 325.000,00 EUR, pri čemer je bilo dogovorjeno plačilo 10.000,00 EUR na roke Josipu Sabuliću, preostalih 315.000,00 EUR pa z nakazilom na v pogodbi navedeni bančni račun prodajalcev. Pogodbo so podpisale pogodbenne stranke. Obtoženi je v spis vložil tudi kopijo naloga za izvršitev nakazila v tujino (list. št. 2656), iz katerega izhaja, da je obtoženi Brane Gorše dne 29. 10. 2002 nakazal Lotte Zollner na njen bančni račun znesek 315.000,00 EUR. Torej znesek kakor je naveden tudi v prodajni pogodbi. Glede na vsebino navedenih listin, ki se tudi datumsko ujemajo, sodišče ugotavlja, da je bila sporna nepremičnina kupljena od nemškega para in kupnina zanjo plačana v oktobru 2002. Iz listin najmanj kot formalni kupec in posledično lastnik izhaja zgolj obtoženi Brane Gorše, med tem ko morebitna pogodba o fiduciji, kot zatrjevana podlaga za nakup nepremičnine, oziroma Matjaž Bizjak in Franc Gorše kot zatrjevana dejanska lastnika, v teh listinah niso nikjer navedeni oziroma kakorkoli omenjeni. Navedena listinska dokaza torej dokazujeta, da je kot kupec in posledično lastnik v letu 2002 nastopal zgolj obtoženi Brane Gorše, kakor tudi da je on nakazal kupnino prodajalcem. Morebitnih konkretnih listinskih dokazil, da naj bi denarna sredstva za plačilo kupnine predhodno zagotovila Matjaž Bizjak in Franc Gorše (na primer bančni izpiski o dvigih ali pologih), udeleženci niso predložili.

V zvezi s presojo pogodbe o fiduciji sodišče ugotavlja tudi, da iz te pogodbe izhaja, da naj bi bila za namene upravljanja z nepremičnino na Hrvaškem ustanovljena pravna oseba, ki bo lastnik te nepremičnine. Navedenega pogodbenega določila, pa dejansko stanje, kakor izhaja iz drugih listin, ne potrjuje, saj domnevno dogovorjena pravna oseba ni bila ustanovljena ob nakupu nepremičnine, njen ustanovitelj in prvotni zastopnik pa tudi ni bil obtoženi Brane Gorše. Iz izpiska iz sodnega registra za družbo Finis d.o.o., ki je trenutni lastnik nepremičnin, namreč izhaja, da družba ob nakupu nepremičnine sploh še ni obstajala, ampak je bila ustanovljena šele osem mesecev po tem, ko je Gorše sklenil prodajno pogodbo za nakup nepremičnine, ustanovitelj, edini družbenik in zastopnik družbe pa je bil Andrija Alaber. S sklepom ustanovitelja z dne 28. 10. 2003 je bil osnovni kapital družbe iz 20.000,00 HRK povečan na 860.200,00 HRK. Iz zemljiškoknjižnega izpiska za parcelo št. 460/22 izhaja, da je bila nepremičnina na podlagi pogodbe o stvarnem vložku z dne 21. 10. 2003 prenesena na družbo Finis d.o.o. Kljub pogodbi o stvarnem vložku in sklepu družbenika o povečanju osnovnega kapitala družbe, pa iz zemljiškoknjižnega izpiska izhaja, da je bil zemljiškoknjižni predlog za vknjižbo lastninske pravice očitno vložen šele 11. 2. 2005 in je družba Finis d.o.o. šele takrat postala tudi zemljiškoknjižni lastnik nepremičnine. Pred tem je bil torej očitno lastnik nepremičnine obtoženi Brane Gorše, ki je kot takšen torej moral skleniti pogodbo o stvarnem vložku nepremičnine v družbo Finis. Z nobeno od navedenih pravnih podlag za prenos nepremičnine na družbo Finis pa sodišče ne razpolaga oziroma je udeleženci, na katerih je v tem

primeru dokazno breme glede odplačnosti prenosa, kakor ga zatrjujejo, niso predložili. Sodišče tako ugotavlja, da iz listin v spisu torej ne izhaja lastništvo na spornih nepremičninah oziroma, da se le-to kronološko ne ujema z vsebino pogodbe o fiduciji oziroma z navedbami obtoženega Braneta Goršeta, Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta o tem, da je obtoženi kot fiduciar preko pravne osebe zgolj upravljal s premoženjem drugih dveh pogodbenikov. Predvsem pa se zatrjevanja o fiduciarnem upravljanju s strani obtoženca ne ujemajo z ugotovitvijo, da je družbo ustanovil in zastopal Andrija Alaber in ne obtoženi. Brane Gorše je namreč poslovni delež v družbi dobil oziroma postal njen zastopnik šele 13. 1. 2004. Morebitne vloge Andrije Alaberja v družbi Finis oziroma njegove povezave z pogodbo o fiduciji, pa obtoženi Brane Gorše in Matjaž Bizjak ter Franc Gorše po mnenju sodišča niso niti skladno niti logično pojasnili. Tako je namreč Matjaž Bizjak izpovedal, da je družbo Finis ustanovil Brane Gorše, čeprav iz sodnega registra izhaja, da je slednji postal družbenik šele v letu 2004. Ob tem je po oceni sodišča nelogično in neživljenjsko, da oseba, ki naj bi po zatrjevanjih v družbo vložila svoje prihranke razmeroma velike vrednosti, ob tem ne bi bila seznanjena z vsemi okoliščinami ustanavljanja pravne osebe in dejstvom, da oseba kateri naj bi zaupal upravljanje s tem premoženjem, sploh ni bila niti ustanovitelj te družbe, niti njen zastopnik. Drugače kakor Matjaž Bizjak je obtoženi Brane Gorše povedal, da je bila družba ustanovljena in zastopana po Andriji Alaberju, ker je slednji na tistem območju prebival in mu je v dnevih, ko se sam ni nahajal na Hrvaškem, pomagal s izvedbo kakšnega opravila. Tovrstna pomoč pri vodenju družbe je sicer po oceni sodišča lahko razumljiva, čeprav za tekoče vodenje družbe zadostuje že postavitve tretje osebe za zakonitega zastopnika družbe in ni potrebno, da bi bila ta oseba tudi edini družbenik te družbe. Ravno slednje bi bilo še toliko bolj logično v situaciji, ko naj bi Matjaž Bizjak in Franc Gorše za upravljanje s premoženjem izrecno pooblastila zgolj Braneta Goršeta, še toliko bolj nenavadno in posledično nedokazano, pa to postane ob izpovedbi Matjaža Bizjaka, da je bil ustanovitelj družbe zgolj Brane Gorše in da o vlogi Andrije Alaberja ni izpovedal oziroma le-tega sploh ni omenjal.

V zvezi s konkretno vsebino pogodbe o fiduciji (na list. št. 2452), ki naj bi jo sočasno z nakupom nepremičnine sklenili predhodno navedeni, sodišče ugotavlja, da iz pogodbe izhaja, da naj bi sredstva za nakup zagotovili vsi trije pogodbeniki, čeprav so navedeni trije pogodbeniki v svojih pisnih vlogah sodišču v postopku začasnega zavarovanja in nato zaslišani na glavni obravnavi trdili, da sta v nepremičnine in Finis vlagala zgolj Matjaž Bizjak in Franc Gorše. Njihova navajanja se torej že sama zase in torej tudi neodvisno od drugih listinskih dokazov v spisu ne skladajo oziroma so v nasprotju s pogodbo, katero sami poudarjajo kot podlago za poslovni delež obtoženca v družbi Finis. V drugem odstavku I. člena pogodbe je namreč določeno, da bodo sredstva za nakup in gradnjo zagotovili pogodbeniki - torej vsi trije. Glede načina prispevanja pogodba določa, da naj bi Matjaž Bizjak in Franc Gorše prispevala denarna sredstva, med tem ko naj bi obtoženec sredstva prispeval po prodaji drugega vikenda na Hrvaškem. Pogodbena določila o enakih - torej 1/3 vložkih - družbenikov so torej v očitnem nasprotju s siceršnjimi njihovimi navedbami in izpovedbami. Iz pogodbe tudi ne izhaja, da naj bi bili vsi trije pogodbeniki dejanski lastniki prehodnega vikenda na Hrvaškem, saj glede slednjega iz pogodbe prej izhaja, da naj bi bil njegov lastnik zgolj Brane Gorše, ki naj bi šele po njegovi prodaji prispeval sredstva za nov vikend. Med navajanja pogodbenih strank na eni strani in samo vsebino pogodbe je torej tekom postopka prišlo do določenih nejasnosti in odstopanj, zaradi katerih je za sodišče, ob vseh drugih listinskih dokazih, še toliko bolj prisoten dvom v verodostojnost tako same pogodbe o fiduciji, kakor tudi v izpovedbo obtoženca in Matjaža Bizjaka. Kot dokaz pristnosti pogodbe o fiduciji se obtoženi med drugim sklicuje na to, da naj bi bila sklenjena na isti dan kakor prodajna pogodba za sporno nepremičnino, vendar pa navedeno ravno ob obrazloženem dvomu v pristnost pogodbe o fiduciji in zlasti resničnost datuma njene sklenitve, nima večje dokazne teže in bi bila lahko pogodba sklenjena kadarkoli, kot datum sklenitve pa bi bil naveden 15. 10. 2002. Pri presoji navedene listine je namreč sodišče upoštevalo tudi to, da so pri njeni sklenitvi sodelovale zgolj osebe, ki jim je kot sorodnikom očitno v interesu, da odvzeto premoženje ostane v sferi družine. Na drugi strani, pa tako sklenjena pogodba navzven

očitno vse do njene predložitve v tem kazenskem postopku ni bila vidna oziroma ni podana njena povezava z morebitno drugo listino (bodisi z notarsko overitvijo podpisov, bodisi kakšno drugo listino), ki bi dokazovala datum sklenitve pogodbe ali pa bi dokazovala vlaganja Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta v družbo Finis.

Tudi sicer pa sodišče tako v verodostojnost pogodbe o fiduciji, kakor tudi v zagovor obtoženca in izpovedbo Matjaža Bizjaka (Franc Gorše kot privilegirana priča ob zaslišanju ni želel pričati) dvomi oziroma navedeni za svoje trditve niso predložili dokazov, ki bi vzbudili vsaj razumen dvom v vsebino listinskih dokazov, ki je predložilo državno tožilstvo, še toliko manj pa uspeli dokazati, da naj bi bil prenos poslovnega deleža na družbi Finis in ustanovitev hipoteke na njeni nepremični odplačna oziroma da naj bi prenos premoženja imel podlago v prehodnih vlaganjih Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta. Tako je sodišče že ugotovilo, da navedena pred letom 2013 nista omenjena v nobeni od listin oziroma pogodb, ki so bile podlaga za prenos spornih nepremičnin oziroma za korporacijske spremembe v družbi Finis. Sodišče ob tem tudi ne razpolaga z nobenimi listinskimi dokazi, iz katerih bi jasno in neposredno izhajali njihovi vložki v nepremičnino oziroma v družbo Finis. Zgolj izpovedba Braneta Goršeta in Matjaža Bizjaka, katerima sodišče zaradi njihovih očitnih lastnih premoženjskih interesov oziroma sorodstvenih razmerij ne verjame, pa ni zadosten dokaz.

Dodatna okoliščina, zaradi katere sodišče dvomi v dejanski obstoj dogovora o skupnih vlaganjih je v tem, da bi glede na vsebino razmerja, kakor ga zatrjujejo udeleženci, ko naj bi obtoženi Brane Gorše zgolj upravljal s premoženjem, zadostovalo že, če bi Matjaž Bizjak in Franc Gorše obtoženega Braneta Goršeta postavila za direktorja družbe Finis, sama pa bi že od začetka bila tudi formalna družbenika in na ta način po eni strani zavarovala svoje zatrjevano premoženje, na drugi strani pa bi z družbo za njiju lahko še vedno upravljal obtoženi Brane Gorše. Glede na zagovor obtoženca, da so vsa posojila Finisu zavedena na njegovo ime, ker je po hrvaškem pravu enostavnejše, če se posojila vnašajo po lastniku, bi bilo tudi s tega vidika poslovanje družbe in vlaganja Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta enostavnejše, če bi bila že od samega začetka družbenika družbe (slednje je povezano z zagovorom obtoženca, zakaj so vsa vplačila na račun družbe zavedena na njegovo ime). V primeru, če bi bila družba Finis res ustanovljena zgolj s premoženjem navedenih dveh, bi bilo glede na dejstvo, da je določen čas družbo zastopal Andrija Alaber, pričakovati, da bi slednja s tem, ko bi bila edina družbenika, v večji meri zavarovala svoje premoženje v razmerju do tretje osebe, ki za razliko od obtoženca ne izhaja iz njihove družine. Ravno družinsko razmerje naj bilo namreč po izpovedbi Matjaža Bizjaka razlog, zakaj naj bi zaupal Branetu Goršetu pri upravljanju z nepremičnino.

Sodišče nadalje ugotavlja, da je do razpolaganja obtoženca z njegovim poslovnim deležem v družbi Finis v korist Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta (sklep družbenika z dne 11. 10. 2012 in pogodba o prenosu poslovnih deležev v notarskem zapisu z dne 11. 10. 2012 na list. št. 2696 - 2698) prišlo ravno v času, ko je zoper obtoženega že potekal kazenski postopek pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani opr. št. X K 10615/2010. Navedeno razpolaganje ravno v času teka drugega kazenskega postopka samo zase sicer ni neposreden dokaz v smeri brezplačnosti razpolaganja s premoženjem, vendar pa v povezavi z vsemi drugimi dokazi še toliko bolj vodi v prepričanost sodišča o brezplačnosti razpolaganja obtoženca z njegovim premoženjem. V zvezi s tem sodišče že na tem mestu (podrobneje pa v nadaljevanju) poudarja, da je obtoženi tudi neposredno pred odreditvijo pripora v konkretnem postopku razpolagal s svojim premoženjem, saj je s pogodbo z dne 2. 1. 2013 (list. št. 2699) prenesel svojo terjatev do družbe Finis v višini 3.967.300,00 HRK na Matjaža Bizjaka, pri čemer iz same pogodbe, pa tudi sicer (obrazloženo v nadaljevanju), ne izhaja da bi v zameno za prenešeno terjatev dobil morebitno plačilo od Matjaža Bizjaka.

Ob navedbah in izpovedbah predhodno navedenih, da naj bi Matjaž Bizjak in Franc Gorše vlagala v družbo Finis oziroma ob določilu v drugem odstavku pogodbe o fiduciji, da naj bi sredstva za

nepremičnino zagotovili vsi trije pogodbeniki v enakih deležih, je sodišče kot ključnega ugotavljalo tudi obseg vlaganj v družbo Finis. Kljub drugačnem pogodbenemu dogovoru v zatrjevani pogodbi o fiduciji, sta zaslišana Brane Gorše in Matjaž Bizjak izpovedala, da sta denar oziroma začetni kapital v zvezi s sporno nepremičnino vložila samo Matjaž Bizjak in Franc Gorše, obtoženi pa je s premoženjem zgolj upravljal in razen svojega dela v družbo ni imel večjih vlaganj. Obtoženi je povedal tudi, da se je celotna družina že leta 1996 odločila za nakup vikenda na hrvaški obali, v letu 2002, pa se je pojavila možnost za zamenjavo lokacije. Matjaž Bizjak, je v pisnih vlogah sicer navajal, da je bil tudi predhodni vikend kupljen s skupnimi sredstvi, vendar zaslišan na glavni obravnavi o nakupu vikenda v letu 1996 in o njegovi prodaji nato ni nič izpovedal, ampak je glede svojih finančnih vložkov izpovedal, da so v letu 2002 skupaj založili denar za nakup nepremičnine. Sam naj bi prispeval najprej 50.000,00 EUR, ko je bilo potrebno pa še 20.000,00 EUR, tako da je njegov delež skupaj znašal 70.000,00 EUR oziroma približno 30 % nepremičnine. Glede prvega vikenda (iz leta 1996) torej Matjaž Bizjak zaslišan ni nič izpovedal, ni potrdil, da naj bi že takrat sam vlagal sredstva v vikend na Hrvaškem oziroma ni potrdil navedb v pisnih vlogah in zagovora obtoženega Braneta Goršeta. Navajanja in izpovedbe udeležencev torej že v tem delu niso enotne in skladne. Glede vlaganj Franca Goršeta v letih 2002 in 2003, pa je Matjaž Bizjak izpovedal, da naj bi slednji prispeval približno 300.000,00 EUR.

V zvezi z višino vlaganj je obtoženec povedal, da mu je njegov oče izročil približno 350.000,00 EUR, ki izvirajo iz naslova zaprtja njegove obrti ob upokojitvi, prodaje tovornega vozila in delovnega stroja ter prodaje vikenda na Kureščku. Tast pa naj bi vložil 75.000,00 EUR. Glede višine vložkov, zlasti domnevnega vložka Franca Goršeta, torej prihaja do razhajanj v izpovedbah, pri čemer razlika 50.000,00 EUR niti ni zanemarljiva, sploh upošteva dejstvo, da bi bilo ob zatrjevanih skupnih vlaganjih logično, da bi osebe natančneje poznale višino vložkov, saj bi bili to pomembno z vidika višine njihovega deleža na skupnem projektu. Tudi navedena odstopanja v izpovedbah je zato sodišče upoštevalo pri presoji verodostojnosti zaslišanih oseb oziroma pri ugotavljanju z njihove strani zatrjevanega dejanskega stanja.

Iz zagovora obtoženega Braneta Goršeta torej izhaja, da naj bi njegov oče in tast vložila skupaj za 425.000,00 EUR, po izpovedbi Matjaža Bizjaka pa naj bi njuni vložki skupaj znašali 370.000,00 EUR. Oba sta povedala, da naj bi bila s temi sredstvi v letu 2002 kupljena sporna nepremičnina, del denarja pa so vložili v nakup projekta izgradnje štirih apartmajev. Matjaž Bizjak je torej izpovedal, da se je poleg sporne nepremičnine, kupila še delno že zgrajena zgradba s 4 apartmaji. Ob upoštevanju kupnine za sporno nepremičnino v višini 325.000,00 EUR tako sodišče ugotavlja, da je za zatrjevani nakup projekta z deloma zgrajeno stavbo s štirimi APP in za dokončanje teh apartmajev preostalo med 45.000,00 EUR (izpovedba Bizjaka) in 100.000,00 EUR (zagovor obtoženca). Z največ 100.000,00 EUR naj bi torej preko družbe Lavra d.o.o. kupili nepremičnino, glede katere iz pogodb, ki so ji v spis vložili navedeni pogodbenik (pogodbe na list. št. 2455, 2471, 2691 - 2693) izhaja, da naj bi bila na parceli površine 283 m² zgrajena hiša s štirimi etažami s površino 290 m². Glede na to, da se apartmajska hiša nahaja v k.o. Savudrija, ki se nahaja ob morju v hrvaški Istri (ob Piranskem zalivu) in v bližini letoviških mest Portoroža, Pirana in Umaga, za sodišče ni nobenega dvoma, da nepremičnine z deloma zgrajenimi apartmajskimi hišami z razmeroma veliko uporabno površino zgradbe (290 m²) gotovo dosega visoke vrednosti oziroma je splošno znano dejstvo, da vrednost takšne nepremičnine presega 100.000,00 EUR. Ne nazadnje iz priloženih prodajnih pogodb izhaja, da so bili štiri apartmaji prodani za skupaj 607.906,00 EUR - torej za med 6-krat do 13-krat več od zneska, ki naj bi ga porabili za nakup (45.000,00 EUR do 100.000,00 EUR). Sodišče sicer dopušča možnost, da so projekt izgradnje APP kupili po zelo ugodni ceni in da je bil projekt šele v izgradnji, vendar pa je bilo očitno razen kupnine potrebno zagotoviti tudi sredstva za dokončanje apartmajev, kar tudi predstavlja razmeroma visok strošek. Sicer pa stranke morebitnih pogodb o nakupu projekta izgradnje APP sodišču nitni niso predložile, dokazno breme pa je na njihovi strani. Ob tem se nakup in izgradnja apartmajev tudi ne bi mogla

financirat iz morebitne prodaje starega vikenda, saj iz prodajne pogodbe na list. št. 2471 - 2472 izhaja, da je bil slednji za 155.000,00 EUR prodan šele 11. 6. 2007, torej po dokončanju apartmajev. Na podlagi vsega navedenega tako sodišče zaključuje, da z zatrjevanimi vložki ne bi bilo mogoče kupiti tako sporne nepremičnine, kakor tudi projekta za štiri APP in ob tem ta projekt tudi dokončati. Sodišče zato tudi v tem delu ne verjame izpovedbi Bizjaka in zagovoru obtoženca, posledično pa so nedokazane tudi navedbe o višini vložkov.

Obtoženi Brane Gorše je v svoji pritožbi z dne 4. 2. 2014 zoper sklep o začasnem zavarovanju navajal, Matjaž Bizjaka pa zaslišan na glavni obravnavi izpovedal, da so se v družbo Finis vložila tudi sredstva od prodaje zemljišča v k.o. Savudrija za 100.000,00 EUR. Glede te nepremičnine iz prodajne pogodbe z dne 26. 1. 2005 (list. št. 2694) izhaja, da je nepremičnino površine 408 m² z vikend hišo prodala družba Lavra d.o.o., ki jo je zastopal direktor Andrija Alaber, kupnina zanjo pa naj bi bila v skladu s pogodbo nakazana na bančni račun prodajalca. Številka bančnega računa družbe Lavra d.o.o. je na izvodu pogodbe, ki je bila priložena sodišču prečrtana in zakrita. Vendar pa je izpisek prometa na TRR družbe Lavra posredovalo tožilstvo. Iz dokaznega gradiva (list. št. 2206) glede družbe Lavra d.o.o. izhaja, da je bila le-ta ustanovljena 21. 1. 2003, njen ustanovitelj in direktor pa je bil Andrija Alaber. Brane Gorše je postal lastnik družbe 6. 2. 2005, torej šele nekaj dni po tem, ko je bila nepremičnina za 100.000,00 EUR prodana. Iz bančnega izpiska družbe (list. št. 2244 - 2245) izhaja, da je podjetje M-ultra dne 26. 1. 2005, torej na dan sklenitve prodajne pogodbe, družbi Lavra nakazalo 758.000,00 HRK (približno 99.000,00 EUR). Glede na to, da je bila kupec nepremičnine pravna oseba, in sicer d.o.o. (ostali podatki v pogodbi so iz neznanega razloga zakriti), navedeno nakazilo očitno predstavlja plačilo kupnine za nepremičnino. Vendar pa je bila tako prejeta kupnina kmalu prenakazana na druge račune oziroma dvignjena z računa. Tako sta bila še pred vstopom obtoženega Goršeta dne 6. 2. 2005 v družbo opravljena dva gotovinska dviga v višini skupaj 100.000,00 HRK in en dvig z datumom valute 7. 2. 2005 v višini 250.000,00 HRK. Pred vstopom obtoženca v družbo so bila opravljena tudi nakazila v korist Arcadia d.o.o. v višini 137.250,00 HRK in Megrad d.o.o. v višini 64.899,13 HRK ter nakazilo v korist Alaber Tours v višini 38.600,00 HRK. Dne 8. 2. 2005 je bilo opravljeno novo nakazilo v korist Alaber Tours v višini 148.000,00 EUR. V roku od 26. 1. 2005 pa do 8. 2. 2005 je bilo torej prenekazanih za skupaj 700.149,13 HRK, od katerih je bilo gotovinsko dvignjenih oziroma nakazanih na račun družbe Alaber Tours skupaj 536.000,00 HRK. Glede na navedeno sodišče ugotavlja, da obtoženi in Matjaž Bizjak ter Franc Gorše oziroma družba Finis niso dobili celotne kupnine 100.000,00 EUR, ampak mogoče, če sploh, zgolj manjši delež te kupnine, ki je ostala na računu družbe Lavra, po tem, ko jo je prevzel obtoženi Gorše.

Da s prodajo prej navedene nepremičnine ni mogla biti financirana gradnja hiše na s sodbo odvzeti nepremičnini, izhaja tudi iz okoliščine, da je Brane Gorše v času od 29. 3. 2005 do 13. 4. 2005 opravil tri nakazila z namenom nakazila „posojilo“ v korist družbe Lavra v skupni višini 245.794,18 HRK, nato pa 18. 7. 2005 še posojilo v višini 90.000,00 HRK in 23. 1. 2006 še posojilo v višini 100.000,00 HRK. Ob tem je družba Andriji Alaberju dne 18. 7. 2005 nakazala še dodatnih 58.000,00 HRK kot vračilo posojila. Iz izpiska tudi ne izhaja, da bi bilo v času do zaprtja računa v letu 2006 opravljeno kakšno nakazilo v korist obtoženega, Matjaža Bizjaka ali Franca Goršeta. Ob priključitvi družbe Lavra k družbi Finis je bilo dne 26. 7. 2006 opravljeno zgolj nakazilo v korist Finisa v višini 25.328,79 HRK. Iz vsega navedenega tako po poceni sodišča ne izhaja, da naj bi družba Lavra s prodajo nepremičnin v obsegu, kakor ga zatrjujejo prej navedeni, financirala nakup in izgradnjo spornega vikenda. Za sodišče namreč ni nobenega dvoma, da je najmanj večji del sredstev, ki jih je družba dobila s prodajo prej navedene nepremičnine pred vstopom obtoženca v družbo (6. 2. 2005), pridobil njen prvotni družbenik Andrija Alaber, obtoženi Gorše pa je moral po svojem vstopu družbi celo nakazovati denar oziroma posojila (približno 435.000,00 HRK oziroma slabih 60.000,00 EUR). Razen vsega navedenega pa ob tem udeleženci postopka tudi niso navedli oziroma pojasnili za kakšno kupnino je bila navedena nepremičnina v k.o. Savudrija kupljena. Tudi v primeru še

večjega dobička družbe Lavra pri prodaji te nepremičnine je bilo namreč predhodno potrebno zagotoviti tudi večjo ali manjšo kupnino zanjo. Navedbe obtoženca, Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta imajo torej že same po sebi določene nejasnosti, ob tem pa iz bančnih izpiskov družbe Lavra, v pravilnost katerih sodišče ne dvomi, izhaja, da je obtoženi družbi denar predvsem posojal.

Ob navedenih okoliščinah, povezanih s poslovanjem in nakazili sredstev v družbi Lavra, sodišče ugotavlja, da sta bila tudi dva od štirih predhodno navedenih apartmajev, katerih lastnik in prodajalec je bila ravno družba Lavra, prodana v času, ko je bil lastnik in direktor družbe še vedno Andrija Alaber in je sledenji kot njen zastopnik, očitno brez sodelovanja obtoženca kot morebitnega pooblaščenca, sodeloval pri sklenitvi prodajnih pogodb, in sicer pogodb z dne 8. 4. 2004 (list. št. 2693) in z dne 16. 4. 2004 (list. št. 2692). Prodajni pogodbi za preostala dva apartmaja sta bili sklenjeni 14. 7. 2005 (list. št. 2691) in 16. 5. 2007 (list. št. 2455), bodisi kot zastopnik Lavre, bodisi kot zastopnik Finisa, pa jih je sklenil obtoženi Gorše. Glede na vse predhodno navedeno je po oceni sodišča del sredstev od prodaje vsaj dveh apartmajev prejel tudi Andrija Alaber oziroma celotno nepremično premoženje družbe Lavra v času, ko je bil njen družbenik še Andrija Alaber ni spadalo v premoženjsko sfero zgolj obtoženca ter njegovega očeta in tasta. Sodišče ugotavlja, da je šlo pri poslovanju družbe Lavra bodisi za poslovno sodelovanje obtoženega in Alaberja, bodisi je obtoženi nasledil družbo po Alaberju, vendar pa za sodišče ob tem ni nobenega dvoma, da je najmanj znaten del sredstev oziroma morebitnega dobička navedene družbe po njeni ustanovitvi v letu 2003 in vse do začetka leta 2005 dobil tudi Andrija Alaber in da prihodki od projekta izgradnje apartmajev in prodaje druge nepremičnine v k.o. Savudrija nikakor niso bili v celoti ali pretežnem delu namenjeni izgradnji objekta, ki je predmet odvzema po tej sodbi. Glede na to, da sta tudi v okviru poslovanja v vseh listinah omenjena zgolj Andrija Alaber in Brane Gorše, iz nobene listine pa ne izhaja, da naj bi obtoženi Gorše sodeloval kot fiduciar oziroma da upravlja s sredstvi Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta, sodišče ocenjuje, da nepremičninski posli družbe Lavra nimajo podlage v pogodbi o fiduciji oziroma da navedeni niso predložili nobenega oprijemljivega dokaza, s katerim bi uspeli dokazati svoje navedbe. Sodišče na tem mestu dodaja tudi, da je večji del pogodb, ki so jih navedeni vložili v spis pomanjkljiv, saj nekatere niso predložene v celotnem besedilu (samo prva stran), podatki o pogodbenih strankah in nekateri podatki glede prodajanih nepremičnin pa so zakriti, kar vse sodišču dodatno otežuje raziskovanje dejanskega stanja oziroma kaže na določeno zakrivanje nekaterih informacij. Navedeno pa, čeprav nima neposrednega vpliva na ugotavljanje dejanskega stanja, gotovo pušča dodaten dvom v vse navedbe obtoženca, Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta.

Iz navedb obtoženega Braneta Goršeta izhaja, da naj bi del sredstev, ki so bila v obdobju od leta 2007 dalje vložena v družbo Finis oziroma na njem TRR (podrobneje obrazloženo v nadaljevanju), izviral tudi iz prodaje nepremičnine v k.o. Lovrečica (tudi v RH). V zvezi z navedeno nepremičnino je obtoženi zaslišan povedal, da kupnina v višini 395.000,00 EUR dobljena s prodajo te nepremičnine ni bila porabljena za adaptacijo vikend hiše. V zvezi z navedbami (str. 7 pritožbe obtoženca zoper sklep o začasnem zavarovanju, list. št. 2648), da je bila kupnina v letu 2007 in kasneje vložena v Finis, sodišče na podlagi prodajne pogodbe za navedeno nepremičnino na list. št. 2695 ugotavlja, da je bila pogodba sklenjena in s tem očitno tudi nepremičnina prodana že dne 21. 5. 2003. Torej približno štiri leta pred obdobjem, v katerem je prišlo do spornih nakazil na bančni račun družbe Finis. Glede na to, da iz tretjega člena 2. odstavka prodajne pogodbe izhaja, da je bilo dogovorjeno plačilo v roku 15 dni po sklenitvi pogodbe, je torej nelogično, da bi bila kupnina šele po letu 2007 nakazana na bančni račun Finisa. Ob tem, da tudi nakazila na TRR družbe v letih 2007 do 2009 sploh še niso dosegla takšnega zneska. Sodišče zato tudi v tem delu zagovoru obtoženca in navajanjem tako slednjega, kakor tudi Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta ne verjame oziroma ni dokazano, da naj bi bila kupnina od te nepremičnine vložena v Finis. Sicer pa podobno kakor za druge nepremičnine, tudi za navedeno omenjeni niso navedli oziroma predložili dokaza o tem za kakšno ceno naj bi navedeno nepremičnino sami kupili. Obtoženec je navajal zgolj, da je bila kupljena v letih 2001 oziroma 2002, zaslišan pa je povedal, da je bila nato „preprodana“. Glede na

to, da je bila torej nepremičnina kupljena in v roku enega do dveh let ponovno prodana, sodišče ugotavlja, da torej pri poslu ni mogel nastati dobiček v višini prodajne cene, ampak bistveno nižji.

Sicer pa so v zvezi z navedeno nepremičnino tako obtoženi, kakor tudi Matjaž Bizjak in Franc Gorše v svojih pritožbah zoper sklep o začasnem zavarovanju navajali v smislu, da je bila z delom sredstev, ki so bila na podlagi pogodbe o fiduciji vložena v vse opisane posle, kupljena tudi navedena nepremičnina (drugi odstavek pritožbe Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta vloženi dne 7. 2. 2014, smiselno podobno tudi 7. stran pritožbe obtoženca vložena dne 4. 2. 2014). Iz tega dela navedb torej najprej izhaja, da je bila na podlagi pogodbe o fiduciji in vložkov na podlagi te pogodbe, razen štirih apartmajev, kupljena tudi ta nepremičnina (kasneje prodana za 395.000,00 EUR), in sicer vse s presežkom vloženi sredstev v višini med 45.000,00 EUR in 100.000,00 EUR (325.000,00 EUR bi moralo biti logično porabljenih za nakup zaseženega vikenda). Vendar pa je v nasprotju s temi navedbami naslednja navedba obtoženca, da naj bi bila nepremičnina v k.o. Lovrečica kupljena v letu 2001 ali 2002 in da se je po tem, ko se je pojavila možnost nakupa parcele št. 460/22, k.o. Savudrija, začelo s prodajo parcele v k.o. Lovrečica. Iz navedb na eni strani torej izhaja, da naj bi bila tudi ta nepremičnina kupljena na podlagi vložkov iz pogodbe o fiduciji sklenjene 15. 10. 2002, na drugi strani pa se navaja, da je bila nepremičnina kupljena še pred tem in se je začelo z njeno prodajo, ko se je pojavila možnost nakupa odvzete nepremičnine. Gre za kontradiktorne in nelogične navedbe, zaradi katerih sodišče še toliko bolj dvomi v njihovo verodostojnost kot celoto in tudi ne verjame izpovedbam vseh navedenih. Slednji so namreč kot dokaz za obstoj pogodbe o fiduciji in vlaganji, po oceni sodišča tudi z namenom zavajanja, v spis vložili prodajno pogodbo za nepremičnino, ki je bila očitno pridobljena še pred zatrdano pogodbo o fiduciji. Pridobitev te nepremičnine se torej časovno in vsebinsko ne sklada z navedbami, da naj bi tri družine najprej v letu 1996 kupile „star“ vikend, nato pa naj bi bila 15. 10. 2002 sklenjena pogodba o fiduciji. Kljub tem odstopanjem, pa tudi prodajo navedene nepremičnine predstavljajo kot posel v okviru pogodbe o fiduciji, kupnino doseženo s prodajo pa prištevajo k ostalim zneskom, ki naj bi bili pridobljeni s nepremičninskimi posli, kar vse naj bi dosegli z vložki zgolj Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta. Gre torej za prevelika odstopanja in nasprotja, da bi jim sodišče lahko verjelo.

V povezavi z navedbami obtoženca, Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta, da naj bi bil tudi predhodni vikend na parc. št. 185/313, k.o. Savudrija (kupljen leta 1996) kupljen kot skupni vikend, je sodišče prebralo in vpogledalo tudi pogodbe, ki se nanašajo na ta vikend. Slednji sicer kot tak ni predmet odvzema premoženjske koristi, vendar pa je relevanten z vidika ugotavljanja dejanskega stanja glede vlaganja v nepremičnine na Hrvaškem, kakor je zatrdano. Sodišče tako ugotavlja, da je prodajno pogodbo za nakup tega vikenda (list. št. 2466 - 2467) kot edini kupec v Ljubljani dne 18. 7. 1996 podpisal Brane Gorše. Podpis prodajalca je bil nato notarsko overjen dne 24. 4. 1997. Glede na sporazum z dne 18. 7. 1996 (list. št. 2469 - 2470), notarsko overjen dne 13. 6. 2007, je prodajalec očitno ostal zemljiškoknjižni lastnik nepremičnine, Brane Gorše kot kupec pa dejanski lastnik in imetnik nepremičnine. Takšen dogovor je po oceni sodišča razumljiv upošteva dejstvo, da državljani Republike Slovenije takrat niso mogli pridobiti lastninske pravice na nepremičninah v Republiki Hrvaški. Sicer pa iz navedenih listinskih dokazov izhaja, da je kot kupec nepremičnine nastopal zgolj Brane Gorše in da je bil tudi njen imetnik. V listinah nista na nobenem mestu omenjena Matjaž Bizjak in Franc Gorše oziroma tudi ni navedeno, da naj bi nakup kakorkoli financiral oziroma vikend uporabljal kdo drug. Podobno kakor za druge pisne pogodbe, ki so bile vložene v spis, torej tudi za navedeni velja, da je v njej naveden zgolj obtoženec in da razen v pogodbi o fiduciji v nobenem listinskem dokazu v spisu nista neposredno ali pa vsaj kakorkoli posredno omenjena tudi Matjaž Bizjak in Franc Gorše.

Ena od listin, ki jo kot dokazilo glede vlaganja v spis vlagajo stranke je tudi pogodba o prodaji nepremičnine parc. št. 839/34, k.o. Zapotok z, dne 8. 3. 2001, ki naj bi jo kot prodajalka sklenila

Marija Gorše. Vendar pa je pogodbeno dogovorjena cena za navedeno nepremičnino znašala 10.000.000,00 SIT (41.729,26 EUR), kar je torej nekajkrat manj od vložka 300.000,00 - 350.000,00 EUR, kolikor naj bi na podlagi pogodbe o fiduciji znašal vložek Franca Goršeta. Slednji je sicer navedel, da del njegovega vložka izvira tudi iz prodaje tovornjaka, gradbenega stroja in gozdnega zemljišča, vendar pa dokazov o tem ni predložil in njegova navajanja v tem delu potrjuje zgolj izpovedba Braneta Goršeta, ki pa mu sodišče iz razlogov, kakor so bili že obrazloženi v predhodnih odstavkih, ne verjame. Tudi sicer pa sodišče povsem dopušča možnost, da sta tako Franc Gorše, kakor tudi Matjaž Bizjak tekom svojega življenja pridobila in ustvarila določeno premoženje, vendar pa iz dokazov ne izhaja, da naj bi to premoženje vložila v družbo Finis. Nasprotno, pa je državno tožilstvo na drugi strani predložilo listinske dokaze tako o poslovnem deležu obtoženca v družbi Finis, kakor bančne izpiske o visokih nakazilih oziroma plogih slednjega na račun družbe Finis v letih 2007 - 2012.

Iz bančnega izpiska računa družbe Finis (list. št. 2229 - 2239) odprtega pri Zagrebački banki d.d., v verodostojnost in pravilnost katerega sodišče ne dvomi, tako izhaja, da je bilo na račun družbe v času od 6. 1. 2007 do 4. 2. 2013 opravljenih deset gotovinskih vplačil s strani neznanega vplačnika in 29 vplačil oziroma gotovinskih plogov s strani obtoženega Braneta Goršeta. Vsota gotovinskih plogov, pri katerih vplačnik ni naveden, tako znaša skupaj približno¹ 480.497,00 HRK oziroma približno 63.049,07 EUR (po menjalnem tečaju na dan razglasitve sodbe), med tem ko vsota plogov Braneta Goršeta na račun v obdobju od 9. 1. 2007 do 24. 12. 2012 znaša približno 4.685.318,25 HRK oziroma približno 614.790,48 EUR. Pri prvih treh nakazilih Braneta Goršeta družbi Finis je kot namen nakazila navedeno „pozajmica“, torej posojilo, pri 24 naslednjih nakazilih pa „uplata gotovine“, torej plog gotovine. V letu 2007 je tako obtoženec na račun Finisa vplačal 915.590,00 HRK oziroma 120.140,40 EUR, v letu 2008 252.100,00 HRK oziroma 33.079,65 EUR, v letu 2009 2.797.745,00 HRK oziroma 367.110,00 EUR, v letu 2010 543.682,30 HRK oziroma 71.340,01 EUR, v letu 2011 48.741,00 HRK oziroma 6.395,62 EUR in v letu 2012 127.460,00 HRK oziroma 16.724,84 EUR. Iz navedenega tako izhaja, da je bila večina vplačil od njihovega celotnega seštevka vplačana v letu 2009 ter nato še v letu 2010. Večja vsota vplačil je bila tudi v letu 2007. Iz navedenega, tudi kolikor se pri seštevku ne upošteva desetih gotovinskih plogov, glede katerih ni mogoče z gotovostjo zaključiti kdo jih je opravil, tako po oceni sodišča nedvomno izhaja, da je obtoženec na račun družbe Finis vplačal za skupaj 614.790,48 EUR. Glede na predhodno obrazloženo ugotovitev sodišča, da si je obtoženi Brane Gorše v obdobju od decembra 2006 do novembra 2007 preko družbe Ofis d.o.o. pridobil pravico do terjatev proti družbi Hidro Koper d.o.o. - v stečaju v višini 2.076.652,11 EUR, sodišče ugotavlja, da je podana povezava med kasnejšimi izplačili iz stečajne mase in nakazili na račun Finisa. Po tem, ko je obtoženec preko Ofis d.o.o. pridobil prej navedeno premoženjsko korist in z njo razpolagal na način, da je terjatve prenesel na BS Factor LLC, Lafino Trade LLC in Finesto d.o.o., je namreč deloma že v letu 2007, predvsem pa v letu 2008 prišlo do izplačil iz stečajne mase navedenim družbam. Tako je bilo v letu 2007 na račun BS Factor iz stečajne mase Hidra nakazano skupaj 191.209,50 EUR, v letu 2008 pa na račune BS Factor in Lafino Trade skupaj 2.139.823,14 EUR. Glede na to, da iz bančnih izpiskov za družbo Finis izhaja, da je samo v letu 2009 obtoženec na njen račun vplačal za 367.110,00 EUR, v letih 2007 - 2012 pa skupaj 614.790,48 EUR, sodišče utemeljeno sklepa, da je očitno obtoženec del koristi pridobljene s kaznivim dejanjem nakazal na račun Finis oziroma da je na Finis tudi sicer brezplačno prenesel svoje premoženje, ki ustreza premoženjski koristi (77. člen KZ-1 v zvezi s prvim odstavkom 75. člena KZ-1).

Tako obtoženi Brane Gorše, kakor tudi Matjaž Bizjak in Franc Gorše v svojih pisnih vlogah zatrjujejo, da v letu 2007 in kasneje dana posojila oziroma vplačila predstavljajo prejete kupnine od prodaje predhodno navedenih nepremičnin (štiri apartmaji, zemljišči v k.o. Lovrečica in k.o. Savudrija ter star vikend), vendar sodišče tem navedbam ne verjame oziroma ocenjuje, da iz

¹ Zaradi velikosti znakov v tabeli in slabše ločljivosti tiska so pri seštevku možna manjša odstopanja.

dokazov v spisu ni mogoče zaključiti, da so nakazila na račun Finis povezana s prodajo nepremičnin. Pa tudi glede prodanih nepremičnin, kakor je bilo predhodno že obrazloženo, po oceni sodišča iz dokazov v spisu ne izhaja, da naj bi nepremičnine dejansko bile premoženje Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta oziroma posledica njunih vlaganj, glede na to, da iz vseh uradnih evidenc in javnih listin pred letom 2012 (sodni register, zemljiška knjiga, notarsko overjene pogodbe) izhaja, da je bil lastnik vseh nepremičnin bodisi obtoženec, bodisi družba Lavra ali pa družba Finis, katerih edina družbenika in zastopnika sta bila najprej Andrija Alaber, nato pa Brane Gorše.

Da ni povezave med nakazili na račun družbe Finis in prodajo nepremičnin na Hrvaškem izhaja iz okoliščine, da se prodaje časovno ne skladajo z nakazili, ki so bila tudi razdrobljena na zelo različne zneske. V letu 2007 sta bila namreč prodani samo dve nepremičnini, in sicer eden od apartmajev za 153.905,00 EUR in star vikend za 155.000,00 EUR. Iz vsebine obeh prodajnih pogodb izhaja, da sta bili kupnini deloma plačani že ob podpisu pogodbe, za del kupnine za apartma, pa je bilo dogovorjeno plačilo do 10. 6. 2007. Za kupnino pridobljeno s prodajo navedenih dveh nepremičnin, od katerih je samo eno prodajala družba Finis, tako sodišče dopušča, da je bila deloma nakazana na račun Finisa, saj so nakazila obtoženca v letu 2007 znašala 915.590,00 HRK (cca 120.000,00 EUR), v letu 2008 pa 252.100,00 HRK (cca 33.000,00 EUR). Vendar pa navedeni zaključki za vse druge nepremičnine niso možni. Vse druge nepremičnine so bile namreč prodane v letih 2003 - 2005, pri čemer je pogodbena vrednost nepremičnin prodanih v letu 2003 znašala 395.000,00 EUR (nepremičnina k.o. Lovrečica), v letu 2004 skupaj 344.000,00 EUR (dva apartmaja, pogodbo za katere je kot zastopnik Lavre sklenil Alaber) in v letu 2005 skupaj 210.000,00 EUR (en apartma in nepremičnina v k.o. Savudrija, za katero je bilo že obrazloženo, da je vsaj del kupnine prejel Alaber). Po oceni sodišča, glede na čas prodaje in prejema kupnin ni nobene povezave z nakazili na TRR. Ni namreč logičnega pojasnila, kjer so se sredstva od prodaje vse od leta 2003 dalje nahajala, kakor tudi ne zakaj po odprtju bančnega računa družbe Finis 1. 12. 2006 niso bila ta sredstva takoj oziroma v letu 2007 nakazana na ta račun. Večina nakazil je bila namreč vplačanih šele v letu 2009 in v več razdrobljenih zneskih. Po oceni sodišča zato nakazila na račun Finisa ne temeljijo na nepremičninskih poslih, ampak je obtoženec sredstva, ki jih je nakazoval na račun, dobil iz drugega naslova, to je očitno iz poplačila terjatev v stečaju Hidra. Tudi sicer pa so po oceni sodišča najmanj nenavadne oziroma očitno z namenom preprečitve odvzema obtoženčevega premoženja podane navedbe, da naj bi bila sredstva iz prodaje nepremičnin kot posojila Finisu dana ravno po letu 2007, torej ravno od takrat dalje, od kadar sodišče razpolaga s TRR izpiski družbe. Ob tem pa je še toliko bolj nepojasnjeno zakaj je bila večina nakazil na TRR družbe opravljenih šele med leti 2009 in 2012 (za več kot 500.000,00 EUR). Sodišče tudi zato ocenjuje, da so vse navedbe v tem delu dane zgolj z namenom prikrivanja dejansko brezplačnega prenosa premoženja s strani obtoženca in z namenom, da se izpiski iz TRR kot močan in verodostojen materialni dokaz prilagodijo zgodbi, kakor jo skušajo sodišču prikazati obtoženi, Matjaž Bizjak in Franc Gorše, vse z namenom, da se prepreči odvzem premoženja. Vendar pa so, ob vseh drugih nejasnostih, na tem mestu kronološka razhajanja med prodajami in pologi na TRR prevelika in brez logičnega pojasnila ter dokazno nepodprta.

V zvezi s navedbami, da nakazila na račun Finisa po letu 2007 predstavljajo posojila, je obtoženec zaslišan povedal, da je bila projektna družba za izgradnjo apartmajev pripojena k družbi Finis in so bila vsa denarna sredstva vnesena v družbo Finis kot posojila. Posojila so bila zavedena na njegovo ime iz razloga zakonske ureditve na Hrvaškem, ko se posojila lahko vnašajo po lastniku, sicer je potreben obširen postopek za pridobitev soglasja za vnos posojila po tujcu. V zvezi z navedenim pa sodišče ugotavlja, da je bila lastnik štirih apartmajev in nepremičnine v k.o. Savudrija družba Lavra, ki je te nepremičnine tudi prodala v svojem imenu. Družba Lavra je bila nato Finisu pripojena na podlagi sklepa sodišča z dne 22. 3. 2007. Iz bančnega izpiska Finisa izhaja, da je bilo ob zaprtju računa družbe Lavra na račun Finisa dne 26. 7. 2008 preneseno 25.326,79 HRK (cca 3.320,00 EUR). Glede na to, da je družba Lavra svoje nepremičnine prodajala v svojem imenu, je edini logičen zaključek, da je Lavra prejela tudi kupnino, ki bi torej v takšen primeru ob pripojitvi prešla

na družbo Finis in bila tudi nakazana na njen bančni račun. Če bi bile nepremičnine, s katerimi je razpolagala Lavra, res pridobljene z vložki oziroma posojili udeležencev postopka (torej posojila dana Lavri za nakup nepremičnin), bi torej morala biti ta posojila, že ob pripojitvi k Finisu kot pasiva družbe Lavra tudi razvidna oziroma bi moral že takrat obtoženi Gorše imeti terjatev do Finisa iz naslova posojil, ki bi bila že takrat zavedena v poslovnih poročilih družbe. Vendar pa iz elektronskega sporočila, ki je bila zavarovano na zaseženem prenosnem računalniku obtoženega Braneta Goršeta (zapisnik v prilogi 25.6 in natisnjena dokumentacija v prilogi 25.10, št. 7), izhaja, da oseba Srečko Svetek dne 23. 10. 2012 obtoženca obvešča, da Davčna uprava RH zahteva posojilne pogodbe med njim in Finisom. V priponki sporočila so tudi konto kartice družbe Finis, iz katerih izhaja, da je dolg Finisa Branetu Goršetu v let 2008 znašal 2.082.363,00 HRK, v letu 2009 5.480.575,00 HRK in v letu 2010 5.996.511,00 HRK. Iz navedenih konto kartic torej izhaja, da se je dolg v letu 2009 znatno povečal. Ob navedenih listinskih dokazih, pa je nelogična in nerazumljiva trditev obrambe, da posojila izvirajo iz nepremičninskih poslov Lavre, ki je nepremičnine prodala že v letih pred tem in bi torej morala biti posojila zavedena in nakazana že ob pripojitvi te družbe in ne šele v letu 2009 in kasneje. Če bi bila posojila res najprej dana Lavri, bi morala biti del njene pasive, ki bi se že v letu 2007 v celoti prenesla na Finis in ne šele postopoma v prihodnjih letih. Na podlagi navedenega sodišče zaključuje, da nakazila obtoženca na račun družbe Finis niso povezana z zatrjevanimi nepremičninskimi posli.

Ne nazadnje pa iz izpiska iz bančnega računa družbe Finis tudi izhaja, da niti Matjaž Bizjak, niti Franc Gorše vse do aprila 2014, ko je bil zoper obtoženca že odrejen pripor, na račun družbe nista opravila nobenega nakazila oziroma pologa, pri katerem bi bilo razvidno njuno ime. Šele 15. 4. 2014 in 7. 8. 2014 je Matjaž Bizjak opravil dve manjši nakazali v skupni vrednosti 7.000,00 HRK (manj kot 1.000,00 EUR). Zagovoru obtoženega Braneta Goršeta, da so bila posojila zavedena na njegovo ime iz razloga, ker je dajanje posojil družbi po lastniku enostavnejše, pa sodišče ne verjame. Iz bančnega izpiska Finisa namreč izhaja, da je obtoženec dne 24. 12. 2012 na račun družbe vplačal 73.750,00 HRK (cca 9.677,00 EUR). Obtoženec je torej sredstva družbi nakazoval tudi v času po 11. 10. 2012, ko je svoj poslovni delež prenesel na Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta ter bi bilo zato, glede na zagovor o enostavnejšem vplačevanju posojil, pričakovati, da bi nakazila opravila nova družbenika. Po oceni sodišča, tako ni bilo ovir, kakor jih zatrjuje obtoženi, da ne bi slednja že pred tem nakazovala denar družbi in ni bilo potrebe, da bi to moral zanj delati obtoženi. Pri nakazilih obtoženca je šlo torej za njegovo premoženje, ki ga je sam vložil v družbo Finis in na podlagi katerega je tudi imel terjatev do družbe.

V zvezi z gotovinskimi pologi na račun družbe Finis obtoženi Brane Gorše v pritožbi z dne 4. 2. 2014 navaja, da so se po končani adaptaciji objekta, sredstva potrebna za delovanje družbe zagotavljala z najemninami, v delu najemnine, ki se je zaračunavala Matjažu Bizjaku, pa se je zniževala terjatev iz naslova danih posojil. Gotovinski pologi neimenovanega vplačnika naj bi tako predstavljali plačilo najemnin. V zvezi s tem, je obramba v spis predložila tudi deset računov (list. št. 2657 - 2666) za najemnino v višini 6.150,00 EUR oziroma 6.250,00 EUR, ki jih je med 31. 7. 2010 in 31. 8. 2012 družba Finis izdala Matjažu Bizjaku, z rokom plačila 30 dni. Ob navedbi, da naj bi bili torej navedeni računi plačani z gotovinskimi pologi na račun družbe Finis, sodišče ugotavlja, da je bilo med 31. 7. 2010 in 31. 8. 2012 gotovinskih pologov neimenovanega vplačnika na račun družbe Finis skupaj pet, in sicer polog 1. 9. 2010 v višini 1.000,00 HRK, dne 8. 11. 2010 v višini 44.772,00 HRK (namen pologa „polog utrška“ torej „polog izkupička“), dne 21. 11. 2011 v višini 42.322,50 HRK, dne 19. 6. 2012 v višini 14.970,00 HRK in dne 7. 8. 2012 v višini 74.550,00 HRK. Čeprav je bilo v navedenem obdobju torej izdanih najmanj deset računov, pa je bilo pologov samo pet, pri čemer so bili pologi v različnih višinah, ki se tudi ne ujemajo z zneski v izdanih računih. Razen pri enem od nakazil, se pologi tudi časovno ne ujemajo z datumom valute plačila, kakor je določena v računih. Sodišče ob tem ugotavlja, da so bili gotovinski pologi na račun družbe izvedeni tudi že pred tem obdobjem ter v višjih zneskih, in sicer 9. 1. 2007 v višini 91.187,50 HRK, 3. 8.

2009 v višini 101.780,00 HRK in 28. 6. 2009 v višini 72.250,00 HRK. Glede na to, da so bili torej zneski računov vedno približno enaki, sami pologi pa zelo različni in časovno nepovezani s priloženimi računi, sodišče ugotavlja da med slednjimi ni logične povezave. Glede računov torej, tudi če so bili Matjažu Bizjaku dejansko izdani, ni dokazil o njihovem plačilu, čeprav je na računih navedeno nakazilo na bančni račun družbe Finis. Tudi v zvezi s trditvijo o pobotu dela najemnin, zaračunanih Matjažu Bizjaku, z danimi posojili, pa udeleženci o tem v spis niso vložili nobenih dokazil, čeprav bi bilo ob listinskem poslovanju pravne osebe oziroma z vidika računovodstva v pravni osebi pričakovati, da bi družba razpolagala s pisnim sporazumom o pobotanju terjatev. Pa tudi sicer je nelogično, da bi družba Finis račune, ki naj bi bili podlaga za pobot s posojili, izdajala zgolj Matjažu Bizjaku in ne tudi Francu Goršetu, čeprav naj bi bila zatrjevana posojila slednjega, glede na njegov višji vložek, bistveno višja.

Da Matjaž Bizjak in Franc Gorše nista bila dejanska lastnika odvzete nepremičnine in da kot takšna nista sodelovala pri adaptaciji in opremljanju vikenda, pa dodatno izhaja tudi iz elektronskih sporočil, ki so bili zavarovani ob pregledu obtoženčevega prenosnega računalnika (zapisnik v prilogi št. 25.6 in izpisi sporočil v prilogi 25.9). Tako iz sporočila z dne 22. 4. 2009 izhaja, da obtoženi Gorše sprejema ponudbo Salona keramike Adriaker za kopalniško opremo v vrednosti 29.842,98 EUR, v sporočilu z dne 25. 5. 2009 obtožena Barbara Gorše pošilja načrt za postavitev sedežne garniture, v sporočilu z dne 1. 6. 2009 družba Decor&design d.o.o. pošilja račun za sedežno garnituro v višini 14.708,40 EUR, dne 23. 6. 2009 je obtoženi poslal dva računa družbe Finesto Finisu za prevoz pohištva v višini 20.591,00 in 4.250,00 EUR, dne 13. 11. 2009 je mizarstvo Peklenk družini Gorše poslalo sporočilo s ponudbo za opremo kopalnico in mladinsko sobo, v februarju 2010 sledijo sporočila trgovine Delfabro za pohištvo v vrednosti 10.500,00 EUR, sporočilo z dne 17. 3. 2010 družbi Nik-les d.o.o., ki ga je poslala Barbara Gorše z vsebino „Z možem sva se odločila za barski stol (...)“ ter še druga sporočila. Elektronskemu sporočilu osebe Snežana Markulin z dne 24. 5. 2010 je priložena tudi fotografija obtoženih Braneta Goršeta in Barbare Gorše, slikanih pred novejšo hišo, na naslovnici revije Dwell z maja 2010 (priloga 25.9, št. 35). Tudi vsebina navedenih sporočil, ki sta jih prejela oziroma poslala Brane Gorše in Barbara Gorše in iz katerih izhaja, da sta očitno predvsem ona sodelovala pri opremljanju vikend hiše, pa je po oceni sodišče še dodaten indic v smeri, da gre pri družbi Finis za premoženje, ki je bilo tako v formalni, kakor tudi dejanski lasti Braneta Goršeta. Pri pregledu prenosnega računalnika so bile zavarovane tudi fotografije (priloga 25.9, št. 19), na katerih je ob spornem vikendu slikan tudi Matjaž Bizjak, vendar zgolj to ob vseh drugih dokazih po oceni sodišča ne dokazuje, da je bil slednji skupaj s Francom Goršetom tudi dejanski lastnik družbe Finis oziroma, da so bila nakazila Braneta Goršeta na račun družbe kakorkoli povezana z njima. Po oceni sodišča je namreč povsem običajno, da so starši obiskovali obtoženca v vikend hiši, vendar pa to ni zadosten dokaz, ki bi dokazoval njihove navedbe o vlaganjih, glede katerih pa v spisu ni nobenih jasnih in konkretnih listinskih dokazov.

Ob predhodno navedenih dokazih (zlasti izpiski iz uradnih evidenc in promet na bančnem računu), pa je dodaten dokaz, ki sodišče utrjuje v prepričanju, da je obtoženi Brane Gorše brezplačno razpolagal s svojim premoženjem v korist svojega četa in tasta, izjava Matjaža Bizjaka zaslišanega na glavni obravnavi, ko je na vprašanje iz kakšnega naslova ima zastavno pravico na nepremičnini družbe Finis odgovoril, da iz naslova družinskih razmerij oziroma da gre pri prenosu terjatve do družbe Finis nanj za družinsko razmerje. Izpovedal je tudi, da „zakaj se terjatev ne bi prenesla na drugo osebo, če se nahaja v kazenskem postopku“. Navedena izpovedba Matjaža Bizjaka se nanaša na okoliščino, da je bila 5. 7. 2013 na nepremičnini parc. št. 460/22, k.o. Savudrija, na podlagi pogodbe z dne 4. 7. 2013 vknjižena zastavna pravica v njegovo korist v skupnem znesku 3.967.300,00 HRK (približno 520.574,72 EUR). Udeleženci so tekom postopka navajali, da je bila z zastavno pravico zavarovana terjatev Matjaža Bizjaka iz naslova posojil družbi Finis, ki so bila dana od 2007 dalje iz naslova nepremičninskih poslov. Tako je bila najprej 2. 1. 2013 sklenjena

pogodba o prenosu terjatve med Branetom Goršetom in Matjažem Bizjakom, nato pa je bila terjatev tudi zavarovana. Vendar po oceni sodišča navajanja udeležencev, da naj bi bila prenesena terjatev dejansko ves čas terjatev Bizjaka do družbe Finis, niso dokazana, ampak je sodišče onstran razumnega dvoma prepričano, da je obtoženi na tasta prenesel svojo terjatev do družbe, in sicer brezplačno, vse z namenom onemogočanja odvzema premoženja nezakonitega izvora. Predhodno je bilo namreč že obrazloženo, zakaj sodišče meni in ugotavlja, da vlaganja v družbo Finis od leta 2007 dalje, kakor so razvidna iz TRR, niso posledica zatrjevanih vlaganj Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta, ter da slednja v družbo Finis in njeno nepremičnino nista vložila zatrjevanih sredstev, ampak da je šlo tako pri družbi Finis, kakor tudi pri nakazilih od leta 2007 dalje, za premoženje obtoženega Braneta Goršeta. Tako tudi iz pogodbe o prenosu terjatve z dne 2. 1. 2013 (list. št. 2667) izhaja zgolj, da ima obtoženi Brane Gorše proti družbi Finis terjatev, ki jo v celoti prenaša na Matjaža Bizjaka. Odplačnost prenosa v pogodbi ni dogovorjena. Tudi iz navedene pogodbe torej ne izhaja, da je terjatev, katere formalni imetnik naj bi bil obtoženi, imela kakršnokoli podlago v morebitni pogodbi o fiduciji oziroma v vlaganjih Matjaža Bizjaka.

Predvsem pa je v zvezi s tem ključna že navedena izpovedba Matjaža Bizjaka, ki po svojem smislu potrjuje tudi celotno predhodno obrazložitev sodišča, in sicer, da je prenos terjatve temeljil na družinskih razmerjih in dejstvu, da se je obtoženi Brane Gorše nahajal v kazenskem postopku. Podlaga za prenos, glede na izpovedbo Bizjaka, torej očitno niso bila nikakršna vlaganja, ampak očitno ravno tek kazenskega postopka. Navedeno izjavo, pa je razumeti na način, da je bil prenos opravljen z namenom, da se premoženje izogne posledicam kazenskih postopkov, to je odvzemu premoženja v okviru odvzema protipravne premoženjske koristi. Ravno preprečitev tovrstnega razpolaganja premoženja, pa je namen ureditve v 75. členu KZ-1, kar je v primeru prenosa premoženja med bližnjimi sorodniki še toliko bolj poudarjeno z obrnjenim dokaznim bremenom v četrtem odstavku navedenega člena. Dodaten pomemben indic, ki tudi dokazuje, da je bil brezplačen tako prenos družbe Finis, kakor tudi terjatev do te družbe, pa je ravno časovni okvir vseh teh prenosov, do katerih je prišlo v času, ko je zoper obtoženca tekel kazenski postopek pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani oziroma se je tudi že začel konkretni kazenski postopek.

Ob omenjeni izjavi Matjaža Bizjaka, pa je ob ugotavljanju dejanskega stanja po oceni sodišča pomembno tudi to, da Bizjak ni vedel izpovedati o določenih stvareh povezanih z družbo Finis in njeno nepremičnino, čeprav gre za pomembne okoliščine, za katere bi po oceni sodišča oseba, ki bi bila dejanski lastnik premoženja in je vanj vložila svoje življenjske prihranke, morala vedeti. Tako Matjaž Bizjak ni vedel od koga je bila kupljena sporna nepremičnina, čeprav bi bilo po oceni sodišča pričakovati, da bi nekdo, ki bi, čeprav na ime svojega zeta, kupoval takšno nepremičnino, moral vedeti, da je bila kupljena od dveh nemških državljanov. Matjaž Bizjak tudi ni vedel za kakšno ceno je bila nepremičnina kupljena, kar je po oceni sodišča tudi nelogično za nekoga, ki po drugi strani trdi, da njegov delež v tem premoženju znaša 30 %. V zvezi z družbo Finis pa je Matjaž Bizjak zmotno izpovedal, da je bil njen ustanovitelj Brane Gorše, čeprav iz sodnega registra RH izhaja, da je bil prvi ustanovitelj in družbenik družbe Andrija Alaber, o katerem pa Bizjak ni nič izpovedal. Okoliščina, da nekdo, ki upravlja s premoženjem druge osebe, le-tej ne bi povedal, da je družbo dejansko ustanovil po tretji osebi in ne v svojem imenu, pa je po oceni sodišča ravno tako nelogična. Tudi na podlagi teh izpovedb Matjaža Bizjaka tako sodišče v zvezi z odvzetim premoženjem ugotavlja, kakor je bilo predhodno že navedeno.

Obtoženi Brane Gorše ter Matjaž Bizjak in Franc Gorše (kot fizični osebi in zastopnika družbe Finis) tako niso zadostili obrnjenemu dokaznemu bremenu. Dokazi, ki so jih predložili v spis in njihove izpovedbe, namreč iz predhodno obrazloženih razlogov ne ovržejo dokazov, ki jih v spis vložilo državno tožilstvo. Pri slednjih gre namreč za listinske dokaze, v verodostojnost katerih sodišče ne dvomi in iz katerih jasno izhaja lastništvo obtoženca na odvzetem premoženju in njegovo razpolaganje z njim konec leta 2012 in v prvi polovici leta 2013. Na drugi strani so dokazi prej

navedenih udeležencev pogosto nepopolni, določene nejasnosti nepojasnjene, zatrjevana dogajanja se časovno pogosto ne ujemajo in v nobeni izmed listin pred letom 2012, ki bi bila preverljivega izvora in čas njenega nastanka ni sporen, nista neposredno ali vsaj posredno omenjena Matjaž Bizjak in Franc Gorše oziroma ni omenjeno, da naj bi bil obtoženi Brane Gorše zgolj formalni lastnik in upravljavec premoženja. Edina listina, ki naj bi to dokazovala je pogodba o fiduciji, ki naj bi bila sklenjena 15. 10. 2002, vendar pa v dejanski obstoj tovrstnega dogovora sodišče dvomi oziroma ocenjuje, da le-ta ni dokazan in da tudi vlaganja Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta niso dokazana.

Sodišče je tako onstran razumnega dvoma prepričano, da je bil obtoženi Brane Gorše formalni in dejanski lastnik družbe Finis. Glede na to, da je bila dne 11. 10. 2012 družba prenesena na Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta, prenos pa je bil brezplačen oziroma za poslovni delež na družbi nista plačala njene dejanske vrednosti, je v zvezi z odvzemom protipravne premoženjske koristi, ki si jo je z obravnavanimi kaznivimi dejanji pridobil obtoženec, sodišče na podlagi četrtega v zvezi s prvim odstavkom 75. člena KZ-1 odvzelo poslovni oziroma kapitalski delež, ki ga imata Matjaž Bizjak in Franc Gorše v družbi Finis. Glede na ugotovitev, da je obtoženi Brane Gorše na Matjaža Bizjaka brezplačno prenesel tudi svojo terjatev do družbe Finis, za zavarovanje katere je bila ustanovljena tudi zastavna pravica na nepremičnini družbe, je sodišče na enaki pravni podlagi Matjažu Bizjaku odvzelo tudi to terjatev in zastavno pravico, in sicer kakor izhaja iz izreka te sodbe. Glede na vse predhodno obrazloženo, upošteva zlasti čas prenosa premoženja (v času teka kazenskih postopkov), za sodišče ni nobenega dvoma, da je bilo navedeno premoženje obtoženca na njegovega očeta in tasta preneseno ravno zaradi onemogočanja odvzema premoženjske koristi (četrti odstavek 75. člena KZ-1). Ravno tako za sodišče ni nobenega dvoma, da sta tudi Franc Gorše in Matjaž Bizjak vedela, da se premoženje nanju prenaša ravno s tem namenom, saj je to kot razlog za prenos navedel tudi Matjaž Bizjak. Slednje potrjuje, da sta oba vedela, da je bila premoženjska korist pridobljena s kaznivim dejanjem.

Ob nadaljnji ugotovitvi, da je obtoženec od leta 2007 naprej na račun družbe Finis nakazal sredstva v višini najmanj 4.685.318,25 HRK, kar ob menjalnem tečaju na dan izreka sodbe predstavlja 614.790,48 EUR, ter da je bil kot namen teh vplačil naveden polog gotovine, za sodišče ni nobenega dvoma, da je bilo navedeno premoženje na pravno osebo preneseno brezplačno in ga je zato na podlagi 77. člena KZ-1 potrebno odvzeti, in sicer na način, da se družbi Finis odvzamejo v izreku te sodbe navedene nepremičnine, katerih knjigovodska vrednost naj bi v letu 2012 znašala 4.092.764,00 HRK (finančno poročilo družbe na list. št. 2219-2220). Glede na to, da je bil v tem času edini družbenik in zastopnik družbe ravno obtoženi, je torej tudi družba oziroma zanjo njeno poslovodstvo vedelo, da premoženje izvira iz kaznivega dejanja.

Ob odvzemu navedenega premoženja, pa je državna tožilka predlagala tudi odvzem premoženja družbe Finesto-najem d.o.o., in sicer nepremičnin z ID znakom 1723-9361-7, 1723-9361-9 in 1723-9361-12, to je posameznih delov stavbe št. 7, 9, in 12 v stavbi št. 9361, k.o. 1723 – Vič. Gre torej za nepremičnine, ki so v lasti pravne osebe, za katero iz AJPES-a izhaja, da je njen edini družbenik obtoženi Rudolf Trček. V zvezi z odločanjem o predlogu za odvzem premoženja navedeni družbi, je potrebno najprej pojasniti, da KZ-1 v 77. členu omogoča tudi odvzem premoženja, ki je bilo brezplačno preneseno na pravno osebo, vendar pa KZ-1 v besedilu, veljavnem v času storitve obravnavanih kaznivih dejanj, torej pred novelo KZ-1B, ni določal domneve brezplačnosti prenosa premoženja na pravno osebo, katere lastnik je v določenem sorodstvenem razmerju s storilcem (77c. člen KZ-1B). Navedeno bi bilo relevantno glede na okoliščino, da sta obtožena Brane Gorše in Rudolf Trček bratranca. Vendar pa tudi glede navedenega sorodstvenega primera (torej sorodstvo v 4. kolenu stranske črte), ne gre za razmerje iz 224. člena KZ-1, na katero bi se navezovala domneva brezplačnosti prenosa. Za prenos nepremičnin na družbo Finesto-najem d.o.o. torej ni podana domneva brezplačnosti prenosa, ampak je na strani državnega tožilstva, da predloži dokaze,

na podlagi katerih bi se sodišče onstran razumnega dvoma prepričalo, da je bilo premoženje na pravno osebo preneseno brezplačno oziroma za plačilo, ki ne ustreza dejanski vrednosti. Slednjega pa na podlagi dokazov v spisu ni mogoče ugotoviti s potrebno gotovostjo.

Iz izpiskov iz zemljišče knjige za navedene nepremičnine v k.o. Vič (izpiski na list. št. 2189 – 2195) sicer izhaja, da je bil pravna oseba Odvetniška družba Gorše o.p., d.o.o. (njeno premoženje bi ob njeni likvidaciji v letu 2013 prešlo na Braneta Goršeta) lastnica teh nepremičnin od 11. 4. 2012 dalje ter da se je 14. 6. 2013 kot lastnik vpisala družba Finesto-najem, vendar pa glede na dokazila o pogodbeni podlagi prenosov nepremičnin, kljub utemeljenosti suma, da je bil prenos na Finesto-najem brezplačen, po oceni sodišča državno tožilstvo tega ni uspelo dokazati tudi na ravni gotovosti. Tako obtožena Brane Gorše in Rudolf Terček, kakor družba Finesto-najem d.o.o., so namreč tekom postopka navajali in v spis vložilo pogodbe o tem, da so bile nepremičnine najprej na podlagi prodajne pogodbe med Rudolfom Trčkom kot prodajalcem in Odvetniško družbo Gorše kot kupcem sklenjene dne 1. 2. 2012, prenesene na odvetniško družbo za ceno 335.000,00 EUR, ki bo enkratno ali obročno plačana v roku 10 let. Podpisi na pogodbi so bili notarsko overjeni dne 4. 4. 2012. V navedeni pogodbi je navedeno, da se bodo že plačani zneski kupnine, v primeru razdrtja pogodbe šteli kot uporabnina, ki znaša 2.800,00 EUR mesečno. Glede na izpovedbe obeh obtoženih, naj bi bila zaradi zavarovanja plačila kupnine dogovorjena ustanovitev zemljiškega dolga za zavarovanje terjatve 335.000,00 EUR, ki je bil nato v zemljiško knjigo vknjižen 18. 4. 2012. Oba obtoženca sta nadalje izpovedala, da je bilo s strani odvetniške družbe na račun kupnine plačanih dvakrat 10.000,00 EUR. Ker odvetniška družba ni bila zmožna plačati kupnine v celoti, sta Terček in Odvetniška družba Gorše dne 10. 4. 2013 sklenila dogovor o razveljavitvi pogodbe, v katerem je bilo dogovorjeno, da se posledice razveljavljene pogodbe uredijo na način, da prvotni kupec (to je odvetniška družba) nepremičnine proda družbi Finesto-najem, ki bo prevzela plačila kupnine Terčku. Odvetniška družba je nato z družbo Finesto-najem sklenila prodajno pogodbo z dne 11. 4. 2013 (list. št. 2650 - 2652) za prodajo nepremičnin za ceno 335.000,00 EUR, nato pa je bila istega dne med navedenima družbama in Trčkom sklenjena še asignacija, po kateri bo Finesto-najem svoj dolg do Odvetniške družbe Gorše plačala na način, da ga bo plačal Rudolfu Terčku. Na navedenih podlagah se je dne 14. 6. 2013 Finesto-najem tudi vknjižil kot lastnik nepremičnin, glede na sklenjene dogovore, pa je nanj prešla dolžnost plačila kupnine Trčku, ki je sicer tudi lastnik te družbe. Glede na izpovedbe in navedbe obeh obtoženih in družbe Finesto-najem, ki jih časovno potrjujejo tudi omenjene pogodbe in izpiski iz zemljiške knjige, so torej podani zaključki v smeri, da je bil obtoženi med aprilom 2012 in junijem 2013 sicer lastnik nepremičnin v k.o. Vič, vendar pa glede njegovega prenosa teh nepremičnin na Finesto-najem ni možno zaključiti, da je bil brezplačen, saj je sam s plačilom 20.000,00 EUR prvotnemu prodajalcu očitno pokrnil zgolj strošek dela uporabnin za nepremičnine, plačilo kupnine, pa je po razdrtju prodajne pogodbe prešlo na Finesto-najem skupaj z zavarovanjem plačila v obliki zemljiškega dolga.

Kljub določenim nejasnostim in nelogičnostim pri teh prenosih, ki se kažejo zlasti pri dolgem roku za plačilo kupnine, pri katerem bi bilo pričakovati, da bo že v okviru pisne prodajne pogodbe dogovorjeno zavarovanje z zemljiškim dolgom, pa zgolj na podlagi tega ni mogoče odvzeti tega premoženja. Iz zemljiškoknjžnega izpiska, ki ga je na naroku dne 14. 3. 2014 predložila državna tožilka, sicer izhaja, da je bila še pred Rudolfom Trčkom lastnik nepremičnine Odvetniška družba Gorše o.p., d.n.o., torej pravna oseba iz sfere obtoženega Goršeta, vendar pa to še ni dovolj za ugotovitev o brezplačnosti prenosov. Možno bi sicer bilo, da že ob prenosu lastninske pravice na Finesto-arhiv d.o.o. (ob likvidaciji je premoženje te družbe prešlo na Trčka) v letu 2006 ni bila plačana ustrezna kupnina ter da Odvetniška družba Gorše o.p., d.n.o. zato tudi po pogodbi iz leta 2012 dejansko ni bila dolžna plačati kupnine, vendar pa zaključkov v tej morebitni smeri državno tožilstvo ne izpelje, niti ni predložilo drugih dokazov, ki bi dokazovali, da je Odvetniška družba Gorše (d.o.o.) plačala celotno kupnino oziroma, da je bil že prvi prenos s prvotne odvetniške družbe (d.n.o.) na Finesto-arhiv oziroma Trčka brezplačen, ter da bi posledično po likvidaciji odvetniške

družbe te nepremičnine morale pripadati obtoženemu Branetu Goršetu. Ker torej ni dokazana brezplačnost prenosa navedenih nepremičnin na družbo Finesto-najem d.o.o., te nepremičnine po oceni sodišča ne morejo biti predmet odvzema v okviru odvzema protipravne premoženjske koristi, ki jo je z obravnavanimi kaznivimi dejanji pridobil obtoženi Brane Gorše.

K točki B izreka sodbe - oprostilni del sodbe

Okrožno državno tožilstvo je pod točko II izreka obtožbe očitalo, da so: Polona Kuhar v imenu Ofis d.o.o. in v imenu Kuhar & Bergant Co.d.n.o., Barbara Gorše v imenu družbe Gagat d.o.o., Vlado Petek v imenu družbe Svet najem d.o.o. in Stajka Skrbinšek naklepoma pomagali Branetu Goršetu pri storitvi kaznivega dejanja pod točko I/2 b in c, s tem da so se v decembru 2006 v Ljubljani dogovorili, da ga bodo prikrili kot novega upnika družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, tako da je najprej pod točko a) Stajka Skrbinšek in Polona Kuhar z dogovorom in dejanji kot opisano pod točko I/2 b ter pod točko b) s tem, da bodo prenašali zneske njegovega denarja namenjenega za odkup terjatev iz bančnega računa na račun, ki ga bodo prikazovali kot posojila med temi družbami, zaradi česar bo družba Ofis d.o.o. v razmerju do stečajnih upnikov nastopala kot kupec terjatev, kot opisano pod točko I/2 b do c obtožbe in so v nadaljevanju storili dejanja, kot so opisana pod točko II b/1 do 6 a do v izreka obtožbe, s čimer naj bi storili obtožena Barbara Gorše in obtoženi Vlado Petek pod točko II/b obtožbe vsak kaznivo dejanje pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega položaja po III. odstavku in V. odstavku 257. člena KZ-1.

V tej zvezi je ugotoviti, da sta obsojena Stajka Skrbinšek in obsojena Polona Kuhar na predobravnavnem naroku priznali krivdo za storitev očitanih kaznivih dejanj in jima je bila kot že navedeno izrečena obsodilna sodba.

V 38. členu KZ-1 je določeno, da kdor naklepoma pomaga storilcu pri naklepem kaznivem dejanju, se kaznuje, kakor da bi ga sam storil, sme pa se kaznovati tudi mileje.

Tudi iz sodbe Vrhovnega sodišča opr. št. I Ips 379/2006 izhaja, da pomoč k storitvi kaznivega dejanja je kazniva le, če je naklepna ter je zato treba ugotoviti ne le objektivna ravnanja, temveč je treba pritegniti v presojo tudi subjektivne elemente pomoči. Naklep pomagača namreč mora obsegati zavest, da pomaga pri izvršitvi kaznivega dejanja in hkrati hotenje te oziroma takšne pomoči, nanašati pa se mora na določeno kaznivo dejanje. Naklep je lahko glede pomoči in kaznivega dejanja, ki ga zadeva, direkten ali eventualen.

Sodišče v tej zvezi ugotavlja, da na podlagi izvedenih dokazov, zagovorov obt. Barbare Gorše in obt. Vlada Petka in podatkov v spisu sta nedvomno obt. Barbara Gorše in obt. Vlado Petek objektivno storila dejanja, kot so opisana v točki II izreka obtožbe, ni pa jima moč dokazati, da sta naklepoma pomagala storilcu obtoženemu Goršetu pri storitvi kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja po III. in V. odst. 257. člena KZ-1.

Obt. Barbara Gorše se je namreč zagovarjala, da je bila družba Gagat d.o.o. ustanovljena zaradi zagotovitve njene socialne varnosti ter je v okviru te družbe opravljala administrativna dela za moževo odvetniško pisarno. Prav tako se glede posojil, ki so navedena v obtožbi, se ni z nikomer dogovarjala. S strani moža ji je bilo povedano, da bi svoja sredstva posodil družbi Svet najem d.o.o. preko njene družbe Gagat d.o.o., da bi se s tem ustvaril neki zaslužek iz naslova zaračunanih obresti, s čimer se je strinjala. Ona je nato kot direktorica družbe Gagat d.o.o. nato le podpisala že pripravljene posojilne pogodbe. Ker je šlo pri teh posojilih za povsem običajna posojila, ki so bila tudi vrnjena, ni vedela da bi bilo karkoli narobe.

Glede na navedeni zagovor obtožene Barbare Gorše ni dokazano, da je naklepoma pomagala

Branetu Goršetu pri storitvi kaznivega dejanja pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega položaja po III. in V. odst. 257. člena KZ-1, saj ni dokazano, da se je zavedala svojega dejanja in ga hotela storiti oz. da se je zavedala, da lahko zaradi njenega ravnanja nastane prepovedana posledica, pa je privolila, da takšna posledica nastane.

Enako je v obravnavanem primeru ugotoviti za obt. Vlada Petka, ki se je zagovarjal, da je poznal samo del posojilne verige med Gagat d.o.o., Svet najem d.o.o. in družbo Kuhar & Bergant Co.d.n.o. V letu 2006 ga je namreč obt. Gorše vprašal, če želi na eni od družb, v kateri je bil obt. Vlado Petek solastnik in odgovorna oseba nekaj malega zaslužiti. Tako mu je v nadaljevanju obtoženi Gorše razložil, da bi njegova družba Svet najem d.o.o. poprej dobila sredstva od družbe Gagat d.o.o. in jih posodila naprej, za to uslugo pa bi se zaračunale obresti. Ker se mu je zdela zadeva sprejemljiva, je pristal na tak predlog obt. Goršeta. Mislil je, da želi družba Gagat d.o.o. posoditi svoja sredstva nekemu, ki ga pozna in mu zato zaračunati obresti. Obt. Goršeta pozna že od leta 1996 dalje. Sprva je bil njegov osebni odvetnik, kasneje sta pričela poslovno sodelovati pri različnih nepremičninskih poslih. V njunem medsebojnem poslovnem odnosu je šlo za veliko stopnjo zaupanja. Prav zaradi tega dejstva pri posojilih, kjer je naprej posojal denarna sredstva od družbe Gagat d.o.o., ni veliko spraševal. Obt. Petek je poznal tudi Goršetovo ženo Barbaro Gorše, ki je bila takrat lastnica družbe Gagat d.o.o. in niti v najbolj črnih mislih si ni mislil, da bi bilo lahko s temi transakcijami kaj narobe, kaj šele da s tem izvršuje kakršnokoli kaznivo dejanje. Prav zaradi navedenega je na to uslugo obt. Branetu Goršetu pristal, brez pomislekov, da bi bilo s temi transakcijami kaj narobe. Ničesar ni vedel o kupovanju terjatev v raznih družbah. V zagovoru je še navedel, da v spisu ni nobenega dokaza, da je obtoženi Petek zavestno in hote sodeloval pri kaznivih dejanjih, ki se očitajo obt. Goršetu.

Upoštevajoč navedeni zagovor obt. Vlada Petka ter druge izvedene dokaze na glavni obravnavi, je sodišče zaključilo, da tudi obt. Vladu Petku ni dokazano, da je naklepoma pomagal Branetu Goršetu pri storitvi kaznivega dejanja pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega položaja po III. in V. odst. 257. člena KZ-1. Tako tudi pri njemu kot pri obt. Barbari Gorše ni podan niti direktni, niti eventualni naklep v smeri storitve kaznivega dejanja pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega položaja, ki se očita obt. Branetu Goršetu.

Na podlagi obrazloženega je sodišče obt. Barbaro Gorše in obt. Vlada Petka iz razlogov po 3. točki 358. člena ZKP oprostilo obtožbe, da sta vsak naklepoma pomagala obt. Branetu Goršetu pri storitvi kaznivega dejanja pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega položaja po III. in V. odst. 257. člena KZ-1.

Na podlagi I. odst. 96. člena ZKP, če se izda sodba, s katero se obtoženec oprosti obtožbe, izreče sodišče v sodbi, da obremenjujejo stroški tega dela kazenskega postopka iz 1. do 5. točke II. odst. 92. čl. ZKP, potrebni izdatki obtožencev in potrebni izdatki in nagrada zagovornikov, proračun.

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo je dopustno vložiti pritožbo v roku 15 dni od dneva prejema pisnega odpravka sodbe. Pritožbo se vloži pisno v dveh enakih izvodih pri naslovnem sodišču, o njej pa bo odločilo Višje sodišče v Kopru.

Koper, dne 15.4.2014

ZAPISNIKARICA:

Majda Mečulj

PRESEDNIK SENATA:

la prepustiti Julijan Glavinu z izvornikom

Podpis pristojne
sodne osebe:

